DAVID EDDINGS

KELL KÂHİNESİ

MALLORYON

BEŞİNCİ KİTAP

metis

DAVID EDDINGS
MALLORYON
KELL KÂHİNESİ

David Eddings 1931'de Spokane Washington'da doğdu. Üniversite eğitimini Portland, Oregon ve Washington'da tamamladı. Bir süre İngilizce öğretmenliği yaptı. 1974'te yayımlanan ilk kitabı *High Hunt* bir macera romanıdır. 1982'den başlayarak büyük fantazi dizisi *Belgariad*'ı (5 kitap) ve onu izleyen *Malloryon*'u (5 kitap) yayımladı. 1990'larda ise *Belgariad*'da geçen olayların öncesini anlatan *Belgarath the Sorcerer* (Büyücü Belgarath) ve *Polgara the Sorceress* (Büyücü Polgara) kitaplarını yazdı. Bu son iki kitapta, bütün dizinin yazılmasında kendisiyle birlikte çalışan karısı Leigh Eddings'in adı da yazar olarak yer alır. Eddings'in Belgarath kitaplarının yanı sıra, başka bir evrende geçen *Elenium* ve *Tamuli* adlı birbirini izleyen iki üçlemesi daha vardır. Bu iki dizi de Türkçe yayımlanmıştır (1998-2001, Altıkırkbeş).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726
Metis Edebiyat
KELL KÂHİNESİ
Malloryon, Beşinci Kitap
David Eddings
İngilizce Basımı: The Seeress of Kell, 1991
© David Eddings, 1991
© Metis Yayınları, 2002, 2014
Bu çeviri eser, Random House LLC bölümü Random House basımları olan Del Rey ile Anatolialit Ajansı aracılığıyla yapılan sözleşme temelinde yayımlanmıştır.
İlk Basım: Mayıs 2004
Yeni Edisyon İlk Basım: Ekim 2016
Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen
Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Emine Bora, Semih Sökmen
Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

DAVID EDDINGS
KELL KÂHİNESİ

MALLORYON
BEŞİNCİ KİTAP

Çeviren:
ÇİĞDEM ERKAL İPEK

METİS YAYINLARI
DAVID EDDINGS KOLEKSİYONU
*
Belgariad Beşlisi
KEHANETİN OYUNCAĞI
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
SİHİRBAZIN TUZAĞI
BÜYÜLÜ ŞATO
EFSUNCUNUN SON OYUNU
*
Malloryon Beşlisi
BATININ MUHAFIZLARI
MURGOLARIN KRALI
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
KELL KÂHİNESİ

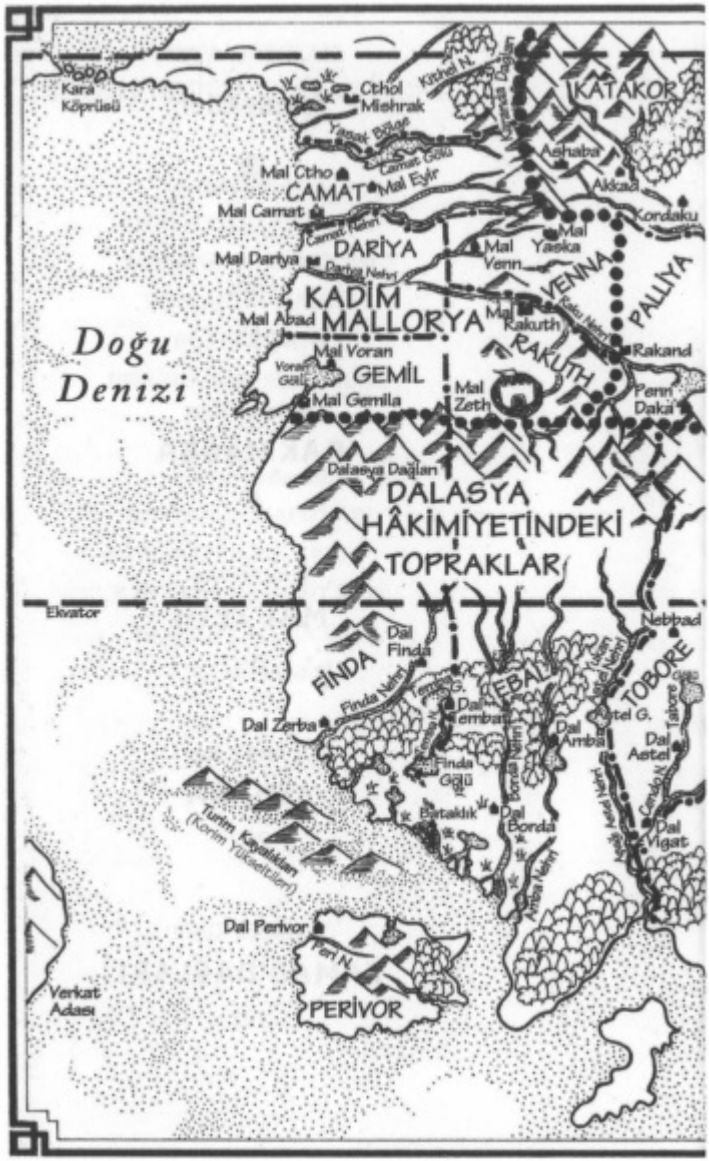
Kara Köprüsü
Cthol Mishrak
Kithel N.
KATAKOR
Ashaba
Akkad
Kordaku
Mal Ctho
CAMAT
Mal Eyir
Mal Camat
Camat Nehri
DARİYA
Mal Yaska
Mal Venn
Mal Dariya
Dariya Nehri
VENNA
PALLIYA
KADİM
MALLORYA
Mal Abad
Mal Rakuth
RAKUTH
Rakand
Doğu Denizi
Mal Voran
GEMİL
Mal Gemila
Mal Zeth
Penn Daka
Dalasya Dağları
DALASYA
HÂKİMİYETİNDEKİ
TOPRAKLAR
Ekvator
Nebbad
Dal Finda
FİNDA
EBAL
TOBORE
Finda Nehri
Dal Zerba
Dal Amba
Dal Astel
Finda Gölü
Bataklık
Dal Borda
Dal Vigat
Turim Kayalıkları
(Korim Yükseltileri)
Dal Perivor
Peri N.
PERİVOR
Verkat Adası

KARANDA'NIN
YEDİ
KRALLIĞI
ZAMAD
Kutup Dairesi
Aduma
Karand
Jenn
GANESYA
JENNO
Mankhor
Zamad Dağları
Vordal
Keldesca
VORESBO
Luxal
Torpakan
Altork
Altork Gölü
Bakan
Kaduz
Pannor
MELCENA
DELCHİN
Anden
Melcene Adası
Ushad
Maga Renn
RENGEL
Kallahar
Falesca
Ludera
Jarot
Molva
CELANTA
Taresca
Gule
Gordanka
Kort
DARSHİVA
PELDANE
MELCENE
Selda
Ferra
Hemil
Velluta
Banthul
İMP.
Crol Tibu
Dal Cendo
Balasa
GANDAHAR
Bashad
Gandahar Ormanı
Magan Nehri Ağzı
Keil
Leng
SHELLY SHAPIRO

Lester'a

GİRİŞ

AKAİD-İ MALLORYA*'nın Birinci Kitabı'nın* Çağlar Kitabı*'ndan alıntılar:*

İNSANLIK Çağları şunlardır: Birinci Çağ'da insan yaratıldı; ve etrafındaki dünyaya şaşkınlık ve hayranlık içinde bakan insan uyandı. Onu yaratanlar tartıp biçtiler, insanlar içinden kendilerini memnun edenleri seçtiler ve diğerlerini reddettiler, kendilerinden uzaklaştırdılar. Kimisi UL diye bilinen ruhu aramaya gitti ve onları bir daha görmedi. Bazısı Tanrıları inkâr ederek ifritlerle boğuşmak için kuzeyin derinliklerine gitti. Kimisi de kendini dünyevi meselelere verdi ve doğuya giderek orada kudretli şehirler kurdu.

Lâkin biz umutsuzluğa düştük ve Korim dağlarının gölgesindeki topraklar üzerine oturduk ve acı içersinde, yaratıldıktan sonra reddedildiğimiz için kaderimize yandık.

Ve bu yeisimizin tam ortasında halkımızdan bir kadın büyük bir vecde daldı, sanki kudretli bir el tarafından sarsılmış gibi. Oturduğu topraktan kalkarak, daha önce hiçbir ölümlünün görmemiş olduğu şeyi gördüğünün bir belirtisi olarak gözünü bir kumaş parçasıyla bağladı, çünkü dikkat buyurun, o dünyadaki ilk kâhineydi. Ve gördüklerinin etkisi hâlâ üzerindeyken bizimle konuşarak şöyle dedi: "Bakın! Bizi Yaratanların önüne bir ziyafet kurulmuş, bu ziyafete siz Hayat Ziyafeti, diyesiniz. Ve Bizi Yaratanlar, Kendi gönüllerini hoş edenleri seçtiler, gönüllerini hoş etmeyenler seçilmedi."

"Hayat Ziyafeti denen *bizleriz,* ve sizler ziyafetteki Misafirler tarafından seçilmediğiniz için üzülüyorsunuz. Lâkin umudunuzu

kaybetmeyin çünkü Misafirlerden biri henüz ziyafete gelmedi. Diğer Misafirler nasiplerini aldılar lâkin bu büyük Hayat Ziyafeti hâlâ geç kalan Aziz Misafirini bekliyor ve tüm insanlara diyorum ki bizi seçecek olan O'dur. O gelinceye kadar sabredin, çünkü geleceği kesin. Hüznünüzü bir kenara bırakın, yüzünüzü buralara yazılmış işaretleri okuyabileceğiniz göklere ve yere çevirin diyorum tüm insanlara. Çünkü onun gelişi *size* bağlı. Çünkü dikkat edin, *siz* onu seçmezseniz, O sizi seçmeyecek. Ve bizler işte bu mukadderat için var edildik. O yüzden kalkın artık ve boşu boşuna, ahmakça ağıtlarla toprak üzerinde oturmayın. Önünüzdeki vazifeye sarılın ve mutlaka gelecek olan için yolu hazırlayın."

Bu sözlere çok şaştık ve büyük bir dikkatle bu sözleri düşündük. Kâhineyi sorguladık ama cevapları karanlık ve kapalıydı. Ve böylece yüzümüzü göğe çevirdik, kulaklarımızı toprağa verdik: Bir şey görür, duyar da öğreniriz diye. Ve göklerin kitabını okumayı söküp, kayaların içindeki fısıltıları işitmeyi öğrendikçe, bize *iki* ruhun geleceğini ve birinin iyi, birinin kötü olacağını söyleyen sayısız ihtar aldık. Uzun süre çabaladık ama yine de ziyadesiyle sıkıntıdaydık çünkü hangi ruhun hakiki, hangi ruhun sahte olduğunu ayırt edemiyorduk. Çünkü gerçekten de kötü, göklerin kitabında ve toprağın lisanında iyi kılığına giriyordu ve ikisini birbirinden ayırt edebilecek biri yoktu.

Bu düşüncelere gark olmuş bir halde Korim dağlarının gölgesinden çıkarak, gerisinde uzanan, ikamet ettiğimiz topraklara vardık. Ve insanlığın bütün endişelerini bir yana bırakarak bütün gücümüzü önümüzde uzanan vazifeye verdik. Cadılarımız ve kâhinlerimiz ruh dünyasının yardımını aradı, ölülerle konuşanlarımız onlardan akıl danıştı ve yeraltı varlıklarıyla uğraşanlarımız yerden öğüt istedi. Lâkin ne çare, bunların hiçbiri bizden fazlasını bilmiyordu.

Sonunda bereketli bir ovada toplanarak öğrendiklerimizi bir araya getirdik. İşte yıldızlardan, kayalardan, insanların gönüllerinden, ruhların akıllarından öğrendiklerimiz şunlardır:

Zamanın namütenahi caddelerinden inen sizler, bilesiniz ki her şeyi bir taksimat lekelemiştir. Kimisi bunun tabii olduğunu ve günlerin sonuna kadar devam edeceğini söyler ama bu doğru değildir. Eğer bu taksimatın ebedi olması niyet edilmiş olsaydı, o zaman yaradılışın amacı bunu muhafaza etmek olurdu. Lâkin yıldızlar, ruhlar ve kayalar içindeki sesler bu taksimatın sona ereceği ve her şeyin bir olacağı günü söyleyip duruyor, çünkü

yaradılış bizzat o günün geleceğini biliyor.

Şunu da bilin ki zamanın merkezinde iki ruh birbiriyle çekişmekte; bu ruhlar da yaradılışı ikiye bölen taraflardır. Ve belli bir zamanda bu ruhlar *bu* dünyada buluşacak ve o zaman Tercih zamanı gelecek. Eğer Tercih *yapılmazsa* o zaman bu dünya yok olacak ve kâhinenin sözünü ettiği Aziz Misafir hiç gelmeyecek. "Dikkat edin, *siz* onu seçmezseniz, O sizi seçmeyecek," derken kastettiği buydu. Bizim yapmamız icap eden Tercih iyi ile kötü arasındaki, iyi ile kötü arasındaki taksimat arasındaki seçim olacaktır ve biz bu seçimi yaptıktan sonra varlığını koruyacak olan gerçeklik, iyinin veya kötünün gerçekliği olacaktır ve günlerin nihayetine kadar hüküm sürecektir.

Şu gerçeği de iyi anlayın: Bu dünyanın kayaları ve tüm diğer dünyaların kayaları sürekli olarak bu taksimatın tam merkezinde bulunan iki taşı fısıldayıp durur. Bir zamanlar bu taşlar tekmiş ve yaradılışın tam merkezinde bulunuyorlarmış, fakat her şey gibi onlar da bölünmüş ve taksimat anında güneşleri yok eden büyük bir güçle birbirlerinden yırtılıp ayrılmışlar. Bu iki taşın yeniden birbirleri huzuruna çıkacakları yerde, iki ruh da son kez birbirleriyle karşılaşacak. Her şeyin yeniden bir olacağı gün o zaman gelecek, *sadece* iki taş arasındaki ayrım o kadar büyüktür ki onların bir daha bir araya gelmeleri mümkün değildir. Bu taksimatın sona ereceği gün taşlardan birinin varlığı ebediyen sona erecektir ve işte o gün ruhlardan biri de sonsuza dek yok olacaktır.

Bir araya getirebildiğimiz doğrular bunlardı ve bu doğruları bir araya getirmemizle de Birinci Çağ sona ermiş oldu.

İnsanlığın İkinci Çağı gök gürültüleri ve depremlerle başlamıştır çünkü dikkat buyurun, yer yırtıldığında, nasıl yaradılış ikiye taksim olduysa deniz de dolarak, insanların yaşadıkları karalan ikiye taksim etmişti. Deniz yutarken Korim dağları titremiş, inlemiş ve kabarmıştı. Ve biz bunun olacağını biliyorduk çünkü kâhinlerimiz bizi bu konuda ikaz etmişti. O yüzden kendi yolumuzu izleyerek dünya çatlamadan önce, deniz önce çağlayıp çekilip, sonra çağlayıp bir daha hiç çekilmemecesine geri gelirken, kendimizi emniyete aldık.

Denizin bu çağlayışını izleyen günlerde Ejderha Tanrı'nın çocukları sulardan kaçarak bizim kuzeyimize, dağların gerisine yerleştiler. Artık kâhinlerimiz bize Ejderha Tanrı'nın çocuklarının aramıza istilacı olarak geleceklerini söylemeye başladı. Ve birbirimize danışarak, ne yapsak da Ejderha Tanrı'nın çocuklarını

taciz etmemeyi başararak, çabalarımızı engellemeye çalışmalarını önlesek diye düşündük. Sonunda savaşçı komşularımızın en az, kaba toplum halinde yaşayan ve toprakla uğraşan basit insanlardan huzursuzluk duyacaklarına karar vererek hayatlarımızı buna göre şekillendirdik. Şehirlerimizi yıktık, taşları taşıdık, komşularımızı telaşlandırmayacak ve bizi kıskanmalarını önleyecek şekilde kendimizi yeniden toprağa verdik.

Yıllar yılları, asırlar asırları kovaladı. Ve böyle olacağını bildiğimiz üzere, Angaraklar aramıza gelerek, bize hükmetmeye başladılar. Bizim yaşadığımız topraklara da Dalasya dediler; biz de onların bizden yapmamızı istedikleri şeyleri yerine getirerek, çalışmalarımıza devam ettik.

Tam bu sıralarda, Tanrı Aldur'un bir müridi, kuzeyin enginlerinden yanında başkalarıyla birlikte çıkagelerek Ejderha Tanrı'nın Aldur'dan çaldığı bir şeyi geri istedi. Ve bu hareket o kadar önemliydi ki, bunun olmasıyla İkinci Çağ sona erdi ve Üçüncü Çağ başladı.

Artık Üçüncü Çağ'da, insanların Grolim dedikleri Angarak rahipleri gelerek Ejderha Tanrı hakkında ve onun bizim sevgimize olan açlığı üzerine konuştular, bize söylediklerini, bize bütün insanların söylediklerini düşündüğümüz şekilde düşündük. Semanın kitabına başvurduk ve Torak'ın, zamanın merkezinde çekişen ruhların birinin Tanrısal görünüşü olduğu doğrulandı. Lâkin diğeri neredeydi? İnsan ruhlardan yalnızca biri kendisine geldiğinde, nasıl bir tercih yapabilirdi ki? İşte o zaman üzerimizdeki korkunç sorumluluğu kavradık. Ruhlar bize gelecekti, bunu her biri kendi zamanında yapacaktı ve her biri kendisinin iyi, diğerinin kötü olduğunu söyleyecekti. Ama seçimi yapacak olan insandı. Kendi aramızda danıştık ve Grolimlerin bizi kabul etmeye zorladıkları tapınma *şekillerini* kabul edebileceğimiz sonucuna vardık. Bu bize Ejderha Tanrı'nın tabiatını inceleme fırsatı verecek ve diğer Tanrı ortaya çıktığında seçimimizi daha iyi yapma imkânı tanıyacaktı.

Zaman içersinde dünya hadiseleri zorla bize de intikal etti. Angaraklar, bir evlilik vasıtasıyla, Melceneler diye bilinen, doğunun büyük şehir yapımcılarıyla müttefik oldular ve birlikte tüm kıtayı bir uçtan diğerine kateden bir imparatorluk kurdular. Angaraklar işleri bitirenler, Melceneler ise hizmet verenlerdi. Bir iş bir kez bitirilince bitmiş olurdu ama hizmet her yeni gün bir kez daha tekrarlanırdı ve Melceneler aramıza gelerek, bitmeyen hizmetlerinde kendilerine yardımcı olabilecekleri aradılar. Tesadüf

o ki, Melcenelere yardımcı olan soydaşlarımızdan biri, bu görevlerden birini ifa etmek için kuzeye yolculuk etme fırsatını elde etti. Ve Ashaba adında bir yere geldi ve yakalandıkları bir fırtınadan kurtulmak için buraya sığındı. Ashaba'daki evin Efendisi ne bir Grolim, ne bir Angarak, ne de bir insandı. Soydaşımız farkında olmadan Torak'ın evine varmıştı. Torak bizim halkımızı merak ediyordu ve yolcuyu yanına çağırttı ve soydaşımız Ejderha Tanrı'yı gördü. Ve o Torak'ın yüzüne baktığı an Üçüncü Çağ bitti ve Dördüncü Çağ başladı. Çünkü dikkat buyrun, Angarakların Ejderha Tanrısı beklediğimiz Tanrılardan biri değildi. Üzerindeki işaretler onu ilerisine taşımıyordu ve soydaşımız bir an içersinde Torak'ın yok olmaya mahkûm olduğunu ve onun farkındalığının da kendisiyle birlikte öleceğini gördü.

Ve bunun üzerine biz hatamızı gördük ve şimdiye kadar atladığımız şeye hayret içersinde bakakaldık: Yani bir Tanrı bile kaderin bir vasıtası olabiliyordu. Çünkü çok dikkat edin, Torak iki yazgının biriydi ama yazgının *tümü* değildi.

Bu arada dünyanın bir yerlerinde bir kral öldürülmüş ve biri dışında tüm sülalesi de katledilmişti. Ve bu kral iki güç taşından birinin muhafızıydı ve bu haber ulaştırılınca Torak çok sevindi ve kadim düşmanının artık ortadan kalktığına inandı. İşte o zaman batıdaki krallıklara karşı bir savaş açmak için hazırlıklara başladı. Lâkin göklerdeki işaretler ve kayalardaki fısıltılar, olanların Torak'ın zannettiği gibi olmadığını söylüyordu. Taş muhafaza edilmeye devam ediyordu ve muhafızların soyu bozulmadan sürüyordu. Torak'ın savaşı kendisine hüzün getirecekti.

Ejderha Tanrı'nın hazırlıkları uzun sürdü; halkı üzerine yüklediği görevler ise nesilleri almıştı. Ve bizim gibi Torak da batıya karşı ne zaman harekete geçmesi gerektiğini gösterecek işaretleri görmek için gökleri izliyordu. Lâkin Torak sadece görmek istediği işaretlere bakıyordu ve göklere yazılan açıklamaların tümünü okumadı. Bu şekilde, işaretlerin küçük bir bölümünü okuyarak kuvvetlerini olabilecek en kötü günde harekete geçirdi.

Ve bizim mukadder olduğunu bildiğimiz şekilde Torak'ın ordularının üzerine, batının derinliklerinde, Vo Mimbre şehrinin önünde uzanan geniş ovalarda büyük bir felaket çöktü. Ve Ejderha Tanrı, düşmanının gelişini beklemek üzere uykuya düştü.

Ve bundan sonra, başka bir ismin fısıltısı bize ulaşmaya başladı. Bu fısıltının ismi bize aşikâr oldu ve doğum gününde ismi büyük bir haykırış gibi yükseldi. Tanrıkatleden Garion sonunda gelmişti.

Bundan sonra olayların akışı o kadar hızlandı ve korkunç karşılaşmaya koşuş o kadar hareketlendi ki semadaki kitabın sayfaları bulandı. Sonra dünyanın yaratıldığı gün olarak insanlar tarafından kutlanan günde güç taşı Belgarion'a intikal etti; eli taş üzerine kapandığı anda, semanın kitabı büyük bir ışıkla doldu ve Belgarion'un ismi en uzaktaki yıldızdan yankılandı.

Sonra Belgarion'un güç taşıyla birlikte Mallorya'ya doğru harekete geçtiğini, ayrıca Torak'ın uykusunun da gittikçe daha huzursuz bir hal almaya başladığını hissettik. Ve nihayet o korkunç gece gelip çattı. Biz çaresizlik içersinde seyrederken, sema kitabının sayfaları o kadar hızlı dönmeye başladı ki, okuyamaz olduk. Derken sayfalar duruldu ve korkunç bir satır okuduk, "Torak katledildi," ve kitap titredi ve tüm yaradılıştaki nur söndü. Ve karanlık ile sessizliğin o müthiş anında Dördüncü Çağ bitti ve Beşinci Çağ başladı.

Beşinci Çağ başlarken sema kitabında bir sırra rastladık. Daha önce her şey Belgarion ile Torak'ın karşılaşmasına doğru ilerliyordu ama artık olaylar başka bir karşılaşmaya doğru gelişmeye başlamıştı. Yıldızlarda, yazgıların nihai karşılaşması için başka bir yol bulunduğuna dair işaretler vardı ve bizler de bu varlıkların hareketlerini hissedebiliyor ama kim olduklarını ya da ne olabileceklerini tahmin edemiyorduk çünkü büyük kitabın sayfaları karanlık ve örtülüydü. Yine de karanlık içinde örtülmüş, peçelenmiş bir varlığı hissedebiliyorduk ve bu şey insanların işleri arasında hareket ediyordu; ay bizimle tüm açıklığıyla konuşarak bu karanlık varlığın bir kadın olduğunu söyledi.

Semanın kitabını artık gölgeleyen bu engin karmaşada tek bir şey görünüyordu. İnsanların Çağları her geçen çağla daha da kısalıyordu; ve iki yazgının karşılaşmasını sağlayan Olaylar gittikçe yaklaşıyordu. Rahat rahat oturup düşünme zamanı geçmişti; eğer son Olay'a gafil avlanmak istemiyorsak, artık elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

Bu son Olay'daki iştirakçilerin, tayin edilen yere, mukadder saatte gelmeleri için onları ya dürtmemiz, ya da kandırmamız gerektiğine karar verdik.

O yüzden Seçimi Yapacak Olan'ın suretini karanlığın peçeli ve kukuletalı varlığı ile Tanrıkatleden Garion'a yolladık ve onları sonunda bizim seçim yapacağımız yerin yoluna çıkarttık.

Sonra bizler kendi hazırlıklarımıza döndük, çünkü yapılması

icap eden çok şey vardı ve Olay'ın nihayet vuku bulacağını biliyorduk. Yaradılışın taksimatı çok uzun süredir dayanmıştı; ve iki yazgısı arasındaki *bu* karşılaşmada ayrılık sona erecek ve her şey yeniden tek olacaktı.

Birinci Kısım

KELL

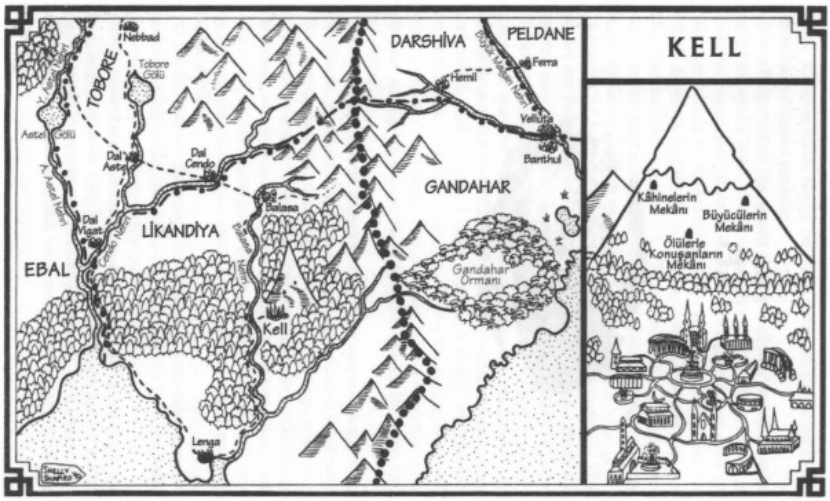

Nebbad
TOBORE
Tobore Gölü
Astel Nehri
Astel Gölü
Dal Astel
Dal Cendo
A. Astel Nehri
Dal Vigat
Cendo Nehri
LİKANDİYA
EBAL
Balasa
Balasa Nehri
Kell
Lenga
DARSHİVA
PELDANE
Ferra
Hemil
Büyük Mağan Nehri
Velluta
Banthul
GANDAHAR
Gandahar Ormanı
KELL
Kâhinelerin Mekânı
Büyücülerin Mekânı
Ölülerle Konuşanların Mekânı

BİRİNCİ BÖLÜM

HAVA HAFİF, serin ve ömürlerinin başından sonuna kadar yapraklarını hiç dökmeyen koyu yeşil, reçineli ağaçların kokusuyla doluydu. Tepelerindeki karla kaplı alanlardan yansıyan gün ışığı göz kamaştırıyordu; ayrıca fersahlarca aşağıdaki Darshiva ve Gandahar ovalarındaki nehirleri beslemek için taşlı yataklarından gürleyip yuvarlanan suyun sesi de sürekli kulaklarındaydı. Suların Büyük Magan Nehriyle mukadder buluşmaları için o gürüldeyişi ve yuvarlanışına, dağları kaplayan, adeta özlemle semaya uzanmış gibi duran çam, köknar, ladin ağaçlarının koyu yeşil ormanı içinden geçen nihayetsiz rüzgârın yumuşak ve melankolik ahi eşlik ediyordu. Garion ile arkadaşlarının izledikleri kervan yolu gittikçe tırmandı, nehir yatakları boyunca dolandı, tepe sırtlarını aştı. Her sırta vardıklarında önlerine başka bir tepe sırtı çıkıyordu; hepsinin üzerinde ise insan aklının alamayacağı yükseklikteki zirvelerin - ebedi kardan örtüleriyle saf ve kadim görünen zirvelerin- gökyüzünün kubbesine değecek şekilde uzandığı kıtanın belkemiği yükseliyordu. Garion daha önce de dağlarda zaman geçirmişti ama şimdiye kadar hiç bu kadar muazzam zirveler görmemişti. O devasa sivri uçların fersah ve fersah uzakta olduğunu biliyordu ama dağ havası o kadar berraktı ki sanki uzansa dokunabilecekmiş gibi görünüyorlardı.

Burada ebedi bir huzur vardı, aşağıdaki ovalarda hepsini rahatsız eden kargaşa ve endişeyi yıkayıp arıtan ve her türlü kaygı, hatta düşünceyi bile silip atan bir huzur. Sonunda sessizlik içersinde

atlarını sürüp, hayranlıkla etraflarını seyretmekten başka bir şey yapamaz hale gelinceye kadar her dönemeç, her dağ sırtı, her biri bir öncekinden çok daha fazla harikalarla dolu yeni bir manzara sundu gözler önüne. Burada insanların eserleri solup önemsizleşmişti. İnsanlar bu ebedi dağlara hiç dokunmayacaklardı, hiç *dokunamayacaklardı.*

Yaz vaktiydi; günler uzun ve güneşle doluydu. Kuşlar, kıvrıla kıvrıla çıkan yolun kenarındaki ağaçlarda şakıyor, güneşle ısınmış çamların kokusuna dik çayırları halı gibi örten dönümlerce yabani çiçeğin narin kokuları karışıyordu. Zaman zaman kayalardan bir kartalın vahşi ve cırtlak çığlığı duyuluyordu. "Başkentinizi başka yere almayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu Garion yanında at süren Mallorya İmparatoruna. Sesi alçaktı. Nedense yüksek sesle konuşmak etraflarındakilere saygısızlık etmek olacaktı.

"Yo, pek düşünmedim Garion," diye cevap verdi Zakath. "Hükümet burada görevini icra edemez. Bürokrasi genellikle Melceneler elinde. Melceneler sıkıcı insanlar gibi görünürler ama aslında öyle değillerdir. Korkarım memurlarımın yarısı zamanlarını manzarayı seyretmekle, diğer yarısı da kötü şiirler yazmakla geçirirdi. Kimse bir iş yapmazdı. Ayrıca kışın burasının nasıl olduğunu hayal bile edemezsin."

"Kar mı var?"

Zakath başıyla onayladı. "Buradaki insanlar karı santimle ölçme zahmetine katlanmaz, onlar metreyle ölçerler."

"Burada insan var mı? Hiç görmedim."

"Biraz var - kürk avcıları, altın arayıcıları falan." Zakath hafifçe gülümsedi. "Aslında sanırım bunlar sadece bahane. Bazı insanlar yalnızlığı seviyor."

"Burası yalnız kalmak için güzel bir yer."

Atesca'nın Magan kıyısındaki yerleşim bölgesinden ayrıldıklarından beri Mallorya İmparatoru çok değişmişti. Artık daha inceydi ve gözlerindeki o ölü bakışı kaybolmuştu. Garion ve diğerleri gibi o da dikkatle sürüyordu atını, gözleri ve kulaklarını dört açmıştı. Gerçi üzerindeki değişikliğin en büyük belirtisi bu dış görünüşü değildi. Zakath her zaman dalgın, hatta melankolik, zaman zaman da kara tasalara gömülü bir adam olmuştu, tüm bunlara bir yandan da soğuk bir ihtiras eşlik ederdi. Garion'a sık sık, Malloryalının ihtirası ile güce duyduğu aşikâr açlığın, onu sevk eden bir ihtiyaçtan ziyade, bir tür kendisini sürekli sınama yöntemi

gibi gelmişti ve belki daha derinine inilecek olursa bu kendi kendisini yok etmek için bir dürtü de olabilirdi. Sanki Zakath, zamanla onu öldürebilecek ve böylelikle onu zor katlandığı bu yaşam yükünden kurtarabilecek kadar güçlü biriyle karşılaşmak konusundaki gizli umuduyla hem kendisini hem de imparatorluğunun bütün kaynaklarını imkânsız çatışmalara sürüklüyordu.

Ama artık böyle değildi. Magan kıyılarında Cyradis ile buluşması onu ebediyen değiştirmişti. Daha önce ona hep dümdüz ve bayağı gelen dünya artık yepyeni görünüyordu. Zaman zaman Garion, arkadaşının yüzünde cılız bir umut pırıltısı gördüğünü düşünüyordu; kaldı ki umut daha önce Zakath'ın yüz makyajının hiçbir zaman parçası olmamıştı.

Yolda geniş bir dönemeci alırken Garion, Darshiva'daki ölü ormanda bulduğu dişi kurdu gördü. Arka bacakları üzerinde oturmuş, sabırla onları bekliyordu. Kurdun hareket tarzı onu gittikçe şaşırtmaya başlamıştı. Artık yaralı patisi iyileşmiş olduğu için, sürüsünü aramak amacıyla arada sırada etraflarındaki ormanları tarıyordu ama her seferinde eli boş dönmek onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Sanki onların bu son derece sıra dışı sürüsüyle birlikte kalmaktan memnun gibiydi. Ormanlarda ve meskûn olmayan dağlarda oldukları sürece onun bu garipliği sorun yaratmıyordu ama her zaman vahşi tabiatta kalmayacaklardı; ehlileştirilmemiş ve büyük ihtimalle sinirli bir kurdun kalabalık bir şehrin sıkışık caddelerinde en azından dikkat çekeceğine şüphe yoktu.

"Nasıl gidiyor küçük hemşire?" diye sordu Garion kibarca, kurtların lisanında.

"İyi," diye cevap verdi kurt.

"Sürünün izine rastlayabildin mi?"

"Etrafta bir sürü kurt var ama benim soyumdan değil. Biri daha bir süre sizinle kalacak. Yavru nerede?"

Garion, omzundan arkaya, peşlerinden yuvarlanarak gelen iki tekerlekli minik arabaya baktı. "Yuvarlak ayaklı şeyin içinde benim eşimin yanında oturuyor."

Kurt içini çekti. "Eğer biraz daha otururs a, bir daha koşmayı veya avlanmayı beceremeyecek," dedi olanları tasvip etmeyen bir edayla. "Üstelik eşin de durmadan onu besliyor, karnını şişirecek; yavru bir daha kıtlık görürse hayatta kalamayacak."

“Biri onunla bu konuda konuşacak.”

“Dinleyecek mi?”

“Büyük ihtimalle dinlemez ama biri yine de onunla konuşacak. Yavruyu çok seviyor ve onu yanında tutmak birinin eşine mutluluk veriyor.”

“Kısa bir süre sonra birinin ona avlanmayı öğretmesi lazım.”

“Evet. Biri biliyor. Biri bunu eşine de anlatacak.”

“Biri minnettar.” Kurt etrafına biraz tedirgince bakarak duraksadı. “Biraz ihtiyatla ilerleyin,” diye uyardı. “Burada yaşayan bir yaratık var. Biri görememiş olsa da kokusunu birkaç kez aldı. Oldukça da iri olabilir.”

“Ne kadar iri?”

“Birinin üzerinde oturduğu hayvandan daha iri.” İşaret edercesine Chretienne’e baktı. Aşinalık, iri gri aygırı dişi kurdun karşısında o kadar huzursuz etmiyordu artık; gerçi Garion, dişi kurt o kadar yaklaşmasa hayvanın daha huzurlu olacağını düşünmüyor değildi.

“Biri, sürü başına söylediğini aktaracak,” diye söz verdi Garion. Her nedense dişi kurt, Belgarath’tan sakınıyordu. Garion bunun, kendisinin bilmediği bir kurt görgü kuralının anlaşılması güç taraflarından biri olduğu düşündü.

“O halde biri araştırmalarına devam edecek,” dedi dişi kurt ayağa kalkarak. “Belki biri bu hayvanla karşılaşır, o zaman onu tanımış oluruz.” Dişi kurt duraksadı. “Kokusu birine, onun tehlikeli olduğunu söylüyor gerçi. Her şeyle besleniyor - hatta bizim çekineceğimiz şeylerle.” Sonra dişi kurt dönerek ormana doğru iri adımlarla koştu; sessiz ve hızlı hareket ederek.

“Bu çok acayip biliyorsun değil mi?” diye gözlemledi Zakath. “Daha önce de insanların hayvanlarla konuştuklarını duymuştum ama hiçbir zaman onların lisanlarında değil.”

“Bu aileden gelen bir garipliktir.” Garion gülümsedi. “İlk başta ben de inanmamıştım. Kuşlar sürekli gelip Pol Teyze’yle konuşurlardı - genellikle yumurtaları konusunda. Kuşlar yumurtaları hakkında konuşmaktan çok hoşlanıyor anladığım kadarıyla. Zaman zaman son derece salak olabiliyorlar. Kurtlar çok daha ağırbaşlıdır.” Bir an sustu. “Söylediklerimi Pol Teyze’ye söylemek zorunda değilsin,” diye ekledi.

“Kaçamak mı Garion?” diye güldü Zakath.

“Tedbir,” diye düzeltti Garion. “Belgarath’la konuşmam gerek.

Gözlerini dört aç. Kurt oralarda bir yerlerde bir hayvan olduğunu söylüyor. Attan daha büyük ve çok tehlikeli olduğunu anlattı. İnsan yediğini de ima etti."

"Neye benziyormuş?"

"Görmemiş. Gerçi kokusunu almış, izlerine rastlamış."

"Dikkat ederim."

"İyi fikir." Garion dönerek, Pol Teyze'yle derin bir tartışmaya girmiş olan Belgarath'ın yanına sürdü atını.

"Durnik'in Vadi'de bir kuleye ihtiyacı var," diyordu Belgarath.

"Bunun sebebini anlayamıyorum baba," diye cevap verdi Polgara.

"Aldur'un bütün müritlerinin kuleleri vardır Pol. Bu bir âdet."

"Eski âdetler ayak diriyor - artık ihtiyaç duyulmadığında bile."

"Çalışmaya ihtiyacı olacak Pol. Sen sürekli ayağının altında olursan nasıl çalışsın?"

Pol babasına buz gibi uzun bir bakış attı.

"Belki başka şekilde söylesem daha iyi olacak."

"İstediğin kadar uğraşabilirsin baba. Ben sabırlıyım."

"Dede," dedi Garion, atını dizginleyerek. "Biraz önce kurtla konuşuyordum, ormanda çok büyük bir hayvanın olduğunu söylüyor."

"Belki de bir ayıdır."

"Zannetmiyorum. Birkaç kez kokusunu almış, ayı kokusunu tanırdı herhalde, değil mi?"

"Sanırım tanırdı, evet."

"Tam olarak söylemedi ama yemek konusunda pek seçici olmadığını anladım." Duraksadı. "Ben mi abartıyorum, yoksa bizimkisi biraz garip bir dişi kurt mu?"

"Tam olarak ne kastediyorsun?"

"Lisanı olabildiğince güzel kullanıyor ve bana öyle geliyor ki, daha da söyleyecek şeyleri var."

"Akıllı, o kadar. Bu dişiler arasında pek rastlanmayan bir özelliktir ama hiç de olmuyor değil."

"Aman bu muhabbet ne tatlılaşmaya başladı böyle," dedi Polgara.

"Ay," dedi yaşlı adam uysallıkla, "sen hâlâ burada mıydın Pol? Ben de bu arada yapacak başka bir şey bulmuşsundur diye düşünmüştüm."

Pol'ün bakışları buz gibiydi ama Belgarath son derece kaygısız görünüyordu. "Diğerlerini de uyarsan fena olmaz," dedi Garion'a. "Kurtlar, sıradan hayvanların yanından hiçbir yorumda bulunmadan geçip gider. Bu şey her neyse, sıradışı olmalı ve sıradışı genellikle tehlikeli anlamına gelir. Ce'Nedra'ya buraya, aramıza gelmesini söyle. Öyle arkadan takip edip geldiği haliyle, oldukça saldırıya açık duruyor." Biraz düşündü. "Onu telaşlandıracak bir şey söyleme ama Liselle'in arabada yanına oturmasını sağla."

"Liselle mi?"

"Sarışın kız. Hani şu gamzeleri olan."

"Kim olduğunu biliyorum dede. Durnik veya ne bileyim Toth, daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır. Eğer onlardan biri Ce'Nedra'nın yanına arabaya binerse bu onun bir şeylerin ters gittiğini anlamasına neden olur ve korkabilir. Avlanan bir hayvan korkunun kokusunu alır. Onu böyle bir tehlikeye atmayalım. Liselle çok iyi eğitim görmüş, mutlaka orasına burasına gizlenmiş birkaç bıçağı vardır." Muzipçe gülümsedi. "Muhtemelen İpek sana bıçakların nerelerde olduğunu söyleyebilir," diye ekledi.

"Baba!" Polgara'nın nefesi kesilir gibi oldu.

"Yani sen bilmiyor muydun bunu Pol? Aman canım, ne kadar da dikkatsizmişsin."

"Sana bir puan," dedi Garion.

"Beğendiğine memnun oldum." Belgarath Polgara'ya sırıttı.

Garion, teyzesi gülümsediğini görmesin diye Chretienne'i çevirdi.

O gece kamp kurarken biraz daha dikkatli oldular; arkasında dimdik bir uçurum ve önünde derin bir dağ nehri olan küçük bir toz ağacı korusu seçtiler. Güneş tepelerindeki ebedi kar tarlaları içine gömülüp de alacakaranlık koyakları ve uçurumları gök mavisi gölgelerle doldururken, Beldin uzun nöbetinden geri döndü. "Durmak için biraz erken değil mi?" diye kızdı titreşip biçimini değiştirdikten sonra.

"Atlar yorgun," diye cevap verdi Belgarath, yan gözle Ce'Nedra'yı işaret ederek. "Çok dik bir yoldayız."

"Dur bir dakika," dedi Beldin, ateşe doğru aksayarak yürüyüp. "İleride daha da dikleşiyor."

"Ayağına ne oldu?"

"Kartalın tekiyle bir anlaşmazlık yaşadık -çok aptal kuşlar şu

kartallar. Atmaca ile güvercin arasındaki farkı ayırt edemiyor. Onu eğitmem gerekti. Kanat tüylerinden önemli bir miktar yolduğum sırada o da beni biraz ısırdı."

"Amca," dedi Polgara azarlamasına.

"O başlattı."

"Arkamızdan gelen asker var mı?" diye sordu Belgarath ona.

"Birkaç Darshivalı. Gerçi iki-üç gün gerideler. Urvon'un ordusu geri çekiliyor. Nahaz'la Urvon gittiği için kalmaları gereksiz."

"En azından bu durum askerlerin *bazılarını* ensemizden uzaklaştırmış oldu," dedi İpek.

"Hemen o kadar emin olma," dedi Beldin. "Muhafızlar ve Karandalılar gidince, Darshivalılar tüm dikkatlerini bize verebilecekler."

"Bu da doğru ya. Sence burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Zandramas biliyor ve sanırım bilgisini askerlerinden saklayacak değildir. Yarın ilerleyen vakitlerde karla karşılaşacaksınız sanırım. İzlerinizi gizlemenin bir yolunu düşünseniz iyi olur." Etrafına bakındı. "Kurdunuz nerde?" diye sordu Garion'a.

"Avlanıyor. Sürüsünün izini arayıp duruyordu."

"Dedin de aklıma geldi," dedi Belgarath sessizce, etrafına bakınıp Ce'Nedra'nın duymayacağından emin olduktan sonra. "Kurt Garion'a, bu bölgede iri bir hayvanın olduğunu söylemiş. Pol bu gece çıkıp etrafa bir bakacak ama yarın sen de biraz bakınsan fena olmaz. Hiç sürpriz kaldıracak halde değilim."

"Elimden geleni yaparım."

Sadi ile Kadife ateşin diğer tarafına oturdular. Minik toprak şişeciği yan yatırmışlar, Zith ile bebeklerini peynir parçacıklarıyla kandırıp çıkartmaya çalışıyorlardı. "Keşke biraz sütümüz olsaydı," dedi Sadi kontralto sesiyle. "Süt yavru yılanlar için çok iyidir. Dişlerini güçlendirir."

"Bunu unutmam," dedi Kadife.

"Yılan çobanı olmaya mı karar verdiniz Kontes?"

"Çok tatlı, minicik yaratıklar," diye cevap verdi Kadife. "Temizler, sessizler ve çok yemek yemiyorlar. Ayrıca acil durumlarda da çok yararlı oluyorlar."

Sadi, Kadifeye sevgiyle gülümsedi. "Seni Nyissalı yapma umudumuz hâlâ var Liselle."

"Ben hayatta olduğum sürece değil," diye söylendi İpek aksilikle, Garion'a.

O akşam yemeği için alabalık kızarttılar. Durnik ile Toth kamplarını kurduktan sonra, oltaları ile nehir kıyısına yayılmışlardı. Durnik'in daha yeni mürit seçilmiş olması bazı yönlerden onu değiştirmişti ama en sevdiği merakından uzaklaştıramamıştı. Dilsiz arkadaşıyla bu gezintiler hakkında konuşmaya bile gerek kalmıyordu. Bir akarsu veya göl yakınlarında kamp kurduklarında, tepkileri gayri ihtiyari oluşuyordu.

Yemekten sonra Polgara gölgeli ormana doğru uçtu ama geri döndüğünde dişi kurdun hakkında kendilerini uyardığı iri hayvanın izine rastlamadığını söyledi.

Ertesi sabah hava soğuktu ve havada don kokusu vardı. Yola çıktıklarında atların nefesleri dağ havasında buhar çıkartıyordu; Garion ile diğerleri pelerinlerine sıkı sıkı sarınmıştı.

Beldin'in bir gün önceden tahmin ettiği gibi, o akşamüstü geç vakitlerde kara ulaştılar. Rüzgârla sürüklenerek gelmiş ve araba tekerlek izlerinde birikmiş olan karlar ince ve gevrekti ama ileride daha derin kar birikintileri gördüler. Kar çizgisinin altında kamp kurarak, ertesi sabah erkenden yola koyuldular. İpek, yük atlarından birine bir çeşit boyunduruk yaparak, boyunduruğa, uçlarına kelle büyüklüğünde bir düzine kadar taş tutturulmuş ipler bağladı. Ufak tefek adam, ebedi beyaz dünyaya doğru ilerlemeye başladıklarında taşların bıraktığı izleri dikkatle inceledi. "İdare eder," dedi kendinden memnun bir ses tonuyla.

"Bu icadının ne işe yaradığını pek anlamış değilim Prens Kheldar," diye itiraf etti Sadi.

"Taşlar, araba izi gibi iz bırakıyor," diye açıkladı İpek. "Arkamızdan gelen askerleri, sadece at izleri kuşkulandırabilir. Ama bir kervan yolu üzerindeki araba tekerleği izleri o kadar dikkat çekmez."

"Zekice," dedi hadımağası, "ama neden peşimizden sürümek için birkaç çalı kesmekle yetinmedik?"

İpek başını salladı. "Eğer kardaki bütün izleri süpürürsen, daha da kuşku verici olur. Burası oldukça sık kullanılan bir yoldur."

"Her yönünü düşünüyorsun, değil mi?"

"Akademide en çok ilgilendiği konu sıvışmaktı," dedi Kadife, Ce'Nedra ve kurt yavrusuyla paylaştığı minik arabadan. "Zaman zaman sırf idman olsun diye sıvışır."

"O kadar da değil Liselle," diye karşı çıktı ufak tefek adam, alınmış bir ses tonuyla.

“Yapmıyor musun?”

“Şey, evet, galiba ama senin de bunu yüzüme vurmana gerek yok - ayrıca ‘sıvışmak’ kulağa hiç de hoş gelmiyor.”

“Aklına daha iyi bir terim geliyor mu?”

“Şey, ‘kaçmak’ biraz daha hoş geliyor sanki, değil mi?”

“Madem aynı anlama geliyor neden terminoloji konusunda lafı geveleyip duralım?” Liselle yanaklarındaki gamzelerin tüm çekiciliğiyle İpek’e gülümsedi.

“Bu bir tarz meselesi, Liselle.”

Kervan yolu gittikçe dikleşti; kar da gittikçe yol kenarında daha yüksek birikintiler oluşturmaya başladı. Önlerindeki dağların tepelerinden, millerce mesafeye kar tanecikleri savruluyor, insanı ısıran ve kuru bir soğuk taşıyan rüzgâr gittikçe kuvvetleniyordu.

Öğlene doğru dağların zirveleri aniden batıdan kötü bir haberci gibi yuvarlanıp gelen kara bulutlarla örtülünce, dişi kurt yolun dersinden onlara doğru iri adımlarla koşarak geldi. “Biri sürü ve hayvanlar için başınızı sokacak bir yer aramanızı tavsiye eder,” dedi garip bir telaşla.

“Burada yaşayan hayvanı buldun mu?” diye sordu Garion.

“Hayır. Bu daha tehlikeli.” İmalı imalı omzunun üzerinden yaklaşmakta olan buluta baktı.

“Biri sürü başına söyleyecek.”

“Doğrusu bu.” Burnuyla Zakath’ı işaret etti. “Şu beni takip etsin. Biraz ileride ağaçlar var. Onunla birlikte uygun bir yer buluruz.”

“Senin kendisiyle gitmeni istiyor,” diye açıkladı Garion, Malloryalıya. “Hava bozmaya başlıyormuş, ilerideki ağaçlar arasına sığınmamızı istiyor. Siz bir yer bulun, ben de gidip diğerlerini uyarayım.”

“Tipi mi?” diye sordu Zakath.

“Sanırım. Havada çok ciddi bir şeyler olmasa bir kurt kolay kolay rahatsız olmaz.” Garion Chretienne’yi çevirerek, diğerlerini uyarmak için atını sürdü. Dik ve kaygan yol, acele etmelerine engel oluyordu; kurdun Zakath’ı götürdüğü ağaçlığa vardıklarında soğuk rüzgârın savurduğu kurşun gibi kar taneleri de her yanlarına batmaya başlamıştı. Ağaçlar ince çam fidanlarıydı ve çok sık yetişmişlerdi. Pek uzak olmayan bir geçmişte bir çığ çalılar arasından önüne geleni ezerek geçmiş ve hatırı sayılır bir çalı çırpı ve kırık ağaç gövdesini dik bir uçurumun dibine yığmıştı. Rüzgâr hızını artırıp, kar sıklaştığı sırada Durnik ile Toth hemen işe

koyuldular. Garion ile diğerleri de katılınca çok geçmeden, uçuruma yaslanmış uzun bir odacığın kafesten iskeletini yapmışlardı bile. Bu iskeleti çadır beziyle kaplayarak sıkı sıkı bağladılar ve uçmasın diye ağaç kütükleriyle ağırlık yaptılar. Sonra içersini temizleyerek, tam fırtına şiddetini artırdığı anda atları bu kaba barınağın alçak kısmına soktular.

Rüzgâr deliler gibi çığlıklar atıyordu, ağaçlık dönerek inen karlar içinde gözden kaybolacak gibiydi.

"Beldin ne yapacak?" diye sordu Durnik, endişeli görünerek.

"Beldin için endişelenmene gerek yok," dedi Belgarath. "Daha önce de fırtınalar atlattı. Ya fırtınanın üzerine çıkar, ya da kendini dönüştürerek fırtına geçinceye kadar karlara gömer."

"Donup ölecek!" diye bağırdı Ce'Nedra.

"Karın altında donmaz," diye temin etti Belgarath. "Hava Beldin'in pek umurunda değildir." Belgarath, yaptıkları barınağın diğer tarafında arka bacakları üzerine oturmuş, dönen karı seyreden dişi kurda baktı. "Biri, uyardığın için minnettar, küçük hemşire," dedi resmi olarak.

"Biri artık sürüden biri saygıdeğer lider," diye cevap verdi kurt, aynı resmiyetle. "Herkesin refahı, herkesin sorumluğudur."

"Bilgece söyledin küçük hemşire."

Kurt kuyruğunu salladı ama bir şey söylemedi.

Garion ile diğerleri Durnik'in yaktığı ateşin etrafında otururken tipi günün kalanında da devam ederek, geceye sarktı. Gece yarısına doğru da rüzgâr başladığı hızla diniverdi. Kar sabaha kadar ağaçların arasından süzülmeye devam ettikten sonra o da dindi. Gerçi yapacağını yapmıştı. Barınağın dışındaki kar Garion'un dizlerine geliyordu. "Korkarım kendimize yol açmak zorunda kalacağız," dedi Durnik ciddiyetle. "Kervan yolu bir mil kadar geride kaldı, üstelik böyle taze kar altında her türlü şey saklanır. Atların ayaklarım kırmak için uygun bir yer ve zaman değil."

"Peki ya benim arabam?" diye sordu Ce'Nedra.

"Korkarım onu bırakmak zorundayız Ce'Nedra. Kar çok derin. Arabayı yola çıkartmayı başarsak bile, at onu bu kadar kar yığını arasından çekemez."

Minik kraliçe içini çekti. "O kadar da güzel bir arabaydı ki." Sonra yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle baktı. "Arabayı bana ödünç verdiğiniz için size yürekten teşekkür etmek isterim Prens Kheldar," dedi. "Artık arabayla bir işim kalmadı, geri alabilirsiniz."

Dik yamaçtan kervan yoluna çıkan patikayı açan Toth oldu. Diğerleri, yolu biraz daha genişleterek, gizlenmiş ağaç kütüklerini ve dalları ayaklarıyla yoklayarak onun ardından gittiler. Kervan yoluna dönebilmek için açılan bu yol neredeyse iki saatlerini almıştı, üstelik hepsi yükseklik nedeniyle nefes nefese kalmıştı.

Kadınların atlarla birlikte bekledikleri barınağa doğru yola koyulmuş ve yolun yarısına varmışlardı ki, kurt aniden kulaklarını dikerek hırlamaya başladı.

“Ne var?” dedi Garion.

“Yaratık,” diye hırladı kurt. “Avlanıyor.”

“Hazır olun!” diye seslendi Garion diğerlerine. “O hayvan önümüzde bir yerde!” Omzundan Demirpençe’nin kılıcına uzandı.

Yaratık, çığın açtığı yolun diğer tarafındaki çalılığın içinden çıktı. Sert kıllı kürkü karla kaplanmıştı; ayaklarını sürüyerek, biraz çömelmiş gibi eğilerek yürüyordu. Yüzü çok iğrenç ve insanın kanını donduracak kadar tanıdıktı. Derin göz çukurları içindeki gözleri bir domuzunkine benziyordu. Alt çenesi dışarı doğru çıkmış, iri ve sarı iki diş yanaklarına doğru kıvrılmıştı. Ağzını açarak gürledi, göğsünü yumrukladı ve iyice dikleşti. Neredeyse iki buçuk metre boyundaydı.

“İmkânsız!” diye bağırdı Belgarath.

“Ne var?” diye sordu Sadi.

“Bu bir Eldrak,” dedi Belgarath, “üstelik Eldraklar sadece Ulgo ülkesinde yaşar.”

“Galiba yanılıyorsun Belgarath,” diye karşı çıktı Zakath. “Bu, maymunayı denen bir hayvan. Bu dağlarda birkaç tane yaşıyor.”

“Beyler, hayvanın cinsini başka zaman tartışsak olmaz mı?” diye önerdi İpek. “Şu andaki asıl soru, kaçacak mıyız, dövüşecek miyiz?”

“Bu karda kaçamayız,” dedi Garion ciddiyetle. “Dövüşmek zorundayız.”

“Ben de böyle söyleyeceğinden korkuyordum.”

“Önemli olan onu hanımlardan uzak tutmak,” dedi Durnik. Hadımağasına baktı. “Sadi, senin hançerindeki zehir onu öldürür mü?”

Sadi kuşkuyla kara tüylü hayvana baktı. “Eminim öldürür,” dedi, “ama bu şey çok kocaman. Zehrin etki etmesi biraz zaman alabilir.”

“O halde tamam,” diye karar verdi Belgarath. “Biz onun dikkatini çekerek Sadi’ye arkasından dolaşması için zaman kazandıracağız. Sadi onu bıçakladıktan sonra geri çekilip zehrin etki

etmesini bekleyeceğiz. Dağılın ve kendinizi tehlikeye atmayın." Titreşip bir kurt kılığına girdi.

Kabaca bir daire meydana getirip, kudurmaya hazırlanan yaratık ağaçların kenarında kükreyip göğsünü yumruklarken silahlarını hazır ettiler. Sonra, yaratık devasa ayaklarıyla karı savurarak ileri atıldı. Belgarath ile dişi kurt hayvanı keskin dişleriyle parçalamak için atılırken Sadi, minik hançeri elinde kenardan yokuş yukarı süzüldü.

Derin kar içersinden ilerleyerek kılıcını tehdit edercesine savuran Garion'un aklı son derece düzgün çalışıyordu. Yaratığın Eldrak Grul kadar hızlı olmadığını gördü. Kurtların ani ataklarına karşılık veremiyordu ve kısa süre sonra etrafındaki karlar kanıyla lekelenmişti. Durnik'e doğru umutsuzca saldırırken çaresizlik ve hiddet içinde kükredi. Öte yandan Toth ileri doğru bir adım atarak ağır asasıyla hayvanın suratının ortasına vurdu. Hayvan acıyla uluyarak koca kollarını açıp iriyarı dilsiz adamı ezmeye niyetlendi, ama Garion hayvanın omzunu kılıcıyla biçerken, Zakath da diğer kaba tüylü kolunun altından dalarak kılıcını kırbaç gibi kullanıp göğüs ve karnına darbeler indirdi.

Yaratık böğürdü, yaralarından kanlar fışkırdı.

"Artık gelebilirsin Sadi," dedi İpek aceleyle, başını eğip hamle yaparken, ağır hançerlerinden biriyle temiz bir darbe indirmeye çalışıyordu.

Kurtlar hayvanın böğrüne ve bacaklarına doğru saldırılarına devam ederken Sadi dikkatle hiddetten delirmiş hayvanın arkasından yaklaştı. Yaratık çaresizlik içinde koca kollarıyla havayı dövüyor, saldırıları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Nihayetinde, dişi kurt adeta cerrahi bir kesinlikle dalarak hayvanın sol dizinin arkasındaki iri kaslardan birini dişleriyle koparttı.

Istırap yüklü çığlık korkunçtu - özellikle de garip bir şekilde insancıl olduğu için. Kaba tüylü yaratık sırtüstü devrilerek, sakatlanmış bacağını tuttu.

Garion kılıcını elinde çevirdi, kabzasının istavrozunu sıkıca kavrayarak hayvanın kıvrılmakta olan bedenine binerek silahını, hayvanın kaba tüylü göğsüne saplamak için kaldırdı.

"Yalvarırım!" diye haykırdı yaratık, kaba yüzü ıstırap ve dehşetle çarpılmış bir halde. "Yalvarırım beni öldürme!"

İKİNCİ BÖLÜM

YARATIK bir Grolim'di. Kan içinde kalmış karların içinde yatan devasa hayvan titreşerek, Garion'un arkadaşları silahlarıyla son ölümcül darbeyi indirmek için yaklaşırken kendini dönüştürdü.

"Durun!" dedi Durnik sertçe. "Bu bir adam!"

Hepsi durup karların içinde yatan ağır yaralı rahibe bakakaldılar.

Garion buz gibi bir edayla kılıcının ucunu Grolim'in çenesinin altına yerleştirdi. Çok kızmıştı. "Pekâlâ," dedi soğuk bir sesle, "konuş - elinden geldiğince ikna edici olsan fena olmaz. Seni bu işe kim koştu?"

"Naradas," diye inledi Grolim, "Hemil'deki tapınağın başrahibi."

"Zandramas'ın dalkavuğu mu?" diye sordu Garion. "Hani ak gözlü olan?"

"Evet. Ben sadece onun emirlerini yerine getiriyordum. Ne olur beni öldürmeyin."

"Neden bize saldırmanı söyledi sana?"

"İçinizden birini öldürmem gerekiyordu."

"Kimi?"

"Umurunda değildi. Sadece içinizden birinin öldüğüne emin olmamı söyledi."

"Hâlâ o sıkıcı, eski oyunlarını oynuyorlar," diye dikkat çekti İpek, hançerlerini kınlarına yerleştirirken. "Grolimlerde hiç hayal gücü yok."

İnce bıçağı elinde olan Sadi, sorarcasına Garion'a baktı.

"Hayır!" dedi Eriond sertçe.

Garion tereddüt etti. "Haklı Sadi," dedi sonunda. "Onu böyle soğukkanlılıkla öldüremeyiz."

"Alornlar." Sadi içini çekti, gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Herhalde onu burada, bu şekilde bırakırsak öleceğini biliyorsunuzdur. Eğer onu yanımıza almaya kalkarsak, bizi yavaşlatır -hani hiç tekin pabuç olmadığı konusuna değinmiyorum bile."

"Eriond," dedi Garion, "Pol Teyzeyi çağırır mısın? Kan kaybından ölmeden önce şu yaralarına baktırsak iyi olacak." Yeniden biçim değiştiren Belgarath'a baktı. "İtirazı olan var mı?"

"Ben bir şey söylemedim."

"Çok takdir ettim."

"Kılık değiştirmeden onu öldürmeliydin," diye geldi arkalarındaki çalılıktan tanıdık, kaba bir ses. Beldin bir kütüğe oturmuş, pişmemiş olan ve hâlâ orasından burasından birkaç tüy çıkan bir şeyleri kemiriyordu.

"Anladığım kadarıyla bize yardım etmek hiç aklına gelmemiş, öyle mi?" diye sordu Belgarath iğneli iğneli.

"Gayet iyiydiniz." Cüce omzunu silkti. Geğirdikten sonra kahvaltısının kalanını dişi kurda attı.

"Biri minnettar," dedi dişi kurt kibarca, dişleri yarı yenmiş leşi parçalarken. Garion Beldin'in anlayıp anlamadığından emin değildi ama büyük ihtimalle anlamıştır, diye düşündü.

"Bir Eldrak'ın burada, Mallorya'da işi neymiş?" diye sordu Belgarath.

"Tam olarak bir Eldrak değildi Belgarath," diye cevap verdi Beldin, birkaç ıslak tüyü tükürerek.

"İyi de, Malloryalı bir Grolim bir Eldrak'ın neye benzediğini nereden biliyordu?"

"Dinlemiyorsun ihtiyar adam. O şeylerden birkaç tane de bu dağlarda var. Bunlar Eldrakların uzaktan akrabaları ama aynı değiller. Her şeyden önce o kadar büyük değiller ve o kadar akıllı değiller."

"Ben bütün canavarların Ulgo diyarında yaşadığını zannediyordum."

"Kafanı kullan Belgarath. Çerek'te Troller var, Arendiya'da Algrothlar cirit atıyor ve Güney Tolnedra'da Orman Perileri yaşıyor.

Sonra şu ejderha var. Kimse tam olarak onun nerede yaşadığını bilmiyor. Her yana yayılmış bir sürü canavar var. Ulgo'da biraz daha fazlalar o kadar."

"Galiba haklısın," diye kabul etti Belgarath. Zakath'a baktı. "O şeye ne demiştin?"

"Maymunayı. Aslında pek isabetli olduğu söylenemez, ama burada yaşayan insanlar da pek bilgin sayılmaz."

"Şu anda Naradas nerede?" diye sordu İpek yaralı Grolim'e.

"Onu Balasa'da gördüm," diye cevap verdi Grolim. "Oradan nereye gittiğini bilmiyorum."

"Zandramas yanında mıydı?"

"Onu görmedim, ama benim onu görmemiş olmam, orada olmadığı anlamına gelmez. Kutsal Büyücü artık kendisini pek sık göstermiyor."

"Teninin altındaki ışıklar yüzünden mi?" diye sordu gelincik suratlı ufak tefek adam kurnazca.

Grolim'in suratı daha da beyazlaştı. "O konuda konuşmamız yasak - kendi aramızda bile," diye cevap verdi korkmuş bir ses tonuyla.

"Önemli değil dostum." İpek adama gülümseyerek hançerlerinden birini çekti. "Ben sana izin veriyorum."

Grolim zorla yutkunduktan sonra başını onaylamasına salladı.

"Cesur bir arkadaş." İpek adamın omzunu sıvazladı. "O ışıklar ne zaman ortaya çıktı?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Zandramas, uzun zamandır Naradas ile batıya gitmişti. Geri döndüğünde ışıklar ortaya çıkmaya başladı. Hemil'deki rahiplerden biri çok dedikodu yapıyordu. Bunun bir çeşit illet olduğunu söylüyordu."

"Söylüyordu mu?"

"Zandramas adamın ne söylediğini duydu ve kalbini deştirdi."

"Hah evet, bak bu bizim alıştığımız ve sevdiğimiz Zandramas hakikaten."

Pol Teyze karları küreyerek açtıkları patikadan peşinde Ce'Nedra ve Kadife ile birlikte geldi. Hiçbir yorumda bulunmadan Grolim'in yaralarına bakarken, Durnik ile Toth da barınağa dönerek atları çıkarttılar. Sonra çadır bezini toplayarak iskeleti parçaladılar. Atları yaralı Grolim'in yattığı yere getirdiklerinde, Sadi eyerine giderek kırmızı deri kutuyu açtı. "İşi şansa bırakmamak için," diye mırıldandı Garion'a, minik bir şişecik alırken.

Garion kaşlarından birini kaldırdı.

“Canını yakmayacak,” diye temin etti onu. “Ama onu uysallaştıracak. Ayrıca, madem bu insancıl haleti ruhiye içersindesin söyleyeyim, yaralarındaki acıyı da uyuşturacak.”

“Doğru bulmuyorsun, öyle değil mi?” dedi Garion. “Yani onu öldürmememizi.”

“Bence akılsızca bir hareket Belgarion,” dedi Sadi ciddiyetle. “Ölü düşman, tehlikesiz düşmandır. Canlıları insanın peşinden gelebilirler. Gerçi seçim sana ait.”

“Sana bir iltimas geçeyim,” dedi Garion. “Onun iyice yakınında dur. Eğer bir şeyler karıştırmaya kalkarsa, uygun bulduğun şeyi yapmakta serbestsin.”

Sadi hafifçe gülümsedi. “Çok daha iyi,” diye takdir etti. “Sana hâlâ pratik siyaset öğretme ihtimalimiz var.”

Atları dik tepeden kervan yoluna doğru götürdükten sonra bindiler. Tipiye eşlik eden uğultulu rüzgâr karları yol üzerinden süpürmüştü ama yolun ağaç kümeleri veya çıkıntı yapan kayaların yanından geçerken oluşturduğu dönemeçlere derin karlar birikmişti. Yolun etrafı açıkken hızlı ilerleyebiliyorlar fakat bu kar birikintilerine geldiklerinde yavaşlıyorlardı. Artık fırtına geçtiği için yeni yağmış kar üzerine düşen güneş ışınları gözlerini kamaştırıyordu; gözlerini neredeyse kapanacak kadar kısan Garion, bir saat kadar sonra başını çatlatan bir baş ağrısına tutulduğunu fark etmişti.

İpek, atının dizginlerine asıldı. “Sanırım bir-iki tedbir almanın zamanı geldi,” diye beyan etti. Pelerininin içinden ince bir eşarp alarak gözlerine bağladı. Garion’un aklına aniden Relg, ne zaman açık alana çıksa gözlerini örten mağara doğumlu o bağnaz gelmişti.

“Gözlerini mi bağlayacaksın?” diye sordu Sadi. “Aniden bir kâhin mi oldunuz Prens Kheldar?”

“Ben öyle hayaller görecek cinsten değilim Sadi,” diye cevap verdi İpek. “Eşarp içinden görebileceğim kadar ince. Amaç, gözleri kardan yansıyan güneş ışığından korumak.”

“Oldukça parlak, öyle değil mi?” diye kabul etti Sadi.

“Gerçekten öyle, eğer uzun süre bu ışığa bakarsan gözlerini kör edebilir -en azından geçici olarak.” İpek gözlerinin üzerindeki örtüyü ayarladı. “Bu, kuzey Drasniya’daki rengeyiği çobanlarının buldukları bir numara. Gayet işe yarıyor.”

“İşimizi şansa bırakmayalım,” dedi Belgarath, o da gözlerini bir

kumaş parçasıyla örterken. Sonra gülümsedi. “Belki de Kell’e gitmeye çalışan Grolimleri, Dallı büyücüler böyle kör ediyordu.”

“Eğer o kadar basit bir şeydiyse çok hayal kırıklığına uğrarım,” dedi Kadife, gözlerine bir eşarp bağlarken. “Ben büyülerin adam gibi, açıklanamaz olmasını tercih ederim. Kardan kör olmak son derece yavan bir şey.”

Birikmiş karların üzerinden zahmetle yollarını açarak yükselen iki zirve arasındaki yüksek geçide doğru tırmandılar. Geçide vardıklarında akşamüstü iyice ilerlemişti. Yol iri kayalar arasından dolandıktan sonra zirveye varınca dümdüz olmuştu. Atları dinlendirmek ve geçidin ötesinde uzanan vahşi topraklara bakmak için durdular.

Toth gözlerindeki bağı açarak Durnik’e bir jestte bulundu. Demirci de koruyucu eşarbını indirince koca dilsiz işaret etti. Durnik’in yüzü aniden huşuyla doldu. “Bakın!” dedi, boğulur gibi fısıldayarak.

Diğerleri de gözlerini açtılar.

“Belar!” İpek’in nefesi kesilir gibi olmuştu. “Hiçbir şey bu kadar büyük olamaz!”

Devasaymışlar gibi görünen etraflarındaki zirveler aniden önemlerini yitirip bir hiç oldular. Bu ıssız ihtişam içinde insan aklının alamayacağı kadar büyük ve yüksek bir dağ yükseliyordu. Kusursuz bir simetrisi olan, dik, beyaz bir koni. Tabanı muazzamdı ve tepesi en yakındaki zirvelerden binlerce metre daha yukarıya çıkıyordu. Etrafında mutlak bir huzur var gibiydi; sanki bir dağ olarak ulaşılabilecek her şeye ulaşmış olduğundan artık sadece var oluyormuşçasına.

“Bu dünyanın en yüksek dağı,” dedi Zakath sessizce. “Melcene Üniversitesi’ndeki bilginler yüksekliğini hesaplayarak bunu batı kıtasındaki dağların yükseklikleriyle mukayese ettiler. Bu dağ, diğerlerinden en az binlerce metre daha yüksek.”

“Lütfen Zakath,” dedi İpek yüzünde acılı bir ifadeyle, “ne kadar yüksek olduğunu söyleme.”

Zakath’ın aklı karışmıştı. “Senin de dikkat etmiş olabileceğin gibi ben pek iriyarı biri sayılmam. Büyüklükler benim moralimi bozuyor. Dağınızın benden daha büyük olduğunu itiraf ediyorum. Ama *ne* kadar daha büyük olduğunu bilmek istemiyorum, o kadar.”

Toth yeniden Durnik’e işaret etmeye başlamıştı.

“Kell’in o dağın gölgesinde olduğunu söylüyor,” dedi demirci.

“Bu pek belirgin sayılmaz Durnik Efendi,” dedi Sadi hoşnutsuzca. “Herhalde kıtanın yarısı, şu şeyin gölgesindedir.”

Beldin yine havadan süzülerek geldi. “Büyük, öyle değil mi?” dedi, gökyüzüne doğru yükselen devasa beyaz zirveye bakarak.

“Bizim de dikkatimizi çekti,” diye cevap verdi Belgarath. “İleride ne var?”

“Epey bir iniş - en azından oradaki devin eteklerine varıncaya kadar.”

“Onu buradan da görebiliyorum.”

“Tebrik ederim. Grolim’den kurtulabileceğiniz bir yer buldum. Birkaç yer aslında.”

“Kurtulabileceğiniz derken tam olarak ne kastediyorsun amca?” diye sordu Polgara kuşkuyla.

“Aşağıya inerken birkaç yüksek uçurum var yol boyunca,” diye cevap verdi Beldin ağırbaşlılıkla. “Zaman zaman kazalar olur, bilirsin.”

“Söz konusu bile olamaz. Yaralarını, sen onu atabilecek bir uçurum buluncaya kadar ayakta kalabilsin diye iyileştirmedim.”

“Polgara, sen benim ibadetlerime karışmaya başladın.”

Pol kaşlarından birini kaldırdı.

“Biliyorsun sanıyordum. Bu bir iman maddesi: ‘Karşına çıkan her Grolim’i öldür.’”

“Ben de bu dine geçmeyi düşünmeye başlayabilirim,” dedi Zakath.

“Sen Arendiyalı olmadığına emin misin?” dedi Garion, Zakath’a.

Beldin içini çekti. “Madem bu konuda bu kadar mızıkçılık edeceksin Pol, tam kar sınırının altında bir grup koyun güdücüsüne rastgeldim.”

“Çoban, amca,” diye düzeltti Pol.

“Aynı anlama geliyor. Aslına bakacak olursan, daha da doğrusu hatta.”

“Çoban, insanın kulağına daha hoş geliyor.”

“Hoşmuş.” Beldin burnundan soludu. “Koyunlar aptal olur, kötü kokarlar ve tatları daha da kötüdür. Hayatlarını onlara bakmakla geçirenler ya eksik, ya da soysuzdur.”

“Bu akşamüstü istisna bir kondisyondasın,” diye tebrik etti Belgarath Beldin’i.

“Tam uçmak için bir gündü,” diye açıkladı Beldin, yüzüne bir

tebessüm yayılırken. “Yeni yağmış kar üzerine güneş vurunca yukarıya ne kadar fazla sıcak hava yükseliyor biliyor musunuz? Gözümün önüne benekler gelinceye kadar yükseldim.”

“Bu çok salakça amca,” diye atıldı Polgara. “Havanın o kadar azaldığı yere kadar çıkmaman gerekir.”

“Hepimiz zaman zaman salaklık yaparız.” Omuzlarını silkti. “Ve o yükseklikten aşağıya dalmak, inanılmaz oluyor. Neden bana katılmıyorsun, sana da göstereyim.”

“Sen hiç büyümeyecek misin?”

“Zannetmem ve hiç istemem.” Belgarath’a baktı. “Bence kamp kurmak için bir mil kadar daha inmelisiniz.”

“Kamp kurmak için daha erken.”

“Hayır. Aslında geç bile. Şu akşamüstü güneşi oldukça sıcak. Karlar yumuşamaya başlıyor. Daha şimdiden üç çığ gördüm. Eğer burada yanlış bir tahminde bulunursanız, aşağıya istediğinizden de çabuk inmek zorunda kalabilirsiniz.”

“İlginç bir noktaya değindin. Bu geçitten çıkar çıkmaz gece için hazırlanırız.”

“Ben önden gideyim.” Beldin çömeldikten sonra kollarını açtı. “Benimle gelmek istemediğine emin misin Pol?”

“Aptallaşma.”

Süzülerek giderken, arkasında hayaletimsi bir kahkaha bıraktı.

Sırt çizgisinde gece için kamp kurdular. Sırtın tepesinde sürekli rüzgâra maruz kalmalarına rağmen, çığ tehlikesinden kurtulmuşlardı. Garion o gece çok kötü uyudu. Açıkta bulunan tepe sırtında esen rüzgâr, Ce’Nedra ile paylaştıkları çadırın gergin kumaşını davul gibi çalıyor, Garion uykuya dalmaya çalıştıkça bu ses onu sürekli rahatsız ediyordu. Uykusunda huzursuzca kıpırdanıp durdu.

“Sen de mi uyuyamıyorsun?” dedi Ce’Nedra soğuk karanlık içinden.

“Rüzgâr,” diye cevap verdi kocası.

“Düşünmemeye çalış.”

“Rüzgârı düşünmeme gerek yok. Büyük bir davulun içinde uyumaya çalışmak gibi bir şey bu.”

“Bu sabah çok cesurdun Garion. Canavarı duyduğumda dehşet içinde kaldım.”

“Daha önce de canavarlarla baş etmiştik. Bir süre sonra insan alışıyor.”

“Hayrola, içimiz mi geçmeye başladı?”

“Bu mesleki bir özellik. Biz kudretli kahramanlarda hep vardır. Kahvaltıdan önce bir-iki canavarla dövüşmek aslında insanın iştahını açıyor.”

“Sen değiştin Garion.”

“Pek değil.”

“Evet, değiştin. Seninle ilk karşılaştığımda hiç böyle şeyler demezdin.”

“Benimle ilk karşılaştığında, her şeyi çok ciddiye alıyordum.”

“Yaptığımız şeyi ciddiye almıyor musun?” Bunu neredeyse suçlamasına söylemişti.

“Tabii ki alıyorum. Bu arada olan ufak tefek olayları umursamamaya çalışıyorum aslında. Olup bitmiş bir şey için endişelenmenin pek bir anlamı yok, öyle değil mi?”

“Eh, ikimiz de uyuyamıyorsak olabilir…” Garion’u kendine çekerek, büyük bir ciddiyetle öptü.

O gece ısı düşmüş, sabah kalktıklarında bir önceki akşamüstü tehlikeli bir biçimde yumuşamaya başlayan kar donmuştu; böylece önemli bir çığ tehlikesi yaşamadan hareket edebildiler. Zirvenin bu tarafı tipi sırasındaki rüzgârın tüm şiddetine maruz kaldığı için kervan yolunda pek kar yoktu ve aşağıya oldukça hızlı inebildiler. Akşamın ilerleyen vakitlerinde son karlı bölgeden de çıkarak, bahar dünyasına girdiler. Çayırlar dik ve bereketliydi ve dağ melteminde boyunlarını eğen yabani çiçeklerle beneklenmişti. Doğrudan buzullardan gelen akarsular, parlak taşların üzerinden çağıldayarak oynaşıyor, yumuşak gözlü ceylanlar geçip giden Garion ile arkadaşlarını hayret dolu nazik bakışlarla izliyordu.

Kar hattının birkaç mil altında akılsız bir dikkatle otlayan, otları ve yabani çiçekleri ayırımsız bir iştahla tüketen koyun sürüleri görmeye başladılar. Koyunlara bakan bütün çobanlar beyaz önlükler giymişti; bütün işleri köpekleri yaparken onlar hülyalı düşüncelerle tepecikler ve kayalar üzerinde oturuyordu.

Dişi kurt ağırbaşlılıkla Chretienne’in yanından gidiyordu. Gerçi arada sırada kulakları seğiriyordu; koyunlara da bal rengi gözlerinde büyük bir dikkatle bakıyordu.

“Biri bunu pek tavsiye etmez küçük hemşire,” dedi Garion kurtların lisanıyla.

“Aslında biri de bunu düşünmüyor,” diye cevap verdi kurt. “Biri bu yaratıklarla daha önce de karşılaşmıştı -adam şeyler ve onları

koruyan köpek şeylerle. İçlerinden birini almak çok zor değil ama biri öyle yapınca köpek şeyler çok heyecanlanıyor, havlamaları yemek yerken birini rahatsız ediyor." Dili kurtça bir tebessümle dışarı sarktı. "Ama biri hayvanları koşturtabilir. Her şey ormanın kime ait olduğunu bilmeli."

"Korkarım sürü başı bunu sevmez."

"Ah," diye kabul etti dişi kurt. "Belki de sürü başı kendini fazla ciddiye alıyordun Biri, onda bu özelliği fark etti."

"Ne dedi?" diye sordu Zakath merakla.

"Koyunları koşturmayı düşünüyor," diye cevap verdi Garion, "içlerinden birini öldürmek için falan değil, sırf koşturmak için. Sanırım bu onu eğlendiriyor."

"Eğlendiriyor mu? Bu bir kurt için söylenecek tuhaf bir şey."

"Pek sayılmaz. Kurtlar çok oyuncudur ve son derece ince bir mizah anlayışları vardır."

Zakath'ın yüzü ciddileşti. "Biliyor musun Garion?" dedi. "İnsanlar dünyaya sahip olduklarını sanıyor ama dünyayı, bizim hükümdarlığımıza hiç kulak asmayan bir sürü yaratıkla paylaşıyoruz. Onların da kendi toplumları var ve galiba kendi kültürleri. Bizi umursamıyorlar bile, öyle değil mi?"

"Evet, onlara rahatsızlık verdiğimiz zamanların dışında umursamıyorlar."

"Bu bir imparatorun egosunu ezen bir darbe." Zakath yandan şöyle bir gülümsedi. "Biz dünyadaki en güçlü iki adamız ve kurtlar bize ufak bir baş ağrısı gibi bakıyor."

"Bu da bize tevazuu öğretiyor," diye kabul etti Garion. "Tevazu insanın ruhuna iyi gelir."

"Olabilir."

Çobanların kampına vardıklarında akşam olmuştu. Sürüler için kurulmuş olan kamp, aşağı yukarı sürekli olduğu için genellikle yolcuların aceleyle hazırlanmış kamplarından daha düzenli olurdu. Her şeyden önce çadırlar daha genişti ve çadır direklerine gerilmişti. Çadırlar sıkı sıkı dizilmiş kütüklerden yapılmış bir caddenin her iki yanına sıralanmıştı. Çobanların atları için hazırlanmış bölüm caddenin alt ucundaydı; kütüklerden yapılmış bir bentle dağdan gelen küçük bir derenin önü kesilerek koyunlar ve atların sulanması için ufak, parlak bir gölet oluşturulmuştu. Akşamın gölgeleri kampın bulunduğu küçük vadiye çöküyor, mavi duman sütunları, yemek pişirmek için yakılan ateşlerden sakin ve

rüzgârsız havaya yükseliyordu.

Garion ile Zakath tam kampın dışında atlarını dizginleyerek durduklarında, oldukça yanık tenli, uzun boylu, kar gibi beyaz saçlı, ince bir adam, üzerinde bu civardaki çobanların genel giysisi olduğu anlaşılan sade beyaz bir gömlekle çadırların birinden çıktı. "Geleceğiniz bize haber verilmişti," dedi. Sesi çok derin ve sakindi. "Akşam yemeğimizi paylaşmak ister misiniz?" Garion adama dikkatlice bakınca, dünyanın diğer yarısında, Verkat Adası'nda karşılaşmış oldukları Vard'a ne kadar benzediğini fark etti. Artık Dallar ile Cthol Murgos'taki köle ırkın bir bağlantıları olduğuna hiç şüphesi yoktu.

"Büyük şeref duyarız," diye cevap verdi Zakath bu davete. "Gerçi yük olmak istemeyiz."

"Yük olmuyorsunuz. Ben, Burk. Adamlarımın bineklerinizle ilgilenmesini sağlayacağım."

Diğerleri de atlarını sürüp gelerek durdular.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye karşıladı Burk onları. "Atlarınızdan inmek ister misiniz? Akşam yemeği neredeyse hazır, ayrıca sizin kullanımınız için bir de çadır ayırdık." Dişi kurda ciddiyetle baktıktan sonra başını hayvana doğru eğdi. Belli ki kurdun varlığı onu telaşlandırmamıştı.

"Çok naziksiniz," dedi Polgara attan inerken, "insan medeniyetten bu kadar uzakta böyle bir misafirperverlikle karşılaşmayı ummuyor."

"İnsan kendi medeniyetini kendisiyle birlikte taşır Leydi," diye cevapladı Burk.

"Yanımızda yaralı biri var," dedi Sadi, "dağlarda rastgeldiğimiz zavallı bir yolcu. Biz elimizden gelen yardımı yaptık ama işimiz çok acil ve korkarım bizim hızımız onun yaralarını kötüleştiriyor."

"Onu burada bırakabilirsiniz, biz ona bakarız." Burk eyerden yere yığılan uyuşturulmuş rahibe ciddi bir edayla baktı. "Bir Grolim," dedi. "Yoksa Kell'e mi gidiyorsunuz?"

"Burada durmamız gerekiyor," dedi Belgarath dikkatle.

"O halde bu Grolim sizinle gelemeyecek."

"Bunu duymuştuk," dedi İpek, atından aşağıya atlarken. "Sahiden Kell'e gitmeye çalışırlarsa kör mü oluyorlar?"

"Mecazi anlamda, evet. Şu anda kampımızda öyle biri var. Koyunları yazlık otlağa getirirken onu ormanda bulduk."

Belgarath'ın gözleri biraz kısıldı. "Onunla konuşabilir miyim

acaba?" diye sordu. "Bu tür şeyler hakkında çalışmalarım var, yeni bir bilgi eklemek de her zaman hoşuma gidiyor."

"Tabii ki," diye kabul etti Burk. "Sağdaki son çadırda."

"Garion, Pol, siz de gelin," dedi ihtiyar adam kısaca ve kütüklerden yapılmış cadde üzerinden ilerledi. Gariptir ki dişi kurt da peşlerine takıldı.

"Neden aniden bu kadar meraklandın baba?" diye sordu Polgara, duyulma menzilinden çıktıklarında.

"Dalların, Kell'in etrafına yaydıkları lanetin ne kadar etkili olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer bu üstesinden gelinebilecek gibi bir şeyse, oraya gittiğimizde Zandramas'la da karşılaşabiliriz sonuç olarak."

Grolim'i, çadırında oturur buldular. Yüzünün kaba çizgileri yumuşamış, görmeyen gözleri tüm Grolimlerde ortak olan o ateşli bağnazlığını yitirmişti. Onun yerine, yüzü bir tür hayretle doluydu.

"Nasılsın arkadaş?" diye sordu Belgarath adama kibarca.

"Halime şükür," diye cevap verdi Grolim. Bu sözler Torak'ın bir rahibinin ağzında çıkınca tuhaf oluyordu.

"Neden Kell'e yaklaşmaya çalıştın? Laneti bilmiyor muydun?"

"O bir lanet değil. Bir lütuf."

"Lütuf mu?"

"Dalların kutsal şehrine gitmeye çalışmam bana Büyücü Zandramas tarafından emredilmişti," diye devam etti Grolim. "Eğer başarılı olursam yükseleceğimi söylemişti." Adam yine kibarca gülümsedi. "Sanırım aklında, bu yolculuğa kendisi teşebbüs ederse emniyette olur mu olmaz mı görmek için, bu tılsımın ne kadar güçlü olduğunu sınamak vardı."

"Anladığım kadarıyla pek emniyetli değil, ha."

"Bunu söylemek zor. Eğer denerse çok büyük faydalar sağlayabilir."

"Kör olmanın çok faydalı olacağını sanmıyorum."

"Ama ben kör değilim ki."

"Ben tılsımın etkisinin bu olduğunu sanıyordum."

"Yo, hayır. Etrafımdaki dünyayı göremiyorum ama başka bir şey gördüğüm için göremiyorum -gönlümü neşeyle dolduran bir şey."

"Ya? Neymiş o?"

"Tanrının yüzünü görüyorum ve ömrümün sonuna kadar da göreceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HEP ORADAYDI. Derin, serin ormanlara daldıklarında bile üzerlerinde hissedebiliyorlardı onu tüm sükûneti, beyazlığı ve sessizliğiyle. Dağ gözlerini, düşüncelerini ve hatta rüyalarını bile kaplıyordu. Bu parlak, beyaz alamete doğru atlarını sürdükçe İpek gitgide huzursuz olmaya başlamıştı. “Şu şey gökyüzünün yarısını kaplayıp dururken, dünyanın bu tarafındaki insanlar nasıl oluyor da bir şeyler yapabiliyorlar?” diye patladı güneşli bir akşamüstü.

“Belki de görmezden geliyorlardır,” dedi Kadife tatlılıkla.

“O kadar büyük bir şeyi nasıl görmezden gelebilirsin ki?” diye çıkıştı İpek. “Acaba ne kadar gösterişli -hatta terbiyesiz- olduğunun farkında mı?”

“Mantıksız konuşuyorsun,” dedi gamzeli kız. “Dağ senin, onun hakkında ne düşündüğünü umursayacak değil. Bizim tozumuz kalmadığında da o orada olmaya devam edecek.” Duraksadı. “Seni rahatsız eden bu mu Kheldar? Geçici bir yaşamda sürekli bir şeyle karşılaşmış olmak mı?”

“Yıldızlar da sürekli,” diye dikkat çekti İpek. “Toprak da öyle ona bakarsan; ama onlar şu hayvan gibi insanı rahatsız etmiyor.” Zakath’a baktı. “Hiç tepesine tırmanan oldu mu?” diye sordu.

“Niye tırmanmak istesinler ki?”

“Onu yenmek için. Onu küçültmek için.” İpek güldü. “Bu daha mantıksız, değil mi?”

Fakat Zakath güney göğünü kaplayan yüksek varlığa tartarcasına bakıyordu. “Bilmiyorum Kheldar,” dedi. “Daha önce bir

dağ ile savaşmak hiç aklıma gelmemişti. İnsanları yenmek kolay. Ama bir dağı yenmek -bak bu başka bir şey."

"Dağın umurunda olur mu?" diye sordu Eriond. Delikanlı o kadar nadir konuşuyordu ki bazen Toth gibi dilsizmiş gibi geliyordu onlara. Ne var ki, son zamanlarda daha da içine kapanmış görünüyordu. "Dağ sana kucak bile açabilir." Tatlılıkla gülümsedi. "Herhalde kendini yalnız hissediyordur. Hatta belki oraya çıkıp bakacak kadar cesur biriyle gördüklerini paylaşmak bile istiyordur."

Zakath ile İpek uzun uzun, neredeyse açgözlülükle birbirlerine baktılar. "İpe ihtiyacın olacak," dedi İpek umursamaz bir sesle.

"Büyük ihtimalle birkaç alet edevata da," diye ekledi Zakath. "Kara çakılıp, yukarı doğru tırmanırken insanı kaldırabilecek bir şeyler."

"Durnik onları bizim için hazırlayıverir."

"Keser misiniz şunu?" dedi Polgara azarlarcasına. "Şu anda düşünmemiz gereken başka şeyler var."

"Sadece fikir alışverişinde bulunuyorduk Polgara," dedi İpek neşeyle. "Bu işimiz sonsuza kadar sürmeyecek ve bittiği zaman -eh, kim bilebilir?"

Hepsi dağdan, belli belirsiz etkilenip, değişmişlerdi. Zaman geçtikçe söze gerek kalmamaya başlamıştı ve hepsi uzun uzun düşünüyor, bunları geceleri kamp ateşinin etrafında birbirleriyle paylaşmaya çalışıyorlardı. Nasılsa bir temizlenme ve iyileşme zamanı ortaya çıkmıştı ve bu yalnız hengâmeye yaklaştıkça birbirlerine daha da yaklaştılar.

Bir gece Garion, gözlerine gelen gün kadar parlak bir ışıkla uyandı. Battaniyelerinin altından sıyrılıp çıkarak çadırın kapısındaki örtüyü kaldırdı. Dolunay yükselmiş ve dünyayı soluk bir ışıkla doldurmuştu. Dağ, gece göğünün yıldızlı siyahlığı önünde sade ve beyaz görünüyor, neredeyse canlıymış gibi görünen serin bir akkorlukla parlıyordu.

Gözüne bir kıpırtı takıldı. Pol Teyze, Durnik ile paylaştığı çadırdan çıkmıştı. Neredeyse mehtapla yıkanmış dağın yansımasına benzeyen beyaz bir elbise giymişti. Bir an sessizce düşünceler içinde durduktan sonra hafifçe döndü. "Durnik," diye mırıldandı, "gel de bak."

Durnik çadırdan çıktı. Göğsü çıplaktı ve gümüş tılsımı mehtapta parlıyordu. Kolunu Polgara'nın omzuna attı; ikisi, bu gecelerin en mükemmelinin güzelliğini içerek durdular. Garion tam onlara

seslenecekti ki bir şey dilini bağladı. Paylaştıkları an, izinsiz bozulmayacak kadar özeldi. Bir süre sonra Pol Teyze kocasına bir şey fısıldadı; gülümseyerek döndüler ve el ele çadırlarına girdiler.

Garion yavaşça çadırının bez kapısını elinden bıraktı ve yeniden battaniyelerinin içine döndü.

Genel olarak güneybatı yönünde ilerlerlerken orman da yavaşça değişmeye başladı. Dağlardayken orada burada toz ağaçları bulunsa da orman genellikle yapraklarını dökmeyen ağaçlardan oluşuyordu. Aşağı, koca dağın eteklerine doğru indikçe daha büyük bir sıklıkla kayın ağacı ve karaağaç korularına denk gelmeye başladılar. Ve sonunda yaşlı meşelerden oluşmuş bir ormana girdiler.

Güneşle beneklenmiş gölgede, yayılmış dalların altından atlarını sürerken Garion'a burası şiddetle, Güney Tolnedra'daki Orman Perilerinin ormanını hatırlatmıştı. Minik karısının yüzüne bakınca onun da bu benzerliği kaçırmadığını anladı. Ce'Nedra'nın üzerine bir çeşit hülyalı memnuniyet gelmişti; sanki bir tek kendisinin duyabildiği sesleri dinlemekteydi.

Mükemmel bir yaz günü öğlen vakti yaklaşırken, başka bir yolcuya yetişmişlerdi; geyik derisinden giysiler içinde, beyaz sakallı bir adama. Yük katırının arkasındaki eğri büğrü bohçadan çıkan aletlerin sapları onun bir altın arayıcısı olduğunu gösteriyordu, hani o bütün dünyadaki vahşi tabiatta gezen serseri münzevilerden biri. Binicisinin ayaklarının neredeyse yere değeceği kadar tıknaz, kaba tüylü bir dağ midillisine biniyordu.

"Arkamdan birileri geliyor gibi geldi," dedi altın arayıcısı her ikisi de örgü zırhları ve miğferleri içinde olan Garion ile Zakath yanına yaklaştıklarında. "Bu ormanlarda pek insana rastlanmaz - lanet yüzünden."

"Ben lanetin sadece Grolimler için geçerli olduğunu sanıyordum," dedi Garion.

"Sanırım işi şansa bırakmak kimsenin işine gelmiyor. Ne yana gidiyorsunuz?"

"Kell'e," diye cevap verdi Garion. Gizlemenin bir anlamı yoktu.

"Eh, umarım davet edilmişsinizdir. Keli ahalisi, kendiliklerinden oraya gitmeye niyetlenenleri pek hoş karşılamaz."

"Geldiğimizi biliyorlar."

"Ha. O halde sorun yok. Tuhaf bir yer şu Keli ve garip bir ahalisi var. Tabii, böyle o dağın tam altında yaşamak bir süre sonra herkesi bir garip yapar. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, Balasa

dönemecine kadar, birkaç mil sizinle birlikte gideyim yolda.”

“Nasıl istersen,” dedi Zakath. “Altın aramak için güzel bir zamanı kaçırmıyor musun ama?”

“Geçen kış dağlarda kısılıp kaldım,” diye cevapladı yaşlı adam. “Erzakım bitti. Ayrıca zaman zaman konuşma açlığı çekiyorum. Midilliyle, katır iyi dinleyiciler ama pek iyi cevap veremiyorlar; üstelik o dağlarda kurtlar o kadar çok dolanıp duruyor ki, onlarla sohbete başlayamıyorsun bile.” Dişi kurda baktıktan sonra, hayret verici bir şekilde hayvanla kendi lisanında konuşmaya başladı. “Sen nasılsın ana?” diye sordu. Aksanı berbattı; ayrıca dura dura konuşuyordu ama konuştuğu dilin kurt dili olduğuna şüphe yoktu.

“Ne kadar dikkat çekici,” dedi dişi kurt biraz şaşırarak. Sonra törensel selamla karşılık verdi. “Biri halinden memnun.”

“Biri bunu duyduğuna sevindi. Nasıl oluyor da insan şeylerle birlikte gidiyorsun?”

“Biri bu sürüye bir süreliğine katıldı.”

“Ha.”

“Kurtların lisanını nasıl öğrendin?” diye sordu Garion biraz hayret ederek.

“Fark ettin demek ki.” Yaşlı adam her nedense bundan memnun olmuşa benziyordu. Eyerinde şöyle bir kaykıldı. “Hayatımın çoğunu orada, kurtların olduğu yerde geçirdim,” diye açıkladı. “İnsanın komşularının konuştukları dili öğrenmesi kibarlıktır.” Sırıttı. “Ama eğer gerçeği söylemek gerekirse ilk başlarda pek bir şey çıkartamıyordum, gerçi insan yeterince dikkatli dinlerse kendiliğinden çözülmeye başlıyor. Beş yıl kadar önce bir kışı, bir sürüyle aynı inde geçirmiştim. Onun baya faydası oldu.”

“Onlarla yaşamana izin mi verdiler?” diye sordu Zakath.

“Bana alışmaları biraz zaman aldı,” diye itiraf etti ihtiyar adam, “ama onlara yardımcı oldum, onlar da beni kabul ettiler.”

“Yardımcı mı?”

“İn biraz kalabalıktı, bende de şu aletler vardı.” Başparmağıyla yük katırını işaret etti. “İni kazıp biraz daha genişlettim, görünüşe göre onlar da bunu takdir ettiler. Bir süre sonra da diğerleri avlanırken yavrulara bakmaya başladım. Çok da güzel yavrulardı. Kedi yavrusu kadar oyuncuydular. Bir süre sonra da bir ayıyla anlaşmaya çalışmıştım. Ama hiç şansım olmadı. Ayılar soğuk tipler. Genellikle kendi başlarına oluyorlar; ceylanlar ise arkadaş olamayacak kadar hareketliler. Her zaman kurtları tercih ederim.”

Altın arayıcısının midillisi pek hızlı gitmiyordu o yüzden diğerleri onlara yetişti.

“Bir şeyler çıktı mı?” diye sordu İpek yaşlı altın arayıcısına, burnu ilgiyle seğirirken.

“Biraz,” diye cevap verdi ak sakallı adam baştan savarcasına.

“Özür dilerim,” dedi İpek. “Niyetim burnumu sokmak değildi.”

“Bir mahzuru yok dostum. Görüyorum ki dürüst bir adamsın.”

Kadife, biraz alaycı bir kıkırdamayı zor bastırdı.

“Bu bende alışkanlık haline geldi,” diye cevap verdi adam. “Etrafta dolanıp herkese ne kadar altın çıkarttığını anlatmak pek akıllıca olmuyor.”

“Bak bunu anlayabilirim.”

“Aşağılara indiğimde genellikle yanıma pek fazla altın almam gerçi -ancak ihtiyaçlarımı karşılayabilecek kadar alırım. Kalanını orada ormanda bırakıyorum.”

“O zaman neden bu işi yapıyorsun?” diye sordu Durnik. “Yani neden bütün vaktini altın arayarak geçiriyorsun? Madem harcamıyorsun, neden uğraşıyorsun ki?”

“Bu yapacak bir iş.” Adam omzunu silkti. “Ayrıca bu dağlarda bulunmam için bir bahane oluyor. İnsan bir nedeni yokken dağlarda dolaşınca kendisini biraz boş gezenin boş kalfası hissediyor.” Yeniden sırıttı. “Ayrıca bir akarsu yatağında bir kese dolusu altın bulunca insan heyecanlanıyor da. Bazılarının dediği gibi, bulmak harcamaktan daha zevkli; ayrıca altının görüntüsü de çok güzel.”

“Ah, gerçekten öyledir,” diye kabul etti İpek coşkuyla.

“Ne dikkat çekici,” dedi Belgarath, gayri ihtiyari kurdun yorumunu tekrarlayarak.

“Bu iki genç adama biraz nasihat edecektim, ama belki de asıl bunu duyması gereken sensindir.”

“Dinleyeceğime kuşkun olmasın.”

“Dallar garip insanlardır dostum, ayrıca çok garip batıl inançları da var. Bu ormanları kutsal saydıklarını söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim ama ormana çok güçlü bağlarla bağlılar. Ağaç kesmenizi tavsiye etmem - ayrıca ne olursa olsun burada herhangi bir şey, ya da herhangi birini öldürmeyin.” Kurdu işaret etti. “O bunu zaten biliyor. Belki de onun burada avlanmadığını fark etmişsinizdir. Dallar bu ormanın kanla kirlenmesini istemiyor. Yerinizde olsaydım ben de buna saygı gösteririm. Dallar yardımcı olabilirler ama eğer onların inançlarını incitirseniz hayatı size

zindan edebilirler.”

“Verdiğin bilgi için sağ ol,” dedi Belgarath adama.

“İnsanın öğrendiği bir şeyi başkasına aktarmasının zararı olmaz,” dedi yaşlı adam. Sonra bakışlarını yola kaldırdı. “Eh” dedi. “Ben buraya kadar geleceğim. Şu önümüzdeki Balasa’ya giden yoldur. Sizinle konuşmaktan büyük zevk aldım.” Pejmürde şapkasını Polgara’ya doğru çıkarttıktan sonra kurda baktı. “Hoşça kal ana,” dedi, sonra midillisinin böğrünü topukladı. Midilli rahvan bir yürüyüşe geçerek Balasa yoluna giden dönemeci alıp gözden kayboldu.

“Ne kadar tatlı bir ihtiyardı,” dedi Ce’Nedra.

“Faydalıydı da,” diye ekledi Polgara. “Beldin Amca ile irtibata geçsen fena olmayacak baba,” dedi Belgarath’a. “Ormandayken tavşanları ve güvercinleri rahat bırakmasını söyle.”

“Bunu unutmuştum,” dedi Belgarath. “Hemen hallederim.” Yüzünü kaldırarak gözlerini kapattı.

“O yaşlı adam gerçekten de kurtlarla konuşabiliyor muydu?” diye sordu İpek Garion’a.

“Lisanı biliyor,” diye cevap verdi Garion. “Çok iyi konuşamıyordu ama lisanı biliyordu.”

“Biri anlayışının konuşmasından daha iyi olduğuna emin,” dedi dişi kurt.

Garion, konuşulanları anladığı için biraz hayret ederek kurda bakakaldı.

“Birinin insan şeylerin lisanını öğrenmesi zor değil,” dedi kurt. “Yüzü beyaz kürklü olan adam şeyin dediği gibi, eğer dinleme zahmetine katlamlırsa hızla öğrenilebiliyor. Gerçi biri sizin dilinizi konuşmaya çalışmaz,” diye ekledi eleştirel bir havayla. “İnsan şeylerin lisanını konuşurken birinin dilini ısırma ihtimali artar.”

O zaman Garion’un aklına bir şey geldi; bu düşüncenin tamamen doğru olduğuna dair kesin bir inanç vardı içinde. “Dede,” dedi.

“Şimdi sırası değil Garion. Meşgulüm.”

“Beklerim.”

“Önemli mi?”

“Sanırım önemli, evet.”

Belgarath gözlerini merakla açtı. “Ne var?” diye sordu.

“Tol Honeth’teki konuşmamızı hatırlıyor musun - hani kar yağdığı sabah konuştuklarımız.”

“Galiba.”

“Sanki olan şeylerin daha öncede de aynı şekilde olmuş oldukları hakkında konuşuyorduk.”

“Evet, şimdi hatırladım.”

“İki kehanet birbirinden ayrıldığında, bir yerde bir duraksama olduğunu söylemiştin - hani eğer tekrar birleşemezlerse bir türlü gelecek yaşanamayacakmış gibi. Onlar birleşinceye kadar bizim tekrar ve tekrar aynı olay dizgilerinden geçeceğimizi söylemiştin.”

“Öyle mi dediydim hakikaten?” dedi ihtiyar adam halinden memnun bir halde. “Pek etkileyici değil mi? Gerçi nereye varmaya çalışıyorsun? Şimdi neden bunu hatırlattın?”

“Çünkü, yine aynı şey olduğunu düşünüyorum.” Garion İpek’e baktı. “Üçümüz Cthol Mishrak’a giderken Gar og Nadrak’ta karşılaştığımız o yaşlı altın arayıcısını hatırladın mı?”

İpek biraz kuşkuyla başını salladı.

“Biraz önce konuştuğumuz yaşlı adamcağız neredeyse tamamen aynısı değil miydi?”

“Şimdi sen söyleyince…” İpek’in gözleri kısıldı. “Pekâlâ Belgarath, bunun anlamı nedir?”

Belgarath gözlerini kısarak tepelerindeki yapraklı dallara baktı. “Durun bir dakika düşüneyim,” dedi. “Bazı benzerlikler var tabii,” diye itiraf etti. “Her ikisi de aynı türden insanlardı ve her ikisi de bizi bir konuda uyardı. Beldin’i buraya çağırsam fena olmayacak. Bu çok önemli olabilir.”

Mavi şeritli atmacanın gökyüzünden süzülüp inerek, biçimsiz büyücü kılığına girmesi on beş dakika bile almamıştı. “Neymiş bu seni bu kadar heyecanlandıran?” diye sordu biraz huysuzca.

“Biraz önce biriyle karşılaştık,” diye cevap verdi Belgarath.

“Tebrik ederim.”

“Bu ciddi bir şeye benziyor Beldin.” Belgarath olayların tekrarlanması teorisini aceleyle Beldin’e izah etti.

“Biraz basit,” diye homurdandı Beldin, “ama bunda hayret edilecek bir şey yok. Senin hipotezlerin genellikle öyle olur.” Gözlerini kıstı. “Gerçi oldukça kesin gibi -olaylara bakacak olursak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Belgarath alayla. Sonra sözüne devam ederek, biri Gar og Nadrak’ta, biri de burada yaşanılmış olan iki karşılaşmayı anlattı. “Benzerlikler çok dikkat çekici değil mi?”

“Tesadüf olmasın?”

“Olaylara tesadüf diye omuz silkmek, insanın başını derde

sokmanın en kolay yoludur, bildiğim kadarıyla."

"Pekâlâ. Sırf tartışmanın hatırına tesadüf olmadığını söyleyelim." Cüce yol kenarındaki toprak üzerine çömeldi; yüzü düşünceyle ciddileşmişti. "Senin şu teorini bir adım daha ileri götürmeye ne dersin?" diye düşündü. "Bu tekrarlara, olayların akışında önemli bazı noktalarda ortaya çıkmaları açısından bakalım."

"Yani işaret levhaları gibi mi?" diye fikir yürüttü Durnik.

"Aynen öyle. Ben daha iyi bir terim bulamazdım. Diyelim ki bu işaret levhaları, tam olmak üzere olan, gerçekten çok önemli bazı olaylara işaret ediyorlar - yani bir yerde ikaz işareti gibiler."

"Çok fazla, 'diyelim ki'ler ve 'yani'ler duymaya başladım," dedi İpek kuşkuyla. "Galiba katıksız varsayım diyarına ayak bastık."

"Çok cesur bir adamsın Kheldar," dedi Beldin alayla. "Bir şey seni olası bir felakete karşı ikaz ediyor olabilir ve sen bu ikazları duymazlıktan geliyorsun. Bu ya aşırı cesaretten, ya da aşırı aptallıktan olur. Tabii ki ben sana bir iyilikte bulunarak sana diğeri yerine 'cesur' deyip konuyu havada bırakıyorum."

"Bu tarafa bir puan," diye mırıldandı Kadife.

İpek biraz kızardı. "Ama ne olacağını nasıl bilebileceğiz?" diye karşı çıktı.

"Bilemeyeceğiz," dedi Belgarath. "Durum biraz daha fazla dikkat gerektiriyor o kadar. İkaz edildik. Gerisi bize kalmış."

O akşam kamplarını kurarken özel bazı tedbirlere başvurdular. Polgara akşam yemeğini aceleyle hazırladı ve yemekleri biter bitmez ateşi söndürdüler. İlk nöbeti Garion ile İpek aldı. Kampın gerisindeki bir tepede durarak karanlığa bakmaya başladılar.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı İpek.

"Neden nefret ediyorsun?"

"Ne olduğunu bilemeden *bir şeylerin* olacağını bilmekten. O iki ihtiyar kendi tahminlerini kendilerine saklasalar daha iyiydi."

"Gerçekten sürprizleri mi tercih ederdin?"

"Korkunun gerginliğiyle yaşamaktansa sürprizle karşılaşmak daha iyi. Sinirlerim artık eskisi gibi değil."

"Bazen çok gergin oluyorsun. Beklerken ne kadar eğlenebileceğini düşünsene."

"Beni çok hayal kırıklığına uğratıyorsun Garion. Ben de seni aklı başında, duyarlı bir oğlan sanırdım."

"Ne dedim şimdi?"

“Beklerkenmiş. Bu durumda, beklemek demek, endişe etmek demektir; endişe ise kimsenin işine yaramaz.”

“Bütün bunlar eğer bir şeyler olursa kendimizi hazırlayalım diye.”

“Ben hep hazırımdır Garion. Bu kadar uzun yaşamayı da buna borçluyum ama şu anda kendimi iyice gerilmiş bir ut teli gibi hissediyorum.”

“Bu konuda düşünmemeye çalış.”

“Tabii,” diye sertçe çıkıştı İpek ince bir alayla. “Ama bu ikazın amacına ters düşmüş olmaz mı? Bütün bunlar daha fazla düşünmemiz için değil mi?”

Sadi kamp yerine son derece sessizce gelip, çadırdan çadıra giderek fısıltıyla onları uyardığında güneş henüz doğmamıştı. “Orada birileri var,” diye ikaz etti Garion’un çadırının kapısını eliyle tırmaladıktan sonra.

Garion olduğu yerde yuvarlanıp battaniyelerinden çıktıktan sonra eli otomatikman kılıcına uzandı. O zaman duraksadı. İhtiyar altın arayıcısı onları kan dökülmemesi konusunda uyarmıştı. Acaba bekledikleri olay bu muydu? Ama acaba bu yasağa uymalı mıydılar, yoksa daha büyük bir ihtiyaç anında bunu atlayabilirler miydi? Gerçi o anda kararsızlık içinde kalacak zamanı yoktu. Elinde kılıcıyla Garion çadırdan dışarı fırladı.

Havada, şafaktan tam önce renksiz gökyüzünden gelen o garip çeliksi renk vardı. Garion hızla hareket ediyor, ayakları neredeyse kendiliklerinden, bu kadim ormanın zemininde yıllardır birikmiş yaprak, düşmüş dal ve çalıçırpılara dikkat ediyordu.

Zakath tepe başında, elinde kılıcıyla duruyordu.

“Neredeler?” Garion’un sesi nefes sesinden ancak biraz yüksek çıkmıştı.

“Güneyden geliyorlar,” diye fısıldadı Zakath.

“Kaç kişiler?”

“Söylemek zor.”

“Bize hissettirmeden mi sokulmaya çalışıyorlar?”

“Pek öyleye benzemiyor. Gördüklerimiz oradaki ağaçların arkasına saklanabilirlerdi ama ormandan yürüyerek çıktılar.”

Garion gittikçe aydınlanan havada dikkatle ileri baktı. Ve onları gördü. Hepsi beyaz giymişlerdi -cüppe ve uzun tunikleri vardı- ve hiç gizlenmeye çalışmıyorlardı. Hareketleri temkinli gibiydi ve üzerlerinde sakin, telaşsız bir sükûnet vardı. Tek sıra halinde

geliyorlar, her biri önündekini on metre kadar geriden izliyordu. Orman içinden ilerleyişlerinde insanın tüylerini diken diken eden bir aşinalık vardı.

“Tek eksikleri meşale,” dedi İpek tam Garion’un arkasından. Ufak tefek adam sesini kısmak zahmetine bile katlanmamıştı.

“Yavaş ol!” diye tısladı Zakath.

“Niye? Burada olduğumuzu biliyorlar.” İpek iğneleyici bir kahkaha attı. “Verkat Adası’ndaki o zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Garion’a. Seninle birlikte yarım saat kadar o ıslak otların arasından sürünüp Vard ile halkını izlemiştik; üstelik eminim ki bütün o zaman zarfında onlar bizim nerede olduğumuzu biliyorlardı. Arkalarından alenen yürüyüp, kendimizi o kadar zahmetten kurtarabilirmişiz.”

“Nelerden söz ediyorsun öyle Kheldar?” diye sordu Zakath kaba bir fısıltıyla.

“Bu Belgarath’ın tekrarlarından bir başkası.” İpek omzunu silkti. “Garion ile birlikte daha önce de yaşamıştık.” Esefle içini çekti. “Eğer her şey tekrarlanacaksa hayat çok sıkıcı olmaya başlayacak.” Sonra sesini yükseltip bağırdı. “Buradayız,” diye seslendi ormandaki beyaz cüppeli suretlere.

“Delirdin mi?” diye nida etti Zakath.

“Herhalde delirmemişimdir ama insan delirince, delirdiğini bilmez, değil mi? Bu insanlar Dal; Dalların zamanın başlangıcından bu yana herhangi birini incittikleri konusunda ciddi kuşkularım var.”

O garip sıranın lideri tepenin eteğinde durarak beyaz cüppesinin başlığını geri itti. “Bizi Kutsal Kâhine, sizi Kell’e kadar sağ salim götürmemiz için yolladı.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DRASNİYA KRALI Kheva o sabah çok huzursuzdu. Bir önceki akşam annesi ile Çerek Kralı Anheg'in hükümet temsilcisi arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuş ve huzursuzluğu bir çeşit ahlaki ikileme dönüşmüştü. Annesine kulak misafiri olduğunu açıklaması tabii ki söz konusu bile olamazdı, o yüzden annesi açıncaya kadar bu konuyu konuşamazdı. Annesinin de bunu yapması pek olacak şey değildi, o yüzden Kheva tam bir çıkmazdaydı.

Burada, Kral Kheva'nın normal şartlarda annesinin özel yaşantısına burnunu sokacak bir çocuk olmadığını belirtmekte de yarar vardır. Temelde terbiyeli bir delikanlıydı. Ama aynı zamanda bir Drasniyalıydı. Drasniyalılarda, kibarca söylemek gerekirse, merak denilebilecek ulusal bir özellik vardır. Herkes bir noktaya kadar meraklıdır ama Drasniyalılarda bu özellik neredeyse olmazsa olmazdır. Bazıları, casusluğun onların milli endüstrisi haline gelmesindeki en önemli etkenin doğuştan gelen bu merak olduğunu iddia etmektedir. Diğerleri ise, aynı hararetle nesiller boyu süren casusluğun Drasniyalıların tabii meraklarını en uç noktaya taşımış olduğunu iddia eder. Bu tartışma daha çok tavuk ve yumurta hikâyesine dönüşmüş, neredeyse amacını yitirmiştir. Yaşamının erken devrelerinde Kheva dikkat çekmemeyi başararak resmi saray casuslarından birinin peşine takılarak annesinin oturma odasının doğu duvarı ardındaki gizli bir dolabı bulmuştu. Belirli aralıklarla, devlet işlerini takip edebilmek ve diğer birçok ilgi çekici konu

hakkında bilgilenmek için o dolaba girerdi. Sonuç olarak kral olan oydu ve bilgilere ulaşmak en tabii hakkıydı. Casusluk yoluyla, annesini krallığı ona devretme sıkıntısından kurtarmak için, krallığını üzerine almayı tasarlıyordu. Kheva düşünceli bir çocuktu.

Söz konusu sohbet, Trellheim Kontu'nun, gemisi *Denizkuşu*'nun ve Trellheim'ın oğlu Unrak da dahil olmak üzere birkaç kişinin daha, gizemli bir şekilde ortadan kayboluşu üzerineydi.

Trellheim Kontu Barak bazı çevrelerde güvenilmez olarak kabul edilirdi; kaybolurken ona refakat eden arkadaşları ise en iyi ihtimalle ondan daha kötü birer nama sahipti. Alorn kralları, Barak ve işbirlikçilerinin Tanrı bilir hangi okyanuslarda serseri gibi dolanmalarıyla baş gösterebilecek felaketler karşısında telaşlanmışlardı.

Genç Kral Kheva'yı ise olabilecek felaketler, bu yolculuğa arkadaşı Unrak'ın çağrılmış, kendisinin ise çağrılmamış olduğu gerçeği kadar ilgilendirmiyordu. Bu haksızlığın acısını içinden atamıyordu. Kral oluşu, görünüşe göre onu uzaktan yakından tehlikeli olabilecek her şeyden alıkoyuyordu. Herkes Kheva'yı korumak ve kollamak için elinden geleni yapıyordu ama Kheva korunmak ve kollanmak istemiyordu. Korunmak ve kollanmak sıkıcıydı ve üstelik Kheva sıkılmamak için her şeyi göze alabilecek bir yaştaydı.

O kış sabahı, kırmızılar giyerek Boktor sarayının mermer koridorlarından geçti. Büyük bir duvar halısının önünde durarak, halıyı inceliyormuş gibi yaptı. Sonra, en azından izlenmediğini tahmin ettiği bir sırada -sonuç olarak Drasniya'da bulunuyordu- duvar halısının arkasına süzülerek daha önce sözü edilmiş olan dolaba süzüldü.

Annesi Nadrak, kızı Vella ve Prens Kheldar'ın pejmürde ortağı Yarblek ile konuşuyordu. Vella, Kral Kheva'yı hep tedirgin ediyordu. Kadın onda kralın henüz başa çıkmaya hazır olmadığı bazı hisler uyandırıyordu; o yüzden o da kızdan kaçınmayı âdet haline getirmişti. Öte yandan Yarblek oldukça eğlenceli olabiliyordu. Konuşma tarzı kaba, genellikle renkli ve Kheva'nın anlamını bilmemesi icap eden küfürlerle süslüydü.

"Ortaya çıkacaklardır Porenn," diye ikna ediyordu Yarblek, Kheva'nın annesini. "Barak sıkıldı, o kadar."

"Eğer tek başına sıkılmış olsaydı bu kadar endişelenmezdim," diye cevap verdi Kraliçe Porenn, "ama bu sıkıntının bulaşıcı olduğu

düşüncesi beni endişelendiriyor. Barak'ın arkadaşları dünyanın en sağlam adamları sayılmaz."

"Onlarla tanışmıştım," diye homurdandı Yarblek. "Haklı olabilirsin." Bir an için yukarı aşağı yürüdü. "Adamlarımızın onlara göz kulak olmasını söylerim."

"Yarblek, ben dünyadaki en iyi haberalma teşkilatına sahibim."

"Olabilir Porenn, ama İpek'le bizim seninkinden daha çok adamımız var; ayrıca Cirit'in adını bile duymadığı yerlerde bürolarımız ve depolarımız var." Vella'ya baktı. "Benimle Gar og Nadrak'a gelmek ister misin?" diye sordu.

"Kış ortasında mı?" diye karşı çıktı Porenn.

"Biraz daha sıkı giyineceğiz, o kadar." Yarblek omzunu silkti.

"Orada ne yapacaksın?" diye sordu Vella. "Öylece oturup senin iş konuşmalarını dinlemeye pek meraklı değilim."

"Yar Nadrak'a gideriz diye düşünmüştüm. Cirit'in adamları Drosta'nın neyin peşinde olduğu konusunda pek bir şey öğrenemediler." Sözünü yarım bırakarak, dönüp Kraliçe Porenn'i bir süzdü. "Belki de son zamanlarda bana haber verilmeyen bir şeyler yakalamışlardır," diye ekledi.

"Ben senden sır saklar mıyım Yarblek?" dedi Kraliçe numaradan bir masumiyetle.

"Muhtemelen saklarsın. Eğer bildiğin bir şey varsa Porenn, benimle paylaş. Bu yolculuğu boşu boşuna yapmak istemem, üstelik Yar Nadrak kışın berbat bir yerdir."

"Henüz bir şey yok," diye cevap verdi Porenn ciddiyetle.

Yarblek homurdandı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Drasniyalılar, Yar Nadrak'ta dikkat çekmeden kıpırdayamayacak kadar çok Drasniyalıya benziyorlar." Yarblek Vella'ya baktı. "Eee?" diye sordu.

"Neden olmasın?" diye kabul etti Vella. "Sakın üzerine alınma Porenn ama senin şu planın -hani beni bir hanımefendi yapma planın- bana biraz mani olmaya başladı. İnanır mısın, dün odamdan hançerlerimden sadece birini alıp çıkmışım! Galiba kafamı toplamak için biraz temiz havaya ve bayat biraya ihtiyacım var."

Kheva'nın annesi içini çekti. "Sana öğrettiğim şeyleri unutmamaya çalış Vella."

"Benim hafızam çok kuvvetlidir; ayrıca Boktor ile Yar Nadrak arasındaki farkı da ayırt edebilirim. Her şeyden öte, Boktor daha güzel kokuyor."

“Ne kadar süreliğine gideceksiniz?” diye sordu Porenn, uzun bacaklı Yarblek’e.

“Bir-iki aylığına herhalde. Yar Nadrak’a biraz dolanarak gitsek daha iyi olacak gibi. Drosta’ya gittiğimi ilan etmenin âlemi yok.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti kraliçe. Sonra aklına bir şey geldi. “Son bir rica Yarblek.”

“Ne?”

“Ben Vella’dan çok hoşlandım. Gar og Nadrak’tayken onu satma gafletinde bulunayım deme. Öyle bir şey yaparsan çok bozulurum.”

“Onu kim alır ki?” diye karşılık verdi Yarblek. Sonra sırıtıp, otomatikman hançerlerinden birine uzanan Vella’nın elinin erişiminden aceleyle uzaklaştı.

Ebedi Salmissra hoşnutsuzca Başhadımağası Adiss’e baktı. Beceriksizliği yetmezmiş gibi Adiss bir de pasaklıydı. Yanardönerli cüppesi yemek yağlarıyla lekelenmiş; kellesi ve yüzünde sakalları hafifçe uzamıştı. Salmissra, onun gerçek anlamda bir fırsatçı olduğu sonucuna vardı; artık başhadımağası mevkiine yükselmiş olduğu için kendisini iyi kötü emniyette hissediyordu, o yüzden iyice safahata düşmüştü. Nyissa’da bulunabilen en zararlı uyuşturucuları hayret verici miktarlarda tüketiyor ve genellikle kraliçenin huzuruna ayaklarını sürüyen boş gözlü bir uyurgezer gibi çıkıyordu. Pek sık yıkanmıyordu ve kullandığı çeşitli uyuşturucular Sthiss Torun iklim şartları ile birleşerek bedenine keskin, neredeyse bir çürük kokusu veriyordu. Yılan Kraliçe havayı titreşen diliyle yokladığı için onun sadece kokusunu algılamakla kalmıyor, tadını da alıyordu.

Adiss kaidenin önündeki mermer zeminin üzerine kapaklanarak, önemsiz bir konuda mızıldanan, burundan gelen bir sesle rapor vermeye başladı. Başhadımağasının günlerini zaten önemsiz şeyler dolduruyordu. Önemli şeyler onu aştığı için kendisini ufak tefek işlere adamıştı. Son derece kısıtlı hünerleri olan bir adamın akılsız dikkatiyle önemsiz şeyleri abartarak, sanki bunlar dünyayı sarsacak şeylermiş gibi rapor ediyordu. Çoğunlukla Salmissra onun bütün dikkatini vermesi gereken şeyler konusunda kaygısız bir cahilliğe sahip olduğundan kuşkulanıyordu.

“Bu kadarı yeter Adiss,” dedi Salmissra ıslık gibi çıkan fısıltısıyla, bir yandan kıvrımları divana benzeyen tahtı üzerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Fakat Kraliçem,” diye karşı çıktı Adiss, kahvaltıda aldığı yarım

doz kadar uyuşturucunun verdiği cesaretle, “bu mesele çok acil.”

“Senin için olabilir. Ama benim umurumda değil. Bir suikastçı tutup Satrap’ın kellesini kestir, olsun bitsin.”

Adiss yılan kraliçeye şaşkınlıkla baktı. “A… ama Ebedi Salmissra,” diye viyakladı dehşet içinde. “Satrap ulusun güvenliği için çok önemli.”

“Satrap, mevkiini kaybetmemek için sana rüşvet ödeyip duran zavallı bir zamane. Hiçbir amaca hizmet ettiği yok. Onu yerinden al ve bana mutlak bağlılığın ve itaatinin ispatı olarak da kellesini getir.”

“Ke-kellesini mi?”

“Vücudunun, içinde gözleri bulunan bölümü Adiss,” diye tısladı Salmissra alayla. “Sakın hata yapıp da bana ayaklarını getireyim deme. Şimdi git.”

Adiss her iki adımda diz çökerek, kapıya doğru geri geri tökezlenerek gitti.

“Ha, Adiss,” diye ekledi Salmissra, “bir daha banyo almadan taht odasına gireyim deme.”

Adiss, söylenenleri anlamadan ağzı bir karış açık kraliçesine bakakaldı.

“Kokuyorsun Adiss. Leş kokun midemi bulandırıyor. Şimdi defol.”

Adiss kaçtı.

“Ah Sadi’ciğim,” diye çekti içini kraliçe kendi kendine, “nerelerdesin? Neden beni terk ettin?”

Cthol Murgos’un Yüce Kralı Urgit mavi bir yelek ile pantolon giymiş, Drojim Sarayı’nın gösterişli tahtında dimdik oturuyordu. Cirit, Urgit’in kılık kıyafetindeki ve davranışlarındaki değişimin yeni eşi ile ilgili olduğundan ciddi şekilde şüpheleniyordu. Yüzünde, sanki hayatına son derece akıl karıştırıcı bir şey girmiş gibi hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı.

“Durum hakkındaki mevcut görüşümüz budur Haşmetmeapları,” diye bitirdi raporunu Cirit. “Kal Zakath burada, Cthol Murgos’taki güçlerini o kadar azalttı ki onları rahatlıkla denize dökebilirsiniz.”

“Bunu söylemesi senin için kolay Kont Khendon,” diye cevap verdi Urgit biraz hırçınca, “ama siz Alornların bu denize dökme meselesinde *kendi* kuvvetlerinizden vaat ettiğinizi göremiyorum.”

“Haşmetmeapları son derece hassas bir konuya parmak bastılar,” dedi Cirit, hızla düşünerek. “Gerçi daha ilk başta, Mallorya

İmparatoru ortak düşmanımız olsa da Alornlar ile Murgolar arasında asırlardır süren düşmanlığın bir kalemde silinip atılamayacağı konusunda hemfikir olmuştuk. *Gerçekten* de Çerek filosunu sahillerinizin açıklarında veya Cthan ve Hagga ovalarında bir Algar atlı seli görmek ister misiniz? Alorn kralları ile Kraliçe Poren hemen gerekli buyrukları verebilirler ama cephedeki emir kullarının genellikle kraliyet buyruklarını kendi önyargılarına göre yorumlama eğilimleri vardır. Sizin Murgo generalleriniz de, üzerlerine doğru gelen Alorn ordularım görünce *sizin* talimatlarınızı yanlış anlamayı tercih edebilirler."

"Bu doğru, öyle değil mi?" diye kabul etti Urgit. "Peki ya Tolnedra lejyonları? Tolnedra ile Cthol Murgos arasındaki ilişkiler hep iyi olmuştur."

Cirit kibarca öksürdükten sonra etrafına, sanki istenmedik bir dinleyici olup olmadığını kontrol edermiş gibi bakındı. Cirit artık dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Urgit hiçbirinin tahmin etmediği kadar zeki çıkmıştı. Gerçekten de zaman zaman bir yılan balığı kadar elle tutulmaz oluyordu; ayrıca Cirit'in Drasniyalı ince ayarlı zekâsının tam olarak nasıl çalıştığını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. "Sözlerimin aramızda kalacağını umabilir miyim Haşmetmeapları?" diye fısıldadı Cirit, hafifçe.

"Bu konuda sana söz veririm Kont," diye fısıldadı Urgit de. "Gerçi bir Murgo'nun -ve özellikle Urga sülalesine mensup birininsözüne güvenen kişinin görüşüne de pek güvenilmez ya. Murgolar güvenilmezlikleriyle nam salmıştır ve Urgalar da oldukça delidir, bilmem biliyor musun?"

Cirit parmaklarını yiyor, Urgit'in onu oyuna getirdiğinden ciddi surette kuşku duyuyordu. "Tol Honeth'ten bazı kaygılandırıcı haberler aldık."

"Ya?"

"Tolnedralıları bilirsiniz ya - hep bir şans yakalamaya çalışırlar."

"Ah evet, öyledirler." Urgit güldü. "Çocukluğumun en güzel anıları, benim eski, yası tutulmayan babam Ran Borune'den gelen son teklif karşısında evdeki eşyaları kemirmek için kendini yerlere attığında yaşadıklarımdır."

"Yalnız dikkatinizi çekerim Haşmetmeapları," diye devam etti Cirit, "İmparator Varana'nın şahsen bu işe dahil olduğunu söylemiyorum, fakat oldukça yüksek rütbeli bazı Tolnedralı soylular Mal Zeth ile irtibat halindeymiş."

“Bu insanı huzursuz ediyor, değil mi? Fakat lejyonlar Varana’nın emri altında. O Zakath’a karşı olduğu sürece, emniyetteyiz demektir.”

“Bu doğru - Varana hayatta olduğu sürece en azından.”

“Bir darbeden mi söz ediyorsun?”

“Bu duyulmamış bir şey değil Haşmetmeapları. Sizin krallığınızda dahi bunun kanıtları var. Kuzey Tolnedra’nın büyük sülaleleri, Boruneler ile Anadilelerin üzerlerine yürüyerek Varana’yı imparatorluk tahtına oturtmalarına hâlâ kızgın. Eğer Varana’nın başına bir şey gelecek olursa ve yerine bir Vordue veya Honeth veya Horbite geçerse, bütün teminatı pencereden atabilirsiniz. Mal Zeth ile Tol Honeth arasındaki bir ittifak hem Murgo hem de Alornlar için bir felaket olur. Gerçi daha da kötüsü, böyle bir ittifak gizli tutulursa ve Tolnedra lejyonları, buraya, Cthol Murgos’a tüm güçleriyle gelecek olurlarsa ve aniden taraf değiştirmeleri için emir alırlarsa, o zaman Tolnedra ve Mallorya orduları arasında kısılıp kalırsınız. Bu benim, hoş bir yaz geçirmek diye adlandırabileceğim bir şey olmaz.”

Urgit omzunu silkti.

“Bu şartlar altında Haşmetmeapları,” diye devam etti Cirit ustalıkla, “size şöyle bir yol tavsiye edeceğim.” Maddeleri parmaklarıyla saymaya başladı. “Bir: Burada, Cthol Murgos’ta son derece azalmış bir Mallorya varlığı var. İki: Sınırlarınız içinde bir Alorn kuvveti ne gerekli, ne de akılcı olur. Malloryalıları topraklarınızdan sürmeye yetecek kadar askeriniz var; ayrıca sizin halkınız ile bizimkiler arasında kazara çıkabilecek bir çatışma riski de ihtiyatsızlık olur. Üç: Tolnedra’daki karanlık siyasi hal ise lejyonerlerin buraya getirtilmesini son derece riskli bir duruma sokmakta.”

“Bir dakika Khendon,” diye karşı çıktı Urgit. “Sen kalkıp Rak Urga’ya gelerek ittifaktı, çıkarların ortaklığıydı diye atıp tuttun ama şimdi askerleri cepheye sürme vakti gelince geri adım atıyorsun. Neden zamanımı boşa harcadın?”

“Görüşmelere başladığımızdan bu yana durum değişti Haşmetmeapları,” diye açıkladı Cirit. “Malloryalılardan bu kadar geniş kapsamlı bir çekilme beklemiyorduk, ayrıca Tolnedra’da da bir kararsızlık ortamının doğacağını düşünmemiştik.”

“O halde *ben* bu olanlardan ne kazanacağım?”

“Kal Zakath onun kalelerine doğru yürüdüğünüzü duyunca ne

yapacaktır?”

“Dönüp o pis ordusunu yeniden Cthos Murgos’a yollayacaktır.”

“Bir Çerek filosunun içinden mi?” diye sordu Cirit. “Bunu Thull Mardu’dan sonra bir denemişti, hatırlıyor musunuz? Kral Anheg ile çılgın adamları gemilerinin çoğunu batırıp, askerlerini alay alay boğmuşlardı.”

“Bak bu doğru,” diye düşündü Urgit. “Sence Anheg, Zakath’ın ordusunun dönüşünü engellemek için doğu kıyısını tutar mı?”

“Bence memnuniyetle yapar. Çerekler başkalarının gemilerini batırmaktan çocukça bir zevk duyuyorlar.”

“Cthol Murgos’un güney ucundan geçebilmek için deniz haritalarına ihtiyaç duyacaklardır ama,” dedi Urgit düşünceli düşünceli.

Cirit öksürdü. “Şey… o haritalara zaten sahibiz Haşmetmeapları,” dedi müdahale ederek.

Urgit yumruğunu tahtının koluna indirdi. “Lanet olsun Khendon! Buraya bir casus olarak değil, bir elçi olarak geldin.”

“Sadece biraz idman yapıyordum Haşmetmeapları,” diye cevapladı Cirit ağırbaşlılıkla. “Şimdi,” diye devam etti, “Doğu Denizi’ndeki Çerek filosuna ilaveten Goska’nın batı sınırları ile Araga’nın kuzeybatı sınırlarına Algar atlıları ile Drasniya okçuları yerleştirilir. Bunlar Cthol Murgos’ta kısılıp kalmış olan Malloryalıların kaçış yollarını kesinlikle keser, Kal Zakath’ın Mishrak ac Thull’dan gelen en sevdiği istila yolunu tıkar *ve* Tol Honeth ile Mal Zeth arasında bir ittifak olması durumunda Tolnedra lejyonlarını uzak tutar. Böylece herkes iyi kötü kendi topraklarını korumuş olur; Çerekler de Malloryalıları kıtadan uzak tutunca, her şeyi istediğimiz gibi halledebiliriz.”

“Bu durum Cthol Murgos’u da tamamen tek başına bırakıyor,” diye dikkat çekti Urgit, Cirit’in tam da geçiştirebilmeyi umut ettiği noktaya parmak basarak. “Ben kestanelerinizi ateşten çekmek için bütün krallığımı harcayacağım, ondan sonra Alornlar, Tolnedralılar, Arendler, Sendarlar ellerini kollarını sallayarak girip Angarak varlığını batı kıtasından silip atacaklar.”

“Müttefikiniz olarak Nadraklar ile Thullar var Haşmetmeapları.”

“Seninle bir alışveriş yapalım,” dedi Urgit alayla. “Bana Arendleri ve Rivalıları ver, ben de sana seve seve Thulları ve Nadrakları vereyim.”

“Sanırım bu konularda hükümetimle irtibata geçme vaktim

gelmiş Haşmetmeapları. Yetkilerimi zaten aşmış bulunuyorum. Boktor'dan biraz talimata ihtiyacım var."

"Porenn'e saygılarımı sun," dedi Urgit, "ve ona ortak bir akrabamız hakkındaki iyi temennilerine katıldığımı söyle."

Cirit ayrılırken kendine olan güveni iyice sarsılmıştı.

O sabah Karanlığın Çocuğu, Balasa'daki Grolim tapınağındaki bütün aynaları kırmıştı. Artık yüzüne de geçmeye başlamıştı. Yanaklarının ve alnının derisi altında dönen ışıkları hafifçe görmeye başlayınca, bu gerçeği ona gösteren aynayı kırmıştı - ve diğerlerini. Tüm aynaları kırıp döktükten sonra avucunun içindeki derin yaraya dehşetle bakmaya başladı. Kanında bile ışıklardan vardı. Kehanetin sözlerini ilk okuduğunda içine dolan neşeyi hatırladı: "Dikkat edin: Karanlığın Çocuğu tüm diğerlerinin üzerine yükselecek ve yıldızların ışığıyla yüceltilecektir." Ama yıldızların ışığı ne bir hale, ne de bedenini çevreleyen bir nurdu. Işık, vücudunu milim milim istila eden bir illetti.

Gerçi onu yiyip bitirmeye başlayan tek şey dönmekte olan ışıklar değildi. Düşünceleri, anıları hatta rüyaları bile gittikçe kendinin olmaktan çıkıyordu. Aynı rüyayı arka arkaya gördükçe çığlıklar atarak uykusundan uyanıyordu. Tahayyül bile edilemeyecek bir boşluk içersinde bedensiz ve kayıtsız biçimde asılı duruyor, dev bir yıldız yörüngesi içinde dönüp titredikçe, kaçınılmaz bir tükenişe doğru kabarıp kızıllaştıkça, o umursamazca seyrediyordu. Sonra bu boşluk içinde sürüklenen bedensiz ve cinsiyetsiz bilinç içinde önce minicik bir ilgi kırıntısı, ardından da gittikçe artan bir panik duydu. Doğru olmayan bir şey vardı. Niyet edilen bu değildi. Derken oldu. Dev kırmızı yıldız, infilak etmemesi gereken bir yerde infilak etti; infilak yeri doğru yer olmadığı için bu hareket diğer yıldızlara da bulaştı. Sonunda tüm galaksi kül oluncaya kadar engin ve yaygın bir yangın, bir enerji dalga dalga dışa doğru yayıldı.

Galaksi patlarken, boşluktaki bilinç kendi içinde korkunç bir burkulma hissetti ve bir an için sanki tek bir yerden daha fazla yerde birden var oldu. Sonra artık tek değildi. "Bu olmamalı," dedi bilinç sessiz bir sesle.

"Gerçekten," diye karşılık verdi başka bir sessiz ses.

İşte Zandramas'ı yatağından çığlık çığlığa fırlatan dehşet -daha önce ebedi tekliğin mükemmel yalnızlığı varken, şimdi bir başka varlığın olduğu hissi- buydu.

Karanlığın Çocuğu bu düşünceleri -hatta anıları- aklından

uzaklaştırmaya çalıştı. Odasının kapısı çalınmıştı, Grolim cüppesinin kukuletasını yüzüne çekti. “Gir,” dedi kabaca.

Kapı açıldı ve tapınağın rahiplerinin başı girdi. “Naradas ayrıldı Kutsal Büyücü,” diye rapor etti. “Size söylememi istemiştiniz.”

“Peki,” dedi Zandramas duygusuz bir sesle.

“Batıdan bir haberci geldi,” diye devam etti rahiplerin başı. “Batılı birGrolim’in, bir Başrahip’in Finda’nın boş batı sahiline ayak bastığını ve Dalasya’dan Kell’e doğru ilerlediğini haber verdi.”

Zandramas içinde hafif bir memnuniyet kıpırtısı hissetti. “Mallorya’ya hoş geldin Agachak,” diye mırıldandı. “Ben de seni bekliyordum.”

Verkat Adası’nın güney ucu o sabah sisliydi ama Gart bir balıkçıydı ve bu suları iyi tanırdı. İlk ışıkla yola koyularak her şeyden öte, arkasındaki karanın kokusu ve gelen dalgaların hissiyle kırdı dümenini. Zaman zaman kürek çekmeyi bırakıyor, ağına asılıyor, oynaşan, gümüş yanlı balıkları ayaklarının dibindeki büyük kutuya boşaltıyordu. Sonra ağını yeniden atacak, tuttuğu balıklar altında çırpınıp patırdadıkça kürek çekmeye devam edecekti.

Balık avlamak için güzel bir gündü. Sis Gart’ın umurunda değildi. Etrafta başka kayıkların da olduğunu biliyordu ama sis, sanki bütün okyanus ona aitmiş gibi bir gözbağı yapıyordu ve bu Gart’ın pek hoşuna gidiyordu.

Onu uyaran, dalgaların çekişlerindeki hafif değişim olmuştu. Aceleyle küreklerini kayığa toplayıp, kayığının burnundaki çanı çalarak yaklaşan gemiye yerini belli etmeye çalıştı.

Ve sonra gördü. Gart’ın gördüğü hiçbir gemiye benzemiyordu. Uzundu, büyüktü ve inceydi. Yüksek cıvadrası süslü bir şekilde oyulmuştu. Düzinelerce kürek, suda tıslayarak gemiyi yürütüyordu. Bu geminin ne amaçla yapılmış olduğu hiç kuşku götürmezdi. Bu uğursuz tekne yanından kayıp geçerken Gart ürperdi.

Geminin dümeni yakınlarında, kızıl sakallı, iriyarı, örgü zırhlar içinde bir adam tırabzanlara yaslanmış duruyordu. “Bir şeyler var mı?” diye seslendi Gart’a.

“Fena sayılmaz,” diye cevap verdi Gart dikkatle. O büyüklükte bir mürettebata sahip bir gemiyi, yanına demir atarak *onun* balıklarına ortak çıkması için yüreklendirmek istemezdi.

“Verkat Adası’nın güney sahillerine geldik mi artık?” diye sordu kızıl sakallı dev.

Gart havayı koklayarak karanın o hafif kokusunu yakaladı.

“Neredeyse geçmiş durumdasınız,” dedi onlara. “Aşağı yukarı buradan, sahil kuzeydoğuya doğru kıvrılır.”

Parlak zırhlar içinde bir adam, tırabzandaki kızıl sakallı iri adama katıldı. Zırhlı adam miğferini koltuğunun altında tutuyordu ve dalgalı siyah saçları vardı. “Bu derya hakkındaki malumatınız engin anlaşılan dostum,” dedi adam, Gart’ın çok nadiren duyduğu eski bir hitap tarzıyla, “buna ilaveten malumatınızı başkalarıyla paylaşma mevzuundaki rızanız da kibarlığınızı ifşa ediyor. Acaba Mallorya’ya giden en kestirme tariki bize tarif etmek inceliğinde de bulunur muydunuz?”

“Bu Mallorya’da tam olarak nereye gitmek istediğinize bağlı,” diye cevap verdi Gart.

“En yakın limana,” dedi kızıl sakallı adam.

Gart gözlerini kısarak evdeki rafa kaldırmış olduğu haritayı gözünün önüne getirmeye çalıştı. “En yakın, Dalasya’nın güneybatısındaki Dal Zerba olsa gerek,” dedi. “Eğer ben olsaydım, bir on-yirmi fersah daha doğuya gider, sonra kuzeydoğuya doğru bir rota tuttururdum.”

“Peki sizin bahsetmiş olduğunuz bu limana vasıl olmak için yapacağımız seyahat ne kadar sürecektir?” diye sordu zırhlı adam.

Gart yanındaki uzun, dar gemiye gözlerini kısarak baktı. “Bu geminizin ne kadar hızlı gittiğine bağlı,” diye cevapladı. “Üç yüz elli fersah kadar ileride ama Turim kayalıklarından geçebilmek için yine denize açılmanız gerekecektir. Çok tehlikeliymiş bana söylendiğine göre, kimsenin içinden geçemeyeceği söyleniyor.”

“Bir ihtimal ilk geçenler biz olabiliriz Beyim,” dedi zırhlı adam neşeyle, arkadaşına.

Dev içini çekerek, yüzünü koca eliyle kapattı. “Hayır Mandorallen,” dedi hüzünlü bir sesle. “Eğer gemimin altını bir kaya parçalarsa geri kalan yolu yüzerek gitmek zorunda kalırız ve senin kıyafetin buna uygun değil.”

Koca gemi sise doğru kaymaya başlamıştı.

“Ne tür bir gemi bu?” diye seslendi Gart gözden kaybolan teknenin ardından.

“Bir Çerek savaş gemisi,” diye gürleyen cevap mağrur bir ifadeyle geldi. “Yüzen en büyük gemidir.”

“Ne isim verdiniz ona?” diye seslendi Gart ellerini ağzının iki yanına götürerek.

“Denizkuşu,” diye geldi cevap bir hayalet gibi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK bir şehir değildi ama mimarisi Garion'un o güne kadar görmediği bir inceliğe sahipti. Engin beyaz zirvenin eteği yakınlarında alçak bir vadi üzerine yuvalanmıştı ve sanki dağın kucağında dinleniyormuş gibi bir intiba yaratıyordu. İnce, beyaz kulelerden ve mermer sıra sütunlardan bir şehirdi. Kuleler arasına serpiştirilmiş alçak binaların genellikle bir duvarları tamamen camdandı. Binaların etrafında geniş çimenlikler ve altlarında mermer sıraların bulunduğu ağaçlıklar vardı. Bu çimenlikler arasına resmi bahçeler yapılmıştı: köşeli kesilmiş çalı çitler ve alçak, beyaz duvarlarla çevrilmiş çiçek yatakları. Bahçelerde ve avlularda çeşmeler oynaşıyordu.

Zakath, dili tutulmuş gibi Keli şehrini seyrediyordu. "Bunun burada olduğunu bile bilmiyordum!" dedi.

"Kell'i duymamış mıydın?" diye sordu Garion.

"Kell'i biliyordum ama *böyle* olduğunu bilmiyordum." Zakath yüzünü ekşitti. "Yanında Mal Zeth mezbelelik gibi kalıyor, değil mi?"

"Tol Honeth de - hatta Melcene bile," diye hemfikir oldu Garion. "Ben Dalların adam gibi bir ev inşa edebileceklerini bile bilmezdim," dedi Malloryalı, "ve şimdi karşıma böyle bir şey çıkartıyorlar." Toth, Durnik'e bir şeyler işaret edip duruyordu."

"Kell'in dünyanın en eski şehri olduğunu söylüyor," diye aktardı demirci. "Dünya kırılmadan çok önce inşa edilmiş. Neredeyse on bin yıldır hiç değişmemiş."

Zakath içini çekti. “Büyük ihtimalle nasıl yaptıklarını unutmuşlardır öyleyse. Ben de mimarlarının bir kısmını hizmetime almak için onları sıkıştıracaktım. Mal Zeth de biraz güzelleşebilirdi.”

Toth yeniden elleriyle birtakım işaretler yapınca Durnik’in kaşları çatıldı. “Bunu yanlış anladım herhalde,” diye mırıldandı.

“Ne dedi?”

“Anladığım kadarıyla, Dalların yaptıkları hiçbir şeyin, bir daha unutulamayacağını söyledi.” Durnik arkadaşına baktı. “Bunu mu kastetmiştin?” diye sordu.

Toth başıyla onaylayarak yeniden işaretler yaptı.

Durnik’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Şu anda hayatta olan bir Dal’ın, bu güne kadar yaşamış olan tüm Dalların bildiği her şeyi bildiğini söylüyor.”

“Demek ki çok güzel okulları var,” diye fikir yürüttü Garion.

Toth bu söze sadece tebessüm etti. Bu garip bir tebessümdü, içinde acıma olan bir tebessüm. Sonra Durnik’e kısa bir hareket yaptı, atından aşağıya kaydı ve yürüyerek uzaklaştı.

“Nereye gidiyor?” diye sordu İpek.

“Cyradis’i görmeye,” diye cevap verdi Durnik.

“Bizim de onunla gitmemiz gerekmez mi?”

Durnik başını salladı. “Hazır olduğunda o bize gelecek.”

Garion’un o güne kadar görmüş olduğu bütün Dallar gibi, Keli sakinleri de derin kukuletaları bulunan sade, beyaz cüppeler giyiyorlardı. Ya çimlerin üzerinde yürüyorlar, ya da bahçelerde iki-üç kişilik gruplar halinde ciddi sohbetler ederek oturuyorlardı. Bazılarının elinde kitaplar ya da kâğıt tomarları vardı. Garion’un aklına nedense Tol Honeth ve Melcene üniversiteleri gelmişti. Ama nedense bu âlimlerin, o yüksek kurumların, zamanlarını genellikle önemsiz araştırmaların doldurduğu profesörlerinden çok daha derin çalışmalarla bağlanmış olduklarından emindi.

Garion ve arkadaşlarına bu mücevherimsi şehre kadar refakat etmiş olan Dallar, onları hafifçe kıvrılan bir cadde boyunca, o resmi bahçelerin birinin öte yanındaki sade bir eve götürdüler. Kocamış, beyaz cüppeli bir adam kapının eşiğinde uzun bir asaya dayanmış duruyordu. Gözleri masmavi, saçları da kar gibi beyazdı. “Gelişinizi uzun zamandır bekliyoruz,” dedi onlara titrek bir sesle, “çünkü *Çağlar Kitabı,* Beşinci Çağ’da Işığın Çocuğu ile yanındakilerin, yardım istemek için bize, Kell’e geleceğini yazıyordu.”

“Peki ya Karanlığın Çocuğu?” diye sordu Belgarath atından inerken. “O da buraya gelecek mi?”

“Hayır Kutsal Belgarath,” diye cevap verdi yaşlı adam. “Hayır, o buraya gelemez ama yolu bir başka yerden ve başka bir yolla öğrenecek. Ben Dallan’ım, bana sizi karşılamam söylendi.”

“Buranın yönetimi sana mı ait Dallan?” diye sordu Zakath, o da attan inerken.

“Burayı kimse yönetmez Mallorya İmparatoru,” dedi Dallan, “siz bile.”

“Bizi tanıyor gibisin,” diye dikkat çekti Belgarath.

“Semanın kitabı bize ilk açıldığından beri sizi tanıyoruz, çünkü isimleriniz yıldızlara koca koca yazılmıştı. Şimdi sizi, dinlenip Kutsal Kâhine’nin sizi şereflendirmesini bekleyeceğiniz yere götüreceğim.” Garion’un yanında garip bir sükûnetle duran dişi kurda ve arkasında hoplayıp zıplayan yavru kurda baktı. “Sen nasılsın küçük hemşire?” diye sordu resmi bir tonda.

“Biri halinden memnun arkadaş,” diye cevap verdi kurt, kurtların lisanında.

“Biri öyle olduğuna çok memnun oldu,” diye cevap verdi adam, kurdun lisanında.

“Dünyada benden başka herkes mi kurtça biliyor?” diye sordu İpek biraz terslenerek.

“Ders almak ister misin?” diye sordu Garion.

“Boşver.”

Sonra, ak saçlı adam onları titrek adımlarla zümrüt yeşili çimler üzerinden önünde geniş parlak basamakları olan büyük mermer bir binaya götürdü. “Bu ev, Üçüncü Çağ’ın başında sizin için hazırlanmıştı Kutsal Belgarath,” dedi yaşlı adam. “İlk taşı, sen Ustanın Taşını Ebedi Gece Şehri’nden geri aldığın zaman konmuştu.”

“Oldukça uzun bir zaman önceydi,” diye dikkat çekti büyücü.

“Çağlar ilk başlarda uzundu,” diye kabul etti Dallan. “Artık kısalmaya başladılar. Güzelce dinlenin. Biz bineklerinize bakarız.” Sonra dönüp asasına dayanarak kendi evine doğru ilerledi.

“Günün birinde bir Dal çıkıp söyleyeceği şeyi dolandırmadan söyleyecek ve dünyanın sonu gelecek,” diye homurdandı Beldin. “Haydi içeri girelim. Bu ev söylediği kadar uzun zamandır burada idiyse, tozları şimdiye diz boyuna varmıştır, süpürmek icap edecek.”

“Temizlik mi amca?” diye güldü Polgara mermer basamaklara

doğru ilerlerlerken. “Hem de sen?”

“Biraz kir pas beni rahatsız etmez Pol ama toz hapşırtıyor.”

Lâkin evin içinde tek bir toz zerreciği bile yoktu. Pencerelere asılmış incecik tül perdeler hoş kokulu yaz meltemiyle kabarıyordu; çok tuhaf yapılmış ve son derece yabancı görünüşlü mobilyalar da çok rahattı. İçerideki duvarlarda garip bir kavis vardı ve hiçbir yerde köşe bulunmuyordu.

Bu garip evin içinde dolanıp kendilerini alıştırmaya çalıştılar. Sonra duvarlardan birinden damla damla akan suyun oluşturduğu küçük bir havuzun bulunduğu büyük, kubbeli bir merkezi odada toplandılar.

“Arka kapısı yok,” diye belirtti İpek eleştirel bir tonda.

“Gitmeyi mi planlıyordun Kheldar?” diye sordu Kadife ona.

“Gitmem şart değil ama eğer gerekirse diye şansımı hep açık tutmak isterim.”

“Mecbur kalırsan her zaman pencerelerden atlayabilirsin.”

“Bu çok amatörce Liselle. Ancak akademinin birinci sınıf öğrencileri pencereden dışarı atlar.”

“Biliyorum ama bazen bizim de böyle şeyler yapmamız gerekebilir.”

Garion’un kulaklarında garip bir mırıltı sesi vardı. İlk başta bunun havuzdan gelebileceğini düşündü ama bu ses akan su sesine benzemiyordu. “Acaba dışarı çıkıp etrafa baksak kızarlar mı?” diye sordu Belgarath’a.

“Bunu yapmadan biraz bekleyelim. Bir anlamda bizi buraya yerleştirmiş oldular. Daha bunun burada kalmamız gerektiği anlamına gelip gelmediğine pek emin değilim. İşi şansa bırakmadan önce nabızlarını bir yoklayalım. Buradaki Dallarda -ve özellikle Cyradis’te- istediğimiz bir şey var. Onları gücendirmeyelim.” Durnik’e baktı. “Toth sana Cyradis’in buraya ne zaman geleceğine dair bir imada bulundu mu?”

“Pek sayılmaz, ama sanki fazla uzun sürmeyecekmiş gibi bir intiba uyandı bende.”

“Bu pek bir fayda sağladı sayılmaz, kardeşim,” dedi Beldin. “Dalların oldukça garip bir zaman anlayışları vardır. Onlar zamanın kaydını yıllarla değil, çağlarla tutuyorlar.”

Zakath, havuzdan birkaç metre uzaktaki duvarı oldukça yakından inceliyordu. “Bu duvarı bir arada tutmak için sıva kullanılmadığını fark ettiniz mi?”

Durnik de ona katılıp bıçağını kınından çıkartarak, iki mermer dilimi arasındaki ince yarığı kurcaladı. “Zıvana ve erkek parça,” dedi düşünceli bir halde, “çok da sıkı geçmiş birbirine. Bu evi inşa etmek yıllar almış olmalı.”

“Ve şehri inşa etmek ise asırlar, eğer o yönden bakacak olursak,” diye ekledi Zakath. “Bütün bunların yapılışını nereden öğrenmişler? Ve ne zaman?”

“Muhtemelen Birinci Çağ’da,” dedi Belgarath ona.

“Kes şunu Belgarath,” diye atıldı Beldin huzursuzca. “Aynı onlar gibi konuşuyorsun.”

“Ben hep yerel âdetlere uymaya çalışmışımdır.”

“Ben ise hâlâ eski bildiklerimden fazlasını bilmiyorum,” diye şikâyet etti Zakath.

“Birinci Çağ, insanın yaradılışından Torak’ın dünyayı ikiye ayırmasına kadar geçen zamanı kapsar,” diye açıkladı Belgarath ona. “Başlangıç biraz belirsiz. Ustamız, kardeşleriyle birlikte dünyayı ne zaman yaptıkları konusunda hiçbir zaman çok açıklayıcı olmamıştı. Galiba Baba’ları bunu takdir etmediği için hiçbiri bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. Gerçi dünyanın çatlayışı oldukça belirgindir.”

“Olduğu zaman sen de buralarda mıydın Polgara?” diye sordu Sadi merakla.

“Hayır,” diye cevap verdi Pol. “Kız kardeşimle ben biraz daha sonra doğmuşuz.”

“Ne kadar sonra?”

“İki bin yıl kadar sonra sanırım, öyle değil mi baba?”

“Aşağı yukarı.”

“Sizin şu binlerce yılı umursamaydınız kanımı donduruyor.” Sadi ürperdi.

“Bu tarz bina inşa etmeyi dünya kırılmadan önce öğrenmiş olduklarını nereden çıkartıyorsun?” diye sordu Zakath, Belgarath’a.

“Çağlar Kitabı’nın bazı bölümlerini okumuştum,” dedi ihtiyar adam. Dalların tarihlerini oldukça iyi belgeliyor. Dünya ikiye ayrıldığında ve Doğu Denizi araya dolduğunda siz Angaraklar Mallorya’ ya kaçmışsınız. Dallar zamanla senin halkınla anlaşma yapmak zorunda olduklarını biliyorlarmış, o yüzden sıradan çiftçiler gibi davranmaya karar vermişler. Şehirlerini bozmuşlar - bu hariç hepsini.”

“Peki neden Kell’i dokunmadan bırakmışlar?”

“Onu bozmaya gerek yokmuş. Onları tek endişelendiren Grolimlermiş ve Grolimler de buraya gelemez.”

“Ama diğer Angaraklar gelebilir,” diye işaret etti Zakath, kıvrak bir zekâyla. “Nasıl oluyor da hiçbiri, böyle bir şehrin varlığını bürokratlarına rapor etmemiş?”

“Muhtemelen unutmaları konusunda yüreklendirilmişlerdir,” dedi Polgara ona.

Zakath Pole dik dik baktı.

“Bu o kadar zor bir şey değil Zakath. Bir-iki ima, insanın hafızasını tamamen silebilir.” Polgara’nın yüzünden huzursuz bir ifade gelip geçti. *“Şu* mırıltı sesi neyin nesi?” diye sordu.

“Ben bir şey duymuyorum,” dedi İpek, biraz şaşırmış görünüyordu.

“O halde kulaklarını yıkattır Kheldar.”

Güneşin kavuşmasına yakın yumuşak beyaz cüppeler içindeki birkaç genç kadın, kapalı tepsiler içinde akşam yemeklerini getirdi.

“Görüyorum ki dünyanın her yanında, her şey aynı,” dedi Kadife hoşnutsuz bir ifadeyle, genç kadınlardan birine. “Erkekler oturup konuşurken bütün işleri kadınlar yapıyor.”

“A, bu bizim umurumuzda değil,” diye cevap verdi kız ciddiyetle. “Hizmet etmek bir şereftir.” Çok iri kara gözleri ve gür kahverengi saçları vardı.

“Bu daha da beter ya,” dedi Kadife. “Önce tüm işi bize yaptırırlar, sonra da bundan hoşlandığımıza ikna ederler bizi.”

Kız, Kadife’ye şaşkınlıkla baktıktan sonra kıkırdadı. Sonra etrafına mahcup bir edayla bakarak kızardı.

Beldin, genç kadınlar neredeyse içeri girer girmez kristal bir sürahi kapmıştı. Kadehini doldurarak gürültüyle içti. Sonra boğulur gibi olarak, morumsu sıvıyı odanın yarısına püskürttü. “Nedir bu?” diye sordu kızarak.

“Meyve suyu efendim,” diye temin etti onu kara saçlı genç kadın ciddiyetle. “Çok tazedir. Daha bu sabah sıkıldı.”

“Bunları mayalanacak kadar tutmuyor musunuz?”

“Yani bozuluncaya kadar mı? Yo, hayır. Öyle olunca döküyoruz.”

Beldin inledi. “Peki ya bira?”

“O nedir?”

“Burada bir şeylerin ters gideceğini biliyordum,” diye

homurdandı cüce, Belgarath'a.

Öte yandan Polgara'nın suratında mesut bir tebessüm vardı.

"Neydi o öyle?" diye sordu İpek Kadife'ye, Dalasyalı kadınlar çıktıktan sonra. "Yani o kadınla laklak etmen?"

"Temel hazırlama," diye cevap verdi Kadife gizemli bir edayla. "İletişim kanalları açmanın kimseye bir zararı dokunmaz."

"Kadınlar." İpek içini çekerek, gözlerini tavana doğru çevirdi.

Garion ile Ce'Nedra göz göze geldiler ve her ikisi de evliliklerinin ilk yıllarında birbirlerine aynı ses tonuyla, aşağı yukarı aynı şeyleri kaç kere söylemiş olduklarını hatırlayarak güldüler.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu İpek kuşkuyla.

"Hiç Kheldar," diye cevapladı Ce'Nedra. "Hiçbir şey."

Garion o gece çok kötü uyudu. Kulaklarındaki mırıltılar ancak, onu uykunun eşiğinden birkaç kere çelip, alıkoyacak kadardı. Ertesi gün uyandığında gözleri batıyordu ve keyifsizdi.

Büyük merkezi odada Durnik'i buldu. Demirci kulağını havuza yakın duvara yapıştırmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Garion ona.

"Sesin merkezini bulmaya çalışıyorum," dedi Durnik. "Belki de pompalama sistemindeki bir şeydir. Bu havuzdaki su bir yerlerden geliyor olmalı. Büyük ihtimalle de buraya pompalanıyordur ve borular ya zeminden ya da duvardan geçiyordur."

"Boruların içinden geçen su böyle bir ses çıkartabilir mi?"

Durnik güldü. "Su pompalarken ne tür sesler çıkabileceğini tahmin bile edemezsin Garion. Bir keresinde koskoca bir kasabanın terk edildiğini görmüştüm. Sesin, belediye su tesisatından geldiği anlaşılmıştı sonra."

Sadi, bir kez daha yanardöner ipek cüppesini giyerek odasından çıkagelmişti.

"Renkli," diye gözlemledi Garion. Geçen son birkaç ay boyunca hadımağası tunik, pantolon ve yarım Sendarya çizmesi giyiyordu.

Sadi omzunu silkti. "Her nedense bu sabah içimde bir sıla hasreti var." İçini çekti. "Ömrümün sonuna kadar bir daha dağ görmeden yaşarsam kendimi son derece mutlu hissedeceğim. Sen ne yapıyorsun Durnik Efendi? Hâlâ yapıyı mı inceliyorsun?"

"Hayır. Şu sesin kaynağını bulmaya çalışıyorum."

"Hangi sesin?"

“Herhalde sen de duyuyorsundur.”

Sadi başını bir yana doğru yatırdı. “Tam pencerenin dışında birkaç kuş sesi duyuyorum,” dedi, “ayrıca yakınlarda bir yerlerde bir akarsu var ama hepsi bu.”

Garion ile Durnik manalı bir ifadeyle uzun uzun bakıştılar. “Dün İpek de duyamamıştı,” diye hatırladı Durnik.

“Gidip herkesi kaldırsana?” diye önerdi Garion.

“Bu, bazılarını mutsuz edebilir Garion.”

“İdare ederiz. Bu, önemli bir şey olabilir.”

Diğerleri içeri girerken Garion’a birkaç ters bakış fırlatılmamış değildi.

“Ne şimdi bu Garion?” diye sordu Belgarath öfkeyle.

“Buna bir deney de diyebiliriz dede.”

“Kendi deneylerini, kendine ait bir zamanda yap.”

“Vay vay, bu sabah biraz sinirli miyiz nedir?” dedi Ce’Nedra ihtiyar adama.

“Doğru dürüst uyuyamadım.”

“Çok tuhaf. Ben bir bebek gibi uyudum.”

“Durnik,” dedi Garion, “orada durur musun bir zahmet.” Odanın bir köşesini işaret etti. “Sadi sen de şurada.” Ona da diğer köşeyi işaret etti. “Sadece birkaç dakikanızı alacak,” dedi diğerlerine. “Her birinize bir soru fısıldayacağım ve sizden evet veya hayır diye cevap vermenizi istiyorum.”

“Biraz fazla abartmıyor musun?” diye sordu Belgarath memnuniyetsizlikle.

“Kimsenin bu konuda konuşup deneyimi bozmasını istemiyorum.”

“Bu sağlam bir bilimsel prensiptir,” diye takdir etti Beldin. “Haydi istediğini yapalım. Merakımı uyandırdı.”

Garion tek tek herkesin yanına giderek sorusunu sordu. “Bir mırıltı sesi duyuyor musun?” Cevaba göre onların Sadi’nin ya da Durnik’in yanında durmalarını istedi. Pek uzun sürmedi ve sonuç Garion’un kuşkularını doğruladı. Durnik’in yanında duranlar Belgarath, Polgara, Beldin ve -biraz hayret verici bir şekilde- Eriond’du. Sadi’nin yanında duranlar ise İpek, Kadife, Ce’Nedra ve Zakath’tı.

“Şimdi bütün bu saçmalıkları açıklayabilecek misin?” diye sordu Belgarath.

“Herkese aynı soruyu sordum dede. Seninle duranlar sesi duyabiliyor. Buradakiler duymuyor.”

“Tabii ki duyabilirler. Beni bütün gece uyutmadı o ses.”

“Belki de o yüzden bu sabah bu kadar dolusun.” Beldin homurdandı. “Güzel bir deneydi Garion. Şimdi bunu bizim kalas kafalı dostumuza da açıklasana.”

“Zor bir şey değil dede,” dedi Garion itiraz ederek. “Büyük ihtimalle bu kadar basit olduğu için göremiyorsun. Sesi işitebilenler sadece ‘yetenekli’ olanlar. Sıradan insanlar işitmiyor.”

“Ne yalan söyleyeyim Belgarath,” dedi İpek. “Ben tek bir ses bile duyamıyorum.”

“Ben ise, Kell’i ilk gördüğümüzden beri duyuyorum,” diye ekledi Durnik.

“Ne kadar ilginç değil mi?” dedi Beldin, Belgarath’a. “Şu konuyu biraz daha deşelim mi, yoksa sen yatağa geri dönmeyi mi tercih ederdin?”

“Saçmalama,” diye cevap verdi Belgarath dalgın bir edayla.

“Pekâlâ,” diye devam etti Beldin, “sıradan insanların duyamadığı ama bizim duyabildiğimiz bir ses var. Benim aklıma hemen, böyle olan bir ses daha geldi, sizin gelmedi mi?”

Belgarath başıyla onayladı. “Büyü kullanan birinin sesi.”

“O halde bu tabii bir ses değil,” diye düşündü Durnik. Aniden gülmeye başladı. “İyi ki bunu keşfettin Garion. Neredeyse yerdeki döşemeleri kaldırmaya başlayacaktım.”

“Ne için?” diye sordu Polgara.

“Sesin, bir su borusundan geldiğini düşünüyordum.”

“Ama bu büyü değil,” dedi Belgarath. “Kulağa aynı gelmiyor ve verdiği his de farklı.”

Beldin dalgın dalgın keçeleşmiş sakalını kaşıyordu. “Şuna ne dersin?” dedi Belgarath’a. “Buradaki insanlar, buraya gelebilecek herhangi bir Grolim ve bir grup Grolim’le baş edebilecek kadar yoğun bir güce sahipler, peki o halde neden bir lanet koyma zahmetine katlanıyorlar?”

“Tam olarak anlayamadım.”

“Grolimlerin büyük bir kısmı büyücü, öyle değil mi? O yüzden bu sesi duyabilirler. Ya bu tılsım, Grolimleri bu sesi duymayacak kadar uzakta tutabilmek amacıyla konmuşsa?”

“Biraz dağıtmaya başlamadın mı Beldin?” dedi Zakath kuşkulu bir tonda.

“Pek sayılmaz. Aslında basite indirgiyorum. Aslında insanın korkmadığı birilerini kendinden uzak tutmak için bir lanet koyması çok akıllıca gelmiyor. İnsanlar hep bu lanetin, Kell’i korumak için konduğunu düşünüyordu; bunun da bir anlamı yok. Korunması icap eden çok daha kıymetli bir şey olduğunu varsaymak daha kolay değil mi?”

“Bu sesin duyulmasında Dalları bu kadar endişelendiren ne olabilir ki?” diye sordu Kadife kafası karışmış gibi.

“Pekâlâ,” dedi Beldin. “Ses nedir?”

“Yine mi başlıyoruz.” Belgarath içini çekti.

“Ormandaki gürültüden söz etmiyorum. Sesler bir anlam taşımıyorlarsa, gürültü olurlar. Anlamlı bir sese ne ad veririz?”

“Konuşma, değil mi?” diye tahmin yürüttü İpek.

“Kesinlikle.”

“Ben anlamıyorum,” diye itiraf etti Ce’Nedra. “Dallar bir sır gibi saklamak istedikleri ne söylüyorlar ki? Zaten kimse onların söylediklerini anlamıyor.”

Beldin çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı, ama Durnik bir yukarı bir aşağı yürüyordu, alnı düşünmekten kırış kırış olmuştu. “Belki de *ne* söyledikleri değil, *nasıl* söyledikleri önemlidir.”

“Sen de *beni* anlaşılmaz olmakla suçluyordun,” dedi Beldin, Belgarath’a. “Nereye varmaya çalışıyorsun Durnik?”

“Öylesine yokluyorum,” diye itiraf etti demirci. “Gürültü veya ses -ne derseniz deyin- birilerinin, birilerini kurbağaya çevirdiğini gösteren bir işaret değil.” Durdu. “Gerçekten bunu yapabilir miyiz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Beldin, “ama uğraşmaya deymez. Kurbağalar akıl almaz bir hızla çoğalır. Milyonlarca sinir bozucu kurbağa yerine, beni sinir eden tek bir insanı tercih ederim.”

“Peki o halde,” diye devam etti Durnik. “Yani bu büyücülerin çıkarttıkları o gürültüden değil.”

“Muhtemelen değil,” diye kabul etti Belgarath.

“Ve sanırım Ce’Nedra haklı. Kimse Dalların söylediklerini anlamıyor - Dallardan başka. Genellikle ben bile Cyradis’in söylediklerini, başından sonuna kadar takip edemiyorum.”

“Yani ne olmuş oluyor?” diye sordu Beldin dikkatle, gözleri aydınlanarak.

“Emin değilim. Ama sanki ‘Nasıl’, ‘Ne’den daha önemliymiş gibi bir his var içimde.” Durnik aniden biraz mahcup bir hal takındı.

“Çok fazla konuşmaya başladım,” diye itiraf eti. “Eminim aranızda, bu konuda daha önemli bir şeyler söyleyecek olanlarınız vardır.”

“Hiç zannetmiyorum,” dedi Beldin ona. “Galiba sen ucuna geldin. Elinden kaçırma.”

Durnik artık alenen terlemeye başlamıştı. Gözlerini bir eliyle kapatarak düşüncelerini toplamaya çalıştı. Garion, odadaki herkesin neredeyse nefesini tutmuş eski arkadaşının muhtemelen diğerlerinin ulaşamayacağı bir yerlerde olan bir kavramla uğraşını seyrettiğini fark etti.

“Dalların korumaya çalıştıkları bir şey olmalı,” diye devam etti demirci, “ve başkalarının anlamasını istemedikleri çok basit bir şey olmalı - en azından onlar açısından çok basit bir şey. Keşke Toth burada olsaydı. O açıklayabilirdi.” Sonra gözleri aniden faltaşı gibi açıldı.

“Ne oldu canım?” diye sordu Polgara.

“Olamaz!” diye nida etti Durnik aniden çok heyecanlanarak. “O, olamaz!”

“Durnik!” dedi Pol öfkeyle.

“Toth ile bizim birbirimizle ilk konuşmaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun -yani işaretlerle?” Durnik aniden çok hızlı konuşmaya başlamıştı ve nefesi adeta kesiliyordu. “Birlikte çalışıyorduk, birlikte çalışan adamlar genellikle diğerinin tam olarak ne yaptığını anlamaya başlar -ve hatta ne düşündüğünü.” İpek’e baktı. “Sen, Garion ve Pol o parmak lisanını kullanıyorsunuz,” dedi.

“Evet.”

“Toth’un yaptığı el hareketlerini gördünüz. Sizin gizli lisanınız o kadar az el hareketiyle o kadar çok şey anlatabilir miydi - onun anlattığı gibi.”

Garion cevabı anlamıştı bile.

İpek’in sesi şaşkındı. “Hayır,” dedi. “Bu imkânsız olur.”

“Ama ben, tam olarak onun ne demek istediğini anlıyorum,” diye açıkladı Durnik onlara. “El hareketlerinin aslında hiçbir anlamları yok. O hareketleri bana, ben aslında yaptığı şeye mantıklı bir açıklık getirebileyim diye yapıyor.” Durnik’in yüzü huşu içindeydi. “Kelimeleri doğrudan benim aklıma yerleştiriyormuş -hiç konuşmadan üstelik. Öyle yapmak zorundaydı, çünkü konuşamıyordu. Duyduğumuz bu mırıltı sesleri de aynı şeyse? Ya bu birbirleriyle konuşan Dalların sesiyse? Ve bunu uzun mesafeleri

kat ederek de yapabiliyorlarsa?”

“Ve zamanı da,” dedi Beldin hayret dolu bir sesle. “Senin şu kocaman, sessiz dostun buraya ilk geldiğimizde ne demişti hatırlıyor musun? Dalların yapmış oldukları hiçbir şeyin unutulmadığını ve hayatta olan her Dalın, o güne kadar yaşamış olan bütün Dalların bildiklerini bildiğini.”

“Saçma sapan bir şey ileri sürüyorsun Beldin,” diye alay etti Belgarath.

“Hayır, pek sayılmaz. Karıncalar bunu başarıyor. Arılar da.”

“Biz karınca veya arı değiliz.”

“Ben bir arının yapabileceği hemen hemen her şeyi yapabilirim.” Kambur büyücü omzunu silkti. “Bal yapmak hariç -sen de muhtemelen, oldukça makul bir karınca yuvası yapabilirsin.”

“Biriniz, ne hakkında konuştuğunuzu bana da anlatabilir mi?” dedi Ce’Nedra aksi bir edayla.

“Toplu bir akıl ihtimalini ima ediyorlar canım,” dedi Polgara oldukça sakin bir tonda. “Pek beceremiyorlar ama el yordamıyla o yöne doğru ilerliyorlar.” İki ihtiyara tepeden bakarak tebessüm etti. “Bazı yaratıklar vardır -genellikle böcekler- bunların pek fazla kişisel zekâsı olmaz ama toplu olarak çok akıllıdırlar. Tek bir arı çok akıllı sayılmaz ama bir kovan dolusu arı, kovanla ilgili, gelmiş geçmiş her şeyi bilir.”

Ayaklarındaki tırnaklar mermer zeminde takırdayan dişi kurt, arkasından seğirten yavrusuyla birlikte gelmişti. “Kurtlar da yapar bunu,” diye ilave etti, kapıdan konuşulanları dinlediğini ima ederek.

“Ne dedi?” diye sordu İpek.

“Kurtların da aynı şeyi yaptıklarını söyledi,” diye tercüme etti Garion. Sonra aklına bir şey geldi. “Bir keresinde Hettar ile konuşuyordum, bana atların da aynen böyle olduklarını söylemişti. Kendilerini bir birey olarak değil, sürünün bir parçası olarak düşünürlermiş.”

“İnsanlar için böyle bir şeyi başarmak mümkün müdür gerçekten de?” diye sordu Kadife kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” diye cevap verdi Polgara.

“Hayır Pol,” dedi Belgarath son derece kati bir sesle. “Çok tehlikeli. Bunun içine çekilip, bir daha dışarı çıkamayabilirsin.”

“Hayır baba,” diye cevap verdi güzel büyücü sakin bir edayla. “Dallar beni içlerine almak istemeyebilirler ama eğer ayrılmak

istersem ne bana zarar verirler, ne de zorla alıkoyarlar.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.” Ve sonra gözlerini kapattı.

ALTINCI BÖLÜM

KUSURSUZ yüzünü kaldırdığında hepsi durarak endişeyle ona baktılar. Gözlerini kapatarak yoğunlaştı. Yüz hatlarına garip bir ifade geldi.

“Eee?” diye sordu Belgarath.

“Sessiz ol baba. Dinliyorum.”

Belgarath parmaklarıyla, sabırsızca bir sandalyenin arkalığına ritim tutarak dururken, diğerleri de nefeslerini tutmuş seyrediyorlardı.

Sonunda belli belirsiz bir esefle içini çekerek gözlerini açtı. “Muazzam,” dedi sessizce. “Bu insanların düşünmüş oldukları her düşünce ve hatta her hatıra var. Hatta başlangıcı bile hatırlıyorlar ve herkes bunu paylaşıyor.”

“Sen de mi paylaştın yani?” diye sordu Belgarath ona.

“Bir an baba. Benim bir anlığına görmeme izin verdiler. Gerçi kapalı olan kısımları vardı.”

“Bunu tahmin edebilirdik,” dedi Beldin kaşlarını çatarak. “Bizi avantajlı duruma sokacak en ufak şeye bile ulaşmamıza engel olacaklardır. Zamanın başından beri bu dala konmuş vaziyetteler zaten.”

Polgara yeniden içini çekerek, alçak bir divana oturdu.

“İyi misin Pol?” diye sordu Durnik, biraz endişelenerek.

“İyiyim Durnik,” diye cevap verdi Polgara. “Yalnız bir an için, şimdiye kadar hiç yaşamamış olduğum bir şey gördüm ve sonra benden ayrılmamı rica ettiler.”

İpek'in gözleri biraz kısıldı. "Acaba bu evden ayrılıp etrafa biraz bakarsak, kızarlar mı?"

"Hayır. Umursamazlar."

"O halde, bence bundan sonraki hareketimiz bu olmalı," diye önerdi ufak tefek adam. "Son seçimi yapacak olanların Dallar olduğunu biliyoruz -en azından Cyradis'in yapacağını biliyoruz- ama onların bu üstruhu muhtemelen ona bir yol gösterecektir."

"Bu çok ilginç bir terim Kheldar," diye dikkat çekti Beldin.

"Ne?"

"Üstruh. Nereden buldun bunu?"

"Kelimelerle aram her zaman iyi olmuştur."

"Belki de senden umudu kesmemek lazım. Bir ara şöyle uzun uzun konuşalım."

"Emrinize amadeyim Beldin," dedi İpek gösterişli bir tarzda eğilerek selam verirken. "Her neyse," diye devam etti, "madem ki Dallar bazı şeylere karar verecek, onları daha iyi tanısak fena olmaz. Yanlış tarafa yönelmişlerse, belki onları doğru yöne çevirebiliriz."

"Tam bir üçkâğıtçı," diye mırıldandı Sadi, "ama muhtemelen kötü bir fikir değil. Ama dağılalım. Bu şekilde daha fazla yer taramış oluruz."

"Kahvaltıdan hemen sonra," diye kabul etti Belgarath.

"Ama dede," diye karşı çıktı Garion, gitmek için sabırsızlanarak.

"Açım Garion ve aç olduğum zamanlar iyi düşünemem."

"Bu birçok şeyi izah ediyor," diye dikkat çekti Beldin lafını sakınmadan. "Gençken seni daha sık beslemeliymişiz."

"Zaman zaman son derece kırıcı olabiliyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Elbette, biliyorum."

Sabah kahvaltılarını aynı genç kadınlar getirmişti; Kadife iri gözlü, parlak kahverengi saçlı kızı bir yana çekerek onunla kısaca konuştu. Sonra sarışın kız masaya döndü. "İsmi Onatel," diye rapor verdi, "Ce'Nedra ile beni, diğer genç kadınlarla birlikte çalıştığı yere davet etti. Genç kadınlar çok konuşur, o yüzden yararlı bir-iki şey yakalayabiliriz."

"Verkat Adası'nda karşılaştığımız o kâhinenin ismi de Onatel değil miydi?" diye sordu Sadi.

"Bu Dallı kadınlar arasında yaygın bir isimdir," diye açıkladı

Zakath. “Onatel, onların en saygın kâhinelerinden biriymiş.”

“Ama Verkat Adası Cthol Murgos’ta,” diye dikkat çekti Sadi.

“Bu o kadar garip sayılmaz,” dedi Belgarath. “Dallar ile Cthol Murgos’taki köle ırkın yakından akraba oldukları, iyi kötü sürekli bir irtibat halinde oldukları konusunda oldukça kuvvetli ipuçlarımız var. Bu, ilaveten bir teyit sayılır.”

Evden çıkarak ayrı yönlere yayıldıklarında sabah güneşi sıcak ve parlaktı. Garion ile Zakath zırhlarını çıkartmış, kılıçlarını evde bırakmışlardı ama Garion, bir keseye koyup kemerine bağladığı Taş’ı ihtiyaten yanında taşıyordu. İkisi birlikte, çiylerle kaplı bir çimenlikten şehrin merkezindeki bir grup büyük binaya doğru yürümeye başladı.

“O taş konusunda hep çok ihtiyatlı davranıyorsun değil mi Garion?” diye sordu Zakath.

“Bence doğru kelime ihtiyat değil,” diye cevap verdi Garion, “ama belki de öyledir, daha geniş anlamda yani. Bak şimdi, Taş çok tehlikelidir ve kazara insanlara zarar vermesini istemem.”

“Ne yapıyor?”

“Pek emin değilim. Kimseye bir şey yaptığını görmedim -belki Torak hariç- ama belki de o kılıcın kendisiydi.”

“Ve koskoca dünyada Taş’a tek dokunabilen sensin, öyle mi?”

“Aşağı yukarı. Eriond da Taş’ı birkaç yıl taşımıştı. O, durmadan Taş’ı birilerine vermeye çalışmıştı. Bunların çoğu Alorn olduğu için, almamayı tercih ettiler.”

“Yani Taş’a tek dokunabilenler Eriond’la sensin, öyle mi?”

“Oğlum da dokunabilir,” dedi Garion. “Doğduğu zaman elini taşa koymuştu. Onunla tanıştığına çok memnun olmuştu.”

“Taş mı? Mutlu mu olmuştu?”

“Diğer taşlara benzemiyor.” Garion gülümsedi. “Zaman zaman aptallık bile edebiliyor. Kendi heyecanına kendisi kapılıyor. Bazen düşündüklerim konusunda çok dikkatli olmam gerekiyor. Eğer benim bir şeyi gerçekten istediğimi düşünürse kendi başına harekete geçebiliyor.” Güldü. “Bir keresinde Torak’ın dünyayı nasıl yardığını düşünüyordum, o da bana nasıl onarabileceğimi anlatmaya başladı.”

“Ciddi olamazsın!”

“Elbette ciddiyim. Onda ‘imkânsız’ kavramı yok. Eğer bir şeyi gerçekten yapmak istersem muhtemelen ismimi yıldızlara bile yazar.” Kemerindeki keseden hafif bir seğirti hissetti. “Kes şunu!”

dedi Taş'a sertçe. "Sadece bir örnek veriyordum, o bir rica değildi."

Zakath hayretle onu seyrediyordu.

"Ne kadar komik olurdu değil mi?" dedi Garion dudak bükerek. "Gece göğünde bir ufuktan diğerine uzanan bir 'Belgarion'?"

"Biliyor musun Garion," dedi Zakath. "Hep, günün birinde seninle bir savaşa gireceğime inanmıştım. Eğer karşına çıkmazsam çok gücenmezsin değil mi?"

"Eh, tahammül edebilirim umarım." Garion ona sırıttı. "En azından sen olmadan başlarım. İşlerin nasıl gittiğini görmek için arada bir uğrar bakarsın. Ce'Nedra sana akşam yemeği hazırlar. Tabii pek iyi aşçı sayılmaz ama hepimizin bazı feragatlerde bulunması gerekir, öyle değil mi?"

Bir an bakıştıktan sonra ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı. Rak Urga'da Donkişotvari Urgit'le başlayan süreç bir sona ermişti. Garion büyük bir memnuniyetle, Alornlar ile Angaraklar arasında durmadan beş bin yıl süren düşmanlığın sonuna doğru ilk birkaç adımı atmış olduğunu fark etti.

Mermer caddelerden ve pırıltılı çeşmelerin yanından geçip giderlerken Dallar onlara pek aldırış etmiyorlardı. Düşüncelere dalmış gitmiş Keli sakinleri günlük işlerine sessizce ve azimle devam ediyordu. Kendi aralarında söz pek gerekli olmadığı için çok az konuşuyorlardı.

"Biraz ürpertici bir yer değil mi?" diye gözlemledi Zakath. "Kimsenin bir iş yapmadığı şehirlere pek alışkın değilim."

"Ama bal gibi de bir şey yapıyorlar."

"Ne demek istediğimi anladın. Hiç dükkân yok, üstelik caddeleri süpüren bile görünmüyor."

"Sanırım biraz tuhaf." Garion etrafına bakındı. "Daha da tuhafı, buraya geldiğimizden beri tek bir kâhine bile görmedik. Onların burada yaşadıklarını sanıyordum."

"Belki de evden dışarı çıkmıyorlardır."

"Evet, bu mümkün olabilir."

Sabah gezintileri onlara pek bilgi kazandırmadı. Arada bir, beyaz cüppeli şehir sakinleriyle bir sohbet açmaya çalışıyorlardı ama Dallar çok kibar olmalarına karşı pek konuşkan sayılmazlardı. Kendilerine yöneltilen soruları cevaplandırıyorlardı, hepsi o kadar.

"Bunaltıcıydı değil mi?" dedi İpek, Sadi ile birlikte kendilerine ayrılan eve döndüklerinde. "Hayatımda hiç konuşma konusunda bu kadar ilgisiz insanlar görmedim. Havadan sudan konuşacak birini

bile bulamadım.”

“Ce’Nedra’yla Liselle’in ne tarafa gittiğini gördün mü?” diye sordu Garion ona.

“Şehrin öbür tarafındaki bir yere sanırım. Herhalde o genç kadınlar bize öğlen yemeği getirdiklerinde dönerler.”

Garion diğerlerine bakındı. “Aranızda hiç kâhine gören oldu mu?” diye sordu.

“Burada değiller,” diye açıkladı Polgara ona. Pencere kenarına oturmuş, Durnik’in tuniklerini yamıyordu. “Yaşlı bir kadın bana, onların özel bir yeri olduğunu söyledi. Şehrin içinde değil.”

“Kadından böyle bir cevabı nasıl alabildin?” diye sordu İpek.

“Son derece doğrudan. Bilgi edinmek istiyorsan, Dalları biraz sıkıştırman lazım.”

İpek’in tahmin ettiği gibi Kadife ile Ce’Nedra, onlara yiyeceklerini getiren genç kadınlarla dönmüştü.

“Çok zeki bir karın var Belgarion,” dedi Kadife, Dalasyalı kadınlar çıktıktan sonra. “Sanki kafasında hiç beyin yokmuş numarası yaptı. Bütün bir sabahı saçma sapan konuşarak geçirdi.”

“Saçma sapan konuşarak mı?” diye karşı çıktı Ce’Nedra.

“Öyle yapmadın mı?”

“Şey, sanırım öyle ama ‘saçma sapan konuşmak’ kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Ama bunun bir nedeni vardı, öyle mi?” diye sordu Sadi.

“Tabii ki,” dedi Ce’Nedra. “Oraya gider gitmez o kızların pek konuşkan olmayacaklarını anladım, o yüzden boşlukları doldurdum. Biraz gevşemeye başladılar. Liselle onların yüz ifadelerini iyice görebilsin diye ben konuşup durdum.” Kendini beğenmişçe gülümsedi. “Oldukça işe yaradı, bunu kendim söylüyor olsam bile.”

“Bir şeyler söyletebildiniz mi?” diye sordu Polgara.

“Birkaç şey,” diye cevapladı Kadife. “O kadar belirli değil ama birkaç ipucu elde ettik. Sanırım bu akşamüstü biraz daha fazla şey öğrenebiliriz.”

Ce’Nedra etrafına bakındı. “Durnik nerede?” diye sordu. “Ve Eriond?”

“Nerede olabilirler?” diyerek içini çekti Polgara.

“İçinde balık avlayacakları suyu nerede buldular?”

“Durnik suyun kokusunu birkaç mil öteden alabiliyor,” diye açıkladı Polgara boyun eğmiş bir ses tonuyla, “içinde ne cins balık

olduğunu, kaç tane olduklarını ve muhtemelen isimlerini bile tahmin edebiliyor.”

“Şahsen ben, balıklara pek o kadar düşkün olmadım hiç,” dedi Beldin.

“Durnik’in de olduğunu zannetmiyorum amca.”

“O halde onları neden rahatsız ediyor?”

Polgara ellerini çaresizlikle iki yana açtı. “Nereden bileyim? Bir balıkçının güdüsü son derece örtülüdür. Ama bir şey söyleyebilirim.”

“Ya? Neymiş o?”

“Birçok kere onunla oturup uzun bir sohbet etmek istediğini söylemiştin.”

“Evet, istiyorum.”

“O halde balık avlamasını öğren. Yoksa, büyük ihtimalle yanında bile durmaz.”

“Cyradis hakkında bize bir şeyler söylemek için gelen oldu mu hiç?” diye sordu Garion.

“Tek bir kul bile gelmedi,” diye cevap verdi Beldin.

“Misafirliğimizi o kadar uzatacak kadar vaktimiz yok aslında,” diye huysuzlandı Garion.

“Ben birinden bir cevap elde edebilirim,” diye önerdi Zakath. “Benden, burada Kell’e huzura gelmemi emretti neticede.” Dişlerini sıkıp yüzünü ekşitti. “Bunu söylediğime inanamıyorum. Sekiz yaşından beri kimse bana bir şey yapmam için emir vermemişti. Her neyse, ne dediğimi biliyorsunuz. Bana verilen emirlere itaat edebilmek için birilerinin beni ona götürmesi için ısrar edebilirim.”

“Şimdi boğulacaksın Zakath,” dedi İpek neşeyle. “İtaat etmek, senin mevkiinde biri için zor bir kavram.”

“Ne kadar ufak tefek ve insanı rahatsız eden biri, değil mi?” dedi Zakath Garion’a.

“Ben de fark ettim.”

“Aman Haşmetmeapları,” dedi Kadife gözlerini açıp masumiyetle bakarak, “neler diyorsunuz.”

“Eh, öyle değil mi?” dedi Zakath anlamlı anlamlı.

“Tabii ki öyle, ama bunu böyle söylemek hoş olmuyor.”

İpek biraz alınmış görünüyordu. “Rahat rahat konuşabilesiniz diye çıkıp gitmemi ister miydiniz?”

“Aa, buna hiç gerek yok Kheldar,” dedi Kadife gamzeli

tebessümüyle.

O akşamüstü bilgi sayılabilecek çok az şey öğrendiler ve bu meyvesiz maceraları hepsini huzursuz etti. “Belki de senin söylediğini yapsak fena olmayacak,” dedi Garion Zakath’a akşam yemeğinden sonra. “Yarın sabah ilk iş olarak gidip o yaşlı adam Dallan’ı görsek ya? Ona hemen, senin Cyradis’in huzuruna çıkman gerektiğini söyleriz. Sanırım biraz dürtüklemenin zamanı geldi.”

“Doğru,” diye kabul etti Zakath.

Öte yandan Dallanın da, Keli ahalisinin tüm üyeleri gibi son derece tepkisiz olduğu çıkmıştı ortaya. “Sabırlı olunuz Mallorya İmparatoru,” diye akıl vermişti. “Kutsal Kâhine icap ettiği zamanda yanınıza gelecektir.”

“Bu ne zaman olacak?” diye sordu Garion dobra dobra.

“Cyradis bilir; zaten önemli olan da o, öyle değil mi?”

“Eğer o kadar yaşlı ve çelimsiz olmasaydı, onu şöyle bir tutup sarsarak, bir şeyler öğrenirdim,” diye mırıldandı Garion, Zakath ile birlikte eve yürürlerken.

“Şayet bu iş biraz daha uzarsa ben onun yaşını ve çelimsizliğini görmezden gelebilirim,” dedi Zakath. “Sorularımın bu şekilde geçiştirilmesine alışkın değilim.”

Garion ile Zakath tam geniş mermer basamaklara vardıklarında Kadife ile Ce’Nedra diğer yönden eve yaklaşıyordu. Genç hanımlar hızlı hızlı konuşuyordu ve Ce’Nedra’nın yüz ifadesinde bir zafer havası vardı.

“Galiba sonunda yararlı bir şeyler yakaladık,” dedi Kadife. “Haydi içeri girelim ki aynı anda herkese anlatalım.”

Yeniden kubbeli odada toplandılar ve sarışın kız gayet ciddi bir edayla konuştu. “Çok kesin değil,” diye itiraf etti, “ama sanırım bu insanlardan öğrenebileceğimiz bu kadar. Bu sabah Ce’Nedra ile birlikte o genç hanımların çalıştığı yere gittik. Bir şeyler dokuyorlardı; bu iş de insanın tetikte kalmasını biraz engelleyen bir iştir. Her neyse, hani o iri gözlü kız, Onatel orada yoktu; Ce’Nedra da en boş kafalı yüz ifadesini takınarak…”

“Kesinlikle öyle bir şey yapmadım,” dedi Ce’Nedra darılarak.

“Ama öyle yaptın canım - ve tek kelimeyle kusursuzdu. Orada öyle, gözlerini faltaşı gibi açarak durup ‘sevgili arkadaşımızı’ nerede bulabileceğimizi sordu ve içlerinden biri, büyük ihtimalle söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırıverdi. Onatel’in ‘kâhinelerin mekânında hizmet etmeye’ çağrıldığını söyledi.

Ce'Nedra'nın gözleri -inanılır gibi değil ama- daha da boş bakmaya başladı ve bu yerin nerede olduğunu sordu. Kimse cevap vermedi ama içlerinden biri dağa baktı."

"İnsan o canavara bakmadan durmayı nasıl başaracak ki?" diye alay etti İpek. "Ben bu konuda biraz kuşkuluyum Liselle."

"Kız bir şeyler dokuyordu Kheldar. Ben de birkaç kere dokuma yaptım ve gözlerini dokuduğun şeyden ayırmaman gerektiğini bilirim. Ce'Nedra'nın sorusuna cevaben başını kaldırıp baktıktan sonra gözlerini hemen geri kaydırarak yaptığı hatayı kapatmaya çalıştı. Ben de akademiye gitmiştim İpek ve insanları en az senin kadar iyi okumasını bilirim. O kızcağız bunu haykırsaydı da aynıydı. Kâhineler dağda bir yerlerdelermiş."

İpek yüzünü ekşitti. "Büyük bir ihtimalle haklı aslında," diye itiraf etti. "Akademide üzerinde durdukları konulardan biri budur. Eğer ne aradığınızı bilirseniz, insanların çoğunun suratları okunmayı bekleyen açık birer kitap gibidir." Omuzlarını dikleştirdi. "Eh Zakath," dedi, "galiba o dağa beklediğimizden de çabuk tırmanacağız."

"Zannetmem Kheldar," dedi Polgara katiyetle. "Hayatınızın yarısını o buzullar arasında aranarak geçirip, yine de kâhineleri bulamayabilirsiniz."

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Aslında birkaç tane var." Ayağa kalktı. "Gel Garion," dedi. "Sen de amca."

"Aklında neler var Pol?" diye sordu Belgarath.

"Yukarı çıkıp bir bakacağız."

"Bunu önce ben teklif etmiştim," diye karşı çıktı İpek.

"Ama bir fark var Kheldar," dedi Pol tatlılıkla. "Sen uçamıyorsun."

"Eh," dedi alınmış bir ses tonuyla, "eğer bu konuda o yolu seçecekseniz."

"Seçeceğim İpek. Bu, kadın olmanın avantajlarından biri. Her türlü haksızlığı yapabilirim ve sen, kibarlıktan bunları kabul etmek zorunda kalırsın."

"Karşı tarafa bir puan," diye mırıldandı Garion.

"Sürekli bunu söylüyorsunuz," dedi Zakath, aklı karışmış gibi. "Neden?"

"Bu bir Alorn şakasıdır," diye açıkladı Garion.

"Biraz zaman ayırsana Pol?" diye teklifte bulundu Belgarath.

“Havalanmadan bir bak bakalım, o grup akıl da bu bilgiyi teyit edecek mi?”

“Bu çok güzel bir fikir baba,” diye kabul etti Polgara. Gözlerini kapatarak yüzünü yukarı kaldırdı. Bir süre sonra başını salladı. “Beni yeniden aralarına almıyorlar.” İçini çekti.

“Bu da kendi içinde bir teyit sayılır,” diye kıkırdadı Beldin.

“Tam olarak anlayamadım,” dedi Sadi, yeni tıraşlanmış kellesini sıvazlayarak.

“Dallar akıllı olabilir,” dedi kambur ona, “ama çok zeki değiller. Bizim şu kızlar bir bilgi elde eltiler. Eğer bu bilgi doğru olmasaydı, Pol’ü almamalarının bir nedeni olmazdı. Onu dışarıda tuttuklarına göre, bir iz üzerindeyiz.”

“Haydi, şehrin dışına çıkalım,” diye önerdi Polgara, “böylece sırrımızı belli etmeyiz.”

“Ben o kadar iyi uçamıyorum Pol Teyze,” dedi Garion endişeyle. “Bana ihtiyacın olduğundan emin misin?”

“İşimizi şansa bırakmayalım Garion. Eğer Dallar buraya girmemize izin vermemek için normalin dışında bir çaba harcıyorsa, yolumuzu açmak için Taş’a ihtiyaç duyabiliriz. Baştan bizimle birlikte gelirsen, vakitten tasarruf etmiş oluruz.”

“Ha,” dedi Garion, “haklı olabilirsin.”

“İrtibatı kesmeyin,” dedi Belgarath, üçü birlikte kapıya doğru ilerlerken.

“Tabiatıyla,” diye homurdandı Beldin.

Çimenlerin üzerine çıktıktan sonra cüce gözlerini kısarak etrafına bakındı. “Oraya gitsek fena olmaz,” diye işaret etti. “Kasabanın kenarındaki çalılıklar yaptığımızı gözden saklar.”

“Pekâlâ amca,” diye kabul etti Polgara.

“Bir şey daha var Pol,” diye ekledi Beldin, “seni kırmak da istemiyorum…”

“Bak bu bir yenilik.”

“Bu sabah keyfin yerinde.” Beldin sırıttı. “Her neyse, öyle bir dağ kendi iklimini kendi yaratır - ve özellikle de kendi rüzgârlarını.”

“Evet amca, biliyorum.”

“Kar gibi beyaz baykuşlardan ne kadar hoşlandığını biliyorum ama onların tüyleri çok yumuşak olur. Eğer rüzgâra kapılırsan, geriye çırılçıplak dönme tehliken var.”

Polgara Beldin'e, gözlerini kaçırmadan uzun uzun baktı.

"Bütün tüylerinin yolunmasını *ister* miydin?"

"Hayır amca, işin doğrusu istemem."

"O halde gel, benim yolumu dene. Belki de atmaca olmaktan daha fazla hoşlanırsın."

"Mavi şeritli olsa gerek?"

"Eh o sana kalmış, ama maviler sana pek yakışır Pol."

"İnanılmaz bir adamsın." Polgara güldü. "Pekâlâ amca, senin dediğin gibi olsun."

"Önce ben dönüşeyim," diye önerdi Beldin. "Sonra sen beni kendine model alıp, doğru biçimi aldığına emin olursun."

"Atmacaların neye benzediğini biliyorum amca."

"Bilmiyorsun demedim ki Pol. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Çok iyisin."

Kurttan başka bir biçime girmek çok garip bir duyguydu. Garion kendine dikkatle bakarak, sık sık, tepelerindeki bir dala tünemiş kızgın gözlü, muhteşem Beldin'le mukayese ediyordu.

"Yeterince iyi sayılır," dedi Beldin ona, "ama bir dahaki sefere kuyruk tüylerini biraz daha dolgun yap. Dönmek için onlara ihtiyacın var."

"Pekâlâ beyler," dedi Polgara yakınlardaki bir daldan, "haydi yola koyulalım."

"Ben önden gideyim," dedi Beldin. "Bu işte benim daha çok deneyimim var. Eğer aşağı doğru esen bir rüzgârla karşılaşırsak, dağdan uzaklaşın. O kayalara yapışmak hoş olmaz." Kanatlarını gerdi, birkaç kez çırptıktan sonra uçup gitti.

Garion'un daha önce havalandığı tek zaman, Geran'ın kaçırılmasının ardından Jarviksholm'dan Riva'ya yaptıkları uzun uçuş olmuştu. O zaman benekli bir şahin olarak uçmuştu. Mavi şeritli atmaca çok daha iri bir hayvandı, üstelik dağlık arazide uçmak, Rüzgârlar Denizi'nin açık enginliği üzerinde uçmaktan çok daha zordu. Hava akımları kayalar arasında dönüyor, girdaplar oluşturuyor, rüzgârın önceden kestirilmesini imkânsız kılıp uçuşu tehlikeli hale sokuyordu.

Üç atmaca, yükselen hava koridorlarıyla daireler çizerek yükseldi. Bu zahmetsiz bir uçuştu ve Garion artık Beldin'in uçmayı neden bu kadar çok sevdiğini anlamıştı.

Aynı zamanda gözlerinin de inanılmayacak kadar keskin

olduğunu fark etti. Dağın yamacındaki her teferruatı sanki tam önündeymiş gibi tüm netliğiyle görebiliyordu. Böcekleri, yabani çiçeklerin yapraklarını seçebiliyordu. Minik bir dağ kemirgeni devrilmiş bir kayanın üzerinden koşunca pençeleri gayri ihtiyari seyirdi.

"Dikkatini burada oluş sebebimize ver Garion," diye duydu Pol Teyze'nin sesini aklının sessizliği içersinde.

"Ama…" Pençelerini açıp aşağıya dalma özlemi neredeyse karşı koyulamaz boyutlardaydı.

"Aması maması yok Garion. Sabah kahvaltını ettin. Zavallı minik yaratığı rahat bırak."

Garion, Beldin'in, "Bütün zevkine engel oluyorsun Pol," diye karşı çıktığını duydu.

"Buraya eğlenmeye gelmedik amca. Sen devam et."

Darbe ani olmuştu ve Garion gafil avlandı. Aşağıya doğru esen şiddetli bir rüzgâr onu kayalık yamaca sürüklemişti ve ancak ramak kala mutlak bir felaketten kurtarabilmişti kendisini. Aşağı doğru esen rüzgâr onu bir o yana, bir bu yana savurmuş, kanatlarını çok zorlamıştı; aniden rüzgâra bir de yağmur, üzerine buz gibi, ıslak, kocaman çekiçler gibi inen iri dolular eşlik etmeye başlamıştı.

"Bu tabii bir şey değil Garion!" diye geldi Pol Teyzenin sesi ona sertçe. Çaresizlikle etrafına bakındı ama onu göremedi.

"Neredesin?" diye seslendi.

"Boşver! Taş'ı kullan. Dallar bizi uzak tutmaya çalışıyor."

Garion, biçim değiştirdiğinde Taş'ın gitmiş olduğu o garip yerde onu duyacağından pek emin değildi ama denemekten başka çaresi de yoktu. Onu savuran yağmur, uluyan rüzgâr akıntıları yere inmesini olanaksızlaştırıyordu; kendi biçimine dönmesi de düşünülemezdi bile. "Durdur şunu!" diye seslendi taşa, "Rüzgârı, yağmuru, hepsini!"

Taş'ın gücünü serbest bıraktığında hissettiği hareket onu havaya savunmuştu; dengesini koruyabilmek için kanatlarını deliler gibi çırpmaya başladı. Etrafındaki hava aniden masmavi oluverdi. Derken o çalkantı, beraberindeki yağmur yok oluverdi; yaz göğüne doğru rahatsız edilmeden yükselen sıcak hava koridorları geri gelmişti.

Aşağı doğru esen cereyanda en azından çeyrek mil yükseklik kaybetmişti; Pol Teyze ile Beldin'in de birbirlerinden bir mil kadar uzaklaşmış olduklarını gördü. Yeniden halkalar çizerek yükselmeye

başladığında, onların da yükselip havada yön değiştirerek kendisine doğru geldiklerini gördü. “Tetikte ol,” dedi Pol Teyze’nin sesi. “Taş’ı, bize fırlatmaya kalkacakları şeyleri bastırmak için kullan.”

Kaybetmiş oldukları yüksekliğe varmaları sadece birkaç dakikalarını almıştı; ormanlar ve kayalık uçurumların üzerinden yollarına devam ederek ebedi kar ile ağaçların son sınırının bulunduğu o hatta varmışlardı. Burası dağ meltemine boyunlarını eğen otların ve yabani çiçeklerin bulunduğu dik çayırların olduğu bir bölgeydi.

“İşte!” diye şakladı sanki Beldin’in sesi. “Bir keçi yolu.”

“Bunun hayvanların açtığı bir yol olmadığından emin misin amca?” diye sordu Polgara.

“Çok düz Pol. Eğer hayatı buna bağlıysa, hiçbir ceylan düz çizgiler halinde yürümez. Bu yol insan elinden çıkmış. Bakalım nereye gidiyor.” Bir kanadı üzerine yan yatarak çayırlardan birinden geçip kayalık uçurumdaki bir açıklığa doğru uzanan, belli ki sık kullanılmış olan keçi yoluna doğru daldı. Çayırın üst ucunda, kanatlarını çırptı. “Haydi alçalalım,” dedi onlara. “Yolun kalanını yayan gitsek daha iyi olabilir.”

Pol Teyze ile Garion onu izledi ve üçü birlikte titreşerek kendi biçimlerini aldılar. “Bir süre kelle koltukta uçtuk,” dedi Beldin. “Gagamı bir kaya yüzeyine çarpmama ramak kalmıştı.” Eleştirircesine Polgara’ya baktı. “Dalların kimseye zarar vermedikleri konusundaki teorini bir daha gözden geçirmek ister misin?”

“Göreceğiz.”

“Keşke kılıcım yanımda olsaydı,” dedi Garion. “Eğer karşımıza bir bela çıkacak olursa, oldukça savunmasız sayılırız.”

“Karşılaşacağımız belada, kılıcın bir işe yarar mıydı bilemiyorum,” dedi Beldin. “Ama Taş ile olan irtibatını kaybetme. Bakalım burası nereye gidiyormuş.” Dağ sırtına doğru ilerleyen dik keçi yolundan ilerlemeye başladı.

Sırttaki açıklık iki kaya arasında bulunan dar bir geçitti. Keçi yolunun tam ortasında Toth durmuştu; koca dilsiz yolu kapatıyordu.

Polgara soğuk bir ifadeyle Toth’a baktı. “Kâhinelerin mekânına gireceğiz Toth. Böyle olması mukadderdi.”

Toth’un gözleri bir an uzaklara dalar gibi oldu. Sonra başıyla onayladı ve geçmeleri için yana çekildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

MAĞARA çok genişti, içinde bir şehir vardı. Şehir, binlerce metre aşağıda kalmış olan Kell'e çok benziyordu, tabii ki çimenlikleri ve bahçeleri hariç. Gözleri bağlı kâhinelerin ışığa ihtiyacı olmadığı için burası loştu; ayrıca Garion'un tahminine göre dilsiz rehberlerinin de gözleri bu ışığa alışmıştı.

O gölgeli caddelerde çok az sayıda insan vardı ve Toth onları şehre sokarken karşılaştıkları kişiler de onlara pek ilgi duymamışlardı. Yanlarında paldır küldür yürüyen Beldin, kendi kendine söylenip duruyordu.

"Ne var amca?" diye sordu Polgara ona.

"Bazılarının geleneklere ne kadar köle olduklarını fark etmedin mi?" diye cevap verdi Beldin.

"Tam olarak neyi kastettiğini anlayamadım."

"Bu kasaba bir mağaranın içinde ama yine de evlerinin tepesine çatı yapmışlar. Bu saçmalık sayılmaz mı? Buraya yağmur yağmaz ki."

"Ama hava soğuyacaktır -özellikle de kış aylarında. Eğer bir evin çatısı olmazsa, ısıyı muhafaza etmek zor olmaz mı?"

Beldin kaşlarını çattı. "Sanırım ben bunu düşünememişim," diye iliraf etti.

Toth'un onları götürdüğü ev, bu yeraltındaki garip şehrin tam orlasındaydı. Etrafındakilerden bir farkı olmasa da bulunduğu yer, ev sakinlerinin önemli olduğunu gösteriyordu. Toth kapıyı çalmadan içeri girerek onları Cyradis'in oturmuş onları beklediği,

genç solgun yüzünün tek bir mum ile aydınlatılmış olduğu sade odaya gitti.

“Bize beklediğimizden daha çabuk ulaştınız,” dedi. Sesi, garip bir şekilde, daha önceki karşılaşmalarındakinden daha farklı çıkmıştı. Garion huzursuz olarak, kâhinenin birden fazla sesle konuştuğunu hissetti; sonuç hayret verici bir koroydu.

“O halde geleceğimizi biliyordun, öyle mi?” diye sordu Polgara.

“Tabii ki. Zamanı sadece sizin üç aşamalı imtihanı vermenize bağlıydı.”

“İmtihan mı?”

“Bu sizin gibi büyük bir güce sahip biri için ehemmiyetsiz bir zahmet sayılır Polgara, lâkin bu gerekli bir imtihandı.”

“Hatırladığım kadarıyla pek öyle…”

“Söylemiş olduğum gibi, o kadar ehemmiyetsizdi ki şüphesiz unutmuşsunuzdur.”

“O halde bize hatırlat,” dedi Beldin kabaca.

“Tabii ki nazik Beldin.” Kâhine gülümsedi. “Bu yeri keşfettiniz; ona ulaşmak için bazı unsurları aştınız ve Polgara içeri girmeniz için lazım gelen sözleri söyledi.”

“Daha çok bilmece,” dedi Beldin iğneleyerek.

“Bazen bir bilmece, bir aklı yeni fikirlere açmanın en emin yoludur.”

Beldin homurdandı.

“Size göstermem icap eden şeyi gösterebilmem için bilmecenin çözülmesi ve imtihanların geçilmesi icap ediyordu.” Ayağa kalktı. “Haydi, buradan ayrılalım ve Kell’e inelim. Benim sevgili rehberim ve dostum, Kadim Belgarath’ın ellerine teslim edilmesi gereken kitabı taşıyacaktır.”

Dilsiz dev, loş odanın diğer tarafındaki bir rafa giderek, kara deriyle ciltlenmiş büyük bir kitap aldı. Kitabı kolunun altına kıstırarak, hanımının elini tuttu ve onları yeniden evden dışarı çıkarttı.

“Bütün bu gizlilik neden Cyradis?” diye sordu Beldin gözleri bağlı kıza. “Neden kâhineler, Kell’de yaşayacakları yerde burada, dağda saklanıyorlar.”

“Ama Keli burası, kibar Beldin.”

“O halde o vadideki şehir ne?”

“Orası da Keli.” Gülümsedi. “Bu hep böyle olmuştur.

Diğerlerinin şehirlerinin aksine, bizim toplumumuz çok yayılmıştır. Burası kâhinelerin mekânıdır. Dağda daha birçok yer vardır - büyücülerin mekânı, ölülerle konuşanların mekânı, toprakla konuşanların mekânı - bunların hepsi Kell'in birer parçasıdır."

"Dalların her zaman gereksiz bir ayrıntı bulacaklarına şüphe yok zaten."

"Diğer insanların şehirleri başka amaçlarla inşa edilmiştir Beldin. Kimi ticaret içindir. Kimi müdafaa için. Bizim şehirlerimiz tahkikat için inşa edilmişti."

"İnsan meslektaşlarıyla konuşmak için bütün gün yürümek zorunda kalırsa, çalışmaya ne zaman vakit bulacak?"

"Yürümeye lüzum yok Beldin. Ne zaman arzu edersek, birbirimizle konuşabiliriz. Kadim Belgarath ile siz de böyle konuşmuyor musunuz?"

"O farklı," diye kaşlarını çattı cüce.

"Hangi cihetten?"

"Bizim sohbetimiz özel oluyor."

"Bizim ise mahremiyete ihtiyacımız yok. Birinin düşüncesi, herkesin düşüncesi oluyor."

Mağaradan yeniden sıcak gün ışığına çıktıklarında neredeyse öğlen olacaktı. Cyradis'e kibarca yol gösteren Toth onları yeniden sırttaki açıklığa ve oradan da dik keçi yolundan aşağıya indirerek, o yüksek bayırdan geçirdi. Bir saatlik inişten sonra kuşların ağaçların tepesinde şakıdığı, böceklerin eğik güneş ışıklarında dönüp durduğu yemyeşil, serin bir ormana girdiler.

Yol hâlâ dikti ve çok geçmeden Garion, sürekli yokuş aşağı dik bir yolda yürümenin zararlarından birini öğrendi. Sol ayağının parmaklarının birinin tepesinde irice bir yer su toplamaya başlayınca canı yanmaya başlamıştı; üstelik sağ ayağından gelen birkaç sancı da kısa bir süre onların da eziyete katılacağının ipuçlarını veriyordu. Dişlerini sıkarak, topallamaya devam etti.

Vadideki parıltılı şehre vardıklarında güneş neredeyse kavuşuyordu. Garion büyük bir memnuniyetle, mermer caddelerden Dallan'ın onları yerleştirdiği eve doğru giderlerken Beldin'in de topalladığını fark etti.

İçeri girdiklerinde diğerleri yemek yiyordu. Tesadüfen, Malloryalı tam Cyradis'in onlarla birlikte olduğunu fark ettiği sırada Garion, Zakath'ın yüzüne bakıyordu. Adamın zeytin renkli yüzü biraz soldu; bu kimliğini gizlemek için uzattığı kısa kara sakalıyla

daha da göze batan bir solgunluktu. Ayağa kalkarak, hafifçe eğildi. “Kutsal Kâhine,” dedi saygıyla.

“Mallorya İmparatoru,” diye karşılık verdi kız. “Bulutlarla kararmış Darshiva’da söz verdiğim gibi, bir rehine olarak kendimi ellerinize teslim ediyorum.”

“Rehinelikten konuşmanın gereği yok Cyradis,” diye cevap verdi Zakath, mahcubiyetle hafifçe kızararak. “Darshiva’da, daha ne yapmam gerektiğini tam anlayamadığımdan biraz aceleyle konuşmuştum. Artık tamamen emrinize amadeyim.”

“Ama ben yine de sizin rehinenizim, çünkü mukadder olan budur ve beni bekleyen vazife için Artık Olmayan Yere kadar size refakat etmek zorundayım.”

“Aç olmalısınız,” dedi Kadife. “Masaya gelip, bir şeyler yiyin.”

“Önce bir vazifemi daha yerine getirmeliyim Kadın Avcı,” dedi Cyradis ona. Ellerini uzatınca Toth, dağdan beraberinde getirdiği ağır kitabı kızın kollarına bıraktı. “Kadim Belgarath,” dedi Cyradis o garip koromsu sesiyle, “böylece yıldızların bize söylediği gibi kutsal kitabımızı sizin ellerinize teslim ediyoruz. Dikkatli okuyun, çünkü menziliniz bu kitabın sayfalarında açıklanacaktır.”

Belgarath aceleyle ayağa kalkıp, ona doğru ilerleyerek heyecandan titreyen ellerle kitabı aldı. “Teşekkür ederim Cyradis. Kitabın ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum; kitap ellerimdeyken çok dikkatli olacağım ve bulmam gerekeni bulur bulmaz onu iade edeceğim.” Sonra pencerenin yanındaki küçük masaya giderek oturdu ve ağır cildi açtı.

“Azıcık kenara çekil,” dedi Beldin, masaya doğru sert adımlarla gidip, başka bir sandalye çekerek. İki yaşlı adam, etraflarında olup bitenlerle hiç ilgilenmeden başlarını çatırdayan sayfalara eğdiler.

“Bir şeyler yer misin Cyradis?” diye sordu Polgara gözleri bağlı kıza.

“Çok iyisiniz Polgara,” diye cevap verdi Keli Kâhinesi. “Bu karşılaşmaya hazırlanmak için geldiğinizden beri oruç tutuyordum, açlığım beni bitap düşürmüştü.”

Polgara onu kibarca masaya götürerek Ce’Nedra ile Kadifenin arasına oturttu.

“Bebeğim iyi mi Kutsal Kâhine?” diye sordu Ce’Nedra aceleyle.

“İyi Riva Kraliçesi lâkin size geri dönmek için can atıyor.”

“Beni hatırlıyor olmasına çok hayret ettim.” Ce’Nedra bunu biraz burukça söylemişti. “Zandramas onu çaldığında henüz bir

bebekti.” İçini çekti. “Kaçırdığım o kadar çok şey var ki - hiç göremeyeceğim bir sürü şey.” Alt dudağı titremeye başladı.

Garion karısının yanına gidip ona sarıldı. “Her şey yoluna girecek Ce’Nedra,” diye yatıştırdı onu.

“Öyle mi Cyradis?” diye sordu Ce’Nedra, ağlamaklı bir sesle. “Her şey yeniden yoluna girecek mi?”

“Bunu söyleyemem Ce’Nedra. Önümüzde iki yol var; hangisine adım atacağımızı yıldızlar bile bilmiyor.”

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu İpek, Garion’un tahmininde çok merak ettiğinden değil de bu rahatsız anı atlatabilmek için.

“Gergin,” diye cevap verdi Garion. “Ben pek iyi uçamıyorum ve kötü bir havaya yakalandık.”

İpek kaşlarını çattı. “Ama bütün gün hava çok açıktı.”

“Bizim olduğumuz yerde değil.” Garion Cyradis’e bakarak, neredeyse bir felaketle sonuçlanacak olan hava akımı hakkında konuşmamaya karar verdi. “Yaşadığınız yer hakkında konuşmamızda bir sakınca var mı?” diye sordu kâhineye.

“Elbette ki yok Belgarion.” Cyradis gülümsedi. “Onlar sizin yol arkadaşlarınız; onlardan hiçbir şey saklamamalısınız.”

“Cthol Murgos’taki Kahsha Dağı’nı hatırlıyor musun?” diye sordu Garion arkadaşına.

“Unutmaya çalışıyordum.”

“Eh işte kâhinlerin de, Dagashilerin Kahsha’ya inşa ettikleri şehre benzeyen bir şehirleri var. Çok büyük bir mağaranın içinde.”

“O halde iyi ki oraya gitmemişim.”

Cyradis yüzünü ona çevirdi, hafif bir endişeyle alnını biraz kırıştırmıştı. “Henüz o mantıksız korkunuzu alt edemediniz mi Kheldar?”

“Pek sayılmaz, hayır -üstelik bence mantıksız da değil. İnanın bana Cyradis mantıklı açıklamalarım var- bir sürü nedenim var üstelik.” Ürperdi.

“Cesaretinizi toplamalısınız Kheldar, çünkü korktuğunuz türden bir yere girmenizi icap ettirecek bir zaman gelecektir.”

“Elimden geldiği sürece böyle bir şey yapmayacağım.”

“Yapmak zorundasınız Kheldar. Bir seçim yapma hakkına sahip değilsiniz.”

İpek’in yüzü soldu ama bir şey söylemedi.

“Söyleyin bana Cyradis,” dedi o zaman Kadife, “Zith’in

hamileliğine müdahale eden *siz* miydiniz?"

"Hadiselerin en tabiisindeki böylesine küçük bir duraksamayı hissedecek kadar zekisiniz Liselle," dedi kâhine ona, "lâkin hayır, ben değildim. Verkat Adasındaki büyücü Vard, Ashaba'daki vazifesi bir nihayete erinceye kadar beklemesini istirham etmişti."

"Vard bir büyücü müydü?" diye sordu Polgara biraz hayret ederek. "Genellikle büyücüleri ayırt edebilirim ama bu durumda hiçbir şey hissetmedim."

"Ziyadesiyle kurnazdır," diye kabul etti Cyradis. "Cthol Murgos'da vaziyet o haldedir ki, sanatımızı icra etmek için çok büyük bir ihtimam göstermemiz icap eder. Murgoların diyarındaki Grolimler, bu davranışların kaçınılmaz olarak meydana getirecekleri rahatsızlıklara karşı her zaman tetiktedir."

"Verkat'tayken bizi epeyce huzursuz etmiştiniz," diye açıkladı Durnik ona. "Tabii bu, neden öyle davrandığınızı anlayıncaya kadar sürdü. Galiba bir süre Toth'a çok kötü davrandım. Gerçi o beni affedecek kadar büyüklük gösterdi."

Kocaman dilsiz adam ona gülümseyerek, birkaç işaret yaptı.

Durnik güldü. "Artık bunu yapmak zorunda değilsin," dedi arkadaşına. "Sonunda benimle nasıl konuştuğunu keşfettim."

Toth ellerini indirdi.

Durnik bir an için dinledi. "Evet," diye kabul etti. "Bu şekilde çok daha kolay -üstelik daha da hızlı- artık ellerimizi birbirimize sallamak zorunda değiliz. Bu arada Eriond'la birlikte şehrin biraz aşağısında bir gölet bulduk. İçinde çok güzel alabalıklar var."

Toth'un yüzü ışıldadı.

"Ben de öyle düşüneceğini tahmin ediyordum." Durnik de gülümsedi.

"Maalesef rehberinizi yoldan çıkarttık galiba Cyradis," diye özür diledi Polgara.

"Hayır Polgara." Kâhine gülümsedi. "Bu tutku çocukluğundan beri onda vardı. Seyahatlerimiz esnasında bir süre göl veya nehirlerin yanında oyalanmak için hep bir mazeret bulurdu. Bundan ötürü onu azarlayamıyorum çünkü ben de balık severim; üstelik balıkları o kadar güzel hazırlar ki."

Yemeklerini bitirdikten sonra oturup, hâlâ *Akaidi Mallorya* üzerine eğilmiş inceleyen Belgarath ile Beldin'i rahatsız etmemek için alçak sesle konuşmaya baladılar.

"Zandramas bizim nereye gittiğimizi nasıl keşfedecek?" diye

sordu Garion kâhineye. “Bir Grolim olduğuna göre buraya gelemez.”

“Bunu size söylemeye salahiyetli değilim Işığın Çocuğu. Mamafih gerektiği zamanda tayin edilmiş mekâna gelecektir.”

“Oğlumla birlikte mi?”

“Ta başından kehanette bulunulmuş olduğu gibi.”

“Bu karşılaşmayı dört gözle bekliyorum.” Bunu hafifçe söylemişti. “Zandramas ile halletmemiz gereken epey bir şeyler var.”

“Nefretinizin gözünüzü kör edip vazifelerinizi unutturmasına müsaade etmeyin,” dedi Cyradis, oldukça ciddi bir edayla.

“Peki benim vazifem nedir Cyradis?”

“Karşı karşıya geldiğinizde onu da bileceksiniz.”

“Ama daha önce değil, öyle mi?”

“Öyle. Eğer bu hususta lüzumundan fazla düşünürseniz bu sizin vazifenizi ifa etmenize mani olur.”

“Peki ya *benim* vazifem nedir Kutsal Kâhine?” diye sordu Zakath ona. “Bana burada, Kell’de söyleyeceğinizi bildirmiştiniz.”

“Bunu size özel olarak bildireceğim Mallorya İmparatoru. Ama şunu bilin ki sizin vazifeniz, yol arkadaşlarımzınki bittiğinde başlayacak, tüm hayatınızın muvazenesini teşekkül edecek.”

“Madem vazifelerden söz ediyoruz,” dedi Sadi, “belki benimkinin ne olduğunu da bana izah edebilirsiniz.”

“Siz başladınız bile Sadi.”

“Peki çok mu iyi yapıyorum?”

Cyradis gülümsedi. “İyi gidiyorsunuz, evet.”

“Ne olduğunu bilseydim, biraz daha iyi yapabilirdim.”

“Hayır Sadi. Belgarion’unki gibi, eğer siz de vazifenizi bilmiş olsaydınız, bu vazifenizi yerine getirmenize mani olurdu.”

“Gideceğimiz bu yer çok mu uzak?” diye sordu Durnik ona.

“Fersahlarca uzakta ve daha yapacak çok şey var.”

“O halde erzak için Dallan’la konuşmam icap edecek. Ayrıca yola koyulmadan önce atların nallarını da bir gözden geçirmek iyi olur. Yeniden nallanmalarının tam zamanı.”

“Bu mümkün değil!” diye bağırdı Belgarath aniden.

“Ne var baba?” diye sordu Pol Teyze.

“Korim! Karşılaşmanın Korim’de olması gerekiyor!”

“Orası neresi?” diye sordu Sadi aklı karışarak.

“Öyle bir yer yok,” diye kaşlarını çattı Beldin. “Artık yerinde yok. Torak dünyayı ikiye ayırdığında denizin altına gömülen bir dağ silsilesi. *Alorn Kitabı* oradan, artık olmayan ‘Korim’in Yükseltileri’ olarak bahseder.”

“Kötü de olsa, bir mantığı yok değil,” diye gözlemledi İpek. “Demek ki bütün o kehanetlerin başından beri Artık Olmayan Yer ile kasıtları buymuş.”

Beldin düşünceli düşünceli kulaklarından birini çekiştirip duruyordu. “Bir şey daha var,” diye dikkat çekti. “Melcene’de Senji’nin bize anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musunuz? Hani Sardion’u çalan bilginle ilgili? Adamın gemisi son kez Gandahar’ın güney ucunu dönerken görülmüştü; adam bir daha da görünmemiş. Senji geminin Dalasya kıyısı açıklarındaki bir fırtınada battığını düşündüğünü söylemişti. Galiba haklıymış. Sardion’un olduğu yere gitmek zorundayız ve içimden bir ses, taşın beş bin yıl önce denize batan bir dağın tepesinde durduğunu söylüyor.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PARILTILI Keli şehrinden ayrılırlarken Riva Kraliçesi dalgındı. Kell'in batısındaki ormandan geçerlerken üzerine, ilerledikleri her mille daha da artan garip bir halsizlik çökmüştü. Sohbete hiç katılmıyor, sadece dinlemekle yetiniyordu.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun anlayamıyorum Cyradis," diyordu Belgarath, gözleri bağlı kâhineye, birlikte atlarını sürerlerken. "Eğer Sardion denizin altındaysa, sizin vazifeniz de en az bizimki kadar başarısızlığa uğrayacak. Ayrıca neden Perivor'a bu yolculuğu yapmak zorunda oluyoruz?"

"Kutsal Kitap'tan almış olduğunuz talimat, size burada izah edilecektir Kadim Belgarath."

"Bunu bana siz izah etseniz olmuyor mu? Zamanımız biraz kısıtlı, biliyorsunuz ya."

"Bu mümkün değil. Zandramas'a vermediğim bir yardımı, size veremem. Bu bilmeceyi çözmek sizin -ve onun- vazifesi. Birinize yardım edip, diğerinize etmemek yasak."

"Her nedense ben de olayı böyle göreceğinizi düşünmüştüm," dedi karamsarca.

"Perivor nerede?" diye sordu Garion Zakath'a.

"Dalasya'nın güney kıyısı açıklarında bir ada," diye cevap verdi Malloryalı. "Halkı pek gariptir. Efsanelerine göre iki bin yıl kadar önce ada yakınlarında yolundan çıkarak adaya çarpıp batan bir gemide bulunan bazı batılıların torunu olduklarına inanıyorlar. Ada çok kıymetli sayılmaz ve halkı da korkunç savaşçılardır. Mal

Zeth'teki genel kanı her zaman, buranın ele geçirmeye değmeyeceği olmuştur; Urvon bile oraya Grolim yollama zahmetine katlanmamıştır."

"Eğer o kadar vahşilerse, oraya gitmemiz bizim için biraz tehlikeli olmayacak mı?"

"Hayır. Aslında son derece medeni ve hatta misafirperver insanlardır -tabii oraya bir ordu çıkartmaya çalışmadığın sürece. İşte o zaman işler tersine dönmeye başlar."

"Gerçekten bu yere gidecek kadar vaktimiz var mı?" diye sordu İpek Keli Kâhinesi'ne.

"Yeterince vakit var Prens Kheldar," diye cevap verdi kâhine. "Yıldızlar asırlar önce Artık Olmayan Yer'in sizi ve yol arkadaşlarınızı beklediğini ve tam zamanında oraya varacağınızı söyledi."

"Sanırım bu Zandramas için de geçerli?"

Cyradis kibarca tebessüm etti. "Eğer Karanlığın Çocuğu olmazsa, nasıl bir buluşma olabilir ki?" diye sordu.

"Sanırım sözlerinizde hafif bir latife ışıltısı yakaladım Cyradis" diye şakalaştı İpek. "Bu, kâhinelerin özelliklerinin biraz dışında değil mi?"

"Bizi ne kadar az tanıyorsunuz Prens Kheldar." Yeniden tebessüm etti. "Sık sık, yıldızlara kocaman yazılmış beyanatları görmeyerek bunları kale almamaya veya olması mukadder olandan kaçınmaya çalışan insanların kat ettikleri o saçma sapan mesafeleri görünce gülmekten katılıyoruz. Semanın talimatına boyun eğin Kheldar. Kaderinizden kaçmak için çekeceğiniz ıstıraptan ve keşmekeşten kendinizi koruyun."

"'Kader' kelimesini pek bir hafife alarak savuruyorsunuz Cyradis," dedi İpek eleştirircesine.

"Buraya, günlerin başlangıcında sizin için tayin edilmiş bir vazifeye icabet etmek için gelmediniz mi? Ticaret ve ajanlık ile tüm alakanız aslında tayin edilmiş güne kadar sizi oyalamak için dikkatinizi dağıtmaktan başka bir şey değildi."

"Bu, birine çocuk gibi davrandığını söylemenin kibar bir yolu."

"Hepimiz çocuğuz Kheldar."

Beldin kanatlarının marifetli hareketleriyle ağaç gövdelerinden kurtularak, güneşle beneklenmiş orman içinden onlara doğru süzüldü. Yere konarak, kendini dönüştürdü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Belgarath.

“Tahmin ettiğim kadar değil.” Cüce omzunu silkti. “Bu da beni biraz endişelendiriyor.”

“Biraz tutarsız değil mi bu?”

“Tutarlılık dar bir kafanın savunmasıdır. Zandramas Kell’e giremiyor, değil mi?”

“Bildiğimiz kadarıyla.”

“O halde buluşma yerine gitmek için *bizi* takip etmek zorunda, doğru mu?”

“Eğer nerede olduğunu öğrenmenin başka bir yolunu bulmadıysa.”

“Beni de endişelendiren bu. Eğer bizi takip etmesi gerekiyorsa, nereye gittiğimizi öğrenmek için bu ormanın etrafını askerler ve Grolimlerle çevirmesi gerekmez miydi?”

“Sanırım öyle, evet.”

“Eh işle, orada ordu mordu yok -sadece devriye gezen birkaç asker var, onlar da her zamanki işlerini yapıyorlar.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Neyin peşinde bu kadın?”

“Tam da benim dikkat çekmek istediğim nokta. Galiba bir yerlerde bize bir sürpriz hazırlamış bekliyor.”

“O halde gözlerinizi dört açın. Kimsenin arkamdan iş çevirmesini sevmem.”

“Bunu yapsaydı işleri kolaylaştırmış olurdu.”

“Zannetmem. Bu garip işte hiçbir şey basit olmadı ve bu vakitten sonra da bir şeylerin değişeceğini hiç sanmıyorum.”

“Ben önden gidip bakayım.” Cüce titreşerek yukarı süzüldü.

O akşam çadırlarını yosun kaplı bir kayanın toprak üzerine çıkmış kısmından kaynayan bir pınarın yanına kurdular. Belgarath’ın keyfi kaçık, sinirleri bozuk gibiydi, o yüzden diğerleri, bunca zamandır yaptıkları için artık alışkanlık haline gelmiş olan işlerini yaparken onun ayaklarına dolaşmamaya baktılar.

“Bu akşam çok sessizsin,” dedi Garion Ce’Nedra’ya, yemekten sonra ateşin yanında otururlarken. “Ne var?”

“Konuşmak istemiyorum, o kadar.” Gün ilerledikçe minik kraliçenin üzerine çöken o halsizlik geçmemişti; hatta akşamüzerinin ilerleyen vakitlerinde eyerinin üzerinde uyukladığını fark etmişti.

“Yorgun görünüyorsun,” diye gözlemledi kocası.

“Öyleyim, biraz. Uzun zamandır yolculuk ediyoruz. Galiba artık

üzerimde etkisini göstermeye başladı.”

“O halde neden gidip yatmıyorsun? Güzel bir uykudan sonra kendini daha iyi hissedersin.”

Ce’Nedra esneyerek kollarını kocasına uzattı. “Taşı beni,” dedi.

Garion şaşırmıştı. Ce’Nedra kocasını şaşırtmaktan çok hoşlanıyordu. İri iri açılmış gözleriyle yüzü hep çok çocuksu olurdu. “Kendini iyi hissetmiyor musun?” diye sordu.

“Ben iyiyim Garion. Uykum var o kadar, ayrıca biraz da pohpohlanmak istiyorum. Beni çadıra taşı, yatağa yatır ve iyice ört.”

“Eh, madem istediğin bu…” Garion ayağa kalkarak karısını kolayca kucakladığı gibi kamp yerinden çadırlarına taşıdı.

“Garion,” diye mırıldandı Ce’Nedra, Garion battaniyeleri nazikçe karısının omuzlarına çekerken.

“Efendim canım?”

“Ne olur yatağa geldiğinde örgü zırhını giyme. Eski bir demir çaydanlık gibi kokutuyor seni.”

O gece Ce’Nedra’nın uykusu, garip rüyalarla bölük pörçük olmuştu. Hiç görmediği, hatta yıllardır hiç düşünmediği insanları ve yerleri görmüştü sanki. Babasının sarayını koruyan lejyonerleri ve babasının mabeyincisi Lord Morrin’i mermer koridorlardan aceleyle ilerlerken gördü. Sonra sanki Riva’daydı ve Riva Vekilharcı Brand’in sarışın yeğeni pencere kenarına oturmuş pamuk eğirirken, Brand’le uzun bir sohbete dalmıştı. Arell kürek kemikleri arasından çıkan bıçağı umursamıyor gibiydi. Ce’Nedra kıpırdanıp kendi kendine mırıldandı ve sonra hemen rüya görmeye devam etti.

Bir ara sanki Drasniya’da, Rheon’daydı. Nadrak dansözü Vella’nın kemerinden bir hançeri sanki sıradan bir şeymişçesine çekip alarak, aynı rahatlıkla kabzasına kadar Ayı Mezhebinin başı kara sakallı Ulfgar’ın karnına sokuvermişti. Ce’Nedra hançeri Ulfgar’a soktuğunda adam tepeden bakarak Belgarath’la konuşuyordu ve kraliçe hançeri yavaşça adamın iç organları içinde çevirirken dönüp ona bakmadı bile.

Sonra yine Riva’daydı ve tepelerinde binlerce kelebek uçuşurken Garion ile birlikte pırıltılı bir orman göletinde çırılçıplak oturuyorlardı.

Huzursuz rüyalarında Çerek’teki kadim Val Alorn şehrine gitmişti, oradan da Kral Rhodar’ın cenazesi için Boktor’a. Sonra bir kez daha Thull Mardu’daki savaş alanım ve bir kez daha onu bizzat

koruması için görevlendirilen Brand'in oğlu Olban'ın yüzünü gördü.

Rüyada bir tutarlılık yoktu. Bir yerden bir yere, hiç zahmet çekmeden gidebiliyor gibiydi; sanki zaman ve mekân içinde hiç zorluk çekmeden gidip gelerek bir şeyler arıyordu ama bir türlü ne aradığını hatırlayamıyordu.

Ertesi sabah uyandığında, en az akşamki kadar yorgundu. Her hareketi onun için bir zahmetti ve sürekli esniyordu.

"Neyin var?" diye sordu Garion giyinirlerken. "İyi uyuyamadın **mı?"**

"Pek uyuyamadım," diye cevap verdi genç kraliçe. "Garip rüyalar görüp durdum."

"Rüyalarını anlatmak isler misin? Bazen her gece arka arkaya gelmelerini engellemek için en iyisi, rüyaları bir başkasına anlatmak oluyor."

"Bir anlamları yoktu Garion. Oradan oraya atlayıp durdular. Sanki kadının biri, kendi amacı için beni oradan oraya götürüp duruyordu."

"Kadının biri mi?"

"Ben 'kadının biri' mi dedim? Neden acaba. Hiç kimseyi görmedim ki." Ce'Nedra yeniden esnedi. "Gerçi her kim idiyse umarım işini bitirmiştir. Öyle bir gece daha geçirmeyi hiç istemem." Sonra Garion'a kirpikleri arasından, yandan, muzipçe bir bakış attı. "Gerçi rüyanın oldukça hoş bazı bölümleri de vardı," dedi. "Bir yerinde, ikimiz Riva'daki o su birikintisinde oturuyorduk. Ne yaptığımızı bilmek ister misin?"

Garion'un boynundan yukarı doğru bir sıcaklık yükseldi. "Aman yok Ce'Nedra. Hiç zannetmiyorum."

Ama o yine de anlattı -bütün teferruatıyla- sonunda Garion çadırdan kaçıncaya kadar.

Rahatsız geçirdiği gece Kell'den ayrıldıklarından beri üzerine çöken o garip halsizliği daha da artırmıştı ve o sabah, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü üzerinden atamadığı bir yarı uyuklamayla sürmüştü atını. Garion birkaç kere ona, hayvanının yoldan çıktığı uyarısında bulunmuş ve sonunda belli ki, Ce'Nedra'nın kendini kontrol edemediğini anlayarak, atın dizginlerini kendi eline almıştı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Beldin onlara katıldı. "Saklansanız fena olmayacak," dedi kısaca Belgarath'a. "Bu yoldan gelen bir Darshiva devriye kolu var."

“Bizi mi arıyorlar?”

“Kim bilir? Eğer arıyorlarsa bile, çok ciddi değiller. Ormana birkaç metre girin, bekleyin geçip gitsinler. Ben onları gözler, geçip gittiklerinde size haber veririm.”

“Pekâlâ.”

Belgarath yoldan yana saparak kafileyi ormanın örtüsü altına götürdü.

Hepsi atlarından inerek, gergin bir halde beklemeye başladılar. Kısa süre sonra, orman yolundan tırıs ilerleyen askerlerin aletlerinin şıngırtısı duyuldu.

Bu oldukça tehlikeli anda bile Ce’Nedra gözlerini bir türlü açamıyordu. Yeniden dalıp gidinceye kadar etrafındaki fısıltılı sohbeti belli belirsiz duyuyordu.

Sonra aniden uyanıverdi -ya da en azından kısmen. Aklı karışmış ormanda tek başına yürüyordu. Diğerlerinden ayrılmış olduğu için telaşlanması gerektiğini biliyordu ama tuhaftır ki telaşlı değildi. Yürümeye devam etti; özellikle bir yere gidiyor değildi de, sanki uzaktan gelen bir çağrıyı izliyormuş gibiydi.

Sonunda çimenlik bir açıklığa gelerek yabani çiçeklerin arasında kollarında battaniyelere sarılmış bir bohça tutarak duran uzun boylu, sarışın bir kız gördü. Kızın sarı örgüleri şakaklarında kıvrılıp toplanmıştı; teni ise yeni sağılmış süt gibiydi. Brand’in yeğeni Arell’di bu. “Günaydın Haşmetmeapları,” diye selamladı Riva Kraliçesini. “Ben de seni bekliyordum.”

Ce’Nedra’nın aklının derinliklerinde bir şey ona bu olanlarda bir iş olduğunu -uzun boylu Rivalı kızın burada olmaması gerektiğini haykırmaya çalışıyordu. Ama Ce’Nedra neden olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu ve böylece o his gelip geçti. “Günaydın Arell,” dedi sevgili arkadaşına. “Burada ne işin var?”

“Sana yardım etmeye geldim Ce’Nedra. Bak ne buldum!” Battaniyenin ucunu açarak, içindeki minik suratı gösterdi.

“Bebeğim!” diye haykırdı Ce’Nedra, neredeyse sevinçten kendini kaybetmişti. Ellerini açlıkla uzatarak ileri doğru koştu, uyumakta olan yavruyu arkadaşının kucağından alarak sıkı sıkı sarıldı, yanağını yumuşacık buklelere yasladı. “Onu nasıl bulabildin?” diye sordu Arell’e. “Onu o kadar uzun bir zamandır arıyorduk ki.”

“Bu ormandan tek başıma geçiyordum,” diye cevapladı Arell, “burnuma bir kamp ateşinin kokusu gelir gibi oldu. Bakmak için gittim ve minik bir akarsuyun yanına kurulmuş bir çadır buldum.

Çadırın içine bakınca ne göreyim, Prens Geran. Etrafta kimsecikler yoktu, o yüzden ben de onu alıp, seni aramaya başladım.”

Ce’Nedra’nın aklı hâlâ ona haykırmaya çalışıyordu ama o hiç kulak asmayacak kadar delirmişti mutluluktan. Bebeğine sarılmış onu sallıyor, pışpışlıyordu.

“Kral Belgarion nerede?” diye sordu Arell.

“Geride, oralarda bir yerde.” Ce’Nedra belli belirsiz bir işaret yaptı.

“Gidip ona, oğlunun emniyette olduğunu söyle.”

“Evet, çok mutlu olacak.”

“Benim mutlaka gidip ilgilenmem gereken bir iş var Ce’Nedra,” dedi Arell. “Tek başına yolu bulabilir misin?”

“A, elbette bulurum ama sen gelmeyecek misin? Haşmetmeapları, oğlumuzu bulup getirdiğin için mutlaka seni ödüllendirmek isteyecektir.”

Arell gülümsedi. “Senin yüzündeki mutluluk benim için en büyük ödüldür; ayrıca yapmam gereken bu iş çok önemli. Gerçi, belki sonra size katılırım. Ne tarafa doğru gideceksiniz?”

“Güneye galiba,” diye cevap verdi Ce’Nedra. “Sahile gitmemiz icap ediyor.”

“Ya?”

“Evet. Bir adaya gidiyoruz; ismi Perivor galiba.”

“Yakında bir buluşma gibi bir şeyler olacak galiba, değil mi? Bu buluşma Perivor’da mı olacak?”

“Yo, hayır.” Ce’Nedra güldü, bebeğini pışpışlamaya devam ederek. “Perivor’a, bilgi almak için gidiyoruz. Yolumuza oradan devam edeceğiz.”

“Size Perivor’da yetişemeyebilirim,” dedi Arell, biraz yüzünü asarak. “İstersen sen bana buluşmanın olacağı yeri söyle. Eminim oraya gelebilirim.”

“Dur bakayım,” diye düşündü Ce’Nedra. “Ne demişlerdi? Hah, şimdi hatırladım. Korim diye bir yermiş.”

“Korim mi?” diye nida etti Arell hayretle.

“Evet. Belgarath ilk duyduğunda çok üzüldü ama Cyradis her şeyin yolunda olacağını söyledi. İşte o yüzden Perivor’a gitmek zorundayız. Cyradis, orada her şeyi aydınlatacak bir şey olacağını söyledi. Galiba deniz haritasıyla ilgili bir şeyler söylemişti.” Biraz kıkırdadı. “Doğrusunu söylemek gerekirse Arell son birkaç gündür üzerimde öyle bir uyku vardı ki, etrafımdaki insanların neler

söylediklerini bile doğru dürüst anlayamadım.”

“Tabii,” dedi Arell, aklı başka yerlerde, yüzü düşünceyle iyice kıı ışmıştı. “Neden anahtar Perivor ki?” diye mırıldandı kendi kendine. “Orada bu saçmalığı açıklayabilecek ne olabilir? İsmin Korim olduğuna kesinlikle emin misin? Belki de yanlış anlamışsındır.”

“Ben öyle duydum Arell. Kendim okumadım ama Belgarath ile Beldin ‘Korim’in Artık Olmayan Yükseltileri’nden söz edip durdular, zaten buluşma Artık Olmayan Yer’de olmayacak mıydı? Yani, zaten birbirine uyuyor, öyle değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Arell, garip bir şekilde kaşlarını çatarak. “Şimdi düşününce görüyorum ki, uyuyor.” Sonra dikleşerek, elbisesini düzeltti. “Artık senden ayrılmam gerek Ce’Nedra,” dedi. “Bebeğini kocana götür. Ona saygılarımı ilet.” Gözleri güneş ışığında pırıldar gibi oldu. “Polgara’ya da en derin selamlarımı söyle,” diye ekledi. Bunu söyleme tarzında sanki biraz art niyetliymiş havası vardı. Sonra dönüp yürüyerek uzaklaştı ve çiçekli çayırı geçerek karanlık orman sınırına gitti.

“Hoşça kal Arell,” diye seslendi Ce’Nedra peşinden, “bebeğimi bulduğun için sana çok teşekkür ederim.”

Arell ne döndü, ne de cevap verdi.

Garion delirmişti. Karısının olmadığını ilk fark ettiğinde eyerine atladığı gibi Chretienne’i ormana dörtnala sürdü. Sonunda Belgarath onu yakaladığında üç yüz metre kadar gitmişti bile. “Garion! Dur!” diye bağırdı yaşlı adam.

“Ama dede!” diye bağırdı Garion da ona. “Ce’Nedra’yı bulmam lazım!”

“Nereden başlamayı düşünüyorsun? Yoksa sadece öyle halkalar çizerek at koşturup, işini şansa mı bırakacaksın?”

“Ama…”

“Kafanı kullan çocuk! Çok daha hızlı bir yolumuz daha var. Kokusunun neye benzediğini biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki ama…”

“O halde burunlarımızı kullanmamız icap edecek. İn o attan aşağıya ve onu geri yolla. Biçimimizi değiştirip onu izleyeceğiz. Çok daha hızlı ve çok daha kesin bir yol bu.”

Garion aniden kendini bir salak gibi hissetti. “Galiba düşünmüyordum,” diye itiraf etti.

“Düşünmediğini biliyordum zaten. O attan kurtul.”

Garion kayarak inip Chretienne’in buduna sıkı bir şaplak indirdi.

Koca gri at, diğerlerinin saklanmaya devam ettiği yere doğru fırladı.

“Aklından neler geçiyordu acaba?” diye mırıldandı Garion.

“Bir şey düşündüğünü zannetmiyorum,” diye homurdandı Belgarath. “Son birkaç gündür çok tuhaf davranıyordu. Haydi işimize bakalım. Onu ne kadar çabuk bulursak, o kadar çabuk diğerlerinin yanına götürürüz. Teyzen bu işin içindekini keşfedebilir.” İhtiyar adam, kocaman gümüş kurda dönüşmeye başlamıştı bile. “Önü sen çek,” diye hırladı Garion’a. “Kokusuna sen daha aşinasın.”

Garion biçim değiştirerek, sonunda Ce’Nedra’nın bildik kokusunu yakalayıncaya kadar ileri geri koşturdu. “Bu taraftan gitmiş,” diye yolladı düşüncesini Belgarath’a.

“İzi taze mi?” diye sordu ihtiyar kurt.

“Yarım saatten fazla olamaz,” diye cevap verdi Garion, koşmak için kamburunu çıkartırken.

“Güzel. Haydi gidip onu bulalım.” İkisi birlikte, avlanmaya çıkmış kurtlar gibi burunları yerde, ormanın içinde rahatça koşmaya başladılar.

Çeyrek saat kadar sonra onu buldular. Büyük bir mutluluk içinde ormandan dönüyor, kucağında tuttuğu bir bohçayı pışpışlıyordu.

“Onu korkutma,” diye ikaz etti Belgarath. “Burada yanlış giden bir şeyler var. Sana söylediği her şeyi kabul et.” İkisi de titreşerek biçimlerini değiştirdiler.

Ce’Nedra onları görünce minik bir mutluluk nidası attı. “Ah Garion!” diye bağırdı, ona doğru koşarak. “Bak! Arell bebeğimizi bulmuş!”

“Arell mi? Ama Arell…”

“Bırak karıştırma!” diye atıldı Belgarath fısıltıyla. “Onu bir krize sürükleme!”

“Aa -hakikaten- ne güzel Ce’Nedra,” dedi Garion, doğal görünmeye çalışarak.

“O kadar uzun zaman oldu ki,” dedi Ce’Nedra gözleri yaşararak, “ama aynı eskisi gibi görünüyor. Bak Garion. Ne kadar güzel değil mi?”

Ce’Nedra battaniyeyi kaldırınca Garion karısının büyük şefkatle tuttuğu şeyin bir bebek değil de, çaput parçaları olduğunu gördü.

İkinci Kısım

PERİVOR

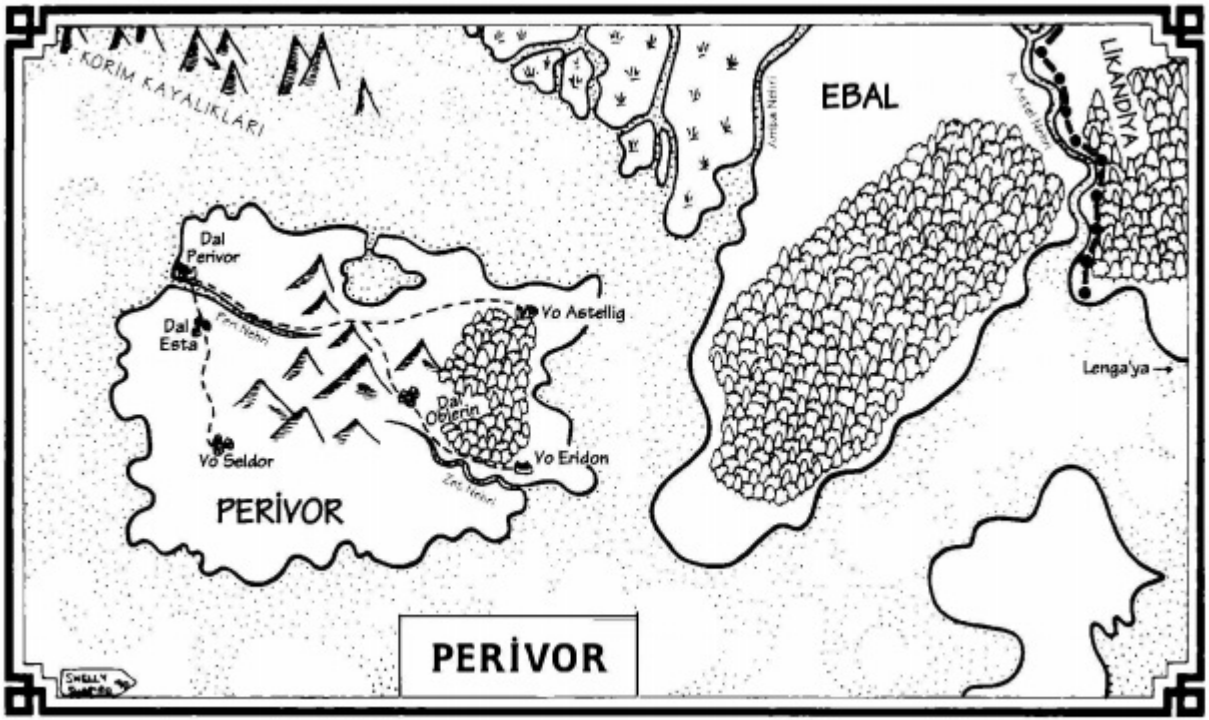
KORİM KAYALIKLARI
EBAL
LİKANDİYA
Dal Perivor
Dal Esta
Yo Astellig
Dal Oberin
Yo Seldor
Yo Eridon
PERİVOR
Lenga'ya
PERİVOR

DOKUZUNCU BÖLÜM

ÖLÜMSÜZ SALMİSSRA o sabah Başhadımağası Adiss'in işine son vermişti. En sevdiği uyuşturucunun dozunu kaçırdığı için unutkanlık yaşayan Adiss taht odasına günlük raporunu vermek için ayaklarını sürüyerek girmişti. Kürsüye birkaç metre kala Salmissra adamın ekşi kokusundan, huzuruna yıkanmadan girmemesi yolundaki emirlerine uymadığını anlamıştı. Hadımağasının tahtın önündeki mermerlerin üzerine yüzü koyun yatıp dolanan diliyle günlük raporunu vermesini buz gibi gözlerle seyretti. Rapor hiç bitmedi. Yılan Kraliçenin ıslık çalar gibi çıkan tek bir emriyle divana benzeyen tahtın altından minik yeşil bir yılan çıkmıştı sessizce mırıldayarak ve Adiss itaat etmemesinin ödülünü aldı.

Şimdi de Ölümsüz Salmissra tahtında düşünceler içinde kıvrılarak, aynadaki aksini boş boş seyrediyordu. Hâlâ önünde son derece can sıkıcı bir iş olan, yeni bir başhadımağası seçimi vardı, üstelik hiç de seçim yapacak bir haleti ruhiye içersinde değildi. Sonunda saray hadımağalarına bu mevkie sahip olabilmek için birbirlerini ezme olanağı verebilmek için bu angaryayı bir süre daha ertelemeye karar verdi. Bu keşmekeşler genellikle birkaç ölümle sonuçlanırdı, üstelik sarayda da zaten gereğinden fazla hadımağası bulunuyordu.

Tahtın altından rahatsız bir homurtu sesi duydu. Yeşil yılancığının bir şeylerden rahatsızlık duyduğu kesindi. "Ne var Ezahh?" diye sordu ona.

"Onları ısırmamı istemeden önce yıkanmalarını sağlayamaz

mısın Salmissra?" diye cevap verdi Ezahh yakınarak. "En azından beni neyle karşılaşacağım konusunda uyarabilirdin." Ezahh ile Salmissra değişik cins de olsalar, lisanları bir noktaya kadar uyuşuyordu.

"Özür dilerim Ezahh. Galiba düşüncesizlik ettim." Genel bir aşağılamayla baktığı insanlarla olan davranışına oldukça zıt düşen bir şekilde Yılan Kraliçe, diğer sürüngenlere -özellikle de zehirli olanlara karşı son derece kibardı. Bu yılanlar dünyasında bir irfan yolu sayılıyordu.

"Bu sadece senin suçun değildi Salmissra." Ezahh da bir yılandı, o yüzden o da çok kibardı. "Ama şu tadı ağzımdan atabilmenin bir yolu olsaydı keşke."

"Bir kâse süt istetebilirim. Belki bir faydası olur."

"Teşekkür ederim Salmissra, ama adamın lezzeti sütü kesebilir. Aslında şöyle güzel, şişman bir fare -tercihen canlı bir tane isteyebilirim."

"Hemen getirmelerini sağlayayım Ezahh." Üçgen yüzünü, narin boynu üzerinde çevirdi. "Sen," diye tısladı tahtın bir yanında tapınmak için diz çökmüş olan korodaki hadımağalarından birine, "git de bir fare yakala. Yeşil minik dostum acıkmış."

"Başüstüne Salmissra," diye cevap verdi hadımağası itaatkârca. Sıçrayıp ayağa kalktıktan sonra her adımda diz çökerek geri geri kapıya gitti.

"Teşekkür ederim Salmissra," diye mırıldadı Ezahh. "Şu insanlar ne kadar önemsiz şeyler, öyle değil mi?"

"Sadece korkuya tepki veriyorlar," diye kabul etti Yılan Kraliçe, "bir de şehvete."

"Bu da aklıma neyi getirdi," dedi Ezahh. "Geçen gün yaptığım ricayı düşünebilecek vaktin oldu mu?"

"Birkaç kişiyi aramaya yolladım," diye temin etti Salmissra, "ama o kadar nadir bir cinse sahipsin ki, biliyorsun, sana bir dişi bulabilmek zaman alabilir."

"Gerekirse beklerim Salmissra," diye mırıldadı minik yılan. "Hepimiz çok sabırlıyızdır." Duraksadı. "Seni kırmak istemem ama eğer Sadi'yi kovmamış olsaydın, bu zahmetlere katlanmak zorunda kalmayacaktın. Minik yılanıyla aram iyiydi."

"Bu bir keresinde benim de dikkatimi çekmişti. Şimdiye kadar baba olmuşsundur bile belki."

Yeşil yılan başını tahtın altından uzatarak kraliçeye baktı. Kendi

cinsinin tüm örnekleri gibi yeşil sırtı boyunca parlak kırmızı bir çizgisi vardı. “Baba nedir?” diye sordu donuk, meraksız bir ses tonuyla.

“Bu açıklaması zor bir kavram,” diye cevap verdi Salmissra. “İnsanlar nedense bunu pek büyütürler.”

“Gerçek mahluklar, insanların tuhaflıklarını umursar mı?”

“Benim umursamadığım kesin - en azından artık.”

“Sen her zaman kalben bir sürüngen olmuşsundur zaten Salmissra.”

“A, teşekkür ederim Ezahh,” dedi memnun bir tıslamayla. Salmissra duraksadı, kıvrımları kuru kuru birbirlerine sürttü. “Yeni bir başhadımağası seçmeliyim,” diye düşündü. “Bu çok rahatsız edici bir şey.”

“Neden kendine bu kadar zahmet veriyorsun? Sıradakini seç. Sonuç olarak bütün insanlar birbirlerine benzemiyorlar mı?”

“Çoğu öyle. Yine de Sadi’nin yerini bulmaya çalışıyorum. Sthiss Tor’a geri gelmeye ikna etmeye çalışacağım.”

“O farklıydı,” diye kabul etti Ezahh. “Onun bizimle bir kanbağı olduğunu bile düşünüyorum bazen.”

“Bazı sürüngenimsi özellikleri var, değil mi? Bir hırsız, bir alçak ama yine de sarayı bugüne kadar herkesten iyi idare etti. Gözden düştüğü sırada deri değiştiriyor olmasaydım, onu affedebilirdim.”

“Deri değiştirmek hep yorucu bir işlem olmuştur,” diye kabul etti Ezahh. “Eğer biraz öğüt vermeme kızmazsan Salmissra, o dönemlerde insanları yanından uzak tut.”

“İçlerinden birkaçının etrafımda olması lazım. Hiçbir şey olmasa, ısırabilecek birileri olmuş oluyor.”

“Sen sıçanlardan şaşma,” diye tavsiye etti Ezahh. “Hem daha lezzetliler, hem de onları yutabiliyorsun.”

“Eğer Sadi’yi geri gelmesi için ikna edebilirsem, her ikimizin de derdine derman olabilir,” diye tısladı Salmissra alayla. “Ben, beni rahatsız etmeden saray işlerini idare edebilecek birini bulmuş olurum, sen de minik oyun arkadaşına kavuşursun.”

“İlginç bir görüş Salmissra.” Etrafına bakındı. “Fare getirmesi için yolladığın o insan, yavruluktan alıp büyütüp öyle mi getirecek şu fareyi?” diye sordu.

Yarblek ile Vella, Yar Nadrak’a karlı bir akşamın geç vakitlerinde, kapılar gece için kapanmadan hemen önce süzülüverdiler. Vella eflatun saten tuvaletini Boktor’da bırakmış,

her zamanki dar, deri giysilerine dönmüştü. Kış olduğu için üzerine fazladan, Tol Honeth'te bir servet sayılabilecek samur bir de kürk giymişti. "Neden burası hep bu kadar kötü kokar?" diye sordu sahibine, kar kaplı caddelerden nehir kıyısına doğru giderlerken.

"Muhtemelen Drosta lağım sistemi kontratını kuzenlerinden birine verdiği içindir." Yarblek omzunu silkerek pejmürde keçe paltosunun yakasını kaldırdı. "Ahali bu lağım sistemi için büyük bir vergi ödüyor ama Drosta'nın kuzeni bir mühendislik dehası değil bir hırsızlık dehası çıktı. Galiba bu aileden gelen bir şey. Drosta kendi hâzinesinden bile zimmetine para geçiriyor."

"Bu biraz saçma değil mi?"

"Bizim biraz saçma sapan bir kralımız var Vella."

"Saray o tarafta değil miydi?" Şehrin merkezini işaret etti.

"Gecenin bu vaktinde Drosta sarayda olmaz," diye açıkladı Yarblek ona. "Güneş kavuştuktan sonra nedense kendini pek bir yalnız hissediyor ve genellikle kendisine bir arkadaş aramaya çıkıyor."

"O halde herhangi bir yerde olabilir."

"Zannetmem. Yar Nadrak'ta, hava karardıktan sonra ona kucak açan ancak bir-iki yer var. Kralımız çok sevilmez." Yarblek çöp dolu bir arka sokağı işaret etti. "Bu taraftan gidelim. Bizim komisyoncuda durup senin üzerine uygun bir şeyler alacağız."

"Üzerimdekilerin nesi varmış?"

"Şehrin ziyaret edeceğimiz kısmında samur biraz dikkat çeker Vella; biz dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışıyoruz."

İpek ile Yarblek'in her yana yayılmış ticari imparatorluğunun Yar Nadrak'taki bürosu, kürk balyaları ve üst üste yığılmış Mallorya halılarıyla dolu mağaramsı bir deponun üzerindeki tavan arasındaydı. Komisyoncu büyük ihtimalle en az göründüğü kadar güvenilmez bir adam olan, Zelmit isminde kısık gözlü bir Nadrak'tı. Vella adamı hiç sevmezdi ve ne zaman yanına gitse hemen hançerlerini kınlarında gevşetir, bunu yaparken de herhangi bir yanlış anlaşılmaya meydan vermemek için onun gördüğünden emin olmaya çalışırdı. Teknik olarak Vella Yarblek'in mallarından biriydi ve Zelmit'in, patronunun eşyaları konusunda kendisini kısıtlamamak gibi bir şöhreti vardı.

"İşler nasıl?" diye sordu Yarblek Vella ile birlikte, tıka basa dolu minik büroya girerken.

"İdare ediyoruz," dedi Zelmit kulak tırmalayıcı sesiyle.

“Teferruat Zelmit,” dedi Yarblek kabaca.

“Boktor’u atlayarak Drasniya gümrüğünden kaçınmanın bir yolunu bulduk.”

“Bu faydalı.”

“Biraz daha uzun zaman alıyor ama kürklerimizi Tol Honeth’e Drasniya gümrüklerine para ödemeden götürebiliyoruz. Kürk pazarlarındaki kârımız yüzde altmış oranında arttı.”

Yarblek’in yüzü aydınlandı. “Eğer İpek dönecek olursa, bunu ona söylemek zorunda değilsin,” diye ikaz etti. “Bazen vatanperverliği tutuyor, üstelik Porenn onun yengesi.”

“Ona söylemeyi düşünmüyordum zaten. Gerçi Mallorya halılarını hâlâ Drasniya’dan taşımak zorundayız. Bu mallar için en iyi pazar hâlâ merkezi Arendiya’daki büyük panayır ve ne kadar ödersek ödeyelim kimse malları Ulgo ülkesinden geçirmeye razı olmuyor.” Kaşlarını çattı. “Birileri bizim fiyatları kırıyor gerçi. Neler olup bittiğini öğreninceye kadar ithalatımızı azaltmakta fayda olabilir.”

“Mallorya’dan getirdiğim o yarı değerli taşları satabildin mi?”

“Tabii ki. Taşları kaçırarak güney yolunda, orada burada sattık.”

“Güzel. Bir kilelik kova dolusu taşla ortaya çıkınca, her zaman için piyasa boğulur. Drosta’nın bu gece her zamanki yerinde olup olmadığı hakkında bir bilgin var mı?”

Zelmit başıyla onayladı. “Tam gün kavuşmadan önce gitti.”

“Vella’nın biraz sıradan bir pelerine ihtiyacı olacak,” dedi Yarblek o zaman.

Zelmit gözlerini kısarak kıza baktı.

Vella kürk paltosunun önünü açarak ellerini hançerlerinin kabzalarına yerleştirdi. “Haydi, çekinme şimdi dene istiyorsan Zelmit, ne dersin?” dedi. “Haydi aklında kalmasın.”

“Hiçbir şey planladığım yoktu Vella,” dedi adam masum bir ifadeyle. “Sadece seni şöyle gözümde bir tartıyordum o kadar.”

“Fark ettim,” dedi kız alayla. “Omzundaki o bıçak yarası iyileşti mi?”

“Rutubetli havalarda biraz ağrıyor,” diye şikâyet etti Zelmit.

“Ellerine hâkim olacaktın.”

“Sanırım sana uyacak eski bir pelerin var. Gerçi biraz pejmürde.”

“Daha iyi ya,” dedi Yarblek. “Tek Gözlü İt’e gidiyoruz, kalabalık

arasında kaynayıp gitmek istiyoruz zaten.”

Vella samur kürkünü çıkartarak bir sandalyenin üzerine koydu. “Sakın bunu kaybedeyim deme Zelmit,” diye uyardı. “Bunu çok seviyorum ve yanlışlıkla Tol Honeth’e giden bir kervan için paketlendiğini öğrenirsem eminim ikimiz de bundan hoşnut kalmayız.”

“Onu tehdit etmene gerek yok Vella,” dedi Yarblek kısaca.

“Bu bir tehdit değildi Yarblek,” diye çıkıştı kız. “Ben Zelmit ile birbirimizi anladığımıza emin olmak istedim, o kadar.”

“Gidip pelerini alayım,” diye önerdi Zelmit.

“Öyle yap,” dedi kız.

Pelerin, pejmürdeden çok lime limeydi ve hiç yıkanmamış gibi kokuyordu. Vella biraz gönülsüzce pelerini omuzlarına attı.

“Kukuletasını da tak,” dedi Yarblek ona.

“Eğer takarsam saçlarımı yıkamam icap edecek.”

“Yani?”

“Benimki kadar uzun bir saçın kışın kurumasının ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musun sen?”

“Tak Vella. Neden hep benimle tartışıyorsun?”

“Bu bir prensip meselesi.”

Yarblek hüzünle içini çekti. “Atlarımıza iyi bak,” dedi Zelmit’e. “Yolun kalanını yürüyeceğiz.” Sonra Vella’yı bürodan çıkarttı. Caddeye vardıklarında paltosunun cebinden, bir ucunda deri tasma bulunan şıngırtılı bir zincir çıkarttı. “Şunu tak,” dedi.

“Yıllardır zincir veya tasma takmıyorum,” dedi kız.

“Kendi iyiliğin için Vella,” dedi Yarblek yorgun bir ifadeyle. “Şehrin kaba bir mahallesine gireceğiz, üstelik Tek Gözlü İt oradaki en kaba yerdir. Eğer zincirli olursan kimse seni rahatsız etmez - benimle dövüşmeyi göze almıyorlarsa tabii. Eğer serbest olursan meyhanedeki adamların bazıları yanlış anlayabilir.”

“Hançerlerim zaten o işe yarıyor Yarblek.”

“Lütfen Vella. Tuhaftır ama seni seviyorum sanki ve canının yanmasını istemem.”

“Sevgi mi Yarblek?” Kız kahkaha attı. “Ben de senin gerçekten tek sevdiğin şeyin para olduğunu sanırdım.”

“Ben de *kusursuz* bir alçak sayılmam Vella.”

“Gerçek alçak gelinceye kadar idare edersin,” dedi tasmayı boğazına takarken. “İşin aslı, ben de sanki seviyorum.”

Gözleri faltaşı gibi açılan Yarblek sırıttı.

“O kadar da değil ama,” diye ekledi kız.

Tek Gözlü İt, Vella’nın o güne kadar girdiği belki de en berbat meyhaneydi, üstelik Vella hayatı boyunca hatırı sayılır miktarda düşük batakhane ve rezil meyhaneye girip çıkmıştı. On iki yaşından beri, istenmeyen bakışlardan kurtulmak için hançerlerine güvenmişti. Çok nadiren -birkaç aşırı hevesli hariç- birini öldürmek zorunda kalsa da aklı selim sahibi hiçbir adamın yan bakmaya cesaret etmemesi gereken bir kız olarak nam salmıştı. Gerçi bazen, böyle bir cesareti arzuladığı zamanlarda bu şöhret yüreğine dert olmuyor değildi. Ateşli bir hayranının bir-iki önemsiz yerine birkaç sıyrık atmak onun şerefini kurtarırdı -sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki?

“Buradaki biradan hiç içme,” diye uyardı onu Yarblek içeri girerlerken. “Fıçı açık olur ve genellikle içinde yüzen bir-iki boğulmuş sıçan vardır.” Vella’nın zincirini eline doladı.

Vella etrafına bakındı. “Burası gerçekten de iğrenç bir yer Yarblek,” dedi.

“Porenn’le fazla vakit geçirdin galiba,” dedi adam. “Narin olmaya başlamışsın.”

“Bağırsaklarını deşmemi ister miydin?” diye önerdi Vella.

“Hah işte, bizim kız.” Sırıttı. “Haydi yukarı kata çıkalım.”

“Yukarıda ne var?”

“Kızlar. Drosta buraya sıçan esanslı bira için gelmiyor.”

“Bu çok iğrenç, biliyorsun değil mi?”

“Drosta’yla hiç karşılaşmadın değil mi? İğrenç kelimesi onun yanında solda sıfır kalır. Benim bile midemi bulandırıyor.”

“Elini kolunu sallayarak yanına gitmeyi mi düşünüyorsun? Önce biraz ortalığı kolaçan etmeyecek misin?”

“Drasniya’da çok kaldın sen,” diye cevap verdi Yarblek merdivenlerden çıkmaya başladığında. “Drosta ile birbirimizi tanırız. Bana yalan söylememesi gerektiğini gayet iyi bilir. İşin aslını hemen çıkartırım, sonra da bu leş kokulu kasabadan ayrılırız.”

“Bence sen de narin olmaya başladın.”

Bir holün dibinde bir kapı vardı ve bir çift Nadrak askerinin her iki tarafında duruşundan, Kral Drosta lek Thun’un içeride olduğu anlaşılıyordu.

“Şu ana kadar kaç tane?” diye sordu Yarblek, Vella ile odanın

önünde durduklarında.

“Üçtü, değil mi?” diye sordu askerlerden biri diğerine.

“Ben şaşırdım.” Diğer asker omzunu silkti. “Bana hepsi bir görünüyor. Üç veya dört. Unuttum.”

“Şu anda meşgul mü?” diye sordu Yarblek.

“Dinleniyor.”

“Yaşlanıyor galiba. Şimdiye kadar sadece üçten sonra hiç dinlenmezdi. Burada olduğumu söyler misiniz ona? Ona bir teklifim olacak.” Yarblek imalı imalı Vella’nın zincirini salladı.

Askerlerden biri Vella’yı baştan aşağıya bir süzdü. “Belki o, Drosta’yı uyandırabilir.” Ağzının suları akarak baktı.

“Ben de onu aynı hızla uykuya sokarım,” dedi Vella, hançerlerini göstermek için pejmürde pelerinini açarak.

“Sen ormandan gelen o vahşi kadınlardan birisin değil mi?” diye sordu asker. “Seni o hançerlerle içeri sokmamalıyız aslında.”

“Üzerimden almak ister miydin?”

“Ben istemem kızım,” diye cevap verdi adam ihtiyatla.

“Güzel. Hançer bilemek çok zahmetli bir iştir, son zamanlarda da ha bre kemiğe denk getiriyorum.”

Diğer asker kapıyı açtı. “Yine o Yarblek denen adam geldi Haşmetmeapları,” dedi. “Yanında size satmak istediği bir kız var.”

“Daha üçünü yeni aldım,” diye cevapladı cırtlak bir ses müstehcen bir kahkahayla.

“Bunun gibi değillerdi Haşmetmeapları.”

“Takdir edilmek ne hoş,” diye mırıldandı Vella.

Asker ona sırıttı.

“Yarblek gir içeri!” diye emretti Kral Drosta’nın tiz sesi.

“Başüstüne Haşmetmeapları. Gel haydi Vella.” Yarblek zincirine asılarak onu odaya çekti.

Gar og Nadrak Kralı Drosta lek Thun, kırışık bir yatağın üzerinde yarı çıplak yatıyordu. Vella’nın o güne kadar gördüğü en çirkin adamdan bile çok daha çirkindi. Mukayese edildiğinde kambur Beldin bile yakışıklı sayılırdı. Bir deri bir kemik kralın gözleri de patlaktı. Yüzü çiçek bozuğuydu ve sakalları tek tüktü. “Salak!” diye atıldı Yarblek’e. “Yar Nadrak Malloryalı casuslarla dolu. Senin Prens Kheldar’ın ortağı olduğunu ve neredeyse Porenn’in sarayında yaşıyor olduğunu biliyorlar.”

“Beni kimse görmedi Drosta,” dedi Yarblek, “gördülerse bile

burada olmak için son derece geçerli bir nedenim var." Vella'nın zincirini salladı.

"Onu gerçekten satmak istiyor musun?" dedi Drosta kızı süzerek.

"Pek sayılmaz ama merak edenlere fiyat konusunda anlaşamadığımızı söyleyebiliriz."

"O halde, gerçekten neden buradasın?"

"Porenn senin yaptıklarını biraz merak etmiş. Cirit'in sarayında birkaç casusu var ama ne yaptığını onlardan gizleyebilecek kadar sinsi birisin. Ben de biraz zaman ayırıp işin kaynağına gelsem fena olmayacak diye düşündüm."

"Bir şeyler peşinde olduğumu nereden çıkarttın?"

"Genellikle öyle olursun."

Drosta cırtlak bir kahkaha attı. "Bak bu doğru galiba ama sana niye anlatayım?"

"Çünkü eğer anlatmazsan sarayda kamp kurarım, Malloryalılar da onları çiğniyorsun sanırlar."

"Buna şantaj derler Yarblek," diye suçladı Drosta.

"Evet, kimisi öyle diyor."

Drosta içini çekti. "Pekâlâ Yarblek," dedi, "ama bunu sadece Porenn'e söylüyorum; üstelik İpek'le senin bundan faydalanmanızı istemiyorum. Zakath'la aramı düzeltmeye çalışıyordum. Thull Mardu'da taraf değişlirinee bana çok kızmıştı. Bütün Cthol Murgos'u dize getirmesi artık an meselesi; sonradan da kuzeye, beni aramaya gelmesini getirtmeyeyim aklına dedim. İç İşleri Dairesi'nin şefi olan Brador ile görüşmeler yapıyordum ve neredeyse bir uzlaşmaya vardık. Eğer Brador'un casuslarının Batıya sızabilmeleri için Gar og Nadrak'tan geçmesine izin verirsem postumu kurtarmış olacağım. Zakath, eğer işine yararsam derimi yüzmekten vazgeçecek kadar mantıklıdır."

Yarblek ona kuşkuyla baktı. "Pekâlâ Drosta başka ne var? Bu, Zakath'ın seni bir portakal gibi soymasına engel olmaya yetmez."

"Bazen kendini tehlikeye atacak kadar zeki oluyorsun Yarblek."

"Söyle Drosta. Önümüzdeki ayı burada, Yar Nadrak'ta dikkatleri üzerime toplayarak geçirmek istemem."

Drosta pes etti. "Mallorya halılarının ithalat vergilerini indirdim. Zakath'ın, Cthol Murgos'taki savaşa devam etmek için vergiye ihtiyacı var. Eğer ben gümrük vergisini inidirsem Malloryalı tüccarlar, batı pazarlarında İpek ile seni geçebilirler. Bütün bunların altında ise İmparator Hazretlerine beni hayatta bırakmasına

değecek bir şeyler sunabilmek yatıyor.”

“Ben de halı işindeki kârımız neden azalıyor diye düşünüyordum,” dedi Yarblek düşünceli düşünceli. “Bu kadar mı?” diye sordu.

“Yemin ederim Yarblek.”

“Senin yeminlerin pek muteber değildir Kralım.”

Drosta Vella’ya beğeniyle bakıyordu. “Bu kızı satmaya niyetli olmadığından emin misin?” diye sordu.

“Siz beni alamazsınız Haşmetmeapları,” dedi Vella ona. “Korkarım kısa bir süre içinde iştahınız kabarır. O zaman da ben bazı tedbirler almak zorunda kalırım.”

“Kralına bıçak çekecek değilsin herhalde, değil mi?”

“Bir dene istersen.”

“Ha, bir şey daha var Drosta,” diye ekledi Yarblek. “Bu andan itibaren İpek’le ben de Malloryalılara uyguladığın vergiyi ödeyeceğiz.”

Drosta’nın gözleri biraz daha patladı. “Bu mümkün değil!” diye çığlık attı neredeyse. “Ya Brador bunu öğrenirse?”

“O halde onun öğrenmesine izin vermeyeceğiz, öyle değil mi? Ağzımı kapatmak için benim bedelim bu. Eğer o vergileri *indirmezsen,* herkese onları *indirdiğini* söyleyiveririm. O noktadan sonra Zakath için pek o kadar vazgeçilmez olmazsın herhalde, değil mi?”

“Beni soyuyorsun Yarblek.”

“İş iştir Drosta,” dedi Yarblek ağırbaşlılıkla.

Çerek Kralı Anheg, İmparator Varana’ya danışmak için Tol Honeth’e gitmişti. İmparatorluk dairesine kabul edildiğinde hemen konuya girdi. “Bir sorumuz var Varana,” dedi.

“Ya?”

“Kuzenim Trellheim Kontunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Barak’ı mı? Tabii ki.”

“Uzun zamandır ortalarda yok. O devasa gemisiyle gitti, yanında da arkadaşları var.”

“Okyanus herkesindir sanırım. Arkadaşları kimlerdi?”

“Ço-Hag’ın oğlu Hettar, Mimbreli Mandorallen ile Asturyalı Lelldorin. Kendi oğlu Unrak ile şu yobaz Ulgo, Relg de yanlarında.”

Varana kaşlarını çattı. “Tehlikeli bir grup,” diye dikkat çekti.

“Kesinlikle aynı fikirdeyim. Patlayacak yer arayan tabii bir afet

gibiler.”

“Ne yaptıkları konusunda bir fikriniz var mı?”

“Ne tarafa gittiklerini bilebilseydim bazı tahminlerde bulunabilirdim.”

Kapı kibarca çalındı. “Bir Çerek var İmparator Hazretleri,” diye ilan etti kapıdaki muhafızlardan biri. “Gemici olduğunu söylüyor sanırım, Kral Anheg ile konuşması lazımmış.”

“İçeri yolla,” diye talimat verdi imparator.

Gelen Greldik’ti ve biraz sarhoştu. “Galiba senin sorunu çözdüm Anheg. Seni iskelede bıraktıktan sonra bir şeyler öğrenebilir miyim diye rıhtımda şöyle bir dolaşmaya başladım.”

“Gördüğüm kadarıyla meyhanelerde dolaşmışsın.”

“İnsan gemicileri çay toplantılarında bulamıyor. Her neyse, Tolnedralı bir ticaret gemisinin kaptanına rastladım. Bir gemi dolusu Mallorya malı almış Doğu Denizi’nden güneye, Cthol Murgos’un en güney ucuna geliyormuş.”

“Çok ilginç ama konumuzla alakasını anlamayadım.”

“Bir gemi görmüş, ona *Denizkuşu*’nu tarif ettiğimde, gördüğü geminin o olduğunu kabul elti.”

“En azından bir başlangıç. Barak nereye gidiyor?”

“Nereye olacak? Tabii ki Mallorya’ya.”

Aşağı yukarı bir haftalık yolculuktan sonra *Denizkuşu,* Mallorya kıtasının güneybatı kıyısındaki Dal Zerba’da iskeleye yanaştı. Barak birkaç soru sorduktan sonra arkadaşlarını İpek’in bu liman kentindeki komisyoncusunun bürosuna götürdü.

Açlıktan bir deri bir kemik kalmış gibi görünen komisyoncu gerçekten çok zayıf bir adamdı.

“Prens Kheldar’ı bulmaya çalışıyoruz,” diye gürledi Barak adama. “Oldukça acil bir durumdur ve onun nerelerde olduğu hakkında vereceğin her bilgi bizi çok memnun edecektir.”

Adam kaşlarını çattı. “Son duyduğumda kıtanın diğer tarafındaki Melcene’deydi ama bu bir ay önceydi; Prens Kheldar etrafta çok dolanır.”

“Evet tam İpek’e göre,” diye mırıldandı Hettar.

“Melcene’den nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Barak.

“Burası oldukça yeni bir bürodur,” dedi İpek’in adamı, “ben kurye yollarının en ucunda bulunuyor sayılırım.” Yüzünü ekşitti.

“Yarblek ile İpek bu büroyu açtıklarında Dal Finda’daki komisyoncu biraz bozulmuştu. Galiba onunla rekabete girebileceğimi düşündü. Bazen bazı haberleri bana iletmeyi unutuveriyor. Onun bürosu epey bir zamandır iyi iş yapıyor o yüzden kuryeler oraya uğruyor olabilir. Dalasya’nın bu tarafında İpek’in nerede olduğu konusunda bilgi sahibi olabilecek biri varsa, odur.”

“Pekâlâ. O halde Dal Finda tam olarak nerede?”

“Nehir yukarı kırk fersah kadar içeride.”

“Yardımın için çok teşekkürler arkadaş. Mallorya’nın bu kısmını gösteren bir haritan var mı?”

“Sanırım sizin için bir tane bulabilirim.”

“Çok memnun olurum. Dünyanın bu tarafını bildiğimiz pek söylenemez.”

“Yani nehir yukarı mı gideceğiz?” diye sordu Hettar, İpek’in adamı haritaya bakmak için odadan çıkınca.

“Eğer orası Garion ile diğerlerinin nerede olduklarını öğrenebileceğimiz tek yerse, oraya gitmek zorundayız,” diye cevapladı Barak.

Finda Nehri’ndeki akıntı ağırdı ve kürekçiler nehir yukarı kürek çekerken iyi bir mesafe kat etmişlerdi. Nehir kasabasına ertesi gün geç vakitte varmışlar ve hemen İpek’in oradaki bürosuna gitmişlerdi.

Buradaki komisyoncu, Dal Zerba’dakinin neredeyse tam tersiydi. Şişmandan ziyade iri yapılıydı; kocaman etli elleri ve kırmızı bir yüzü vardı. Çok yardımsever olduğu söylenemezdi. “Prens’in dostları olduğunuzu nereden bileyim?” diye sordu kuşkuyla. “Onun yerini hiç tanımadığım adamlara açıklayacak değilim.”

“Zorluk mu çıkartmaya çalışıyorsun?” diye sordu Barak.

Komisyoncu iriyarı, kızıl sakallı adama bakarak güçlükle yutkundu. “Hayır, ama prens bazen yerinin gizli tutulmasını ister.”

“Özellikle bir şeyler çalmak niyetinde olduğu zamanlarda,” diye ekledi Hettar.

“Çalmak mı?” diye karşı çıktı komisyoncu hayret dolu bir sesle. “Prens saygın bir iş adamıdır.”

“Aynı zamanda bir yalancı, dolandırıcı, hırsız ve casustur,” diye açıkladı Hettar ona. “Şimdi, nerede? Bir süre önce Melcene’de olduğunu öğrendik. Oradan nereye gitti?”

“Onu tarif edebilir misiniz?” diye karşı hamlede bulundu komisyoncu.

“Kısa,” diye cevap verdi Hettar, “ince sayılır. Sıçana benzeyen bir suratı, uzun, sivri bir burnu var. Ağzı çok laf yapar ve kendini zeki sanır.”

“Bu Prens Kheldar’ın oldukça iyi bir tanımı,” diye kabul etti adam.

“Dostumuzun mühim addedilebilecek bir tehlike içinde olduğu havadisini almış bulunuyoruz,” dedi Mandorallen. “İmdadına yetişebilmek için fersahlarca yol kat ettik.”

“Ben de neden çoğunuzun zırh giydiğini merak etmiştim. Tamam tamam. Son duyduğumda, Keli diye bir yere gidiyorlardı.”

“Göster bakayım,” dedi Barak, haritayı açarak.

“Burada,” dedi komisyoncu.

“Bu nehirden gidilebilir mi?”

“Kuzeyde en fazla Balasa’ya kadar.”

“Güzel. Kıtanın güney ucundan döndükten sonra nehir yukarı gideriz. Ana nehirden ne kadar uzakta bu Keli denilen yer?”

“Doğu kıyısından bir fersah kadar uzakta. Çok büyük bir dağın eteğinde. Ama dikkatli olun. Kell’in garip bir şöhreti vardır. Orada kâhineler yaşar ve yabancılara pek öyle kucak açmazlar.”

“Bunu göze almak zorundayız,” dedi Barak. “Yardımın için teşekkürler arkadaş. Ona yetiştiğimizde selamlarını söyleriz.”

Ertesi sabah nehir aşağıya yola koyuldular. Yeteri kadar esinti olduğu için yelkenler kürekçilere yardımcı oluyordu ve bu sayede mükemmel bir hızla ilerlediler. Hemen önlerinde bir yerlerden bir çatırtı, patırtı sesleri duymaya başladıklarında öğlen olmak üzereydi.

“Zannımca kısa bir müddet içersinde bir fırtınayla karşılaşacağız,” dedi Mandorallen.

Barak kaşlarını çattı. “Gökyüzü son derece açık Mandorallen,” diye karşı çıktı, “ve o sesler de tam olarak gök gürültüsüne benzemiyor.” Sesini yükseltti. “Kürekleri içeri alın ve yelkeni indirin,” diye emretti gemicilerine, *Denizkuşu* kıyıya yanaşabilsin diye dümeni sertçe çevirerek.

Hettar, Relg ile Lelldorin aşağıdan geldiler. “Neden duruyoruz?” diye sordu Hettar.

“Tam önümüzde garip bir şeyler oluyor,” diye cevap verdi Barak. “Kendimizi bir şeylerin içinde bulmadan önce gidip bir baksak fena olmaz.”

“Atları çıkartmamı ister misin?”

“Gerekmez herhalde. Çok uzak değil, üstelik at üstündeki insanlar biraz dikkat çekici oluyor.”

“İpek gibi olmaya başladın.”

“Uzun süre birlikteydik. Unrak!” diye seslendi geminin burnunda gitmekte olan oğluna. “Biz gidip gürültünün ne olduğuna bakacağız. Biz dönünceye kadar yetki sende.”

“Ama baba!” diye karşı koydu kızıl saçlı oğlan.

“Bu bir emirdir Unrak!” diye gürledi Barak.

“Başüstüne beyim.” Unrak’ın sesi biraz donuk çıkmıştı.

Denizkuşu akıntıyla yavaşça salındıktan sonra kibarca çalı kaplı nehir kıyısına çarptı. Barak ile diğerleri tırabzandan kıyıya atlayarak, dikkatle içeri doğru ilerlemeye başladılar.

Tam olarak gök gürültüsüne benzemeyen o patlama seslerinden biraz daha duydular.

“Her ne ise, tam önümüzde bir yerden geliyor,” dedi Hettar sessizce.

“Neler olup bittiğini anlayıncaya kadar görünmemeye çalışalım,” dedi Barak. “Daha önce de bu tür sesler duymuştuk - Belgarath ile Ctuchik Rak Cthol’da dövüşürken.”

“Seslerin büyücülerden geldiği kanaatinde misin?” diye sordu Mandorallen.

“Çok emin değilim ama o doğrultuda güçlü bazı kuşkularım var. Orada kim veya ne olduğunu iyice anlayıncaya kadar gizlemekte fayda var.”

Çalılık gibi alçak duran bir ağaç öbeğinin yanına kadar sürünerek ilerleyip önlerindeki açık alana baktılar.

Otların üstünde, üzerlerinden duman tüten birkaç kara cüppeli suret yatıyordu. Diğerleri tarlanın kenarına yakın bir yerde korku içersinde birbirlerine sıkıca sokulmuşlardı.

“Murgolar mı?” Hettar şaşırmış görünüyordu.

“Zannetmem Beyim,” dedi Mandorallen. “Eğer yakından mütalaa edecek olursan cüppelerinin kukuleta kenarlarında muhtelif renklerde şeritler göreceksin. Bu renkler Grolimler arasındaki mevki farklarını gösterir. İhtiyatlı davranmamız mevzuunda bize ihtarda bulunmakta çok haklı imişsiniz Trellheim Beyim.”

“Neden öyle dumanları tütüyor?” diye fısıldadı Lelldorin, gergin bir edayla yayını yoklayıp duruyordu.

Sanki sorusuna cevaben bir tepeciğin başından kara cüppeli,

kukuletalı bir suret doğrularak neredeyse küçümseyen bir ifadeyle bir işaret yaptı. Suretin elinden kor rengi bir alev topu fırlayıp açık alan üzerinden cızırdayarak, yine o çatırtılı patlama sesi eşliğinde korku içindeki Grolimlerden birinin tam göğsüne isabet etti. Grolim viyaklayarak göğsünü tuttu ve yere yıkıldı.

"Sanırım bu, gürültünün nedenini açıkladı," diye gözlemledi Relg.

"Barak," dedi Hettar sessizce, "tepede duran bir kadın."

"Emin misin?"

"Gözlerim çok keskindir Barak; ayrıca bir kadın ile erkek arasındaki farkı da bilirim."

"Ben de, ama öyle cüppelere sarılıp sarmalandıklarında değil."

"Bir daha kollarını kaldırdığında dirseklerine bak. Kadınların dirsekleri bizimkinden farklı bir yapıya sahiptir. Adara bunun bebek taşımakla ilgili olduğunu söylüyor."

"Tek başına gelmeye korktun mu Agachak?" diye sordu ufak tepenin üzerindeki kadın alayla. Sonra bir ateş topu daha fırlattı ve bir Grolim daha yere yuvarlandı.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum Zandramas," diye geldi tarlanın kenarındaki ağaçların içinden derin bir ses.

"Artık kim olduklarını da biliyoruz," dedi Hettar. "Ama neden dövüşüyorlar?"

"Zandramas bir kadın mıymış?" diye sordu Lelldorin hayretle.

Hettar başıyla onayladı. "Kraliçe Porenn daha önce bunu öğrenmişti. Alorn krallarına haber yolladı, Ço-Hag da bana söyledi."

Zandramas, son derece önemsiz bir şey yapıyormuş gibi, kalan üç Grolim'i de devirdi. "Eee Agachak," dedi sonra, "artık saklandığın yerden çıkacak mısın? Yoksa seni bulup çıkartmak için benim mi gelmem icap ediyor?"

Uzun boylu, kadavra kılıklı bir Grolim, ağaçların arkasından çıktı. "Ateşin beni etkilemez Zandramas," dedi adam, kukuletalı kadına yaklaşırken.

"Benim aklımdaki de ateş değildi zaten Agachak," diye mırıldandı Zandramas. "Senin kaderine düşen *bu* olacak." Sanki aniden bulanıklaştı, titreşti; kadının az önce durduğu yerde muazzam, korkunç bir yaratık duruyordu. Yılan gibi uzun bir boynu ve yarasa gibi kanatları vardı.

"Belar!" diye küfretti Barak. "Bir ejderhaya dönüştü!"

Ejderha kanatlarını açarak havaya yükseldi. Kadavra kılıklı

Grolim olduğu yere sindikten sonra iki kolunu birden uzattı. İnsanı sersemleten bir ses oldu ve ejderha aniden yeşil bir ateş örtüsüyle kaplandı. Ejderhanın ağzından gelen gök gürültüsü gibi ses hâlâ Zandramas'ın sesiydi. "Çalışmalarına daha özen göstermeliydin Agachak. Eğer dikkat etmiş olsaydın Torak'ın ejderhaları büyüye karşı bağışık yarattığını bilirdin." Ejderha artık dehşet içinde kalmış olan Grolim'in tepesine yükseldi. "Aklıma gelmişken Agachak," dedi Zandramas, "Urvon'un öldüğünü bilmek seni memnun edecektir. Onu gördüğünde selamlarımı söylersin." Ve sonra saldırarak pençelerini Agachak'ın göğsüne sapladı. Ejderhanın ağzından çıkan isli bir alev yüzünü yutmadan önce Agachak'ın viyakladığı duyuldu. Sonra ejderha Grolim'in kafasını ısırıp koparttı.

Lelldorin kusacakmış gibi bir ses çıkarttı. "Ulu Çamdar!" dedi nefesi kesilir gibi, tiksindiğini belli eden bir sesle. "Onu yiyor."

Ejderha dehşet verici ziyafetine devam ederken korkunç çatırtı sesleri duyuluyordu. Sonunda, bir zafer çığlığıyla koca kanatlarını gererek doğuya doğru uçtu.

"Artık dışarı çıkmamda bir mahzur var mı?" diye geldi titrek bir ses yakınlarda bir yerlerden.

"Çıksan fena olmaz," dedi Barak meşum bir sesle, kılıcını çekerek.

Konuşan bir Thuldu. Çamur rengi saçlı, sarkık dudaklı, genç bir adamdı.

"Bir Thulun Mallorya'da ne işi var?" diye sordu Lelldorin yabancıya.

"Beni Agachak getirdi," diye cevap verdi Thul, zangır zangır titrerken.

"Senin adın ne?" diye sordu Relg adama.

"Ben Mishrak ac Thul Kralı Nathel. Agachak, burada yapacağı bir şeyde yardım edersem, beni Angarak Hükümdarı yapacağını söylemişti. Ne olur beni yalnız bırakmayın." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Barak arkadaşlarına baktı. Hepsinin yüzlerinde bir acıma ifadesi vardı. "Aman tamam," dedi gönülsüzce. "Sen de gel bari."

ONUNCU BÖLÜM

"NESİ VAR Pol Teyze?" Garion kucağında battaniyeye sarılmış çapulları pışpışlayan Ce'Nedra'ya bakıyordu.

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum," dedi Polgara. "Sadi, biraz orete ihtiyacım var."

"Bu gerçekten iyi bir fikir mi Leydi Polgara?" diye sordu hadımağası. "Bu haldeyken…" İnce parmaklı ellerini bir şeyler ima edercesine açtı.

"Eğer bir tehlike varsa Pol Teyze…" diye başladı Garion.

"Oret oldukça zararsızdır," diye kesti sözünü Polgara. "Kalbi biraz uyarır ama Ce'Nedra'nın kalbi sağlam. Kıtanın diğer yarısındayken bile çarptığını duyabiliyorum. Ne olduğunu hemen öğrenmemiz, lazım ve en hızlı yol orettir."

Sadi kırmızı deri kutusunu açarak minik şişeciklerinden birini Polgara'ya uzattı. Polgara kararlı bir edayla sarı sıvıdan üç damlayı bir kupaya damlattıktan sonra kupayı suyla doldurdu. "Ce'Nedra canım," dedi ufak tefek kraliçeye, "susamış olmalısın. Bunun faydası olacaktır." Kupayı kızıl saçlı kıza uzattı.

"A, teşekkür ederim Leydi Polgara." Ce'Nedra suyu kana kana içti. "Aslında ben de tam birilerinden su isteyecektim."

"Çok başarılı Pol," diye fısıldadı Beldin.

"Temel şeyler amca."

"Ne konuştukları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Zakath Garion'a.

"Pol Teyze, Ce'Nedra'nın aklına susuzluk fikrini yerleştirdi."

“Siz bunu yapabiliyor musunuz?”

“Pol Teyze’nin de söylediği gibi, temel şeyler bunlar.”

“Sen de yapabiliyor musun?”

“Bilmiyorum. Hiç denemedim.” Öte yandan Garion’un tüm dikkati memnuniyet içersinde gülümseyen minik karısındaydı.

Polgara sükûnetle bekledi.

“Sanırım artık başlayabilirsiniz Leydi Polgara,” dedi Sadi birkaç dakika sonra.

“Sadi,” dedi Pol, dalgın bir edayla, “formaliteleri atlayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz birbirimizi. Ben öyle “Asaletmeapları” denince nefesi kesilenlerden değilim, o yüzden sen neden “Leydi”lerle bu kadar uğraşıyorsun?”

“Teşekkür ederim Polgara.”

“Şimdi, Ce’Nedra,” dedi Polgara.

“Efendim Pol Teyze?” dedi minik kraliçe, gözleri hafifçe bulanık bakarak.

“Her şeyin bir ilki vardır,” dedi İpek, Beldin’e.

“Epey bir zamandır Garion ile birlikte yaşıyor,” diye cevap verdi cüce. “Üzüm üzüme baka baka kararır.”

“Acaba Polgara’ya *ben* öyle hitap etseydim ne olurdu?”

“Denemeni tavsiye etmem,” dedi Beldin ona. “Gerçi sana kalmış, çok ilginç bir turp olurdun.”

“Ce’Nedra,” dedi Polgara, “bebeğini nasıl geri aldığını anlatmak ister misin?”

“Arell onu benim için buluvermiş.” Ce’Nedra gülümsedi. “Artık Arell’i sevmek için çok daha fazla nedenim var.”

“Hepimiz Arell’i seviyoruz.”

“Ne kadar güzel değil mi?” Ce’Nedra battaniyeyi açarak, çaputları gösterdi.

“Çok şeker canım. Arell’le konuşabilecek fırsat buldunuz mu bari?”

“A, tabii Pol Teyze. Çok önemli bir şey yapıyor. O yüzden şimdi bize katılamadı. Bize Perivor’da yetişebileceğini söyledi -ya da belki daha sonra Korim’de.”

“Demek ki nereye gittiğimizi biliyormuş?”

“Yok canım Pol Teyze.” Ce’Nedra güldü. “Ona ben anlatmak zorunda kaldım. Bizimle birlikte olmayı o kadar çok istiyor ki; ama çok önemli işleri var. Nereye gittiğimizi sordu, ben de ona Perivor

ile Korim'i anlattım. Gerçi Korim'i duyunca biraz hayret etti."

Pol Teyze'nin gözleri kısıldı. "Anlıyorum," dedi. "Durnik, bir çadır kurar mısın? Bence Ce'Nedra ile bebeği biraz dinlenmeli."

"Hemen Pol," diye kabul etti kocası, Polgara'ya şöyle bir bakar bakmaz.

"Şimdi sen söyleyince fark ettim Pol Teyze," dedi Ce'Nedra neşeyle, "aslında kendimi biraz yorgun hissediyorum; eminim Geran'ın da uykuya ihtiyacı vardır. Bebekler çok uyurlar, bilirsin ya. Önce onu bir emzireyim, sonra uyur. Ne zaman meme emse uyur zaten."

"Sakin ol," dedi Zakath sessizce Garion'a, Riva Kralının gözleri yaşarınca. Mallorya İmparatoru arkadaşının omzunu sıkı sıkı tuttu.

"İyi ama uyandığı zaman ne olacak?"

"Polgara her şeyi ayarlar."

Durnik çadırı kurduktan sonra Polgara dalgın kızı içeri soktu. Bir süre sonra Garion hafif bir dalgalanma hissetti ve bir fısıltı sesi duydu. Sonra teyzesi, kucağında Ce'Nedra'nın bohçasıyla dışarı çıktı. "Şunu yok et," dedi bohçayı Garion'un eline tutuşturarak.

"İyi olacak mı?" diye sordu Garion teyzesine.

"Şu anda uyuyor. Bir saat içinde uyanacak, uyandığında da olanların hiçbirini hatırlamayacak. Hiçbirimiz ona bunu hatırlatmayacağız ve böylece mesele kapanacak."

Garion bohçayı ormanda bir çalının altına sakladı. Geri döndüğünde Cyradis'in yanına gitti. "Zandramas'tı değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Cyradis sadece.

"Ve sen bunun olacağını biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"Neden bizi uyarmadın?"

"Böyle bir şey yapmak, vuku bulacak olan bir şeye müdahale etmek olurdu."

"Bu çok acımasızcaydı Cyradis."

"Lüzum eden olaylar bazen öyledir. Size söylemiştim Belgarion, Zandramas Kell'e sizin gibi giremezdi. O sebeple buluşma yerini sizin yol arkadaşlarınızın birinden öğrenecekti, yoksa doğru zamanda, Artık Olmayan Yer'de olamaz."

"Neden Ce'Nedra?"

"Hatırlarsanız Zandramas kraliçeyi daha önce de iradesi altına

almıştı. O bağı yeniden kurmak onun için zor olmaz.”

“Bunu affetmeyeceğim Cyradis.”

“Garion,” dedi Zakath, “bırak artık. Ce’Nedra incinmedi, üstelik Cyradis sadece yapması gereken şeyi yapıyordu.” Malloryalı garip bir şekilde savunmaya geçmişti.

Yüzü hiddetten adeta moraran Garion dönerek iri adımlarla uzaklaştı.

Gerçekten de Ce’Nedra uyandığında ormandaki karşılaşma ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve normale dönmüş görünüyordu. Durnik çadırı topladı ve hep birlikte yola koyuldular.

Gün kavuşurken bir ormanın kıyısına vardılar ve gece konaklamak için hazırlandılar. Garion dikkatle Zakath’tan sakınıyor, arkadaşının gözleri bağlı kâhineyi savunmak için hemen ortaya atılmasından sonra, yeterince medeni davranamamaktan korkuyordu. Hep birlikte Kell’den ayrılmadan önce Zakath ile Cyradis uzun bir sohbete dalmışlardı ve şimdi İmparator kendini tamamen kûhincnin amacına adamıştı. Gerçi gözlerinde bazen bir sıkıntı okunuyordu ve sık sık eyerinde dönüp kıza bakıyordu.

Yine de o gece, birlikte nöbete kaldıklarında Garion için arkadaşından kaçınmak mümkün olmamıştı.

“Hâlâ bana kızgın mısın Garion?” diye sordu Zakath.

Garion içini çekti. “Hayır, değilim galiba,” dedi. “Aslında tam olarak da kızgın sayılmazdım - biraz rahatsız oldum, o kadar. Daha çok Zandramas’a kızgınım, sana veya Cyradis’e değil. Karıma oyun oynayanları sevmem.”

“Olması gerekiyordu bunun, biliyorsun değil mi? Zandramas buluşmanın nerede olacağını öğrenmek zorundaydı. Onun da orada olması gerekiyor.”

“Muhtemelen haklısındır. Cyradis sana görevinle ilgili hiç ayrıntı verdi mi?”

“Birkaç tane. Gerçi bu konuda konuşmam yasak. Bütün söyleyebileceğim çok önemli birinin geleceği ve benim ona yardım etmem icap ettiği.”

“Bunlar da ömrünün bütün kalanını mı kapsayacak?”

“Büyük bir ihtimalle birçok başka insanın da.”

“Benimkini de mi?”

“Zannetmem. Galiba senin görevin karşılaşmadan sonra bitecek. Cyradis, senin zaten yeterince şey hallettiğini ima etti.”

O sabah erkenden yola koyuldular ve Balasa Nehri’nin batı

kıyısında uzanıp giden ovalara doğru atlarını sürdüler. Orada burada kaba görünüşlü çiftlik köyleri vardı ama içlerindeki binalar gerçekten de çok güzel inşa edilmişti. Dalasyalı köylüler tarlalarda en ilkel aletlerle çalışıyordu.

"Bütün bunlar dikkat dağıtmak için," dedi Zakath alayla. "Bu insanlar muhtemelen Melcenelilerden bile daha kültürlüdür ve bu gerçeği gizlemek için de bu kadar zahmete katlanıyorlar."

"Eğer gerçek biliniyor olsaydı sizin halkınız veya Torak'ın rahipleri onları rahatsız etmeden bırakırlar mıydı?" diye sordu Cyradis.

"Muhtemelen bırakmazlardı," diye itiraf etti İmparator. "Özellikle Melceneliler, Dalları bürokratik işlere koşmak için zorlarlardı."

"Bu bizim görevlerimizle bağdaşmazdı."

"Bunu şimdi anlıyorum. Mal Zeth'e döndüğümde Dalasya Toprakları konusunda bazı düzenlemeler yapmalıyım. Sizin halkınız Mallorya'nın kalanına pancar ve turp yetiştirmekten çok daha önemli bir şey yapıyor."

"Eğer her şey yolunda giderse, buluşma sağlandığında bizim işimiz de bitmiş olacak İmparator Zakath."

"Ama çalışmalarınız devam edecek, öyle değil mi?"

Cyradis gülümsedi. "Kaçınılmaz olarak. Asırların alışkanlığı kolay kolay bırakılmaz."

Belgarath atını Cyradis'in yanına çekti. "Perivor'a vardığımızda ne aradığımız konusunda biraz daha açıklayıcı olabilir misin acaba?"

"Kell'de söylemiş olduğum gibi Kadim Belgarath. Perivor'da, sizi Artık Olmayan Yer'e götürecek olan haritayı arayacaksınız."

"Nasıl oluyor da Perivor halkı bu yerin gizini dünyanın geri kalanından daha çok biliyor?"

Cyradis cevap vermedi.

"Sanırım bu, bana söylemeyeceğin şeylerden biri."

"Şu anda söyleyemem Belgarath."

Beldin havadan süzülerek geldi. "Hazır olsanız iyi olur," dedi. "Tam önünüzde devriyeye çıkmış Darshiva askerleri var."

"Kaç tane?" diye sordu Garion hemen.

"Bir düzine kadar. Yanlarında bir de Grolim var. Çok yaklaşmak istemedim ama sanırım bizim Akgöz. Bir sonraki vadide, bir koruda pusuya yatmışlar."

“Bu taraftan geldiğimizi nereden biliyor?” diye sordu Kadife şaşkınlıkla.

“Zandramas Perivor’a gittiğimizi biliyor,” diye cevapladı Polgara. “En kestirme yol budur.”

“Bir düzine Darshivalı o kadar önemli bir tehdit sayılmaz,” dedi Zakath kendinden emin bir edayla. “O halde, pusunun amacı ne olabilir?”

“Bizi geciktirmek,” diye açıkladı Belgarath. “Zandramas Perivor’a bizden önce gidebilmek için bizi alıkoymak istiyor. Naradas ile uzun mesafeden de konuşabiliyor. Lengha’ya kadar her milde bize bir tuzak kurmuşsa şaşmamak lazım.”

Zakath kısa sakalını kaşıyarak, düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Sonra eyerindeki heybelerden birini açıp bir harita çıkartarak inceledi. “Hâlâ Lengha’dan on beş mil kadar uzaktayız,” dedi. Gözlerini kısarak Beldin’e baktı. “Bu mesafeyi ne kadar zamanda kat edebilirsin?”

“Birkaç saatte. Neden?”

“Orada bir imparatorluk garnizonu var. Sana, garnizon komutanına götürmen için üzerinde mührüm bulunan bir mesaj vereceğim. Askerleriyle yola çıkarak, o tuzakları arkadan basacak. Naradas da bizi daha fazla rahatsız edemeyecek.” Sonra aklına bir şey geldi. “Kutsal Kâhine,” dedi Cyradis’e, “Darshiva’da bana, Kelle gelirken askerlerimi arkamda bırakmamı söylemiştiniz. Bu yasak hâlâ geçerli mi?”

“Hayır Kal Zakath.”

“Güzel. Şu mesajı yazayım o halde.”

“Peki ya tam önümüzde saklanan devriye?” diye sordu İpek Garion’a. “Yoksa Zakath’ın askerleri gelinceye kadar bekleyecek miyiz?”

“Gerekmez. Küçük bir idmana ne dersin?”

İpek’in cevaben sırıtışı gaddarcaydı.

“Gerçi hâlâ bir sorunumuz var,” dedi Kadife. “Beldin Lengha’ya gidince, bize pusuları haber verecek kimse kalmayacak.”

“Sarı saçlı dişiye endişe etmemesini söyle,” dedi kurt Garion’a. “Biri, görünmeden hareket etmeyi becerebilir, ya da biri görülse bile, insan şeyler ona kulak asmaz.”

“Tamam Liselle,” dedi Garion. “Kurt bizim için öncülük yapacak.”

“Yanımızda olması bize çok yarar sağlayan bir kişi,” dedi Kadife

gülümseyerek.

“Kişi mi?” dedi İpek.

“Öyle değil mi?”

İpek kaşlarını çattı. “Bu konuda haklı olabilirsin. Kesinlikle bir kişiliği var, değil mi?”

Kurt İpek’e kuyruk salladıktan sonra iri adımlarla fırladı.

“Pekâlâ beyler,” dedi Garion, Demirpençe’nin kılıcının kınını gevşeterek, “haydi gidip şu pusuya yatmış Darshivalıları bir ziyaret edelim.”

“Naradas sorun yaratmaz mı?” diye sordu Zakath, notu Beldin’e uzatırken.

“Deneyeceğini umuyorum,” diye cevap verdi Garion.

Öte yandan Naradas, koruda ağaçların arasına gizlenmiş Darshivalılar arasında çıkmadı. Pusucuların çoğu dövüşten çok kaçmakta usta olunca çatışma kısa sürmüştü.

“Amatörler,” dedi Zakath azarlamasına, kılıcını yerde yatan adamlardan birinin pelerinine silerken.

“Onunla epeyce ustalaşmaya başladın, biliyor musun?” diye övdü onu Garion.

“Gençken verdikleri dersleri hatırlamaya başladım galiba,” diye cevap verdi Zakath alçakgönüllülükle.

“Kılıcını tıpkı Hettar’ın süvari kılıcını kullandığı gibi kullanıyor değil mi?” diye dikkat çekti İpek, hançerlerinden birini Darshivalıların birinin göğsünden çekip çıkartırken.

“Çok benziyor,” diye kabul etti Garion, “üstelik Hettar’ı Algarya’daki en iyi kılıç kullananlardan biri olan Ço-Hag eğitmişti.”

“Taur Urgas’ın da müşkül tarafından öğrendiği gibi,” diye ekledi İpek.

“O dövüşü seyretmek için neler vermezdim,” dedi Zakath hüzünle.

“Ben de,” dedi Garion, “ama o sırada başka bir yerde meşguldüm.”

“Torak’a çaktırmadan yaklaşıyordun, öyle mi?” diye sorguladı Zakath.

“Bence ‘çaktırmadan yaklaşmak’ doğru bir tanım sayılmaz. Geldiğimi biliyordu.”

“Gidip hanımlarla Belgarath’ı çağırayım,” dedi Durnik.

“Beldin benimle konuştu,” dedi Belgarath yollarına devam

ederken. “Siz buraya gelmeden az önce Naradas bu korudan uçmuş. Beldin onu öldürmeyi düşünmüş ama pençelerinde parşömeni tutuyormuş.”

“Ne biçimini almış?” diye sordu İpek. “Naradas yani?”

“Bir kuzgun,” dedi Belgarath, tiksintiyle. “Her nedense Grolimler kuzgunları pek sever.”

İpek aniden gülmeye başladı. “Murgo Asharak Arendiya ovasında bir kuzguna dönüştüğünde Polgara’nın onunla uğraşsın diye o kartalı çağırdığı zamanı hatırlıyor musunuz? Neredeyse bir saat boyunca kara tüyler yağmıştı gökyüzünden.”

“Murgo Asharak kim?” diye sordu Zakath.

“Ctuchik’in adamlarından biriydi,” diye cevap verdi Belgarath.

“Kartal onu öldürdü mü?”

“Hayır,” dedi İpek. “Garion daha sonra halletti.”

“Kılıcıyla mı?”

“Hayır. Elleriyle.”

“Korkunç bir yumruk indirmiş olmalı. Murgolar yapılı adamlardır.”

“Aslında sadece bir tokattı,” dedi Garion. “Onu tutuşturdum.” Yıllardır Asharak’ı düşünmemişti. Hayretle, bu hatıranın onu artık rahatsız etmediğini fark etti.

Zakath ona dehşetle bakıyordu.

“O, annemle babamı öldüren adamdı,” diye açıkladı Garion. “Yaptığım uygun gelmişti. Onları yakarak öldürmüştü o yüzden ben de ona aynısını yaptım. Yolumuza devam edelim mi?”

Yorulmak nedir bilmeyen dişi kurt önden giderek güneş kavuşmadan pusuya yatmış iki grup daha buldu. İlk başarısız pusudan hayatta kalanlar haberi yaymışlardı, o yüzden bu iki Darshivalı grubu, Garion ile arkadaşlarının üzerlerine gelişini görünce panik içinde kaçmıştı.

“Hayal kırıklığına uğradım,” dedi Sadi ikinci grubu da püskürttüklerinde. Küçük, zehirli hançerini yeniden kınına soktu.

“Herhalde Naradas, bütün bu zahmete boşu boşuna katlanmış olduğunu öğrenince o adamlarla ciddi bir konuşma yapar,” diye ekledi İpek neşeyle. “Muhtemelen bir sunak bulur bulmaz, hatırı sayılır bir kısmını hemen kurban ediverir.”

Zakath’ın Lengha’daki imparatorluk garnizonundan gelen adamlarla erkesi gün öğlen vakitlerinde karşılaştılar. Garnizonun komutanı atım ileri sürerek Zakath’a hayretler içinde bakakaldı.

“İmparator Hazretleri,” dedi, “gerçekten siz misiniz?”

Zakath kara sakalını ovuşturdu. “Bunu mu kastediyorsun Albay?” Güldü. “Şuradaki yaşlı adamın önerisiydi.” Belgarath’ı işaret etti. “İnsanların beni tanımasını istemiyorduk ve benim yüzüm Mallorya’daki bütün paralara basılı durumda. Kuzeye gelirken bir sorunla karşılaştınız mı?”

“Anlatmaya değecek bir şey olmadı Haşmetmeapları. Bir-iki düzine Darshiva askeriyle karşılaştık - genellikle ağaç öbeklerinde saklanıyorlardı. Çevirdiğimiz her öbekte askerler hemen teslim oldular. Çok başarılı teslim oluyorlar.”

“Biz de çok güzel kaçtıklarına tanık olduk.” Zakath gülümsedi.

Albay imparatoruna biraz tereddütle baktı. “Umarım bunu söylediğim için kızmazsınız Haşmetmeapları ama sizi en son Mal Zeth’te gördüğümden bu yana çok değişmişsiniz.”

“Ya?”

“Her şeyden önce şimdiye kadar sizi hiç silahlı görmemiştim.”

“Tehlikeli günler yaşıyoruz Albay. Tehlikeli günler.”

“Ve eğer kızmazsanız Haşmetmeapları, daha önce sizin hiç güldüğünüzü duymamış, hatta gülümsediğinizi görmemiştim.”

“Daha önce pek nedenim yoktu Albay. Lengha’ya gidelim mi?”

Lengha’ya vardıklarında Cyradis Toth’un yardımıyla onları doğrudan, garip şekilli bir geminin beklediği rıhtıma götürdü.

“Teşekkür ederim Albay,” dedi Zakath garnizon komutanına. “Bu gemiyi hazırladığınız için çok düşüncelisiniz.”

“Özür dilerim Asaletmeapları,” diye cevap verdi subay, “ama bu gemiyle benim bir alakam yok.”

Zakath hayretle Toth’a bakınca, iriyarı dilsiz Durnik’e bakıp kısaca gülümsedi.

Durnik biraz kaşlarını çattı. “Hazır ol Kal Zakath,” dedi. “Bu geminin hazırlıkları birkaç bin yıl önceden yapılmış.”

Aniden gülümsemeye başlayan Belgarath’ın yüzü kırış kırış olmuştu. “O halde tam zamanında geldik. Randevularıma geç kalmaktan nefret ederim.”

“Öyle mi?” dedi Beldin. “Bir keresinde gelmen gereken vakitten beş yıl sonra geldiğini hatırlıyorum da.”

“Bir şey olmuştu.”

“Genellikle bir şey olur. Bu, Maragor’daki kızlarla zaman geçirdiğin döneme denk gelmiyor muydu?”

Belgarath öksürerek, kızına doğru biraz mahcup bir bakış fırlattı.

Polgara bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Geminin mürettebatı tıpkı, onları Cthol Murgos'taki Gorut sahilinden Verkat Adası'na taşıyan dilsiz mürettebata benziyordu. Garion bir kez daha o garip tekrarlanma hissine kapılmıştı. Gemiye biner binmez mürettebat bütün halatları çözerek yelken açtı.

"Garip," diye gözlemledi İpek. "Rüzgâr denizden esiyor ama biz tam rüzgâra doğru gidiyoruz."

"Ben de fark ettim," diye aynı fikirde olduğunu beyan etti Durnik.

"Ben de fark etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Galiba normal kurallar Dallara işlemiyor."

"Belgarion, arkadaşınız Zakath ile birlikte benimle kıç kamarasına gelebilir misiniz?" dedi Cyradis rıhtımdan çıktıktan sonra.

"Elbette Kutsal Kâhine," diye cevap verdi Garion. Üçü birlikte geminin kıçına doğru ilerlerken Zakath'ın neredeyse gayri ihtiyari Toth'un özenini taklit ederek gözleri bağlı kızı elinden tutarak yönlendirdiğini fark etti. Tam o anda Riva Kralının aklına bir şey geldi. Arkadaşına iyice dikkatle baktı. Zakath'ın yüzü garip bir nezaket taşıyordu ve gözlerinde garip bir ifade vardı. Bu düşünce çok saçmaydı tabii ki ama sanki Mallorya İmparatorunun gönlünü doğrudan görebiliyormuş gibi Garion bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu. Tebessümünü büyük bir özenle gizledi.

Kıç kamarada pırıl pırıl iki zırh duruyor, aynı Vö Mimre şövalyelerine benziyorlardı.

"Bunlar Perivor'da üzerinizde olmalı," dedi Cyradis onlara.

"Bir nedeni vardır herhalde," dedi Garion.

"Tabii ki. Kıyıya yaklaştığımızda her ikiniz de yüzlüklerinizi kapatacaksınız ve ben müsaade edinceye kadar, hiçbir şartta açmayacaksınız."

"Ama bize nedeninin ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Cyradis gülümseyerek elini Garion'un koluna koydu. "Bunun gerçekten lüzumlu olduğunu bil yeter."

"Ben de öyle bir fikre sahip olacağını tahmin etmiştim nedense," dedi Garion Zakath'a. Kamaranın kapısına gitti. "Durnik," diye seslendi, "biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

"Hemen giymek zorunda değiliz, değil mi?" diye sordu Zakath ona.

“Daha önce hiç baştan aşağı zırhlara bürünmüş müydün?”

“Hayır. Zırh giydiğimi söyleyemem.”

“Alışmak biraz zaman alıyor. Mandorallen bile zırhını ilk giydiğinde biraz homurdanırdı.”

“Mandorallen mi? Hani şu senin Mimbreli dostun mu?”

Garion başıyla onayladı. “Ce’Nedra’nın koruyucu şövalyesi olur.”

“Ben senin Ce’Nedra’nın koruyucusu olduğunu sanıyordum.”

“Ben onun kocasıyım. Farklı kurallar geçerli oluyor.” Eleştirel bir gözle oldukça hafif ve ince bir silah olan Zakath’ın kılıcına baktı. “Daha büyük bir kılıca ihtiyacı olacak Cyradis,” dedi kâhineye.

“O dolabın içinde Belgarion.”

“Her şeyi düşünmüş,” dedi Garion alayla. Dolabı açtı. İçinde, neredeyse omuz hizasına gelen, ağır, geniş bir kılıç duruyordu. Kılıcı iki eliyle birden kaldırdı. “Kılıcınız Haşmetmeapları,” dedi, kabzasını Zakath’a uzatarak.

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları.” Zakath sırıttı. Kılıcı alırken gözleri faltaşı gibi açıldı. “Torak’ın dişi!” diye sövdü, neredeyse devasa silahı düşürecek gibi olarak. “İnsanlar gerçekten de bunu birbirleri üzerinde kullanıyor mu?”

“Sık sık. Bu Arendiya’da en yaygın eğlence çeşididir. Eğer onun ağır olduğunu düşünüyorsan, bir de benimkini dene.” Sonra Garion’un aklına bir şey geldi. “Uyan,” dedi oldukça buyurgan bir edayla Taş’a.

Taş’ın mırıltısı biraz alınmış gibiydi.

“Abartma,” diye talimat verdi Garion, “ama arkadaşımın kılıcı onun için biraz ağır. Kılıcı biraz hafifletelim - yavaşça.” Garion, kılıcı kaldırmak için uğraşan Zakath’ı seyrediyordu. “Biraz daha,” diye talimat verdi Taş’a.

Kılıcın ucu havaya kalktı - yavaşça.

“Böyle nasıl?” diye sordu Garion.

“Belki biraz daha…” diye homurdandı Zakath.

“Yap,” dedi Garion Taş’a.

“Böylesi daha iyi…” diye içini çekti Zakath. “Ama o taşla öyle konuşmak tehlikeli değil mi?”

“Kesin olman lazım. Bir köpek, hatta bir at gibidir - hatta bir kadın gibi de diyebiliriz.”

“Sözünüzü unutmayacağım Kral Belgarion,” dedi Cyradis soğuk

bir edayla.

Garion kıza sırıttı. “Unutacağınızı düşünmemiştim zaten Kutsal Kâhine,” dedi tatlılıkla.

“Sana bir puan,” dedi Zakath.

“Gördün mü ne kadar faydalı?” diye güldü Garion. “Hâlâ seni bir Alorn yapma şansım var.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

GEMİ rüzgâra karşı ilerlemeye devam etti ve limandan üç fersah kadar açıldıktan sonra hareketsiz, meleksi kanatlarla havada süzülen albatros çıktı ortaya. Tek bir çığlık atınca Polgara ona karşılık olarak başını eğdi. Sonra, sanki gemiye rehberlik ediyormuş gibi tam cıvadranın önünde yerini aldı.

"Bu garip değil mi?" dedi Kadife. "Tıpkı Verkat Adası'na giderken gördüğümüz kuşa benziyor."

"Benzemiyor canım," dedi Polgara. "Aynı kuş."

"Bu imkânsız Leydi Polgara. O kuş dünyanın ta öbür tarafındaydı."

"Öyle kanatları olan bir kuş için mesafelerin hiç önemi yoktur."

"Burada ne yapıyor?"

"Kendine ait bir vazifesi var."

"Ya? Nedir o?"

"Bana söylemedi, benim sormam da çok ayıp olurdu."

Zakath güvertede bir aşağı, bir yukarı yürüyerek zırhına yerleşmeye çalışıyordu. "Muhteşem *görünüyor* ama aslında çok rahatsız, değil mi?"

"Üzerinde olması gerektiği anda olmazsa hissedeceğin rahatsızlığın yanında solda sıfır kalır," dedi Garion.

"Ama zamanla insan alışıyor, değil mi?"

"Pek kayda değer bir değişiklik olmuyor, hayır."

Perivor adasına belli bir mesafe olduğu halde sessiz

mürettebatıyla garip gemi hızla ilerleyerek ertesi gün öğlen vakitlerinde onları ormanlık bir sahile indirdi.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi İpek Garion'a, atları indirirlerken, "o gemiden indiğime çok memnunum. Rüzgâra karşı giden ve küfretmeyen mürettebatı olan bir gemi benim sinirlerime dokunuyor nedense."

"Bütün bu işte *benim* sinirlerime dokunan bir sürü şey var," diye cevapladı Garion.

"Aradaki tek fark ben sıradan bir insanım. Sen bir kahramansın."

"Bunun ne alakası var?"

"Kahramanların sinir olma hakları yoktur."

"Kim koymuş bu kuralı?"

"Bu, bilinen bir gerçektir. O albatrosa ne oldu?"

"Karayı görür görmez uçup gitti." Garion yüz siperliğini indirdi.

"Polgara onlar hakkında ne derse desin," dedi İpek ürpererek. "Bir sürü gemici tanıdım ve hiçbirinin o kuşlar hakkında iyi bir şey söylediğini duymadım."

"Gemiciler batıl inançlı olur."

"Garion, tüm batıl inançların gerçek bir temeli vardır." Ufak tefek adam kumsalın üst kenarından başlayan karanlık ormana gözlerini kısarak baktı. "Pek kucak açan bir sahile benzemiyor, değil mi? Acaba gemi neden bizi bir limana bırakmadı?"

"Bence kimse Dalların neden, nasıl davrandıklarını bilemez."

Son atlar da gemiden indirildikten sonra Garion ile diğerleri atlarına atlayarak kumsaldan ormana doğru ilerlediler. "Zakath ile sana birer mızrak kessem fena olmayacak galiba," dedi Durnik Garion'a. "Cyradis'in, sizi zırhlara büründürmek için bir nedeni vardır herhalde ama baktım da mızrağı olmayan zırhlı adamlar biraz çıplak duruyor." Atından indi, baltasını aldı ve ağaçların arasına girdi. Birkaç dakika sonra sağlam iki sırıkla döndü. "Akşam için durduğumuzda uçlarını da yaparım," diye söz verdi.

"Bu çok hantal olacak," dedi Zakath, mızrak ve kalkanıyla beceriksizce başa çıkmaya çalışarak.

"Bak böyle yapacaksın," dedi Garion göstererek. "Kalkanı sol koluna bağla ve dizginleri sol elinle tut. Sonra mızrağın sapını, üzenginin üzerine sağ ayağının yanına yerleştir ve sağ elinle de yerinde tut."

"Hiç mızrakla dövüştün mü?"

"Birkaç kere. Zırh giyen bir rakip karşısında son derece etkili

oluyor. Bir kere adamı atından düşürürsen, yeniden ayağa kalkabilmesi epey bir zamanını alıyor.”

Beldin, her zamanki gibi öncülük yapmaya gitmişti. Adeta hareketsiz kanatlarla ağaçların arasından süzülerek yanlarına indi. “İnanmayacaksınız,” dedi Belgarath’a kendi biçimine döndükten sonra.

“Ne oldu?”

“İleride bir şato var.”

“Ne var?”

“Büyük bir yapı. Genellikle surları vardır, etrafında su dolu bir hendek ve bir asma köprüsü olur.”

“Şatonun ne olduğunu biliyorum Beldin.”

“O halde neden sordun? Her neyse, ilerideki sanki Arendiya’dan alınıp buraya konmuş gibi duruyor.”

“Bunu bize izah edebilir misin Cyradis?” diye sordu Belgarath kâhineye.

“Bu esrarlı bir şey değil Kadim Belgarath,” diye cevapladı kız. “İki bin yıl kadar önce, batıdan gelen bir grup maceraperestin gemisi bu adanın kıyısında batmıştı. Gemilerini onaramayacaklarını anlayınca buraya yerleşerek, yerli halktan kendilerine eş aldılar. Anayurtlarının geleneklerini, âdetlerini ve hatta lisanını muhafaza ettiler.”

“Yani bir sürü sizler, bizler, öyle mi?” diye sordu İpek.

Kız başıyla onayladı.

“Ve şatolarını?”

Yine başıyla onayladı.

“Ve bütün adamlar zırh giyiyorlar, öyle mi? Garion ile Zakath’ın giydiği gibi?”

“Aynen söylediğiniz gibi Prens Kheldar.”

İpek inledi.

“Ne var Kheldar?” diye sordu Zakath.

“Bu kadar bin fersahı Mimbrelerle karşılaşmak için kat etmişiz.”

“Thull Mardu savaş meydanından aldığım raporlara göre çok cesur insanlarmış. Bu da, bu adanın şanına bir açıklık getirmiş oluyor.”

“Evet, gerçekten öyle Zakath,” dedi ufak tefek adam ona. “Mimbreler dünyanın en cesur insanlarıdır - muhtemelen korkuyu anlayacak kadar beyinleri olmadığındandır. Garion’un arkadaşı

Mandorallen, yenilmez olduğuna kesinlikle inanıyor.”

“Öyledir,” dedi Ce’Nedra, koruyucu şövalyesini hiç düşünmeden savunmaya geçerek. “Çıplak elleriyle bir aslanı öldürdüğünü gözlerimle gördüm.”

“Ben de onun şanını duydum,” dedi Zakath. “Abartılmış olduğunu sanmıştım.”

“Pek sayılmaz,” dedi Garion. “Bir keresinde Barak ile Hettar’a, üçünün birlikte bütün bir Tolnedra lejyonuna saldırmayı önerdiğini duymuştum.”

“Belki de şaka yapıyordu.”

“Mimbre şövalyeleri *nasıl* şaka yapılacağını bilmezler,” diye açıkladı İpek.

“Burada oturup şövalyemi aşağılamanıza izin verecek değilim,” dedi Ce’Nedra hararetle.

“Onu aşağılamıyoruz Ce’Nedra,” dedi İpek. “Onu tarif ediyoruz. O kadar soylu ki benim tüylerimi diken diken ediyor.”

“Soyluluk bir Drasniyalı için yabancı bir kavram demek ki,” diye dikkat çekti ufak tefek kraliçe.

“Yabancı değil Ce’Nedra. Anlaşılmaz.”

“Belki de iki bin yıl içersinde değişmişlerdir,” dedi Durnik umutla.

“Ben buna pek güvenmezdim,” diye homurdandı Beldin. “Tecrübelerime dayanarak söyleyeyim, sürgünde yaşayan insanlar zamanla daha da katılaşıyor.”

“Lâkin, ben hepinize bir ihtarda bulunmak mecburiyetindeyim,” dedi Cyradis. “Bu adada yaşayan insanlar tuhaf bir karışıma sahiptir. Birçok cihetten biraz önce sizlerin tarif ettiğine uyarlar lâkin aynı zamanda kanlarında Dallık da vardır ve halkımızın tüm sanatlarına vakıftırlar.”

“Ay, ne iyi,” dedi İpek alayla, “büyü kullanan Mibreler. Tabii bunu, büyüyü nereye yönlendireceklerini bulabildiklerini tahayyül ederek öyle kabul ediyoruz.”

“Cyradis,” dedi Garion, “Zakath’la ben bu yüzden mi zırh giyiyoruz?”

Kâhine başıyla onayladı.

“Neden baştan söylemedin?”

“Bunu sizin keşfetmeniz icap ediyordu.”

“Eh, haydi gidip bir bakalım,” dedi Belgarath. “Daha önce de

Mimbrelerle uğraştık ve genellikle başımızı dertten uzak tutabildik.”

Etrafı altın ışıklara boyayan akşamüstü güneşinde ormanın içinden geçtiler; ağaçların kıyısına gelince Beldin’in sözünü ettiği yapıyı gördüler. Yüksek bir burnun üzerinde duruyordu ve bekleneceği gibi mazgallı siperlere, takviyelere sahipti.

“Korkunç,” diye mırıldandı Zakath.

“Bu ağaçların arasında gizlenmenin bir anlamı yok,” diye açıkladı Belgarath onlara. “Bu açıklığı görülmeden geçmemiz mümkün değil. Garion, sen Zakath’la önden git. Zırhlar içindeki adamlar her zaman biraz kibar karşılanır.”

“Doğrudan şatoya mı gideceğiz?” diye sordu İpek.

“Olabilir,” dedi Belgarath. “Eğer hâlâ Mimbreler gibi düşünüyorlarsa, bu gece bizi misafir bile etmek isteyebilirler, zaten bizim de bazı bilgilere ihtiyacımız olacak.”

Çayıra çıkarak, kasvetli görünüşlü şatoya doğru ilerlediler. “Oraya vardığımızda bırak da konuşmanın çoğunu ben yapayım,” dedi Garion Zakath’a. “Ben lehçelerini biliyor sayılırım.”

“İyi fikir,” diye kabul etti Zakath. “Büyük ihtimalle benim o sizli bizli konuşmalarda dilim damağıma dolaşır zaten.”

Şatonun içinden bir borazanın metalimsi sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra asma köprüden bir düzine parıltılı şövalye, tırıs bir gidişle çıktılar. Garion Chretienne’i biraz öne sürdü.

“Rica etsem adımlarınızı biraz hafifletebilir misiniz Şövalye Efendi,” dedi liderleri olduğu anlaşılan adam. “Ben Sör Astellig, buraların baronuyum. Bana isminizi ve yol arkadaşlarınızla sizi, kalemin kapılarına kadar neyin getirdiğini lütfeder misiniz?”

“İsmimi ifşa edemem Şövalye Efendi,” diye cevap verdi Garion. “Bunun, size zaman içersinde izah edeceğim muayyen sebepleri var. Şövalye dostum ve refakatimizdeki bu muhtelif dostlarımızla birlikte son derece acil bir maceraya atılmış durumdayız ve birkaç saate kadar üzerimize çökecek olduğunu düşündüğüm gece vaktinde, başımızı sokacak bir yer bulmak ümidiyle buraya geldik.”

“Bunu istemeniz kâfidir Şövalye Efendi,” dedi baron, “zira tüm hakiki şövalyeler maceraya atılmış bir refiklerine tesadüf ettiklerinde nezaketen davranmak bir yana şerefleri icabı ona yardımlarını sunarak, barınacak bir yer temin ederler.”

“Size minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem Sör Astellig. Sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi yanımızda seyahatimizin insafsızlığıyla ziyadesiyle bitap düşmüş muhterem hanımefendiler

bulunmakta.”

“Derhal kaleme doğru hareket edelim o halde Şövalye Efendi. Soylu bir nesebe sahip tüm erkeklerin en üstün vazifesi hanımların rahatlarını temin etmektir.” Atını gösterişli bir havayla döndürerek, hemen arkasında adamlarla şatosuna doğru gitmeye başladı.

“Zarif,” diye fikrini beyan etti Zakath, takdirle.

“Vo Mimbre’de bir süre kalmıştım,” diye açıkladı Garion ona. “Bir süre sonra insan lisana alışıyor. Tek sorun, cümleler o kadar karmaşık oluyor ki, bazen insan cümlenin sonuna varamadan, yolunu şaşırıyor.”

Baron Astellig asma köprüden önü çekti ve hep birlikte kaldırım taşlarıyla döşeli avluda attan indiler. “Uşaklarım sizi ve refakatinizdekileri münasip yerlere yerleştirecektir Şövalye Efendi,” dedi, “buralarda istirahat edebilirsiniz. Daha sonra, arzu ederseniz büyük salonda bana iştirak ederek, bu soylu maceranıza nasıl bir yardımda bulunabileceğimi ifşa edebilirsiniz.”

“Nezaketiniz ne kadar hoş Asaletmeapları,” dedi Garion. “Hanımların rahat ettiğini müşahede eder etmez Şövalye kardeşimle birlikte size hemen iştirak edeceğimden emin olabilirsiniz.”

Baronun uşaklarından birini ana binanın ikinci katındaki rahat dairelerin olduğu yere kadar izlediler.

“Beni gerçekten çok hayrete düşürdün Garion,” dedi Polgara. “Medeni bir dilin nasıl konuşulabileceğini bildiğini hiç tahmin etmezdim.”

“Baronla siz yalnız konuşsanız fena olmayacak galiba,” dedi Belgarath, Garion’a. “Kimliğinizi gizli tutmanızdaki gerekliliği gayet iyi idare ettin ama biz de etrafta dolanırsak, bizleri tanıştırmanı istemeye başlayabilir. Onu oldukça dikkatli yokla. Yerel âdetleri falan sor, ayrıca sor bakalım şu anda yaşanan bir savaş falan var mıymış?” Zakath’a baktı. “Bu adanın başkenti neresi?”

“Dal Perivor galiba.”

“O halde oraya gitmek isteyeceğiz. Tam olarak nerede kalıyor?”

“Adanın diğer tarafında.”

“Tabiatıyla,” diye içini çekti İpek.

“Haydi bir an önce harekete geçin,” dedi Belgarath zırhlı iki adama. “Ev sahibinizi bekletmeyin.”

“Bütün bunlar olup bittikten sonra onu bana kiralamayı düşünür müydün?” diye sordu Zakath Garion’a, birlikte holden tangırdayarak ilerlerlerken. “Sen hatırı sayılır bir kâr elde edersin,

ben de dünyadaki en etkili hükümete sahip olurum.”

“Ebediyen yaşayan bir adamın hükümet işlerine bakmasını ister misin gerçekten de?” diye sordu Garion düşünceli bir ses tonuyla. “Üstelik onun, İpek ile Sadi’nin toplamından bile daha ahlaksız olduğu gerçeğinden hiç söz etmiyorum. O çok kötü bir yaşlı adam Zakath. Nesillerden daha akıllı, ayrıca bir sürü iğrenç alışkanlığı var.”

“O senin deden Garion,” diye karşı çıktı Zakath. “Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?”

“Doğru, doğrudur Haşmetmeapları.”

“Siz Alornlar çok tuhaf insanlarsınız dostum.”

“Bunu hiç saklamaya çalışmadık ki dostum.”

Arkadan gelen bir tırnak sesi duydu ve dişi kurt aralarına girdi. “Biri nereye gittiğinizi merak etti,” dedi Garion’a.

“Biri ile birinin arkadaşı bu evin efendisiyle konuşmaya gidiyor küçük hemşire,” diye cevap verdi genç kral.

“Biri de arkadaşın ile senin yanında gelecek,” dedi kurt. “Eğer gerekirse, biri yanlış atılacak adımları engelleyebilir.”

“Ne dedi?” diye sordu Zakath.

“Ciddi bir hata yapmamızı engellemek için yanımızda gelecek,” dedi Garion.

“Bir kurt mu?”

“Bu, sıradan bir kurt değil Zakath. Ondan biraz kuşkulanmaya başladım.”

“Biri, bir yavrunun dahi, biraz da olsa sezgiye sahip olmasına sevindi.” Kurt havayı kokladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Garion. “Biri, bu kadar çok sevdiği birinin takdirini aldığı için mutlu oldu.”

Kurt kuyruğunu Garion’a salladı. “Gerçi biri bu keşfini kendine saklamanı rica ediyor.”

“Tabii ki,” diye söz verdi Garion.

“Neler konuştunuz öyle?” diye sordu Zakath.

“Kurtça şeyler işte,” dedi Garion. “Tam olarak tercüme edilemez.”

Baron Astellig zırhını çıkartmış, çatırdayarak yanan büyük bir ocağın önündeki kocaman koltuğa oturmuştu. “Hep böyle olmuştur Şövalye Efendiler,” dedi. “Taş insanı hasımlarına karşı muhafaza ediyor lâkin ebedi bir soğuğu var; inatçı sathından kışın ürpertisi

ayrılmakta biraz yavaş davranıyor. Mecburen, güneş adamızı o nazik hararetine gark ettiği halde ateşlerimizi canlı tutuyoruz.”

“Aynen sizin buyurduğunuz gibi Asaletmeapları,” diye cevapladı Garion. “Vo Mimbre’nin mücessem duvarları dahi bu zulmedici soğuğu barındırıyor.”

“Yani siz Şövalye Efendi, Vo Mimbre’yi gördünüz mü?” diye sordu baron hayretle. “Sahip olduğum ve olacağım her şeyi o efsanevi şehri görmek için seve seve feda ederdim. Söylesenize, nasıl bir yer?”

“Büyük, Asaletmeapları,” dedi Garion, “ve altın rengi taşları, güneşin şualarını, sanki semayı ihtişamıyla utandırmak istermiş gibi aksettiriyor.”

Baronun gözleri yaşardı. “Beni ihya ettiniz Şövalye Efendi,” dedi, aşırı duygusallıkla boğuluyormuş gibi çıkan bir sesle. “Soylu bir gayeye hizmet eden bir şövalyeyle tahmin edilmedik bu tesadüf ve onun ağzından çıkan bu belagatlı lâkırdılar hayatımın tacı olacaktır çünkü namütenahi yılların gidişatıyla yankılanan Vo Mimbre hatırası, buradaki yalnız sürgünümüze tahammül etmemize vesile olan yegâne şeydir; mamafih geçip giden her mevsimle akisleri daha da uzaklaşıyor, tıpkı ihtiyarlık üzerimize çöktükçe solan ve yitip giden rüyalarda hatırlanan, bizden önce intikal edip gitmiş olan biricik çehreler gibi.”

“Asaletmeapları,” dedi Zakath duraksayarak, “nutkunuz yüreğime nüfuz etti. Eğer o kudrete sahip olursam -ki sahip sayılırım- istikbalde bir gün sizi Vo Mimbre’ye götürerek, huzura çıkartacak ve sizi soydaşlarınızla buluşturmaya çalışacağız.”

“Görüyorsun ya,” diye mırıldandı Garion arkadaşına, “alışkanlık yaratıyor.”

Baron hiç çekinmeden gözlerini sildi. “Zannımca şu sizin köpeğiniz Şövalye Efendi,” dedi baron Garion’a, mahcup edici anı geçiştirmeye çalışarak, “bir kancık anladığım kadarıyla-”

“Sakin ol,” dedi Garion dişi kurda sertçe.

“Bu çok onur kırıcı bir terim,” diye hırladı kurt.

“Bunu o icat etmedi. Onun suçu değil.”

“İnce ve kıvrak bir surete sahip,” diye devam etti baron, “ve altın rengi gözlerinden, bu krallığı istila eden karışık soylu zavallı köpeklerin çok ötesinde bir zekâ fışkırıyor. Acaba Şövalye Efendi, onun cinsinin ne olduğunu bize izah edebilir misiniz?”

“Bir kurttur Asaletmeapları,” dedi Garion.

“Bir kurt mu?” diye nida etti baron, ayağa fırlayarak. “Bu dehşet saçan mahluk üzerimize sıçrayarak bizi midesine indirmeden önce firar etmeliyiz.”

Biraz hava atmak gibi olmuştu ama bazen bu tür hareketler insanları etkiliyordu. Garion uzanarak kurdun kulaklarını kaşıdı.

“İnanılmayacak surette cesursunuz Şövalye Efendi,” dedi baron, neredeyse büyük bir hayretle.

“Benim dostumdur Asaletmeapları,” diye cevapladı Garion. “Tahayyül dahi edemeyeceğiniz bir irtibat vardır aramızda.”

“Biri, sana şunu kesmeni tavsiye eder,” dedi kurt Garion’a, “tabii pençelerinden birini kaybetmek istemiyorsan.”

“*Yapamazsın*!” diye nida etti Garion, elini hızla geri çekerek.

“Ama bundan tam olarak emin olamıyorsun, değil mi?” Dişi kurt neredeyse sırıtırcasına dişlerini gösterdi.

“Mahlukatın lisanına mı vâkıfsınız?” Baronun nefesi kesilir gibi olmuştu.

“Birkaçının Asaletmeapları,” dedi Garion. “Her mahlukun kendine has lisanı vardır, bilirsiniz. Henüz yılanların lisanlarına hâkim olamadım. Sanırım bunun dilin şekliyle bir alakası var.”

Baron aniden gülmeye başladı. “Tuhaf birisiniz Şövalye Efendi. Şurada bana zihnimde tartacağım, bende ziyadesiyle hayret uyandıran öyle şeyler gösterdiniz ki. Neyse, şimdi asıl mevzuumuza dönelim. Maceranız hususunda bana neler ifşa edebilirsiniz?”

“Bu noktada çok dikkatli ol,” diye uyardı kurt Garion’u.

Garion düşündü. “Sizin de biliyor olmanız muhtemeldir ki Asaletmeapları,” diye başladı, “hali hazırda cihanda cesim bir şer kol gezmektedir.” Bu yeterince zararsızdı. Dünyada her zaman kol gezen bir kötülük olurdu zaten.

“Hakikaten,” diye kabul etti baron hararetle.

“Huzurunuzda bulunan metin arkadaşım ile benim yemin ederek üzerimize aldığımız vazife bu şer ile yüzleşmektir. Mamafih biliniz ki şayia, havlayan bir it gibi önümüzden koşarak -ifşa edilecek olsahüviyetimizi bizim harbe tutuştuğumuz menfur imansıza her yanda beyan ederdi. Eğer evvelden ikaz edilecek olursa bu bedhah hasım bizim yaklaştığımızı öğrenecek ve dalkavukları bize pusu kuracaklardır. İşte bu sebepledir ki kendimizi yüz siperliklerimizin arkasına gizliyor, cihana -cihanın muhtelif kısımlarında biraz şerefle anılıyor sayılabileceğinden- isimlerimizi beyan etmekten kendimizi men ediyoruz.” Garion eğlenmeye başlamıştı. “Biz, her ikimiz de

cihan üzerinde hayatta olan hiçbir şeyden korkmayız." Mandorallen dahi bunu, kendinden bu kadar emin söyleyemezdi. "Lâkin bu macera esnasında, yanımızda hayatlarını tehlikeye atmayı göze alamayacağımız, bizim için aziz dostlarımız var. Dahası maceramız bizim cesaretimizi daha zorlayabilecek, korkutucu surette bazı sihirlerle de doludur. Bu veçhile, nahoş dahi olsa, münasip bir ceza verebilmek için bu nefret edilesi imansıza bir hırsız gibi gizlenerek yaklaşmalıyız." Son cümlesini elinden geldiği kadar kıyametin hükmü gibi söylemeye çalışmıştı.

Baron hemen konuya girdi. "Kılıcım ve şövalyelerimin kılıçları emrinize amadedir Asaletmeapları. Haydi, bu şerri ilelebet kökünden söküp atalım." Baronun sapına kadar bir Mimbreli olduğuna şüphe yoktu.

Garion üzüntüyle bir elini kaldırdı. "Hayır Astellig Beyi," dedi. "Sizi ve kahraman dostlarınızı tüm yüreğimle kucaklamak istesem de öyle olması mümkün değil. Bu vazife benim ve aziz dostlarımın omuzlarına yüklenmiştir. Bu gayretimiz içersinde sizin teklif ettiğiniz yardımı kabul etmek, bu meselede en az bizler kadar çekişmekte olan ruhlar âleminin kölelerini de hiddetlendirir. Bizler - hepimizfaniyiz ama ruhlar âlemi ebedilerin cihanıdır. Ruhların emirlerine meydan okumak, bu nihai harpte bizim tarafımızı tutan dostane ruhların emelini bozabilir."

"Bu benim yüreğimde derin yaralar açsa da Şövalye Efendi," dedi baron hüzünle, "delillerinizin ikna edici olduğunu itiraf etmek mecburiyetindeyim. Lâkin şunu da bilmenizi isterim ki Dal Perivor'dan henüz vasıl olmuş bir hısımım bana gizlice saraydaki endişe edici bazı istisnai değişikliklerden bahsetti. Sadece birkaç gün evvel kralın sarayına bir büyücü çıkagelmiş. Şüphesiz ki sizin az evvel söz ettiğiniz tılsımlarına müracaat ederek, sadece birkaç saatlik bir süre zarfında kralımızı aldatıp kralın kendisini işitmesini sağlamış ve şu anda da kralın en samimi müşaviriymiş. Hali hazırda krallıkta mutlak bir salâhiyete sahipmiş. Kendinizi iyi muhafaza ediniz Şövalye Efendiler. Şayet bu büyücü hasırımızın uşaklarından biri idiyse şu anda sizi can evinizden vuracak kudrete sahiptir." Baron yüzünü ekşitti. "Zannımca kralı aldatmak onun için pek öyle ciddi bir mesele olmamıştır. Belki bunu söylemem yakışıksız olacak ama Haşmetmeapları, pek derin bir zekâ vergisine malik değildir." Bunu bir *Mimbre* mi söylüyordu? "Bu büyücü," diye devam etti baron, "hain bir adam ve size, hakiki dostluğun ruhu adına ondan sakınmanızı tavsiye ederim."

“Size müteşekkirim Asaletmeapları,” dedi Garion, “lâkin bizim ve maceramızın kaderi bizi Dal Perivor’a mecbur ediyor. Eğer icap ederse, bu büyücü ile karşılaşıp, krallığı onun tesirinden kurtarırız.”

“Tanrılar ve ruhlar elinize rehber olsun,” dedi baron hararetle. Sonra sırıttı. “Sizin için bir mahzuru yoksa, bir ihtimal sizi, az ve öz konuşan cesur arkadaşınızla münasip bulduğunuz cezayı verirken ben de seyredebilirim belki.”

“Şeref duyarız Asaletmeapları,” diye temin etti onu Zakath.

“Bunu da hallettiğimize göre Beyler,” dedi baron, “malumatınız olsun ki, karşı karşıya kaldığımız muayyen bir meselenin halli için, Kralımız Efendimizin krallığımızdaki müdafileri seçmek amacıyla ifa edilmesini takdir buyurduğu büyük bir turnuvaya icabet etmek için muhtelif asil beylerle birlikte yarın seher vakti, kralın Dal Perivor’daki sarayına doğru bir seyahate çıkacağız. Dahası, yüzyıllardır süren ananelere göre bu zaman zarfında tatbik edilen umumi mütareke süresinde tüm anlaşmazlıklar ve sürtüşmeler askıya alınır ve bu sebepten dolayı garba yapacağımız seyahat esnasında umumi bir sükûnet umabiliriz. Eğer sizler için bir mahzuru yoksa beyler, payitahta kadar bize refakat etmenizi rica edebilir miyim?”

“Asaletmeapları,” dedi Garion, zırhının hafif bir gıcırtısıyla eğilerek, “teklifiniz ve nazik davetiniz, bizim maksadımıza da ancak bu kadar münasip düşebilirdi. Ve şimdi müsaadenizle, odalarımıza çekilerek hazırlıklarımızı yapmak isterdik.”

Garion ile Zakath uzun koridordan iri adımlarla ilerlerken, kurdun ayak tırnakları yerde neredeyse metalik bir tını veriyordu. “Biri memnun oldu,” dedi. “O kadar da kötü sayılmazdınız - bir çift yavru için yani.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

PERİVOR'UN, üzerinde koyunların otladığı, ara sıra kara renkli sürülmüş tarlalarında milimetrik bir hassasiyetle dümdüz çizgiler halinde ekilmiş ekinlerin bittiği, uzayıp giden zümrüt yeşili tepeleriyle çok hoş bir ada olduğunu gördüler. Baron Astellig bariz bir gururla etrafına bakıyordu. "Hoş topraklar," diye dikkat çekti, "gerçi mutlaka uzaklardaki Arendiya kadar değildir."

"Kanımca Arendiya'yı görseniz biraz hayal kırıklığına uğrardınız Asaletmeapları," diye açıkladı Garion ona. "Topraklar hoş dahi olsa krallık medeni bir keşmekeş ve serflerin sefaleti nedeniyle oldukça zarar görmüş bir vaziyette."

"O hazin müessese hâlâ orada hâkim mi? Burada yüzyıllar evvel feshedilmiştir."

Garion buna biraz hayret etmişti.

"Bu adada bizden önce ikamet eden ahali nazik insanlarmış ve ceddimiz bu insanlar arasından kendilerine eş edinmişler. İlk başta bu umumi ahali serf yapılmış, Arendiya'da yapıldığı gibi lâkin atalarımız kısa bir müddet sonra, evlilik dolayısıyla bu serflerin kendileriyle akraba olduğunu müşahede ederek, bunun çok büyük bir haksızlık olduğunu fark etmişler." Baron biraz kaşlarını çattı. "Bahsetmiş olduğunuz bu medeni ihtilaf hakikaten ata yurdumuzu mühim bir ölçüde bozuyor mu?"

Garion içini çekti. "Bu ihtilafın hafifleyeceği yolunda bazı umutlarımız var Asaletmeapları. Üç büyük dukalık, yüzyıllardır birbirleriyle harp etmekteydi, ta ki içlerinden biri -Mimbre- nihayet

ehemmiyetsiz bir üstünlük sağlayıncaya kadar. Gerçi isyanlar hemen sathın altında pusuya yatmıştır. Dahası, cenubi Arendiya'nın baronları, ziyadesiyle ehemmiyetsiz meseleler sebebiyle birbirleriyle kanlı harplere tutuşmaktadır."

"Harp mi? Hakikaten mi? Bu tarz şeyler burada, Perivor'da da vuku bulmuştur lâkin biz bu zıtlıklara öyle bir resmiyet kazandırdık ki çok az kişi telef olmakta."

"Resmileştirdik derken ne kastediyorsunuz Asaletmeapları?"

"Bu tarz vuku bulan münakaşalar -tabii bir hakaret veya ağır bir tahkir hariç- âdete göre turnuvalarla halledilirler." Baron gülümsedi. "Doğrusu, sadece -hem asillere, hem de avama zevk veren- böyle turnuvalar yapılabilmesi için tarafların kurdukları karşılıklı bir tertiple numaradan yapılmış tartışmalar biliyorum."

"Ne kadar medenice Asaletmeapları," dedi Zakath.

Böylesine karışık cümleler kurmaya çalışmanın gerginliği Garion'u yormaya başlamıştı. Barondan, yol arkadaşlarıyla görüşmesinin gerekliliğini arz ederek, kendisine müsaade vermesini rica ettikten sonra Belgarath ve diğerleriyle konuşmak üzere atını geriye sürdü.

"Baron ile nasıl gidiyor ilişkileriniz?" diye sordu İpek.

"Aslında oldukça iyi. Dallar ile evlilik yapmaları, Arendiya eğilimlerinin en rahatsız edicilerinin bazılarını değiştirmiş."

"Mesela?"

"Engin ahmaklık, mesela. Serfliği kaldırmışlar ve anlaşmazlıkları da genellikle açık bir çatışma yerine, turnuvalarla hallediyorlarmış." Garion eyerinin üzerinde kestirmekte olan Belgarath'a döndü. "Dede."

Belgarath gözlerini açtı.

"Sence buraya Zandramas'tan önce gelmeyi becerebildik mi?"

"Kesin olarak bilmenin hiçbir yolu yok."

"Yine Taş'ı kullanabilirim."

"Kullanmasan daha iyi olur herhalde. Eğer Zandramas adadaysa, nereye ayak bastığını bilmenin bir yolu yok. Bu taraftan gelmemiş olabilir, o zaman da Taş onun izine bir tepki göstermeyecektir. Ama ben Zandramas'ın Taş'ı hissedebileceğini düşünüyorum ve böylece bütün yaptığımız onun, bizim burada olduğumuzu bilmesini sağlamak olur. Ayrıca Sardion da dünyanın bu taraflarında bir yerlerde. Taş'ı daha uyandırmayalım."

"Arkadaşın barona sorabilirsin," diye önerdi İpek. "Eğer

Zandramas buraya gelmişse, onun hakkında bir şeyler duymuştur.”

“Zannetmem,” dedi Belgarath. “Geçmişte fark edilmemek için çok büyük zahmetlere katlanmıştı.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek, “ve sanırım artık daha da büyük zahmetlere katlanacaktır. Teninin altındaki o yıldızları açıklamakta biraz zorluk çekebilir.”

“Dal Perivor’a gidinceye kadar bekleyelim,” diye karar verdi Belgarath. “Telafi edilemeyecek bir şey yapmadan önce her şeyi yoluna sokmak istiyorum.”

“Sence Cyradis’e sormanın bir faydası olur mu?” diye sordu Garion sessizce, baronun hanımlara tahsis ettiği görkemli arabada giden kâhineye bakarak.

“Hayır,” dedi Belgarath. “Bize cevap vermesine izin yoktur.”

“Bütün bu olup bitenlerde belli bir avantajımız var gibi geliyor bana,” diye gözlemledi İpek. “Seçimi yapacak olan Cyradis’in, Zandramas ile değil de bizimle yolculuk yapıyor olması da hayra alamet gibi, değil mi?”

“Zannetmem,” diye karşı çıktı Garion. “Bence burada olmasının sebebi *bizimle* birlikte seyahat etmekten çok, Zakath’a göz kulak olmak. Zakath’ın yapması gereken çok önemli bir iş var ve Cyradis de onun yolundan sapmasını istemiyor.”

İpek homurdandı. “Sence, bulman gereken bu haritayı aramaya nereden başlamalı?” diye sordu Belgarath’a.

“Muhtemelen bir kütüphaneden,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Bu harita da şu ‘sırlardan biri; diğerlerini kütüphanede bulma konusunda şansım hep yaver gitmişti. Garion, bak bakalım baronu bizi kralın Dal Perivor’daki sarayına götürmesi konusunda ikna edebilecek miyiz? Genellikle en kapsamlı kütüphaneler, saray kütüphaneleri olur.”

“Tabii,” dedi Garion.

“Ben de şu büyücüye bir bakmak istiyordum zaten. İpek, Dal Perivor’da bir büron var mı?”

“Korkarım yok Belgarath. Burada ticaretini yapacak kadar kıymetli bir şey bulunmaz.”

“Neyse, ziyanı yok. Sen bir iş adamısın ve şehirde başka iş adamları olacaktır. Git, onlarla iş konuş. Onlara gemi güzergâhlarını incelemek istediğini söyle. Eline geçen bütün haritaları incele. Ne aradığını biliyorsun.”

“Hile yapıyorsun Belgarath,” diye homurdandı Beldin.

“Ne demek istiyorsun?”

“Cyradis haritayı *senin* bulman gerektiğini söyledi.”

“Ben de sadece sorumluluğu havale ediyorum Beldin. Bu son derece yasal bir şey.”

“Bence Cyradis olayı o açıdan görmez.”

“Ona izah ediverirsin. Sen benden çok daha ikna edicisin.”

Son derece rahat menzillerle seyahat ediyorlardı, Garion’a bunun nedeni her şeyden önce atları yormamak gibi gelmişti. Perivor atları pek iri değildi ve tepeden tırnağa zırhlı adamların altında gerçekten çok yoruluyorlardı. Böylece bir tepeyi aşıp da Perivor’un başkenti olan liman kentine bakmaları birkaç günlerini almıştı.

“İşte Dal Perivor,” diye ilan etti baron, “adanın tacı ve kalbi.”

Garion hemen, iki bin yıl önce bu kıyılara varmış olan, deniz gazisi Arendiyahların Vo Mimbre’nin bir eşini yaratmak için ellerinden geleni yapmış olduklarını fark etti. Şehrin surları yüksek, kalın ve sarıydı ve surların içindeki kulelerden parlak renkli bayraklar uçuşuyordu.

“Sarı taşları nereden buldular Asaletmeapları?” diye sordu Zakath, barona. “Yolculuğumuz esnasında bu tarz taşa rastgelmedik.”

Baron biraz mahcup bir edayla öksürdü. “Surlar boyalı, Şövalye Efendi,” diye açıkladı.

“Neden?”

“Vo Mimbre hatırası için,” dedi baron biraz hüzünle. “Cetlerimiz Arendiya’ya karşı sıla hasreti çekiyormuş. Vo Mimbre ceddimizin mücevheriymiş ve altın surları, nihayetsiz bir mesafeden dahi bizim kanımızı kaynatmakta.”

“Ha,” dedi Zakath.

“Size vaat etmiş olduğum gibi Şövalye Efendi,” dedi baron Garion’a, “sizi ve ahbaplarınızı büyük bir memnuniyetle derhal, şüphesiz ki kralımızın sizi şereflendireceği ve büyük bir misafirperverlikle karşılayacağı, sarayına götüreceğim.”

“Bir kez daha size borçlu kalıyoruz Asaletmeapları,” diye cevapladı Garion.

Baron biraz muzipçe gülümsedi. “İtiraf etmeliyim ki Şövalye Efendi, tavrımın sebebi pek o kadar da yüce ve asil sayılmaz. Saraya soylu bir maceraya atılmış ecnebi şövalyeler takdim ederek itibarımı ziyadeleştireceğim.”

“Bu son derece tabii bir şey dostum,” diye güldü Garion. “Böylece herkes bir şeyler kazanmış olacak.”

Saray, neredeyse Vo Mimbre’nin bir eşiydi: Yüksek surları ve sağlam kapısı olan bir kale içinde, bir kale.

“En azından bu kez dedem bir ağaç yetiştirmek zorunda kalmayacak,” diye mırıldandı Garion Zakath’a.

“Ne yapmayacak?”

“Vo Mimbre’ye ilk gittiğimizde saray kapısındaki şövalye, dedemi Büyücü Belgarath olarak takdim ettiğinde Mandorallen’e inanmamıştı. O yüzden dedem atının kuyruğundan bir çalı alarak onu lam sarayın önündeki meydanın ortasında bir elma ağacına dönüştürmüştü. Sonra kuşkucu şövalyeyi hayatının geri kalanını ağacı muhafaza etmekle görevlendirdi.”

“Şövalye gerçekten ağaca bakıyor mu?”

“Sanırım. Mimbreler bu tarz emirleri çok ciddiye alır.”

“Tuhaf insanlar.”

“Evet, gerçekten öyle. Ben de Mandorallen’i, çocukluğundan beri âşık olduğu bir kızla evlenmesi için zorlamıştım ve bu arada da bir savaşı durdurmak zorunda kalmıştım.”

“Bir savaşı nasıl durdurdun?”

“Biraz tehditte bulundum. Sanırım beni ciddiye aldılar.” Biraz düşündü. “Gerçi yaratmış olduğum şimşek fırtınasının da faydası olmuş olabilir,” diye ekledi. “Her neyse Mandorallen ile Nerina birbirlerini yıllardır seviyorlar ama onca yıldır güzel bir sessizlik içersinde kahroluyorlardı. Ben de sonunda bundan bıktım ve anlaşmalarını sağladım. Birkaç tehditte daha bulundum. Sonra buradaki şu koca bıçak da var.” Baş parmağıyla omzunu işaret etti. “Bazen çok dikkat çekebiliyor.”

“Garion!” diye güldü Zakath. “Sen bir köylüsün.”

“Evet. Muhtemelen,” diye itiraf etti Garion. “Ama onları evlendirmemi sağladı sonuç olarak. Artık her ikisi de deliler gibi mutlu, sonra rast gitmeyen bir şeyler olursa, her zaman beni suçlayabilirler, değil mi?”

“Sen diğer adamlara benzemiyorsun dostum,” dedi Zakath büyük bir ciddiyetle.

“Öyle.” Garion içini çekti. “Galiba benzemiyorum. Gerçi benzemek isterdim. Dünya ikimizin de omuzlarına bütün ağırlığıyla binmiş vaziyette Zakath ve kendimize ayıracak zamanımız kalmıyor. Bir yaz sabahı atına atlayarak günün doğuşunu

seyretmeyi ve bir sonraki tepenin ardında neler olduğunu görmeye gitmeyi istemez miydin?"

"Ben de bunu yapıyoruz zannediyordum."

"Tam olarak değil. Bütün bunları mecbur olduğumuz için yapıyoruz. Benim sözünü ettiğim bunu sırf zevk için yapmak."

"Yıllardır hiçbir şeyi sırf zevk için yapmadım."

"Thulların Kralı Gethel'i çarmıha germekle tehdit etmek seni eğlendirmemiş miydi? Ce'Nedra anlattı."

Zakath gülerek. "Pek kötü sayılmazdı," diye itiraf etti. "Tabii ki yapmayacaktım. Gethel bir salaktı ama tam o anda gerekliydi de."

"Hep aynı kapıya çıkıyor değil mi? Sen ve ben, gerekli olanı yapıyoruz, aslında tercihimiz olan şeyi değil. İkimiz de bu şanı şöhreti istememiştik ama gerekli olanı ve bizden bekleneni yapıyoruz. Eğer yapmazsak bu dünyanın sonu gelir ve beraberinde iyi, dürüst insanlar da ölür. Elimden geldiğince bunun olmasına müsaade etmeyeceğim. O dürüst ve iyi insanlara ihanet etmeyeceğim, sen de öyle. Sen de çok iyi bir adamsın."

"İyi mi? Ben mi?"

"Kendini olduğundan daha küçük görüyorsun Zakath ama bence çok kısa bir zamanda biri çıkarak sana kendinden artık nefret etmemeni öğretecek."

Zakath açık bir şekilde bakakaldı.

"Bilmiyorum mu zannediyordun?" dedi Garion, acımasızca Zakath'ın canını sıkarak. "Ama bu artık geçti sayılır. Çektiğin acılar, ıstıraplar ve vicdan azabı neredeyse bitti ve nasıl mutlu olunacağı konusunda bir bilgiye ihtiyacın varsa bana bak. Sonuç olarak dostlar başka ne işe yarar?"

Zakath'ın yüz siperliğinin ardından boğulur gibi gelen bir hıçkırık sesi duyuldu.

Dişi kurt ikisinin atının arasında duruyordu. Garion'a baktı. "Çok iyi yaptın," dedi. "Belki de biri senin hakkında yanılmıştır genç kurt. Belki de artık bir yavru değilsindir."

"Biri elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor," diye cevap verdi Garion, yine kurtların lisanında. "Biri çok fazla hayal kırıklığı yaratmadığını umuyor."

"Biri senin gelecek vaat ettiğini hissediyor Garion."

Ve bu söz Garion'un bir süredir kuşkulandığı şeyi teyit etmişti. "Teşekkür ederim anneanne," dedi, sonunda kiminle konuştuğuna emin olarak.

“Ve senin bunu söylemen neden bu kadar uzun zamanını aldı?”

“Saygısızlık olarak algılanabilirdi.”

“Biri senin büyük kızımla çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyor. Biri, onun nezaket kurallarına biraz fazla kapıldığını fark etti. Biri bu keşfini kendine saklayacağını umabilir mi?”

“Eğer öyle istiyorsan.”

“Bu, daha akıllıca olabilir.” Kurt saray kapısına baktı. “Burası neresi?”

“Kralın sarayı.”

“Krallardan kurtlara ne?”

“İnsan şeyler arasında krallara saygılarını sunmak âdettir anneanne. Bu saygı, tacı giyen insan şeye olmaktan çok, âdetedir.”

“Ne kadar dikkate değer,” diye havayı kokladı kurt.

Sonunda zincirlerin hatırı sayılır gacırtı ve gıcırtısıyla asma köprü güm diye açıldı ve Baron Astellig ile şövalyeleri onları sarayın avlusuna geçirdiler.

Vo Mimbre’deki gibi Dal Perivor’daki taht odası da, duvarlar boyunca yükselen payandalarıyla biçimlendirilmiş kubbeli bir salondu. Payandaların arasında dar, uzun pencereler yükseliyordu ve bu pencerelerin vitraylı camlarından süzülen ışık da mücevher gibi ışıldıyordu. Zemin cilalı mermerdendi ve odanın öte tarafında kırmızı halılı taş platformda, arkasında ağır mor perdeleriyle Perivor tahtı duruyordu. Perdeyle örtülmüş duvarın her iki kanadına da kraliyet sülalesinin iki bin yıllık ağır, antika silahları konulmuştu. Mızraklar, gürzler, insanlardan daha uzun devasa kılıçlar unutulmuş kralların yıpranmış savaş sancakları arasına asılmıştı.

Benzerliklerden adeta şaşkına dönen Garion’a bir yanında kızıl sakallı Barak, diğerinde de at yeleli Hettar olan Mandorallen’in mermerler üzerinden cilalı zırhıyla çıkagelip kendilerini karşılayacakmış gibi geldi. Bir kez daha o garip tekrarlama hissi onu düşündürmüştü. Büyük bir hayretle, Zakath’a geçmiş tecrübelerinden bahsederken, onları yeniden yaşamış olduğunu fark etti. Garip bir şekilde tüm bunlar, Artık Olmayan Yer’deki vuku bulacak olan kaçınılmaz karşılaşmaya hazırlanmak için sanki bir temizlikti.

“Eğer siz de münasip bulursanız Şövalye Beyler,” dedi Baron Astellig Garion ile Zakath’a, “Kral Oldorin’in tahtına yaklaşalım ki sizleri Haşmetmeaplarına takdim edebileyim. Kralımıza maceranızın

omuzlarınıza yüklediği muhtelif tahditler hakkında malumat vereceğim.”

“Nezaketiniz ve hassaslığınız size ne kadar yakışıyor Baron Astellig,” dedi Garion. “Kralınızı büyük bir memnuniyetle selamlamak isteriz.”

Üçü birlikte mermer zeminin üzerinden halı kaplı platforma doğru ilerlediler. Garion’un hemen fark ettiği kadarıyla Kral Oldorin, Arendiyalı Korodullin’den daha sıhhatli görünüşlü bir adamdı, ancak gözleri kafasının içinde düşünce sayılabilecek tek bir kırıntının bile olmadığını apaçık gösteriyordu.

Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir şövalye Astellig’in önüne çıktı. “Bu son derece münasebetsizce Asaletmeapları,” dedi. “Ahbaplarınıza, kralımızın kendisine yaklaşanları görebilmesi için yüz siperliklerini kaldırmaları talimatını veriniz.”

“Haşmetmeaplarına, onların bu mecburi gizliliklerinin sebeplerini izah edeceğim,” diye cevap verdi Astellig biraz gergin bir edayla. “Dostum demeye cüret ettiğim bu şövalyelerin Kralımız Efendimize hiçbir saygısızlık yapmayacakları konusunda sizi temin ederim.”

“Özür dilerim Baron Astellig,” dedi şövalye, “lâkin buna müsaade edemem.”

Baronun eli kılıcının kabzasına gitti.

“Sakin olun,” diye uyardı Garion, Astellig’in kolunu zırh eldivenli eliyle tutarak. “Bütün cihanın bildiği gibi bir kralın huzurunda kılıç çekilmez.”

“Nizamı gayet iyi biliyorsunuz Şövalye Efendi,” dedi önlerini kesen adam, artık kendinden biraz daha az emin çıkıyordu sesi.

“Daha önce de kralların huzurunda bulundum Asaletmeapları ve ananevi nizamı gayet iyi bilirim. Kapalı yüz siperlikleriyle Haşmetmeaplarının huzuruna yaklaşırken kesinlikle bir terbiyesizlik yapmak niyetinde olmadığımız hususunda sizi temin ederiz. Mamafih omuzlarımıza yüklenmiş olan müsamahasız bir vazife nedeniyle buna mecburuz.”

Şövalyenin kararlılığı iyiden iyiye kaybolmaya başlamıştı. “Çok güzel lakırdılar ettiniz Şövalye Efendi,” diye itiraf etti gönülsüzce.

“Ve eğer sizin için de münasip ise Şövalye Efendi,” diye devam etti Garion, “aziz ahbabımız Baron Astellig ile bize tahta kadar refakat eder miydiniz? Sizin gibi aşikâr bir cesarete sahip bir kişi mutlaka bir münasebetsizliği kolaylıkla halledebilir.”

“Sizin söylediğiniz gibi olsun Şövalye Efendi,” diye karar verdi şövalye.

Dördü birlikte tahta yaklaşarak biraz sertçe eğilerek selamladılar. “Kralımız Efendimiz,” dedi Astellig.

“Baron,” diye cevap verdi Oldorin, aklı başka yerlerdeymiş gibi bir baş işaretiyle.

“Size, asil bir macera peşinde uzak diyarlardan buralara kadar seyahat etmiş iki ecnebi şövalyeyi takdim etmekten şeref duyarım.”

Kralın ilgisini çekmişti. “Macera” sözü Mimbre zihinlerinde ziller çaldırır.

“Sizin de dikkat buyurmuş olduğunuz gibi Haşmetmeapları,” diye devam etti Astellig, “dostlarımın yüz siperlikleri inik vaziyettedir. Bu bir saygısızlık nişanı olarak müşahede edilmemeli; bu onların maceralarının tabiatının icap ettirdiği zaruri bir gizlenme yoludur. Cihanda bir şer kol gezmekteymiş ve onlar da muhtelif ahbaplarıyla seyahat ederek bu şerle karşılaşmaya gitmekteler. Adamızın sahillerinin ötesindeki cihanda her ikisinin de mevkileri vardır ve eğer yüzlerini ifşa edecek olsalar derhal tanınacaklardır; böylece aradıkları bu şer onların geldikleri konusunda ikaz edilmiş olacak ve onlara mani olmaya çalışacaktır.”

“Makul bir ihtiyat,” diye kabul etti kral. “Selam olsun Şövalyeler, hoş geldiniz.”

“Çok naziksiniz Haşmetmeapları,” dedi Garion, “içinde bulunduğumuz ahval karşısında göstermiş olduğunuz merhametli ferasetinize müteşekkiriz. Maceramız tehlikeli tılsımlarla dolu; eğer kimliklerimizi ifşa edersek mağlup olma ihtimalimiz yükselir ve o zaman tüm cihan bunun neticesinden mustarip olur.”

“Sizi çok iyi anlıyorum Şövalye Efendi ve maceranızın teferruatları için sizi sıkıştıracak değilim. Sarayımın duvarlarının kulağı vardır ve hatta belki burada dahi sizin aradığınız hain ile ittifak içersinde olanlar mevcuttur.”

“Ne kadar arifane konuştunuz Haşmetmeapları,” dedi tıslayan bir ses taht odasının arkasından bir yerlerden. “Şahsen çok iyi malumatım olduğu gibi büyünün sayıya sığmaz güçleri vardır; hatta bu iki cesur şövalyenin yiğitlikleri bile onlara denk olamayabilir.”

Garion döndü. Konuşan adamın gözleri tamamen bembeyazdı.

“Size bahsetmiş olduğum büyücü,” diye fısıldadı Baron Astellig Garion’a. “Ona karşı ihtiyatlı olunuz Şövalye Efendi, çünkü kralı hükmü altına almış vaziyette.”

“Ah aziz Erezel,” dedi kral, yüzü aydınlanarak, “sizce de bir mahzuru yoksa tahta yaklaşmaz mıydınız. Belki irfanınızla bu iki maceraperest yolları üzerinde rastgelecekleri büyülerden peydahlanacak tehlikelerden sakınabilmeleri için tavsiyelerde bulunabilirsiniz.”

“Benim için bir zevk olur Kral Hazretleri,” diye cevapladı Naradas.

“Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Zakath Garion’a.

“Evet.”

Naradas tahtın bulunduğu yere indi. “Eğer bunu teklif etmemi aşırı bir cüret addetmezseniz Şövalye Efendiler,” dedi yapmacık bir nezaketle, “kısa bir süre sonra büyük bir turnuva tertiplenecek. Eğer bu turnuvaya dahil olmazsanız, aradığınız kişinin buraya yerleştirmiş olduğu uşaklarını kuşkulandırabilirsiniz. Ondan naşi, sizlere ilk tavsiyem bu turnuvaya dahil olarak bir talihsizlik yaşanmasına mani olmanızdır.”

“Ne kadar mükemmel bir tavsiye Erezel,” diye takdir etti boş kafalı kral. “Şövalye Efendiler, bu Erezel, büyük bir büyücü ve tahtımızın en yakın müşaviridir. Laflarını çok iyi mütalaa ediniz zira büyük bir fazilet yüklüdürler. Öte yandan biz de yaklaşan eğlencede böylesine kudretli iki kişinin bize katılmasından büyük şeref duyarız.”

Garion dişlerini sıktı. Tek bir masum kılıklı tavsiyeyle Naradas, haftalardır yapmaya çalıştığı şeyi başarmış, onları geciktirmişti. Öte yandan hiçbir çıkış yolu yoktu. “Eğlencenizde size ve yürekli şövalyelerinize katılmaktan şeref duyarız Haşmetmeapları,” dedi. “Rica etsem, bu oyunlar ne zaman başlıyor acaba?”

“On gün sonra Şövalye Efendi.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÖTÜRÜLDÜKLERİ daireler de insana tuhaf gelecek kadar tanıdıktı. O kadar asır önce bu kıyılara süpürülüp gelmiş olan Arendiyalılar belli ki, büyük bir sevgiyle Vo Mimbre'deki kraliyet sarayını en ince detayına kadar -hatta uygunsuzlukları bile katarak- yeniden inşa etmişlerdi. Her zaman için pratik zekâsını kullanan Durnik bunu hemen fark etmişti. "İnsan, bu fırsatı değerlendirip birkaç şeyi geliştirirlerdi diye umuyor," diye gözlemledi.

"Arkaik düzende garip bir çekicilik vardır canım," dedi Polgara gülümseyerek.

"İnsan geçmişe özlem duyuyor olabilir Pol ama birkaç çağdaş müdahale de o kadar zarar vermezdi. Banyoların mahzene yapılmış olduğunu *fark ettin* değil mi?"

"Haklı bir tarafı var Leydi Polgara," diye kabul etti Kadife.

"Mal Zeth'tekiler çok daha kullanışlıydı," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Ce'Nedra da. "Kendi dairesinde bulunan banyolar insana her türlü eğlence ve yaramazlık imkânı sunuyor."

Garion'un kulakları pancar gibi kızardı.

"Galiba ben bu sohbetin en ilginç bölümlerini kaçırıyorum," dedi Zakath muzipçe.

"Boşver," dedi Garion ona kısaca.

Ve derken kadın terzileri geldiler; Polgara ve diğer hanımlar, Garion'un anladığı kadarıyla her zaman için kadınsı yürekleri bir çeşit hülyalı mutluluk ile dolduran faaliyeti yerine getirmek için apar topar yanlarından ayrıldı.

Kadın terzilerinin ardından da hemen erkek terzileri gelerek eşit bir gayretle herkesi mümkün olduğu kadar eski moda göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Beldin tabiidir ki dik başlılıkla terzilerin hizmetini reddetti ve hatta ısrarcı bir adama yamru yumru ve son derece büyük yumruğunu göstererek halinden son derece memnun olduğunu belirtecek kadar da ileri gitti.

Öte yandan Garion ile Zakath, Keli Kâhinesi'nin kısıtlaması altındaydılar, o yüzden zırhlarını çıkarmadan kaldılar.

Nihayet yalnız kaldıklarında Belgarath'ın yüz ifadesi ciddileşti. "O turnuvada çok dikkatli olmanızı istiyorum," dedi zırhlı adamlara. "Naradas kim olduğumuzu biliyor ve bizi oyalamayı başardı bile. Biraz daha ileri gitmeye kalkışabilir." Sertçe kapıya baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu İpek'e.

"Biraz etrafı kolaçan edeyim, dedim," dedi ufak tefek hırsız masum bir edayla. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek hiçbir zaman zarar vermez."

"Pekâlâ ama dikkat et - ve hiçbir şeyin yanlışlıkla cebine kayıvermesine izin verme. Burada oldukça kaygan bir zeminde ilerliyoruz. Eğer biri seni bir şeyler aşırırken görürse hepimizin başı ciddi derde girebilir."

"Belgarath," diye cevap verdi İpek, alınmış bir ses tonuyla, "kimse beni bir şey çalarken görmemiştir." Sonra kendi kendine söylene söylene gitti.

"Yani bir şey *çalmadığını* mı söylemek istiyor?" diye sordu Zakath.

"Hayır," diye cevapladı Eriond. "Sadece bunu yaparken kimsenin görmediğini söylüyor." Kibarca gülümsedi. "Birkaç kötü alışkanlığı vardır ama hiç yüzüne vurmayız." Garion uzun zamandır genç arkadaşının ilk defa bir şeyler söylediği duymuştu. Eriond gittikçe sessizleşmişti -hatta içine kapanmıştı bile denebilirdi. Bu biraz endişe verici bir şeydi. Hep garip bir çocuk olmuştu, ayrıca kimsenin algılayamadığı şeyleri algılayabiliyor gibiydi. Cyradis'in Rheon'da söylediği o mukadder sözleri hatırlayan Garion ürperdi: "Maceranız büyük tehlikelerle yüklü olacak Belgarion, ve bu yolda yol arkadaşlarınızın biri hayatını kaybedecek."

Sonra derken, sanki düşüncesi onu çağırmış gibi gözleri bağlı Keli Kâhinesi, hanımların terzilerle konuştukları odadan geldi. Hemen arkasından, üzerinde sadece *çok* kısa bir iç gömlek olan Ce'Nedra geliyordu. "Son derece uygun bir tuvalet Cyradis," diye

karşı çıkıyordu.

“Belki sizin için münasip olabilir Riva Kraliçesi,” diye cevap verdi kâhine, “lâkin bu tarz süslü elbiseler bana göre değildir.”

“Ce’Nedra!” diye haykırdı Garion şaşkınlıktan nefesi tıkanır gibi olarak. “Giyinik değilsin!”

“Aman ne önemli!” diye karşılık verdi Ce’Nedra. “Buradaki herkes daha önce çıplak kadın görmüştür. Ben sadece buradaki mistik genç arkadaşıma bir şey anlatmaya çalışıyorum. Cyradis eğer o tuvaleti giymezsen sana çok güceneceğim - ayrıca saçına da bir şeyler yapmamız gerek.”

Kâhine hiç şaşmadan ufak tefek kraliçeye sevgiyle sarıldı. “Sevgili, sevgili Ce’Nedra,” dedi kibarca, “yüreğiniz kendinizden büyük, bu düşünceniz beni de çok müteessir etti. Lâkin bu sade elbise içersinde ben halimden memnunum. Belki zamanla benim de zevkim değişir, o zaman seve seve sizin nazik yardımlarınızı kabul ederim.”

“Onunla konuşmanın bir yolu yok,” dedi Ce’Nedra ellerini havaya kaldırarak. Sonra iç gömleğinin eteklerini hoş bir tavırla savurarak terzilerin beklediği odaya geri döndü.

“Onu daha fazla beslemelisin,” dedi Beldin Garion’a. “Çok sıska.”

“Ben onu olduğu gibi seviyorum,” diye cevapladı Garion. Cyradis’e baktı. “Oturmaz mıydınız Kutsal Kâhine?”

“Mümkünse.”

“Tabii ki.” Toth’un hanımına yardım etmek için neredeyse içgüdüsel hareketini elinin bir işaretiyle uzaklaştırarak kızı rahat bir sandalyeye oturttu.

“Teşekkür ederim Belgarion,” dedi kız. “Cesur olduğunuz kadar iyisiniz de.” Gülümsedi, tebessümü tıpkı doğan bir güneşi andırıyordu. Bir eliyle saçına dokundu. “Hakikaten çok mu çirkin görünüyor?” diye sordu.

“Gayet güzel Cyradis,” dedi Garion kâhineye. “Ce’Nedra bazen abartır ve insanları -genellikle de beni- süslemek gibi sarsılmaz bir tutkusu vardır.”

“Peki siz onun bu çabalarını umursuyor musunuz Belgarion?”

“Zannetmiyorum. Eğer bunları yapmaya çalışmazsa büyük bir ihtimalle özlerdim, en azından.”

“Bir aşk tuzağına kapılmışsınız Kral Belgarion. Kudretli bir büyücüsünüz lâkin zannımca minik kraliçenizin tılsım konusunda

daha büyük bir gücü var zira sizi minicik parmağında oynatıyor.”

“Doğru olabilir, ama bu beni pek de rahatsız ediyor sayılmaz.”

“Eğer bu muhabbet biraz daha devam ederse kusacağım,” dedi Beldin hırçınlıkla.

Derken İpek döndü.

“Bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu Belgarath.

“Naradas kütüphanede seni yenmiş. Kütüphaneye bir uğradım ve görevli adam…”

“Kütüphaneci,” diye düzeltti Belgarath, gayri ihtiyari.

“Her ne haltsa. İşte o, Naradas’ın adaya gelir gelmez kütüphanenin altını üstüne getirdiğini söyledi.”

“Tamam o zaman,” dedi Belgarath. “Zandramas adada değil. Buraya onun adına bakınsın diye Naradas’ı yollamış görünüşe göre. Hâlâ arıyor mu?”

“Belli ki aramıyor.”

“Yani bulmuş.”

“Ve büyük ihtimalle de biz göremeyelim diye de imha etmiştir,” diye ekledi Beldin.

“Hayır nazik Beldin,” dedi Cyradis. “Aradığınız o deniz haritası hâlâ mevcut, lâkin aramayı tasarladığınız yerde değil.”

“Herhalde bize bir-iki ipucu vermezsin, değil mi?”

Cyradis başını salladı.

“Ben de zannetmiyordum zaten.”

“Biraz önce, ‘o’ deniz haritası demiştin,” dedi Beldin konuya dolaylı yoldan yaklaşarak. “Yani sadece tek bir nüsha mı var?”

Cyradis başıyla onayladı.

Cüce omzunu silkti. “Eh iyi,” dedi. “Arayalım öyleyse. Şu iki kahraman meydana çıkıp diğer adamların zırhlarını dürterken bize de yapacak bir iş çıkmış oldu.”

“Dedin de aklıma geldi,” dedi Garion. Zakath’a baktı. “Mızrağa pek alışık sayılmazsın değil mi?”

“Pek sayılmam, doğru.”

“O halde yarın sabah sana biraz ders verebileceğim bir yerlere gideriz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Ertesi sabah ikisi de erkenden uyanarak saraydan at sırtında ayrıldılar. “Şehirden çıksak fena olmaz,” dedi Garion. “Saray yakınlarında bir idman alanı var ama orada başka şövalyeler de

bulunacaktır. Üzerine alınma ama ilk birkaç geçiş oldukça komik görünür. Bizim ulu şövalyeler olmamız gerekiyor, o yüzden herkesin senin tamamen beceriksiz olduğun hissine kapılmasına izin vermeyelim."

"Teşekkür ederim," dedi Zakath alayla.

"Halk önünde rezil olmak hoşuna gider miydi?"

"Pek gitmezdi."

"O halde benim dediğim gibi yapalım."

Şehirden çıktılar ve birkaç mil ötedeki çayıra vardılar.

"İki tane kalkanın var," diye dikkat çekti Zakath. "Bu âdet midir?"

"Diğeri rakibimiz için."

"Rakip mi?"

"Bir kütük veya bir ağaç olacak muhtemelen. Bir hedefe ihtiyacımız var." Garion dizginlerine asıldı. "Şimdi," diye başladı, "resmi bir turnuvaya katılacağız. Yani, bu pek hoş karşılanmadığı için amaç öldürmek değil. Büyük ihtimalle uçları küt mızraklar kullanacağız. Böylece ölümcül sonuçlar epeyce önlenebiliyor."

"Ama bazen insanlar ölebiliyorlar, değil mi?"

"Bu duyulmamış bir şey değil. Resmi bir mızrak dövüşünün asıl amacı rakibi atından düşürmektir. Atını adama doğru sürerek, mızrağınla onun kalkanına hedef alacaksın."

"Sanırım o da, aynı şeyi bana yapacak."

"Aynen öyle."

"Can yakıcı gibi."

"Öyledir. Birkaç geçişten sonra muhtemelen başından kalçana kadar yara bere içinde kalacaksın."

"Bunu eğlence olsun diye mi yapıyorlar yani?"

"Tam olarak değil. Bu bir çeşit rekabet. Kimin en iyi olduğunu anlamak için yapıyorlar."

"İşte *bunu* anlayabilirim."

"Bu fikrin sana cazip gelebileceğini düşünmüştüm zaten."

Kalkanı, bir sedir ağacının yay gibi esneyen bir alt dalına bağladılar. "Bu aşağı yukarı doğru yükseklik," dedi Garion. "İlk birkaç geçişi ben yapayım. Çok dikkatli bak. Sonra sen deneyebilirsin."

Garion mızrak kullanmada artık iyice becerikli olmaya başlamıştı ve her iki geçişinde de kalkana tam ortasından vurdu.

“Neden son saniyede ayağa kalkıyorsun?” diye sordu Zakath ona.

“Aslında pek ayağa kalktım sayılmaz, öne abanıyordum. Mesele üzengilere basıp destek alarak ileri abanmak ve bedenini kaskatı tutmak. O zaman atın ağırlığı da seninkine eklenmiş oluyor.”

“Akıllıca. Dur bir deneyeyim.”

Zakath ilk denemesinde hedefini tamamen şaştı. “Neyi yanlış yaptım?” diye sordu.

“Kendini kaldırıp ileri abandığında mızrağının ucu da aşağıya indi. Hedefini iyi ayarlaman lazım.”

“Ha, anladım. Pekâlâ, dur bir daha deneyeyim.” Bir sonraki geçişinde kalkanın bağlı olduğu yerde fır dönmesine neden olarak sıyırıp geçti. “Biraz gelişme var mı?” diye sordu.

Garion başını hayır, anlamında salladı. “Adamı öldürürdün. Eğer kalkanın tepesine, öyle mızrağın havaya kalkmış şekilde vurursan doğrudan adamın miğferinin yüz siperliğinden içeri girer. Boynu kırılır.”

“Tekrar deneyeyim.”

Öğlene kadar Zakath hatırı sayılır bir ilerleme göstermişti.

“Bu günlük bu kadar yeter,” dedi Garion. “Hava biraz fazla ısınmaya başladı.”

“Ben iyiyim,” diye karşı çıktı Zakath.

“Ben atını düşünmüştüm.”

“Ha. Galiba biraz teri köpürdü değil mi?”

“Pek biraz sayılmaz. Ayrıca, acıkmaya başladım.”

Turnuva günü hava açık ve güneşliydi; rengârenk giysiler içersindeki Dal Perivor ahalisi akın akın festivalin yapılacağı yere gitmeye başladı. “Aklıma bir şey geldi,” dedi Garion Zakath’a, saraydan ayrıldıklarında. “İkimiz de turnuvada kimin birinci geleceğine *gerçekten* meraklı değiliz, öyle değil mi?”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Bizim yapmamız gereken çok daha önemli bir şey var ve kırık kemikler büyük ihtimalle bizi yolumuzdan alıkoyar. Birkaç geçiş yapıp birkaç şövalyeyi attan düşürdükten sonra, bizi eyerlerimizden düşürmelerine izin verelim. Böylece kendimizi ciddi bir yaralanma tehlikesine atmadan şerefimizi kurtarmış oluruz.”

“Yani bile bile yenilmemizi mi öneriyorsun?” diye sordu Zakath, inanamayarak.

“Aşağı yukarı evet.”

“Hayatım boyunca hiç yarışma kaybetmedim ben.”

“Her geçen gün biraz daha Mandorallen’e benzemeye başlıyorsun.” Garion içini çekti.

“Ayrıca,” diye devam etli Zakath, “bence bir şeyi göz ardı ediyorsun. Bizim, asil bir maceraya atılmış kudretli şövalyeler olmamız gerekiyor. Eğer elimizden geleni yapmazsak Naradas kralın kulağını imalar ve kuşkularla doldurur. Öte yandan eğer kazanırsak, onu etkisiz hale gelirmiş oluruz.”

“Kazanırsak mı?” diye homurdandı Garion. “Geçen hafta çok hızlı öğrendin ama karşılaşacağımız şövalyeler hayatları boyunca bu işin idmanını yapmış durumdalar. Bence biz kazanmanın yanına bile yanaşamayız.”

“Bir çare bulamaz mısın?” diye sordu Zakath muzipçe.

“Aklından neler geçiyor?”

“Eğer turnuvayı kazanırsak, kralın bize bahşetmeyeceği bir şey kalmaz, değil mi?”

“Genellikle öyle olur.”

“Belgarath’ın o deniz haritasına bir göz atmasına memnuniyetle izin vermez miydi sence? Eminim kral haritanın nerede olduğunu biliyordur -ya da çıkarıp vermesi için Naradas’ı zorlayabilir.”

“Bak sanırım bu konuda haklısın.”

“Sen bir büyücüsün. İstesen kazanmamızı sağlayabilirsin, değil mi?”

“Ama bu üçkâğıt yapmak olmaz mı?”

“Çok safsın Garion. Bile bile atlarımızdan düşmemizi önerdiğinde üçkâğıt olmuyor muydu? Bak sana ne diyeceğim dostum. Ben Mallorya İmparatoruyum. Üçkâğıt yapman için sana imparatorluk izni veriyorum. Şimdi, böyle bir şey yapabilir misin, yapamaz mısın?”

Garion biraz düşündükten sonra aklına bir şey geldi. “Bir keresinde sana Mandorallen ile Nerina’nın sağ salim evlenebilmesi için bir savaşı durdurduğumu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“Şöyle yapmıştım: Mızrakların çoğu eninde sonunda kırılır. Turnuva bitinceye kadar er meydanındaki direkler bilek boyu mızrak kırığıyla dolar. Ama o savaşı durduğum gün *benim* mızrağım bir türlü *kırılmıyordu* ve bir anlamda mızrağı saf bir kuvvetle kaplamıştım. Çok etkili oldu. Kimse, bütün Mimbre’nin en iyi

şövalyeleri bile o gün at üzerinde kalmayı beceremezmişti.”

“Bir yıldırım ve şimşek fırtınası yarattığını söylememiş miydin?”

“O biraz daha sonraydı. İki ordu açık bir alanda karşı karşıya gelmişti. Mimbreler bile, yıldırımların otlar arasında koca delikler açtığı bir tarlayı geçip hücum etmeye cesaret edemez. O kadar da salak değiller.”

“Gerçekten çok hızlısın genç dostum.” Zakath güldü.

“O gün biraz eğlenmiştim,” diye itiraf etti Garion. “Bir adamın iki orduya birden kafa tuttuğu pek sık görülmez. Gerçi ondan sonra, o yüzden başım epey ağrıdı. İnsan iklimle uğraştığı zaman sonuçlarının ne olabileceğini tam olarak kestiremiyor. Belgarath ile Beldin, sonraki altı ay boyunca dünyayı dolaşıp ortalığı yatıştırmakla uğraşmış. Geri döndüğünde dedem çok kızmıştı. Bana bir sürü isim taktı, aralarında en hafifi ‘dangalak’ idi.”

“Biraz önce ‘direklerden’ bahsettin. Onlar nedir?”

“Yere direkler dikiyorlar ve bu direklerin tepesine uzun, ağır bir sırık raptediyorlar. Bu sırık aşağı yukarı atların omuz hizasına geliyor. Karşılaşan şövalyeler, sırığın iki tarafında duruyorlar. Sanırım düşünceleri, koşarken atların birbirlerine çarpmalarını önlemek. İyi atlar pahalıdır. Ha, dedim de aklıma geldi. Zaten bizim belli bir avantajımız olacak. Bizim atlarımız, yerli atlardan biraz daha büyük ve güçlü.”

“Bak bu doğru, öyle değil mi? Gerçi sen üçkâğıt yaparsan ben kendimi yine de daha iyi hissedeceğim.”

“Galiba ben de. Eğer bunu usullerine göre yaparsak muhtemelen o kadar çok yara bere alırız ki ikimiz de bir hafta yataktan çıkamayız, üstelik de bir randevumuz var - tabii nerede yapılması gerektiğini öğrenebilirsek.”

Turnuva alanı parlak renkli bayraklar ve üçgen flamalarla süslenmişti. Kral, sarayın hanımları ve meydanda dövüşemeyecek kadar yaşlı asilzadeler için bir tribün yapılmıştı. Ahali, er meydanındaki direklerin ötesinde duruyor, büyük bir heyecanla seyrediyordu. Şövalyeler hazırlıklarını tamamlarken renkli kostümler giymiş bir çift hokkabaz kalabalığı eğlendiriyordu. Direklerin her iki ucunda da parlak çizgili renklere sahip iki çadır duruyordu: Bu çadırlar şövalyelerin zırhlarını tamir ettirmeleri ve bu kadar eğlenceli bir akşamüstüne gölge düşürmemeleri için inleyip kıvranan yaralıların gözlerden uzakta ıstıraplarını çekebilmeleri için hazırlanmıştı.

“Hemen döneceğim,” dedi Garion arkadaşına. “Bir dakikalığına dedemle konuşmak istiyorum.” Atından inerek, zümrüt yeşili çimenlerin üzerinden geçip Belgarath’ın oturduğu yere vardı. İhtiyar adamın üstünde kar beyazı bir cüppe ve yüzünde sıkkın bir ifade vardı.

“Zarif,” dedi Garion.

“Bu birilerinin espri anlayışına pek uyuyor,” dedi Belgarath.

“Aşikâr antikalığın yüzünde parlıyor ihtiyar dostum,” dedi İpek tam arkasından arsızca. “İçgüdüsel olarak insanlar seni ellerinden geldiğince efendi göstermeye çalışıyor.”

“Müsaade eder misin? Ne vardı Garion?”

“Zakath ile birlikte biraz üçkâğıt yapacağız. Eğer kazanırsak kral bize bir ihsanda bulunmak isleyecek - senin deniz haritasına bakman gibi mesela.”

“Bak bu gerçekten de işe yarayabilir.”

“İnsan bir turnuvada nasıl bir üçkâğıt yapabilir?” diye sordu İpek.

“Yolları var.”

“Kazanacağınıza emin misiniz?”

“Neredeyse garanti verebilirim.”

İpek ayağa sıçradı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Belgarath.

“Biraz bahis oynamak istiyorum.” Ve ufak tefek adam aceleyle ayrıldı.

“Hiç değişmiyor,” diye gözlemledi Belgarath.

“Ama bir şey var. Naradas burada. Bir Grolim olduğu için ne yaptığımızı bilecek. Lütfen dede, onu ensemizden uzaklaştır. Çok önemli bir anda, yaptığım işe burnunu sokmasını istemiyorum.”

“Onunla ilgilenirim,” dedi Belgarath tatsızca. “Sen oraya git ve elinden geleni yap, ama dikkatli ol.”

“Peki dede.” Garion dönerek Zakath’ın atlarıyla birlikte beklediği yere gitti.

“Üçüncü ve dördüncü sıradayız,” dedi Garion. “Daha önceki turnuvaların galiplerinin önce dövüşmesi âdettendir. Bu bizim alçakgönüllülüğümüzü daha bir belirgin kılacak, üstelik sen de direklere nasıl yaklaşacağını görürsün.” Etrafına bakındı. “Müsabakaya çıkmadan önce mızraklarımızı teslim etmek zorundayız; onlar da bize şu askıdaki ucu küt olanlardan verecekler.

Mızrakları elimize alır almaz ben gerekeni yapacağım.”

“Şeytan gibi bir adamsın Garion. Kheldar ne yapıyor? Tribünler arasında, işi başından aşkın bir yankesici gibi dolanıp duruyor.”

“Ne yapmayı tasarladığımızı öğrenir öğrenmez, biraz bahis oynamaya gitti.”

Zakath aniden kahkahalar atmaya başladı. “Keşke haberim olsaydı. Benim adıma oynaması için ona para verirdim.”

“Gerçi parayı ondan geri almak biraz zor olabilirdi.”

Dostları Baron Astellig ikinci geçişte atından düşmüştü. “İyi mi?” diye sordu Zakath endişeyle.”

“Hareket edebiliyor,” dedi Garion. “Muhtemelen sadece bacaklarından birini kırmıştır.”

“En azından onunla karşılaşmak zorunda kalmayacağız. Dostlarımın canını yakmaktan nefret ederim. Çok fazla dostum olduğu da söylenemez.”

“Muhtemelen farkında olduğundan daha fazla var.”

Ön sıranın üçüncü geçişinden sonra Zakath, “Garion hiç eskrim çalıştın mı?” diye sordu.

“Alornlar hafif kılıç kullanmazlar Zakath. Algarlar hariç.”

“Biliyorum ama teoride birbirlerine çok yakın. Eğer bileğini veya dirseğini son anda bükersen, rakibinin mızrağını kenara itebilirsin. Sonra, mızrak arada olmayınca sen mızrağını düzeltip, yeniden hedefine yönelterek tam kalkanın ortasına vurabilirsin. O zaman, rakibinin hiç şansı olmaz, değil mi?”

Garion bir düşündü. “Ama bu oldukça yakışıksız,” dedi kuşkuyla.

“Büyü kullanmak da öyle, değil mi? Ne dersin işe yarar mı?”

“Zakath dört buçuk metre uzunluğunda bir sırık kullanıyorsun ve metresi üç buçuk kilo kadar geliyor. Mızrağı o kadar hızlı kullanabilmek için goril gibi kollara ihtiyacın olur.”

“Pek sayılmaz. Mızrağı o kadar ileri geri hareket ettirmen gerekmiyor ki. Birazcık itsen yeter. Deneyebilir miyim?”

“Fikir sana ait. Eğer işe yaramazsa, seni yerden toplamak için burada olacağım.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Zakath’ın sesi heyecanlı, hatta bir oğlan çocuğu gibi çıkıyordu.

“Of, Tanrılar,” diye mırıldandı Garion neredeyse yeisle.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Zakath.

“Hayır, sanırım yok. Yapmak istiyorsan, sen git bir dene.”

“Ne fark edecek ki? Zaten yaralanamam, değil mi?”

“Ben olsam o kadar emin olmazdım. Şunu görüyor musun?” diye işaret etti Garion, biraz önce atından direklerin üzerindeki sırığın üzerine sırtüstü düşen ve zırhı her bir yana parçalar halinde dağılan şövalyeyi göstererek.

“Gerçekten de yaralanmadı, değil mi?”

“Hâlâ hareket ediyor -biraz biraz- ama hekimler üzerinde çalışmaya başlamadan önce zırhını çıkartmak için bir demirci çağırmak zorunda kalacaklar.”

“Ben hâlâ bunun bir işe yarayabileceğini düşünüyorum,” dedi Zakath inatla.

“Eğer işe yaramazsa sana muazzam bir cenaze töreni hazırlarız. Pekâlâ. Senin sıran. Haydi gidip mızraklarımızı alalım.”

Kör mızrakların uçları, kat kat koyun postuyla kaplanmış, en tepesine de sıkıca çadır bezi bağlanmıştı. Sonuç son derece sevecen görüşlü yastıktan bir toptu ama Garion büyük bir güç uygulandığında bunun bir adamı eyerinden aldığı gibi yere fırlattığını, insanın kemiklerini kıranın mızrağın dürtmesi değil de yere çarpmanın şiddeti olduğunu biliyordu. İradesini yoğunlaştırmaya çalıştığı sırada biraz dikkati dağılmıştı, o yüzden iradesini serbest bıraktığında aklına gelebilen en iyi sözler “O şekilde yap,” olmuştu. İşlerin tam da onun tasarlamış olduğu gibi gittiği söylenemezdi. İlk rakibi, daha Garion’un mızrağı adamın kalkanına bir buçuk metre uzaktayken havaya fırlamıştı. Garion, mızraklarının çevresindeki güç bulutunu yeniden ayarladı. Bu arada büyük bir hayretle Zakath’ın tekniğinin kusursuz işlediğini gördü. Tek ve neredeyse fark edilmeyen bir kol hareketiyle rakibinin mızrağını yana iten Zakath, mızrağıyla rakibinin kalkanının tam ortasına vurmuştu. Adamcağız ileriye doğru saldıran atın sırtından büyük bir güçle havaya savrulup, Garion’un gördüğü kadarıyla havada epey bir mesafe kat ettikten sonra sanki bir demirhane yıkılıyormuş gibi büyük bir gürültüyle yere çakılmıştı. Her ikisinin de rakipleri baygın bir halde er meydanından taşınmıştı.

Perivor’un itibarı açısından kötü bir gün olmuştu. Tılsımlı silahlarına alıştıkça Riva Kralı ile Mallorya İmparatoru, Perivor’un çeliğe bürünmüş şövalyelerinin saflarını ezmiş geçmiş, sağlık birimlerini inleyen yaralılarla doldurmuştu. Sonunda, yenilmez bir çiftle karşı karşıya olduklarını fark etmeleriyle düşünceden yoksun

Mimbre kalıtımlarını bile aşan Perivorlu şövalyeler bir araya gelip, birbirlerine danıştılar. Sonra topyekûn pes ettiler.

“Ne fena,” dedi Zakath üzüntüyle. “Tam da eğlenmeye başlamıştım.”

Garion bu sözleri duymamış olmayı tercih etti.

İkisi birlikte, âdet üzere, kralı selamlamak için ilerlerken ak gözlü Naradas vıcık vıcık bir tebessümle ileri çıktı. “Tebrikler Şövalye Efendiler,” dedi. “Sizler büyük bir cesaret ve fevkalade bir kabiliyete sahip kişilersiniz. Er meydanından zaferle çıkan siz oldunuz ve defne dalından taç size layıktır. Acaba bu er meydanının muzafferleri için biçilmiş şeref ve şanı biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Garion kısaca. “Bildiğimizi söyleyemem.”

“Bu latif krallığımızın huzurunu zaman zaman bozmuş olan musibet bir hayvanı bertaraf etme hakkını kazandınız.”

“Nasıl bir hayvan?” diye sordu Garion kuşkuyla.

“Sorulur mu, tabii ki bir ejderha Şövalye Efendi!”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"YİNE bize oyun etti değil mi?" diye homurdandı Beldin, turnuvadan sonra dairelerine döndüklerinde. "Ak gözlü beni biraz rahatsız etmeye başladı. Galiba bu konuda birkaç adım atacağım."

"Çok gürültülü," dedi Belgarath ona. "Buradaki insanlar tamamen Mimbre değil." Cyradis'e döndü. "Büyünün yaptığı belli bir ses vardır," dedi.

"Evet," diye cevapladı kâhine, "biliyorum."

"Duyabiliyor musun?"

Cyradis başıyla onayladı.

"Adada bunu duyabilecek olan başka Dallar da var mı?"

"Evet Kadim Belgarath."

"Peki ya bu taklit Mimbreler? Onlar da yarı yarıya Dal mı? Aralarından bazılarının da duyma ihtimalleri var mı?"

"Hepsinin var."

"Dede," dedi Garion endişeli bir ses tonuyla, "demek ki benim mızraklara yaptığımı Dal Perivor'daki halkın yarısı duydu."

"O kalabalığın gürültüsü arasında duymamışlardır."

"Kalabalık gürültüsünün bir işe yarayacağını bilmiyordum."

"Tabii ki yarar."

"Eh," dedi İpek amansızca, "Ben büyü kullanmam, hiç ses çıkmayacağına garanti verebilirim."

"Ama belli bir miktar ipucu kalacaktır Kheldar," diye dikkat çekti Sadi, "ayrıca bu sarayda sadece birer yabancı olduğumuz için

Naradas'ı sırtında senin hançerlerinden biriyle yatarken bulunca bazı utanç verici sorular sorabilirler. Neden bırakmıyorsun bu işi ben halledeyim? Ben çok daha tabii görünmesini sağlayabilirim."

"Soğukkanlı bir cinayetten söz ediyorsun Sadi," diye suçladı Durnik.

"Hassasiyetini ben de takdir ediyorum Durnik Efendi," diye cevapladı hadımağası, "ama Naradas daha şimdiden bizi iki kez oyuna getirdi ve her seferinde bizi biraz daha yolumuzdan alıkoyuyor. Onu yolumuzun üzerinden çekmek zorundayız."

"Haklı Durnik," dedi Belgarath.

"Zith?" diye önerdi Kadife, Sadi'ye.

Sadi başını salladı. "Zith bebeklerinden ayrılmaz -birini ısırma zevki için dahi. En az o kadar etkili olan birkaç yöntemim daha var. Belki o kadar hızlı değiller ama onlar da işi bitirir."

"Zakath ile ben yine de Zandramas'la yüzleşmek zorunda kalacağız," dedi Garion asık suratla, "ve o salakça turnuva yüzünden de tek başımıza yapmak zorunda kalacağız."

"Karşınızdaki Zandramas olmayacak," dedi Kadife onlara. "Siz orada kudretinizi sergilerken Ce'Nedra'yla birlikte genç hanımların bazılarıyla konuştuk. Bize bu 'korkunç mahlukun' yüzyıllardır, zaman zaman göründüğünü söylediler; Zandramas sadece son birkaç on yıldır ortalıkta öyle değil mi? Karşılaşacağınız ejderha hakiki olabilir."

"Ben o kadar emin değilim Liselle," diye karşı çıktı Polgara. "Zandramas kolaylıkla o ejderhanın kılığına girebilir. Eğer hakikisi ininde uyuyorsa, bu kez taşrayı talan eden Zandramas olabilir - bütün bunları buluşma yerine gitmeden *önce* bizi bir karşılaşmaya zorlamak için tertiplemiş olması da mümkün."

"Bakar bakmaz hangisi olduğunu anlarım," dedi Garion.

"Nasıl?" diye sordu Zakath ona.

"İlk karşılaştığımızda kuyruğunun bir buçuk metrelik bir bölümünü kesmiştim. Eğer orada karşılaşacağımızın küt bir kuyruğu varsa, Zandramas olduğunu anlarız."

"Gerçekten de bu geceki kutlamalara gitmek *zorunda* mıyız?" diye sordu Beldin.

"Bunu bizden bekliyorlar amca," diye açıkladı Pol Teyze ona.

"Laçin benim ciyebileceğim tek bir tane bilem şeyim yoktur," dedi serserileşip, Feldegast'ın artık konuşulmayan o şivesine dönerek.

“Biz seninle ilgileniriz amca,” dedi Pol meşum bir edayla.

O akşamki olay haftalardır planlanıyordu. Bu, turnuvanın görkemli finali olacaktı ve -Garion ile Zakath’ın, hâlâ zırhlar içinde oldukları için iştirak edemeyecekleri- bir de dans vardı. Yüz siperlikleri kapalı olduğu için de tek lokma yiyemeyecekleri bir de ziyafet. Ve de, Kral Oldorin’in sarayındaki soylular Garion ile Zakath’a mübalağalı övgüler yağdırmak için yarışırlarken, “varlıklarıyla bu uzaktaki adamıza büyük bir ışık saçan bu kudretli kahramanlar” şerefine bir sürü kadeh kaldırmaca vardı.

“Bu daha ne kadar sürer?” diye mırıldandı Zakath Garion’a.

“Saatler.”

“Ben de böyle söyleyeceğinden korkmuştum. İşte hanımlar da geliyor.”

İki yanında Ce’Nedra ve Kadife ile birlikte Polgara, sanki taht odası kendisine aitmişçesine, salona girdi. Gariptir ki -belki de değildi- Cyradis yanlarında yoktu. Polgara her zamanki gibi gümüş biyeli, ağır mavi renkler giymişti. Muhteşem görünüyordu. Ce’Nedra gelinliğine çok benzeyen, krem rengi uzun bir elbise giymişti, gerçi düğün kıyafetini süslemiş olan ufak incileri yoktu. Bakır rengi saçlarının zengin bukleleri omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Kadife, eflatun satenler giymişti. Perivor’un bütün genç şövalyeleri -tabii gündüz yapılan turnuvadan sonra hâlâ yürüyebiliyor olanları- onu görünce umutsuz bir aşka kapılmıştı.

“Sanırım örtülü bir takdimin zamanı geldi,” diye mırıldandı Garion Zakath’a. Kim olduklarının gizli kalması gerektiğini ileri sürerek hanımlar geldiklerinden beri dairelerinden dışarı çıkmamışlardı. Garion ileri doğru bir adım atarak, onlara tahta kadar refakat etti. “Haşmetmeapları,” dedi Kral Oldorin’e, biraz eğilerek, “bazı sebeplerden ve saklı kalmak ihtiyacından hanımların soylarını size tam olarak beyan edemesem bile, onları size takdim etmemek -hem size, hem de onlara- büyük bir hürmetsizlik olacaktır. Asaletmeapları Erat Düşesini takdim etmekten şeref duyarım.” Bunda bir tehlike yoktu. Dünyanın bu tarafında kimsenin Erat’ın neresi olduğuna dair en ufak bir bilgisi bulunmazdı nasıl olsa.

Polgara mükemmel bir zarafetle reverans yaptı. “Haşmetmeapları,” diye selamladı kralı gür sesiyle.

Kral son derece atik bir hareketle ayağa kalktı. “Asaletmeapları,” diye cevap verdi, yerlere kadar eğilerek. “Varlığınız bu fakir

sarayımızı tenvir etti."

"Ve Haşmetmeapları," diye devam etti Garion, "Asaletmeapları Prenses Xera." Ce'Nedra ona dik dik baktı. "Gerçek ismin çok aşikâr olabilirdi," diye fısıldadı ona.

Ce'Nedra hemen kendini toparladı. "Haşmetmeapları," dedi en az Polgara'nınki kadar zarif bir reveransla. Sonuç olarak hiçbir kız bir imparatorluk sarayında büyüyüp de *birkaç* şey öğrenmemezlik edemezdi.

"Asaletmeapları," diye karşılık verdi kral. "Güzelliğiniz dilimizin tutulmasına sebebiyet verdi."

"Ne tatlı değil mi?" diye mırıldandı Ce'Nedra.

"Ve son olarak da Haşmetmeapları," diye bitirdi sözünü Garion, "son olmasına rağmen derece itibarıyla hiçbir eksiği bulunmayan Turia Kontesi," diye takdim etti Kadife'yi, son anda uydurarak.

Kadife reverans yaptı. "Haşmetmeapları," dedi. Doğrulduğunda gülümsüyor, gamzelerinin tüm etkisini krala nişanlıyordu.

"Leydim…" Bir kez daha eğilerek selam veren kral kekeledi "-tebessümünüz kalbimi durdurdu." Biraz aklı karışarak etrafına bakındı. "Ahbaplarınız arasında bir hanım daha olduğunu zannediyordum Şövalye Efendi," dedi Garion'a.

"Zavallı bir kör kız Haşmetmeapları," diye atıldı Polgara, durumu kurtarmak için, "bize henüz katılmıştı. Korkarım saray eğlentileri, ebedi bir karanlığa mahkûm birini şaşkınlığa düşürebilir. Kendisi, günün ziyasının gözlerinden ebediyen zayi olmasına sebep veren o elem hadiseden beri sülalesinin sadık hizmetlilerinden, refakatimizde bulunan o iri beyin koruması altındadır."

Kralın yanaklarından merhamet yüklü iki damla gözyaşı yuvarlandı. Arendler, yerlerinden ayrılmış olanlar dahi, sonuç olarak hisli insanlardı.

Derken Garion'un diğer ahbapları girdi içeri ve Garion yüzündeki tebessümü gizleyen yüz siperliğinin kapalı olduğuna şükretti. Beldin'in suratı iyice kararmıştı. Saçı ve sakalı yıkanmış, taranmıştı ve Belgarath'ın beyaz cüppesinden pek de farklı olmayan mavi bir cüppe giyiyordu. Garion en az öncekiler kadar uydurma takdimleriyle devam ederek, lafını "Ve Haşmetmeapları karşınızda yorgun mesafelerimizi nadide latife ve oyunlarıyla hafifleten, yüce bir kabiliyete sahip olan bir soytarı, Feldegast Efendi," ile bitirdi.

Kaşlarını çatarak ona bakan Beldin daha sonra baştan savma bir

selam verdi. “Aman Haşmetmeaplari, sizin buradaçi bu sarayinizdan ve da şehrinizin ihtişamisindan oylesina etçilendim çi. Burası aynim, ağza dahim alinmaycak hünerlerimde icra ederkene cezdiğim tüm o yerler arasinda cördüğüm Tol Honteh, Mal Zeth ve da Melcene’ye denktir, anadin mi?”

Kral alenen gülümsemeye başlamıştı. “Feldegast Usta,” dedi başını eğerek. “Hüzünle dolu bir cihanda, sizin sanatınıza mahzar olmuş kişiler nadir ve kıymetlidir.”

“Ah, buna dile cetirmeniz da ne kadar muhteşem, öyle değil mi Haşmetmeaplari?”

Sonra, formaliteler bitince Garion ile arkadaşları diğerlerine karışmak için kralın yanından ayrıldılar. Kararlı bakışlara sahip genç bir hanım Garion ile Zakath’a doğru ilerledi. “Sizler hayattaki en büyük şövalyelersiniz Lordlarım,” diye selamladı onları bir reverans yaparak, “üstelik ahbaplarınızın yüce mevkileri, her ikinizin de yüksek, hatta muhtemelen kraliyet payesine sahip kişiler olduğunuzu kelimelerden daha yüksek sesle ifşa etmektedir.” Garion’a tutuşmuş bir ifadeyle baktı. “Nişanlı olma ihtimaliniz var mı acaba Şövalye Efendi?” diye sordu.

O tekrarlardan biri daha diye inledi içinden Garion. “Evliyim Leydim,” diye cevap verdi. Bu kez meseleyle nasıl başa çıkılacağını biliyordu.

“Ya,” dedi kadın, hayal kırıklığı gözlerinden besbelliydi. Sonra Zakath’a döndü. “Ya siz Lordum?” diye sordu. “Siz de evli misiniz - ya da belki nişanlı?”

“Hayır Leydim,” diye cevap verdi Zakath, sesi aklı karışmış gibi çıkıyordu.

Kadının gözleri parladı.

Tam bu noktada Garion araya girdi. “İğrenç lezzette olduğunu itiraf etmem icap eden iksirinizden bir tertip daha alma vaktiniz geldi dostum.”

“İksir mi?” diye sordu Zakath şaşkın bir ifadeyle.

Garion içini çekti. “İlletiniz daha da berbat bir hal alıyor, müşahede edebildiğim kadarıyla,” dedi, üzgün numarası yaparak. “Bu unutkanlığınız, korkarım, kaçınılmaz surette husule gelecek daha şiddetli alametlerin bir habercisi. Sülalenizin laneti olan irsi deliliğiniz size tamamen hâkim olmadan önce bu maceramızın nihayet bulması için yedi Tanrıya birden dua ediniz.”

Kararlı görünen genç hanım, gözleri korkuyla faltaşı gibi

açılarak gerilemeye başladı.

“Neler diyorsun Garion öyle?” diye mırıldandı Zakath.

“Daha önce de bunları yaşamıştım. Kız bir koca arıyordu.”

“Çok saçma.”

“Onun için hiç de saçma değil.”

Derken dans başladı. Garion ile Zakath seyretmek için bir köşeye çekildiler. “Ne kadar aptalca bir vakit geçirme şekli,” diye fikrini söyledi Zakath. “Aklı başında bir adamın, neden böyle bir şeyle vakit kaybetmek istediğini hiç anlamam.”

“Çünkü hanımlar dans etmeyi çok sever,” diye açıkladı Garion ona. “Sevmeyenine hiç rastlamadım. Sanırım bu kanlarında var.” Tahta bakınca, o sırada Kral Oldorin’in meşgul olmadığını gördü. Tebessüm ederek oturmuş, ayağıyla müziğe tempo tutuyordu. “Haydi Belgarath’ı bulup kralla konuşmaya gidelim. Deniz haritasını sormanın tam sırası olabilir.”

Belgarath payandalardan birine yaslanmış duruyor, yüzünde hafif bir bıkkınlık ifadesiyle dans edenleri seyrediyordu. “Dede,” dedi Garion ona, “şu anda kralla konuşan yok. Gidip haritayı sorsak ya?”

“Güzel fikir. Bu eğlence gece geç vakitlere kadar sürecek gibi, o yüzden özel bir görüşme isteme fırsatımız olmaz.”

Tahta yaklaşıp, eğilerek selamladılar. “Sizinle birkaç lakırdı edebilir miyiz Haşmetmeapları?” diye sordu Garion.

“Tabii ki Şövalye Efendi. Ahbabınız ile siz benim kahramanlarımsınız, size kulak vermemek benim namıma hasislik olur. Sizi bu kadar alakadar eden mevzu nedir?”

“Pek ehemmiyetsiz bir şey Haşmetmeapları. Yanımızdaki Garath Usta-” Garion takdim sırasında “Bel” kısmını kırpmıştı “-daha önce de sizle tanıştırmıştım, benim en kadim müşavirimdir ve çocukluğumun ilk yıllarından beri bana kılavuz olmuştur. Tüm bunlara ilaveten kendisi mühim bir âlimdir ve son demlerde nazarı dikkatini coğrafya mütalaalarına çevirmiştir. Coğrafyacılar arasında kadim arzın şekli ve şemaili hususunda uzun zamandır devam eden bir münakaşa bulunmaktadır. Tamamen tesadüfen Garath Usta kadim bir umman haritasının varlığından haberdar olmuştur ve kendisine malumat veren kimse, bu haritanın burada, Dal Perivor’da muhafaza edildiği konusunda kendisini temin etmiştir. Coşkun bir tecessüse gark olan Garath Usta, sizin böyle bir haritanın mevcudiyetinden haberdar olup olmadığınızı, eğer gerçekten varsa

acaba ona bu haritayı tetkik etmek için izin verip vermeyeceğinizi sual etmemi benden rica etti.”

“Elbette Garath Usta,” dedi kral, “size malumat veren kimsenin sizi yanıltmadığına emin olunuz. Bahsini ettiğiniz umman haritası en kıymetli addettiğimiz yadigârlardan biridir, zira cetlerimizi asırlar evvel bu adanın kıyılarına getiren işte bu umman haritasıdır. Serbest kalır kalmaz tetkiklerinizin tekemmülü için sizi haritaya götürmekten memnuniyet duyacağım.”

Tam o sırada Naradas tahtın arkasındaki mor perdelerin arasından çıktı. “Korkarım bu tetkik için, bir süre daha pek vakit bulamayacağız Haşmetmeapları,” dedi, biraz kendini beğenmişçe. “Affınıza sığınırım Kralım lâkin size havadislerin belki de en keder vericisini yetiştirmek için acele ederken, söylemiş olduğunuz son mütalaanızı işittim. Şarktan gelen bir ulak, menfur ejderhanın bu esnada dahi buradan en fazla üç fersah mesafede bulunan Dal Esta’yı harap etmekte olduğunu beyan etti. Mahlukun yapacağı tahribatlar hiç belli olmuyor, ayrıca bir daha görününceye kadar ormanda günlerce saklanabilir. Aslen, facia kabilinden bu durum bizim lehimize de dönebilir. Şimdi saldırma zamanıdır. Şu iki cesur kahramanımızın bir hamlede bulunarak bizi bu müşkülden kurtarması için bundan daha güzel bir vesile olabilir mi? Ayrıca anladığım kadarıyla bu iki kudretli şövalye, bu kocamış beyin tavsiyelerine pek itibar ediyorlar; bu sebepten dolayı bu beyin de, onları takip edecekleri stratejiler bahsinde tenvir etmesi için, onlara refakat etmesi pek münasip olacaktır.”

“Çok güzel söylediniz Erezel,” diye kabul etti aptal kral heyecanla. “Ben de bu mahluku gizlendiği mahalden dışarı çıkartmanın haftalar alabileceğinden korkmuştum. Şimdi ise bir gececik içersinde bu vuku buldu. O halde haydi ileri kahramanlarım ve Garath Usta. Krallığımı bu ejderhadan kurtarın.”

“Bu mutlu keşfiniz tam zamanında oldu Erezel Efendi,” dedi Belgarath. Sözler son derece yumuşak başlılıkla söylenmişti ama Garion dedesini, ne ima ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. “Haşmetmeaplarının da buyurmuş oldukları gibi, bu gece bize ne çok vakit kazandırdınız. Serbest kalır kalmaz, size minnetimi, icap ettiği ölçüde göstermek için münasip bir yol bulabileceğimi umuyorum.”

Naradas biraz siner gibi oldu, yüzü endişelendi. “Teşekküre bir ihtiyaç yok Garath Usta,” dedi. “Kralıma ve diyarına olan vazifemi ifa ediyorum, o kadar.”

“A, tabii,” dedi Belgarath, “vazife. Hepimizin muhtelif vazifesi vardır, öyle değil mi? Bir sonraki duanızda Karanlığın Çocuğuna saygılarımı sununuz. Mukadder kılınmış olduğu gibi onunla yakında görüşeceğimizi söyleyin.”

Sonra döndü; hemen arkasında Garion ve Zakath ile birlikte dans edenlerin arasından iri adımlarla geçip taht odasını terk etti. Yabancılar arasında olduğu için yaşlı adamın yüzü ifadesizdi. Ancak boş koridora varır varmaz deliler gibi küfretmeye başladı. “Haritayı ellerime almama ramak kalmıştı,” dedi, dumanları tüterek. “Naradas yine yapacağını yaptı.”

“Gidip diğerlerini alayım mı?” diye sordu Garion.

“Hayır. Hepsi gelmek ister, bu yeni tartışmalar başlatmaktan başka bir işe yaramaz. Onlara bir not bırakırız.”

“Yine mi?”

“Bu tekrarlar, gitgide daha da düzenli olarak sıralanmaya başladılar gibi, değil mi?”

“Pol Teyze’nin bu kez aynı tepkileri vermeyeceğini umalım.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Zakath.

“Torak ile buluşmaya gittiğimizde İpek, dedem ve ben, Riva’dan kimseye haber vermeden ayrılmıştık,” diye açıkladı Garion. “Bir not bırakmıştık ama Pol Teyze bunu pek hoş karşılamadı. Anladığım kadarıyla epey bir küfür ve birkaç da patlama duyulmuş.”

“Leydi Polgara’dan mı? Ama o kibarlığın ta kendisidir.”

“Gözlerinin yanılmasına izin verme Zakath,” dedi Belgarath ona. “Eğer işler istediği gibi gitmezse Pol’ün berbat bir mizacı vardır.”

“Bu aileden gelen bir şey olsa gerek,” dedi Zakath yumuşak başlılıkla.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun? Siz ikiniz ahırlara inin. Seyislere atlarımızı eyerlemelerini söyleyin ve köyün nerede olduğunu öğrenin. Ben, ayrılmadan önce Cyradis ile konuşmak istiyorum. O kızdan birkaç doğru düzgün cevap alacağım. Birkaç dakika içinde sizinle avluda buluşuruz.”

Atlara binmelerinden belki de bir on dakika sonraydı. Garion ile Zakath ahırın duvarına asılı duran mızraklarını aldıktan sonra üçü birlikte saray binalarından ayrıldılar. “Cyradis konusunda şansın yaver gitti mi?” diye sordu Garion, Belgarath’a.

“Biraz. Oradaki ejderhanın Zandramas *olmadığını* söyledi.”

“O halde hakiki bir ejderha, öyle mi?”

“Büyük ihtimalle. Sonra bana üstü kapalı bir şeyler söyledi gerçi.

Ejderhayı etkileyen başka bir ruhun olduğunu söyledi. Bunun anlamı ikinizin de çok dikkatli olması gerektiği. Normalde ejderhalar çok salak olur ama eğer sizinkine kılavuzluk eden başka bir ruh varsa, o biraz daha akıllı olabilir."

Yan sokaktan bir gölge sessizce süzüldü. Dişi kurttu bu.

"Nasılsın küçük hemşire?" diye selamladı Garion kurdu resmi dille. Son anda, ona anneanne dememek için kendisini zor tutmuştu.

"Halime şükür," diye cevap verdi kurt. "Ava çıkıyorsunuz. Biri de size refakat edecek."

"Aradığımız yaratığın yenmeyeceği konusunda biri seni uyarır."

"Biri, sadece yemek için avlanmaz."

"O halde senin refakatinden memnuniyet duyarız."

"Ne dedi?" diye sordu Zakath.

"Bizimle gelmek istiyor."

"Tehlikeli olacağı konusunda onu uyardın mı?"

"Sanırım zaten biliyor."

"Ona kalmış." Belgarath omzunu silkti. "Bir kurda ne yapması gerektiğini anlatmaya çalışmak boşa kürek sallamaktır."

Şehir kapısından geçerek, seyislerden birinin Garion'a tarif ettiği yola koyuldular. "Sekiz mil kadar ileride olduğunu söyledi," dedi Garion.

Belgarath gözlerini kısarak gece göğüne baktı. "Güzel," dedi, "dolunay var. Köye bir mil kalıncaya kadar dörtnala gidelim."

"O kadar yaklaştığımızı nasıl anlayacağız?" diye sordu Zakath.

"Biliriz," diye cevap verdi Belgarath canı sıkılarak. "Her tarafta yangın olacaktır zaten."

"Aslında *gerçekten* de ateş kusmuyorlar, değil mi?"

"İşin aslı, evet, kusuyorlar. Her ikinizin de üzerinde zırh var, o yüzden biraz daha emniyette sayılırsınız. Yanları ve karnı sırtından biraz daha yumuşaktır. Mızraklarınızı saplamaya çalışın, sonra da kılıçlarınızla işini bitirin. Bu işi uzatmayalım. Saraya dönüp şu haritayı bir elime almak istiyorum. Haydi şimdi sürün atları."

Tam önlerindeki yangının kızıl parlaklığını gördüklerinde bir saat kadar geçmişti. Belgarath dizginlerine asıldı. "Şimdi dikkatli gidelim," dedi. "Saldırıya geçmeden önce, tam yerini tespit etmemiz icap edecek."

"Biri gidip baksın," dedi dişi kurt ve karanlığa doğru iri

adımlarla atıldı.

“İyi ki yanımızda geldi,” dedi Belgarath. “Her nedense onu etrafımda görmek içimi rahatlatıyor.”

Garion’un yüz siperliği tebessümünü gizlemişti.

Dal Esta köyü, bir tepenin başına tünemişti; yanan ambarlardan ve evlerden fışkıran alevleri rahatlıkla görebiliyorlardı. Tepeye biraz tırmanınca dişi kurdun durmuş kendilerini beklediğini gördüler. “Biri aradığımız yaratığı gördü,” diye bilgi verdi. “Tam şu anda, insan şeylerin inlerinin olduğu yerde, tepenin tam öbür yanında karnını doyuruyor.”

“Karnını neyle doyuruyor?” diye sordu Garion endişeyle.

“Şu anda senin oturduğun gibi bir hayvanla.”

“Ee?” diye sordu Zakath.

“Ejderha köyün diğer tarafındaymış,” diye açıkladı Belgarath ona. “Şu anda bir at yiyormuş.”

“At mı? Belgarath hiç sürprizlerle karşılaşacak halde değilim. Şu şey, tam olarak ne büyüklükte?”

“Bir ev büyüklüğündedir -tabii kanatları hariç.”

Zakath zor yutkundu. “Acaba bir kez daha düşünsek mi? Son zamanlarda hayatımdan çok da zevk aldığım söylenemez. Hani biraz daha zevkine varsaydım, diyorum.”

“Sanırım artık geriye dönüş yok,” dedi Garion ona. “Çok hızlı uçamıyor, ayrıca havalanması da epey zaman alıyor. Yemek yerken onu gafil avlayabilirsek, o daha saldıramadan öldürebiliriz.”

Ezilmiş ürünlere ve yarı yenmiş ineklere bakarak dikkatle tepenin etrafından sürdüler atlarını. Başka birkaç şeyin daha cesedi vardı -Garion’un özellikle görmemek için başını çevirdiği.

Derken gördüler. “Torak’ın dişi!” diye küfretti Zakath. “Filden de büyük!”

Ejderha ön pençesiyle bir atın leşini tutmuş, atı yemekten çok parçalıyordu.

“Bir deneyin bakalım,” dedi Belgarath. “Genellikle beslenirken biraz dikkatsiz olur. Gerçi dikkat edin. Mızraklarınızı saplar saplamaz, hemen yanından uzaklaşın. Ayrıca atlarınızın devrilmemesine özen gösterin. Eğer düşerlerse, ejderha onları öldürür ve insanın bir ejderha ile yayan olarak savaşması da pek avantajlı sayılmaz. Küçük hemşiremiz ile ben arkadan dolanarak kuyruğuna saldıracağız. Kuyruğu çok hassas, birkaç ısırık dikkatini dağıtabilir.” Belgarath atından inerek, atlardan biraz uzaklaştıktan

sonra büyük gümüş bir kurt kılığına girdi.

“Bu, hâlâ sinirlerimi geriyor,” diye itiraf etti Zakath.

Garion dikkatle beslenmekte olan ejderhaya bakıyordu. “Kanatlarını kaldırmış olmasına dikkat et,” dedi sessizce. “Başını o şekilde eğince kanatları arkasını görmesine mani oluyor. Sen o tarafa dolan, ben de bu tarafa. İkimiz de hazır olunca ben ıslık çalarım. O zaman saldırırız. Mümkün olduğu kadar hızlı saldır ve o havaya kalkmış kanadın arkasında kalmaya çalış. Mızrağını mümkün olduğu kadar derine daldır ve bırak saplı kalsın. Üzerinden sallanan birkaç mızrak hareketlerini biraz kısıtlar herhalde. Mızrağını saplayınca dönüp hemen uzaklaş.”

“Bu konuda ne kadar da soğukkanlısın Garion.”

“Böyle bir durumda insan mecbur kalıyor. Eğer durup düşünmeye kalkarsan, bu işi hiç yapmazsın. Bu şimdiye kadar yaptığımız en mantıklı şeylerden biri sayılmaz biliyorsun. İyi şanslar.”

“Sana da.”

Ayrılarak, her iki tarafına varıncaya kadar, beslenmekte olan ejderhadan biraz uzaklaşarak ilerlediler. Zakath hazır olduğunu belirtmek için mızrağını iki kere yere vurdu. Garion derin bir nefes aldı. Ellerinin biraz titrediğini fark etti. Bütün düşüncelerini üzerinden atarak, tam ejderhanın omzunun arkasında bir noktaya yoğunlaştı. Sonra tiz bir ıslık çaldı.

Saldırdılar.

Sonuç olarak Garion’un stratejisi oldukça işe yaradı. Öte yandan ejderhanın pullu böğrü umduğundan çok daha sert çıkmıştı ve mızrakları arzuladıkları kadar derine işleyemedi. Garion Chretienne’i çevirerek deliler gibi kaçtı.

Ateş kusan ejderha viyaklayarak Garion’a dönmeye çalıştı. Garion’un ummuş olduğu gibi böğründen çıkan mızraklar hareketlerini biraz kısıtlamıştı. Derken Belgarath ile dişi kurt atıldılar ve ejderhanın pullu kuyruğunu vahşice ısırıp parçalamaya başladılar. Ejderha çaresizlikle yelken gibi kanatlarını çırpmaya başladı. Bir yandan çığlık atıp bir yandan da ateş kusarak hantalca havalandı.

“Kaçıyor!” diye yolladı düşüncesini Garion dedesine.

“Dönecek. Çok kinci bir hayvandır.”

Garion atını, ölü atın yanından sürerek Zakath’a katıldı.

“Verdiğimiz yaralar muhtemelen öldürücüdür değil mi?” diye

sordu Malloryalı umutla.

“Yerinde olsam pek emin olmazdım,” diye cevapladı Garion. “Korkarım mızrakları yeterince derine saplayamadık. Hız kazanmak için yüz metre kadar daha gerilememiz icap ediyormuş. Dedem, dönmesini bekleyebileceğimizi söyledi.”

“Garion,” diye geldi Belgarath’ın sesi Garion’un zihninde, *“bir şey yapacağım. Zakath’a paniğe kapılmamasını söyle.”*

“Zakath,” dedi Garion, “dedem bir çeşit büyü kullanacak. Heyecanlanma.”

“Ne yapacak?”

“Bilmiyorum. Bana söylemedi.” Sonra Garion o bildik kabarmayı ve hareket sesini hissetti. Etraflarındaki hava soluk bir gök mavisi rengini aldı.

“Renkli,” dedi Zakath. “Ne işe yarayacak?” Sesi gergin çıkıyordu.

Belgarath atlayarak karanlığın içinden çıkageldi. “Gayet iyi,” dedi kurt lisanında.

“Nedir bu?” diye sordu Garion.

“Bir çeşit kalkan. Sizi ateşten koruyacak - en azından kısmen. Geri kalanını da zırhlarınız halleder. Biraz dağlanırsınız belki ama ateş sizi gerçekten yakamayacak. Gerçi *çok* da cesaretlenmeye kalkmayın. Pençeleri ve dişleri hâlâ var.”

“Bu bir çeşit kalkan,” diye açıkladı Garion Zakath’a. “Bizi alevlerden koruyabilecek.”

Derken doğu yönünden bir çığlık duyuldu ve havaya doğru isli bir alev yükseldi. “Hazır ol!” dedi Garion sertçe. “Geri geliyor!” Taşı, kendine hâkim olması için uyardıktan sonra Demirpençe’nin kılıcını çekti. Zakath da geniş kılıcını kınından, çeliksi bir tıslamayla çekti. “Yayılalım,” dedi Garion. “Her seferinde en fazla birimize saldırabilecek kadar birbirimizden uzaklaşalım. Eğer sana gelirse, ben ona arkasından saldırırım. Bana gelirse de sen aynı şeyi yap. Eğer becerebilirsen kuyruğuna ulaşmaya çalış. Biri kuyruğuna saldırdı mı, dağılıyor. Kuyruğunu korumak için dönecektir. O zaman, hangimiz onun önünde kalmışsak, rahatça kılıcımızı savurabiliriz.”

“Tamam,” dedi Zakath.

Yeniden yayılıp, gergince ejderhanın saldırısını beklediler.

Garion mızraklarının ejderha tarafından ısırılarak çıkartılmış olduğunu gördü, sadece böğründen kısa saplar çıkıyordu. Ejderha

Zakath'a çullandı ve darbesiyle Zakath'ı eyerinden aşağıya fırlattı. Ejderhanın ateş yağmuruna tuttuğu Zakath ayağa kalkmak için çırpınıyordu.

Uğraşıp duruyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama gelen her alevden gayri ihtiyari siniyordu; ejderhanın güçlü pençeleri üzerine gömülerek onun bir daha ayağa kalkmasını imkânsızlaştırıyordu. Ejderhanın başı yılan gibi ileri doğru atıldı, zalim dişleri Zakath'ın zırhını çizmeye başladı.

Garion tam o anda stratejisinden vazgeçti. Arkadaşının acil yardıma ihtiyacı vardı. Eyerinden aşağıya atladığı gibi Zakath'ın yardımına koştu. "Biraz ateşe ihtiyacım var!" diye gürledi Taş'a; kılıç derhal parlak mavi bir alevle alevlendi. Torak'ın onu yarattığı gün, ejderhayı büyüye karşı bağışık olmasını sağladığını biliyordu ama ejderhanın Taş'ın gücüne karşı da bağışıklık sahibi olmadığını umdu. Zakath'ın çırpınan bedeninin önüne doğru bir adım atarak ejderhayı iki eliyle birden tuttuğu kılıcını savurarak uzaklaştırdı. Demirpençe'nin kılıcı, ejderhanın yüzüne her vuruşunda cızıldıyor, ejderha her darbeden sonra acıyla viyaklıyordu. Ama kaçmamıştı.

"Kalk ayağa!" diye bağırdı Garion Zakath'a. "Ayağa kalk!" Arkasından, ayağa kalkmaya çalışan Malloryalının zırhının tangırtılarını duyuyordu. Aniden, Garion'un kılıcının yarattığı acıları hiçe sayan ejderha pençesini ona doğru uzattı ve dengesinin bozulmasına neden oldu. Geriye doğru tökezleyen Garion, Zakath'ın üzerine düştü. Zaferle viyaklayan ejderha hemen daldı. Garion çaresizlik içinde kılıcını batırmaya çalıştı; muazzam, cızıltılı bir tıslamayla ejderhanın sol gözü yuvasından çıktı. Yeniden ayağa kalkabilmek için çabalayan Garion'un aklına garip bir fikir gelmişti. Aynı gözdü. Taş'ın gücüyle kör olan da Torak'ın sol gözüydü, şimdi de aynı şey ejderhaya olmuştu. İçlerinde bulundukları o korkunç tehlikeye rağmen Garion aniden kazanacaklarına emin oluvermişti.

Ejderha ıstırap ve hiddet içersinde böğürerek geriledi. Garion bundan hemen faydalandı. Toparlanıp ayağa kalktıktan sonra çekip Zakath'ı da kaldırdı. "Diğer yanına dolan!" diye haykırdı. "Artık o tarafı kör! Ben onun dikkatini üzerime çekeceğim! Sen kılıcını boynuna savur!"

Ayrılarak, ejderha kendisini toparlayamadan yerlerini almaya çalıştılar. Garion koca, alevli kılıcını elinden geldiğince savurarak, ejderhanın burnunda kocaman bir yara açtı. Yaradan boşalan kan Garion'un zırhını sırılsıklam etti; ejderha da onun bu darbesine, her yanını kaplayan bir ateşle karşılık verdi. Garion ateşi

umursamayarak saldırısına devam etti ve birbiri ardına hayvanın suratına darbeler indirip durdu. Zakath'ın iki elini birden kullanarak hayvanın yılan gibi uzanan boynuna darbeler indirdiğini görebiliyordu ama hayvanın birbiri üzerine binmiş ağır pulları Zakath'ın en başarılı darbelerini bile engelliyordu. Garion alevli kılıcıyla saldırılarına devam etti. Yarı kör ejderha pençeleriyle onu tırmalamaya çalışırken Garion'un kılıcı hayvanın ön ayağına isabet etmiş, hemen hemen kesmişti. Artık tahammül ötesi yaralar almış olan ejderha gönülsüzce adım adım gerilemeye başlamıştı.

"Devam et!" diye bağırdı Garion Zakath'a. "Kedini toparlaması için ona fırsat verme bir daha!"

Bir o, bir öbürü vurarak, amansızca korkunç hayvanı birlikte geri sürdüler. Garion vurduğunda ejderha onu ateşle yıkamak için başını çeviriyordu. O zaman Zakath kılıcını hayvanın başının korumasız arka kısmına savuruyordu. Onun saldırısını karşılayabilmek için havyan başını döndürünce de Garion saldırıyordu. Bu ölümcül taktikle kafası karışan ve yorulan ejderha başını çaresizlik içinde öne arkaya çevirmeye başladı; fırın gibi nefesi kendisine saldıranlardan çok civardaki çalıları ve otları yakıyordu. Sonunda, artık acısına tahammül edemeyen hayvan yelken gibi kanatlarını umutsuzlukla çırpmaya başlayarak beceriksizce yerden havalanmaya çalıştı.

"Havalandırma!" diye seslendi Garion. "Sıkıştırmaya devam et!" Vahşice saldırılarına devam ettiler. "Kanatlarına isabet ettirmeye çalış!" diye seslendi Garion. "Kaçmasına izin verme!"

Saldırılarını yarasaya benzeyen kanatlara kaydırarak umutsuzlukla ejderhanın son çaresini de kesmeye çalıştılar ama hayvanın zırhlı teni onları amaçlarına ulaştırmadı. Zahmetle havalandı ejderha, bir yandan hâlâ viyaklayıp ateş kusar ve bir yandan sayısız yarasından kanlar akarken doğuya doğru uçmaya başladı.

Belgarath kendi suretine dönerek iri adımlarla onlara doğru ilerlemeye başladı; yüzü hiddetten mosmor olmuştu. "Siz delirdiniz mi?" diye bağırdı onlara. "Size dikkatli olmanızı söylemiştim!"

"İşler biraz denetimimizden çıktı Belgarath," dedi Zakath nefes nefese. "Bu meselede pek de bir seçim hakkımız yoktu." Riva kralına baktı. "Yine hayatımı kurtardın Garion," dedi. "Sen bunu bir alışkanlık haline getirmeye başladın."

"Sanki yapılabilecek tek şey buymuş gibi göründü gözüme," diye

cevapladı Garion, yorgun bir halde yere çökerek. “Ama onu kovalamaya devam etmek zorundayız. Eğer peşinden gitmezsek, yine geri dönecektir.”

“Biri öyle olacağını sanmıyor,” dedi dişi kurt. “Birinin yaralı hayvanlarla çok tecrübesi oldu. Ona sopalar soktunuz, gözünü çıkarttınız, yüzünü ve ön ayağını ateşle kestiniz. İnine dönerek yaraları iyileşinceye -veya ölünceye- kadar orada kalacaktır.”

Garion çabuk çabuk Zakath’a tercüme etti.

“Gerçi bu da başka bir sorun doğruyor,” dedi Mallorya imparatoru kuşkuyla. “Kralı, onu tamamen uzaklaştırdığımız konusunda nasıl ikna edeceğiz? Eğer onu öldürmüş olsaydık başka bir mecburiyetimiz kalmayacaktı ama Naradas’ın gütmesiyle kral onun geri gelmeyeceğine iyice emin oluncaya kadar burada kalmamız konusunda ısrar edebilir.”

Belgarath kaşlarını çatmıştı. “Galiba Cyradis haklıydı,” dedi. “Ejderha tam olarak hareket etmesi gerektiği gibi hareket etmiyordu. Garion ona ne zaman o alevli kılıçla vuracak olsa, bir an için olduğu yere siniyordu.”

“Sen olsaydın sinmez miydin?” diye sordu Zakath.

“Bu, biraz daha farklı. Ejderha, ateşi hissetmez. Bir başkası tarafından yönetiliyordu - Taş’ın yaralayabileceği bir şey tarafından. Siz soluklanır soluklanmaz, yola koyulalım. Dal Perivor’a dönerek o haritaya bir bakmak istiyorum.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SARAYA döndüklerinde şafak atmak üzereydi; hayretle, neredeyse herkesin ayakta olduğunu gördüler. Garion ile Zakath içeri girerken taht odasında bir hayret nidası dolandı. Garion'un zırhı yamulmuş, ejderhanın kanıyla allara boyanmıştı; Zakath'ın zırhı üzerine giydiği cüppe kararmıştı, ayrıca göğüs zırhında iri diş izleri görülüyordu. Zırhlarının hali çatışmalarının ciddiyetine sessizce tanıklık ediyordu.

"Benim şanlı kahramanlarım!" diye bayram etti kral onlar taht odasına girerken. İlk başta Garion'a kral, kendi kendine sonuçlar çıkartıyor gibi gelmişti - yani canlı dönebildikleri için ejderhayı öldürmüş olduklarını varsaydığını.

Ama kral, "Bu fena mahlukun bu diyarı talan edip durduğu bunca zaman zarfında," dedi, "bugüne kadar onu kaçırtabilen ilk kişiler sizlersiniz." Sonra Belgarath'ın aklı karışmış gibi bakışını görerek ayrıntılara girdi. "İki saatten az bir vakit evvel, ejderhanın dehşet içersinde, viyaklayarak şehrin üzerinden geçtiğini müşahede ettik."

"Ne tarafa doğru gitti Haşmetmeapları?" diye sordu Garion.

"En son ummana doğru uçarken görüldü Şövalye Efendi ve herkesçe malum olduğu gibi ini garpta bir yerlerdedir. Sizin ve yiğit arkadaşınızın vermiş olduğunuz ceza onu bu diyardan uzaklaştırdı. Kuşkusuz ki inine gidip sığınarak orada yaralarını yalayacaktır. Şimdi, eğer sizin için bir mahzuru yoksa, kulaklarımız vaki olanların hikâyesini duymak için yanıp tutuşuyor."

“Müsaadenizle,” diye mırıldandı Belgarath. İleri doğru bir adım attı. “Bu iki kahramanınız Haşmetmeapları mütevazı kişilerdir, asaletlerine yakışır biçimde. Korkarım ki kendileriyle övünüyormuş durumuna düşmemek hevesiyle serüvenlerinin tarifinde ketum olacaklardır. Belki de Haşmetmeapları ve saray ahalisinin, hakikaten vuku bulmuş olanların daha hakiki bir izahatını alabilmesi için onlar namına karşılaşmayı benim nakletmem daha münasip olacaktır.”

“Çok güzel dile getirdiniz Garath Usta,” diye cevap verdi kral. “Hakiki tevazu asil birinin gerçek tacıdır, lâkin sizin de buyurmuş olduğunuz gibi umumiyetle bu şövalyenin şahit olduğu gibi bir karşılaşmanın aslını gizlerler. Devam ediniz rica ederim.”

“Nereden başlasam?” diye düşündü Belgarath. “Ah evet. Haşmetmeaplarının da bildiği gibi Erezel Efendi’nin, ejderhanın Dal Esta köyünü talan ettiği yolundaki zamanlı ikazı tam sırasında gelmişti. Bu salondan ayrılır ayrılmaz derhal atlarımızı alarak, biraz önce bahsi geçen köye büyük bir süratle gittik. Köyde, ejderhanın alevli nefesinin canlı ispatı olan yangınlar vardı; üstelik büyük baş hayvanlar ile köy sakinlerinin bir çoğu katledilmiş ve her türlü eti yiyecek olarak gören yaratık tarafından kısmen yenmişti.”

“Ne hazin.” Kral içini çekti.

“Kederlerine ne kadar ortak görünüyor,” diye mırıldandı Zakath Garion’a, “ama acaba köylülerin evlerini yeniden inşa etmeleri için elini hâzinesine uzatmaya rıza gösterir mi?”

“Yani, halkından almak için o kadar zahmete katlandığı vergilerini geri mi versin diyorsun?” diye sordu Garion şakacıktan bir hayretle. “Böyle bir şey önermek ne kadar şaşırtıcı bir şey.”

“Kahramanlarınız dikkatlice köyün civarını tetkik ettikten sonra,” diyordu Belgarath, “tam o esnada bir at sürüsünün cesetleriyle beslenmekte olan ejderhanın yerini tespit ettiler.”

“Ben sadece bir tane görmüştüm,” diye fısıldadı Zakath.

“Bazen hikâyelere heyecan katabilmek için biraz abartır,” diye fısıldadı Garion da ona.

Belgarath artık iyice ısınmaya başlamıştı. “Tarafımdan verilen nasihatlere kulak veren,” dedi alçakgönüllülükle, “kahramanlarınız vaziyeti kavramak için durdular. Derhal hepimiz ejderhanın tüm dikkatini tüyler ürpertici ziyafetine vermiş olduğunu idrak ettik zira cüssesi ve vahşeti sebebiyle tedbirli olmak aklına dahi gelmiyordu. Kahramanlar ayrılarak, hayvanın hayati noktalarına her iki

yanından saldırabilmek umuduyla yemek yemekte olan ejderhanın etrafından dolandılar. İhtiyatla, adım adım hareket ettiler zira cihanın en cesur adamları dahi olsalar, çılgın değillerdir.”

Saraylılar ihtiyar adamı nefesleri kesilmiş bir hayranlıkta seyrederken, taht odasında mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu.

“Biraz mübalağa mı ediyor sanki?” diye fısıldadı Zakath.

“İçinden öyle geliyor sanırım,” diye fısıldadı Garion da. “Dedem hiçbir zaman güzel bir hikâyeyi kendi haline bırakmaz. Her zaman için sanatsal yönünün biraz geliştirilmesi ihtiyacını duymuştur.”

Artık dinleyicilerinin tüm dikkatini üzerine topladığından emin olan Belgarath bir meddahın o kurnazca numaralarını uygulamaya başlamıştı. Sesini yükseltti, alçalttı; kalınlaştırdı, tizleştirdi. Ritmini değiştirdi. Bazen sesi bir fısıltı halinde çıktı. Belli ki çok eğleniyordu. Ejderhaya yapılan eş zamanlı saldırıyı en parlak ayrıntısına kadar anlattı. Ejderhanın ilk geri çekilişini, iki şövalyenin mızraklarıyla hayvana ölümcül bir yara verdiklerini zannettikleri için zaferlerine nasıl gönülden sevindiklerini ekleyerek anlattı. Bu son anlattığı tam olarak doğru olmasa da, merakın artmasına neden olmuştu.

“Ben de o dövüşü seyretmiş olmak isterdim,” diye mırıldandı Zakath. “Bizimkisi çok daha sıkıcıydı.”

İhtiyar adam daha sonra ejderhanın kin dolu dönüşü ile devam ederek, olayları biraz daha ilginç kılmak için Zakath’ın içine düştüğü tehlikeyi son derece büyüterek anlattı. “Ve sonra,” diye devam etti, “kendi hayatını hiçe sayan yiğit arkadaşı da kavganın ortasına sıçradı. Dostunun ölümcül bir yara almış olabileceği fikri ile zaten zıvanadan çıkmış olan şövalye, iki eliyle kavradığı kudretli kılıcını savurarak kendini hayvanın dişlerinin önüne attı.”

“Gerçekten bütün bunları düşünüyor muydun?” diye sordu Zakath Garion’a.

“Aşağı yukarı.”

“Ve derken,” dedi Belgarath, “belki de alevler içindeki köyden gelen ziyanın bir oyunuydu ama bir an için kahramanın kılıcının alev aldığını müşahede ettim sanki. Tekrar ve tekrar vurdu ve her darbe parlak kan pınarlarıyla ve ıstırap çığlıklarıyla mükâfatlandırılıyordu. Derken -ah o ne nihayetsiz dehşetti- ejderhanın o muazzam pençelerinin tesadüfi bir darbesi kahramanımızı ittirdi; kahramanımız geri geri sendeledikten sonra düştü - tam, hâlâ ayağa kalkabilmek için beyhude bir gayret

içersinde olan arkadaşının üzerine.”

İki kahramanın salondaki varlıkları hayatta kaldıklarını açıkça gözler önüne koysa da taht odasını dolduran kalabalıktan umutsuzca inlemeler duyuldu.

“Size açık yüreklilikle itiraf edeyim ki,” diye devam etti Belgarath, “gönlümün ta derinliklerinde kara bir umutsuzluk hissettim. Lâkin, vahşi ejderha kahramanlarımızı katletmenin bir yolunu ararken içlerinden biri -ismini size ifşa edemem- yanmakta olan kılıcını iğrenç hayvanın gözüne daldırdı.”

Büyük bir tezahürat duyuldu.

“Acıyla viyaklayan ejderha tereddüt ederek geriledi. Kahramanlarımız bu bir lahzalık fırsatı değerlendirerek ayağa kalktılar. Ve sonra vuku bulan ne muhteşem bir cenkti.” Belgarath müşfik bir teferruatla Garion ile Zakath’ın gerçekte savurduklarının en az on katı kılıç darbesini anlatmaya devam etti.

“Eğer o kılıcı, o kadar çok savurmuş olsaydım, kollarını kopardı,” dedi Zakath.

“Boşver,” dedi Garion. “Bak, nasıl eğleniyor.”

“Nihayet,” diye bitirdi sözlerini Belgarath, “bu korkunç cezaya daha fazla tahammül edemeyen, daha önce korku nedir bilmeyen ejderha dönerek namertçe alandan kaçıp Haşmetmeapları sizin de buyurmuş olduğunuz gibi şehrin üzerinden geçerek doğrudan, kanaatimce bu gece öğrenmiş olduğu korkunun onu yaralarından daha çok çürüteceği gizli inine gitti. Zannımca bir daha krallığınıza hiç dönmeyecektir Haşmetmeapları, zira aptal dahi olsa bu kadar fazla acı çekmiş olduğu bir mahale bir daha dönmeyi arzu etmeyecektir. Ve Haşmetmeapları, işte bütün olanlar bu anlattıklarımdan mürekkeptir.”

“Ustaca!” dedi kral zevkle. Ve taht odasında toplanmış olanlardan gök gürültüsü gibi bir alkış koptu. Belgarath dönüp selam verirken, Garion ile Zakath’a da aynı şeyi yapmaları için işaret ederek bu övgüyü paylaşmalarına cömertçe müsaade etti.

Bazılarının gözlerinde hakiki yaşlarla sarayın soyluları üçlüyü, Garion ve Zakath’ı kahramanlıkları ve Belgarath’ı renkli izahatı için tebrik etmek için ilerlediler. Garion, kralın dirseğinin dibinde duran Naradas’ın ak gözlerinin nefretle alevlendiğini gördü. “Kendinizi hazırlayın,” diye uyardı Garion arkadaşlarını. “Naradas bir şeyler tasarlıyor.”

Curcuna yatıştığında ak gözlü Grolim platformun önüne çıktı.

“Ben de bu kudretli kahramanlar ile onların bu münevver müşavirleri için, bu salonda yapılmış olan metihlere iştirak ediyorum. Bu krallık bu güne kadar onların denklerini görmemiştir. Lâkin zannımca ihtiyatı elimizden bırakmamalıyız. Korkarım Garath Usta, tarifi kabil olmayan nispette fevkalade bir mücadeleye henüz şahit olmuş olduğu ve müşahede etmiş olduğu şeyin, mazereti kabul edilir bir tarzda tesiri altında bulunduğu için belki de ejderhanın halihazırdaki haleti ruhiyesi konusundaki takdiri biraz fazla iyimser olabilir. Aslında normal yaratıkların ekseriyeti kendileri için bu kadar çaresiz bir ıstırap yüklü mahalden kendilerini hep sakınırlar lâkin bu menfur, bu iğrenç hayvan normal bir mahluk değil. Bildiğimiz kadarıyla, büyük bir hiddet, öç almak için duyacağı büyük bir açlık ve susuzlukla tükeneceği daha büyük bir ihtimal değil midir? Eğer bu kudretli kahramanlar şimdi ayrılacak olurlarsa, zarif ve aziz krallığımız, nefreti içersinde istihlak olmuş bu mahlukun hınçlı tahribatı karşısında müdafaasız kalacaktır.”

“Bunu yapacağını biliyordum,” dedi Zakath.

“Bundan naşi,” diye ekledi Naradas, “Haşmetmeaplarının ve saray halkının, bu şövalyelerin durumları hususunda aceleci bir karara varmadan önce uzun uzun ve dikkatle düşünmelerini tavsiye etmeyi bir namus borcu addediyorum. Cihan üzerinde bu canavarla, galip gelme ihtimaliyle yüzleşebilecek yegane iki kişinin belki de onlar olduğuna hepimiz tanık olduk. Bu diyarda yaşayan başka bir şövalye hakkında, aynı kanaate, aynı katiyetle varabilir miyiz?”

“Söylediklerіniz doğru olabilir Erezel Efendi,” dedi kral hayret verici bir soğukkanlılıkla, “lâkin onları, şu anda meşgul oldukları maceranın mukaddes tabiatı cihetinden, kendi rızalarına karşı burada alıkoymaya kalkışmakla tamahkârlık etmiş olurum. Zaten onları ziyadesiyle fazla bir zamandır oyalıyoruz. Bize lüzumundan fazla hizmet etmişlerdir. Daha fazlası için ısrar etmek, bizim için son derecede nankörlük olur. O yüzden, yarının tüm diyarda bir bayramlaşma ve şükran günü olmasını; ayrıca bu günü bu kudretli kahramanları şereflendirmek ve onlara esefle veda etmek için bir kraliyet şöleniyle nihayete erdirilmesini buyuruyorum. Şafağın atmış olduğunu sezmekteyim; eminim ki kahramanlarımız dünkü turnuvanın şiddetinden ve o menfur ejderhayla gece yaptıkları çatışmadan bitap düşmüşlerdir. Ondan naşi, bugün hazırlanmak için geçirilsin, yarın ise bir neşe ve şükran günü olacak. Haydi şimdi muhtelif vazifelerimize daha büyük bir sebatla sarılabilmek için dinlenmek üzere yataklarımıza çekilelim.”

“Bunu hiç söylemeyecek zannetmiştim,” dedi Zakath, üçü birlikte ağzına kadar dolu taht salonundan ilerlerken. “Şu anda, ayakta bile uyuyabilirim.”

“Aman sakın,” dedi Garion. “Zırh giyiyorsun, devrildiğinde korkunç bir gürültü çıkar. Ben uykumdan korkarak uyanmak istemem. Ben de en az senin kadar yorgunum.”

“Hiç değilse senin birlikte uyuyabileceğin biri var.”

“İki tane biri aslında, yavruyu da sayarsak. İnsanın ayak parmaklarının yavru kurtlara, hiç de hoş olmayan bir şekilde çok ilginç geldiklerini fark etmiş bulunuyorum.”

Zakath güldü.

“Dede,” dedi Garion, “şimdiye kadar kral Naradas’ın teklif ettiği her şeyi memnuniyetle kabul ediyordu. Ona hiç müdahale ettin mi?”

“Birkaç öneride bulundum,” diye itiraf etti Belgarath. “Genellikle bunu yapmaktan hoşlanmam ama durumumuz birazcık normal dışıydı.”

Naradas onlara yetiştiğinde dışarıdaki koridordaydılar. “Henüz kazanmış sayılmazsın Belgarath,” diye tısladı.

“Doğru, muhtemelen daha kazanmadım,” diye itiraf etti Belgarath kendine güvenen bir tavırla, “ama sen de kazanmadın Naradas ve tahminim Zandramas -bu ismi daha önce duymuş olmalısın— burada nasıl perişan bir halde başarısız olduğunu duyunca sana çok kızacaktır. Belki de şimdi koşup kaçmaya başlarsan ondan uzaklaşabilirsin -en azından bir süre için.”

“Daha işin sonuna varmadık Belgarath.”

“Ben de öyle olduğunu sanmıyordum zaten ihtiyar delikanlı,” dedi Belgarath uzanıp, aşağılamasına adamın yanağını okşayarak. “Haydi koş şimdi Grolim,” diye tavsiye etti, “hâlâ sağlığın yerindeyken.” Duraksadı. “Tabii *bana* meydan okuyorsan, o başka. Senin sınırlı becerilerini göz önüne alacak olursak, bunu tavsiye etmem ama tabii tamamen sana kalmış bir şey.”

Ebedi Adam’a tek bir kez hayretle bakan Naradas kaçtı.

“Grolimlere bunu yapmak çok hoşuma gidiyor,” diye zevklendi Belgarath.

“Sen korkunç bir ihtiyarsın, değil mi?” dedi Zakath.

“Hiçbir zaman değilmişim gibi numara yapmaya çalışmadım Zakath.” Belgarath sırıttı. “Haydi gidip Sadi’yle konuşalım. Naradas epeyce bir sıkıntı yaratmaya başladı. Sanırım artık bizden ayrılma

vakti geldi.”

“Her şeyi yaparsın, öyle değil mi?” diye sordu Zakath, koridorda ilerlemeye devam ederlerken.

“İşi tamamlamak için mi? Tabii ki.”

“Rak Hagga’da işine burnumu soksaydım, beni yok edebilirdin, öyle değil mi?”

“Büyük ihtimalle evet.”

“Ama yapmadın. Neden?”

“Belki sana ihtiyacım olur diye düşündüm, ayrıca sende, başkalarının gördüğünden daha fazlasını gördüm.”

“Dünyanın yarısının imparatorundan fazlasını mı?”

“O değersiz bir şey Zakath,” dedi Belgarath küçümsercesine. “Buradaki arkadaşın da Batının Hükümdarı ama hâlâ hangi çizmesini hangi ayağına giyeceğini çözemiyor.”

“Hiç de değil!” diye karşı çıktı Garion öfkeyle.

“Muhtemelen Ce’Nedra sana yardım ediyor diyedir. Senin de buna ihtiyacın var Zakath: Bir eşe, seni makul hudutlar içersinde insan içine çıkabilir hale sokabilecek bir eşe.”

“Korkarım bu imkânsız Belgarath.” Zakath içini çekti.

“Göreceğiz,” dedi Ebedi Adam.

Dal Perivor Kraliyet Sarayı’nın kendilerine ayrılmış dairesindeki karşılanmaları ise pek dostça sayılmazdı.

“Seni ahmak ihtiyar!” diye başladı Polgara, babasına hitaben. Sonra olaylar, bu noktadan itibaren hızla daha kötüye gitti.

“Seni aptal!” diye viyakladı Ce’Nedra, Garion’a.

“Lütfen Ce’Nedra,” dedi Polgara sabırla, “bırak, önce *ben* bitireyim.”

“Tabii ki Leydi Polgara,” diye kabul etti Riva Kraliçesi kibarca. “Özür dilerim. Senin hiddetlenmek için benden çok daha fazla yılın var. Ayrıca, ben *bu işi* yatakta tek başıma da halledebilir, onu gerektiği gibi azarlayabilirim.”

“Sen de *benim* evlenmemi istiyorsun, öyle mi?” diye sordu Zakath, Belgarath’a.

“Tabii bazı dezavantajları yok değil,” diye cevap verdi Belgarath sükûnetle. Etrafına bakındı. “Gördüğüm kadarıyla duvarlar hâlâ ayakta, ayrıca herhangi bir infilak izi de görmüyorum. Belki de zamanla sen bile büyüyebileceksin Pol.”

“Bir not daha mı?” diye viyakladı Polgara. “Berbat bir not

daha?”

“Zamanımız yoktu.”

“Siz üçünüz, bir ejderhaya karşı tek başınıza mı gittiniz?”

“Aşağı yukarı - öyle. Gerçi dişi kurt da yanmazdaydı.”

“Bir *hayvan?* Senin korunmaktan anladığın bu mu?”

“Çok yardımcı oldu.”

Tam o noktada Polgara küfretmeye başladı -muhtelif dillerde.

“Bak şimdi Pol,” diye karşı çıktı Belgarath nezaketle, “o kelimelerin anlamlarını bile bilmiyorsun - en azından ben bilmediğini *umuyorum.”*

“Beni küçük görme ihtiyar adam. Daha bu iş kapanmadı. Pekâlâ Ce’Nedra, sıra senin.”

“Sanırım ben Haşmetmeaplarıyla özel olarak tartışmayı tercih edeceğim - çok daha doğrudan ve rahatça konuşabileceğim bir şekilde,” dedi ufak tefek kraliçe buz gibi bir tonda.

Garion gözlerini kıstı.

Sonra, hayret verici bir şekilde Cyradis konuştu. “Evvela bana müracaat etmeden kendinizi böyle ölümcül bir tehlikeye atmakla çok büyük bir nezaketsizlik ettiniz Mallorya İmparatoru.” Daha sonradan Belgarath’ın, ejderhayla yüzleşmek için gitmeden önce onunla yaptığı konuşmada, tabiatıyla gizli kapaklı olduğu ve her zamanki gibi ne yapmayı amaçladıklarını söylemeyi unuttuğu anlaşıldı.

“Aman buyurup beni affediniz Kutsal Kâhine,” diye özür diledi Zakath, dili gayri ihtiyari kadim lisana kayarak. “Mesele o kadar büyük bir aciliyet kespediyordu ki, müracaat edecek vakit yoktu.”

“Çok güzel söyledin,” diye mırıldandı Kadife. “Onu hâlâ bir beyefendi yapma ihtimalimiz var.”

Zakath yüz siperliğini kaldırarak ona sırıttı -bu şaşırtıcı derecede küçük bir oğlan çocuğunun tebessümü gibiydi.

“Her nasıl olduysa oldu, Kal Zakath,” diye devam etti Cyradis sertçe, “bilin ki bu aceleci ve düşüncesiz cüretinizden dolayı size karşı çok kızgınım.”

“Sizi bu kadar gücendirdiğim için büyük bir fikir ihtilafına düşmüş durumdayım Kutsal Kâhine, ve yaptığım bu hatadan dolayı beni affetmenizi ümit ediyorum.”

“Ay,” dedi Kadife, “gayet iyi olacak. Kheldar, sen not aldın mı?”

“Ben mi?” İpek şaşırmış gibiydi.

“Evet. Sen.”

Çok fazla şey olup bitiyordu ve Garion yorgunluktan bayılmak üzereydi. “Durnik,” dedi biraz ağlamaklı bir ifadeyle, “bunu çıkarmama yardım eder misin?” Zırhının göğüslüğünün bağlarını açtı.

“Madem istiyorsun.” Durnik’in sesi bile soğuktu.

“Bizimle uyumak zorunda mı?” diye şikâyet etti Garion sabahın ilerleyen vakitlerinde.

“Sıcak,” diye cevap verdi Ce’Nedra terslenerek kısaca, “bu pek de başkaları için söyleyebileceğim bir şey değil. Ayrıca, sanki gönlümdeki boşluğu da dolduruyor -tabii çok az bir şekilde.”

Kurt yavrusu yorganın altından büyük bir neşeyle Garion’un ayak parmaklarını yalıyordu; sonra, kaçınılmaz olarak emmeye başladı.

Günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirip, akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde uyandılar. Krala bir hizmetli yollayarak, aşırı derecede yorgun oldukları mazeretini ileri sürüp akşamki şölenden aflarını rica ettiler.

“Bu, haritayı görmek istemek için uygun bir zaman olmaz mıydı?” diye sordu Beldin.

“Zannetmem,” diye cevap verdi Belgarath. “Naradas kendini çaresiz hissetmeye başladı. Zandramas’ın ne kadar müsamahasız olabileceğini biliyor, o yüzden bizi haritadan alıkoyabilmek için elinden geleni yapar. Kral hâlâ onun sözünden dışarı çıkmıyor ve bizi durdurabilmek için her türlü mazereti uydurabilir. Bırakalım da bizim ne yaptığımızı merak edip dursun. Sadi onu uyutuncaya kadar bu onun dengesini bozmaya yarayabilir.”

Hadımağası biraz alayla eğilerek selam verdi.

“Bir seçeneğimiz daha var Belgarath,” diye gönüllü oldu İpek. “Ben biraz ortalıklarda süzülüp, bir bilgi yakalamaya çalışabilirim. Eğer haritanın yerini bulabilirsem, biraz aşırmaca işimizi halledebilir.”

“Ya yakalanırsan?” dedi Durnik.

“Rica ederim Durnik,” dedi İpek acılı bir ifadeyle, “hakaret etme.”

“İhtimal yok değil,” dedi Kadife. “Kheldar ağzı kapalı bir adamın ağzındaki dişleri bile çalabilir.”

“Riski göze almasak daha iyi olur,” dedi Polgara. “Naradas bir Grolim ve o deniz haritasının etrafına birkaç tuzak kurmuş olması

da muhtemel. Hepimizi tanıyor, en azından şanımızı biliyor ve eminim İpek'in uzmanlaşmış hünerlerinden de haberdardır."

"Onu gerçekten de öldürmek zorunda mıyız?" diye sordu Eriond hüzünle. "Naradas'ı yani?"

"Başka bir şansımız olduğunu pek sanmıyorum Eriond," dedi Garion. "Hayatta olduğu sürece, ne zaman kıpırdansak önümüze çıkacak." Kaşlarını çattı. "Belki benim hüsnü kuruntumdur fakat Zandramas seçimi Cyradis'e bırakma konusunda biraz fazla gönülsüz gibi. Eğer bizim yolumuzu kesecek olursa, bizim oraya gidememiz nedeniyle hükmen kazanmış olacak."

"Bu hükmün çok da yanlış sayılmaz Belgarion," dedi Cyradis. "Zandramas vazifeme mani olabilmek için hakikaten de elinden geleni yaptı." Kısa bir tebessüm etti. "Doğruyu söylemem icap ederse bana ziyadesiyle sıkıntı verdi; eğer seçim ikinizin arasında yapılacak olsaydı, reyimi, hak ettiği şekilde onun aleyhine kullanırdım."

"Bunu bir kâhineden duyabileceğimi hiç zannetmezdim," dedi Beldin. "Yoksa sonunda tarafsızlığını bozmaya mı karar verdin Cyradis?"

Cyradis yine gülümsedi. "Sevgili nazik Beldin," dedi sevgiyle, "bizim tarafsızlığımız bir kapris değil de bir vazifedir - siz daha doğmadan önce omuzlarımıza yüklenmiş olan bir vazife."

Günün çoğunu uyuyarak geçirmiş olduklarından, gece geç saatlere kadar sohbet ettiler. Garion ertesi sabah zinde kalkarak, kendisini o günkü eğlentilere tahammül edebilmek için hazırlamaya başladı.

Kral Oldorin'in sarayındaki soylular bir önceki günü ve muhtemelen gecenin büyük bir bölümünü "emsalsiz kahramanları"nı övmek için nutuklar -uzun, süslü ve genel olarak sıkıcı nutuklar- hazırlamakla geçirmişlerdi. Kapalı yüz siperliği sayesinde korunabilen Garion sık sık kestirdiğini fark etmişti: Bu yorgunluktan değil de sıkıntıdan kaynaklanan bir rehavetti. Bir ara, zırhının yanından hafif bir takırtı sesi duydu.

"Uf!" dedi Ce'Nedra dirseğini ovarak.

"Ne var canım?"

"O çeliği giymek zorunda mısın hakikaten?"

"Evet, ama sen de neden giydiğimi biliyorsun. Beni dürtmek nereden aklına geldi ki?"

"Alışkanlık galiba. Uyanık dur Garion."

“Uyumuyordum,” diye yalan söyledi Garion.

“Öyle mi? O zaman neden horluyordun?”

Nutuklardan sonra kral saray halkının nemli gözlerinden yola çıkarak, “Maharetli Feldegast Usta”yı havayı yumuşatmaya davet etti.

Beldin o gün, herkesi hayretlere düşürecek kadar iyi bir günündeydi. Elleri üzerinde yürüdü, arkaya doğru parendeler attı; şaşırtıcı bir hünerle hokkabazlıklar yaptı -ve tüm bu süre zarfında bir yandan da o tatlı şivesiyle fıkralar anlatıp duruyordu. “İnşallah karimca kararimca, bu eğlentilarda benim da biraz tuzum olmuştur Haşmetmeapları,” diye bitirdi gösterisini, toplananlardan gelen yoğun alkış üzerine yerlere kadar eğilip herkesi selamladıktan sonra.

“Hakiki bir kabiliyetsiniz Feldegast Usta,” diye iltifatta bulundu kral. “Gösterinizin hatırası, bu salonda geçecek nice kasvetli kış akşamlarında içimizi ısıtacaktır.”

“Ay, bunda demeniz ne kadan çibarlik Haşmetmeapları.” Beldin eğilerek selamladı. Balo hızını almadan önce Garion ile Zakath şölen sofrasında yüz siperliklerinden dolayı yemek yiyemediklerinden, hafif bir akşam yemeği yemek için odalarına çekildi. Yine de şeref konukları oldukları için salonda bulunmaları boyunlarının borcuydu.

“Diğer insanların yemek yemelerini seyretmekten hiç zevk almamışımdır,” dedi Zakath sessizce Garion’a şölen salonuna girip yerlerini alırlarken.

“Eğer eğlenmek istiyorsan Beldin’i seyret,” diye cevap verdi Garion. “Pol Teyze dün gece onunla çok ciddi konuştu. Bugün nezaket kurallarına dikkat etmesini söyledi. Genellikle nasıl yemek yediğini gördün. Nezaket kurallarına uyabilmek için kendisini denetim altında tutmaya çalışırken, patlayabilir.”

Naradas kralın dizinin dibindeydi. Ak gözleri kararsızdı -hatta biraz şaşkın. Belgarath’ın haritayı almaya çalışmaması belli ki kafasını karıştırmıştı.

Derken hizmetkârlar ziyafet yemeklerini getirmeye başladılar. Kokular Garion’un ağzını sulandırıyordu; daha önce biraz daha fazla yemiş olmayı dilemeye başlamıştı.

“Ayrılmadan önce kralın aşçı başıyla konuşmam gerekecek,” dedi Polgara. “Çorba mükemmel.”

Sadi hafifçe kıkırdadı.

“Komik bir şey mi söyledim Sadi?”

“Seyredin yeter Polgara. Güzelliğini kaçırmak istemem.”

Aniden, masanın baş kısmında bir kargaşa yaşandı. Naradas boynunu tutarak biraz yerinden doğruldu. Ak gözleri dışarı uğramıştı ve boğuluyormuş gibi sesler çıkartıyordu.

“Boğuluyor!” diye seslendi kral. “Birileri ona yardım etsin!”

Masanın başındaki soyluların birkaçı ayağa kalkarak, Grolim’in sırtına vurmaya başladı. Öte yandan Naradas mücadelesine devam ediyordu. Dili ağzından dışarı sarktı, yüzü morarmaya başladı.

“Kurtarın onu!” diye neredeyse viyakladı kral.

Fakat Naradas’a artık kimse yardım edemezdi. Arkaya doğru gerildi, sertleşti ve yere yuvarlandı.

Yemek odasının her yanından dehşet nidaları yükseldi.

“Nasıl becerdin bunu?” diye mırıldandı Kadife, Sadi’ye. “Adamın yemeğine yaklaşmadığına dair yemin edebilirim.”

Sadi muzipçe sırıttı. “Adamın yemeğinin yakınına gitmeme gerek yoktu Liselle,” dedi. “Bir gece önce, masada oturduğu yeri iyice tespit etmiştim. Her zaman kralın sağında oturuyor. Buraya bir saat kadar önce süzülüp girdim ve kaşığını insanın boğazını şişirip tıkayan bir şeyle yağlayıverdim.” Duraksadı. “Umarım çorbasının tadını çıkartmıştır,” diye ekledi. “Ben şahsen, pek keyif aldım.”

“Liselle,” dedi İpek, “Boktor’a döndüğümüz zaman amcanla bir konuşsana. Sadi şu sıralar işsiz, Cirit de onun becerilerine sahip bir adamdan her zaman için yararlanabilir.”

“Boktor’da kar yağar Kheldar,” dedi Sadi biraz memnuniyetsiz bir ifadeyle, “ben de kardan çok hoşlanıyorum sayılmaz.”

“Boktor’a yerleşmen gerekmiyor Sadi. Tol Honeth’e ne dersin? Gerçi saçını uzatman icap edecek.”

Zakath kıkırdayarak ileri abandı. “Çok zekice Sadi,” diye ekledi kendi tebriklerini, “ve son derece münasip bir hareketti. Naradas *beni* Rak Hagga’da zehirlemişti, sen de *onu* burada zehirledin. Eğer gelip Mal Zeth’te benimle çalışmayı kabul edersen, Cirit’in verdiğinin iki mislini vermeye hazırım.”

“Zakath!” diye nida etti İpek.

“İş imkânım bütün dünyada artıyor gibi,” diye dikkat çekti Sadi.

“İyi adam bulmak zordur dostum,” diye açıkladı Zakath ona.

Tir tir titreyen, yüzü bembeyaz kesilmiş olan kral yavaşça odadan dışarı çıkartıldı. Masalarının yanından geçerken, Garion kralın hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Belgarath alçak sesle küfretmeye başladı.

“Sorun ne baba?” diye sordu Polgara ona.

“Şimdi bu salak haftalarca yas tutacak. Ve ben de o haritayı *hiç* elime alamayacağım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

DAİRELERİNE döndüklerinde Belgarath hâlâ küfrediyordu.

“Galiba kazdığım kuyuya kendim düştüm,” diye tütüyordu dumanları. “Onu öldürmeden önce foyasını ortaya çıkarmalıydık. Artık onu kralın gözünden düşürmenin bir yolu kalmadı.”

Cyradis tam yanında durarak kendisine kol kanat germiş Toth ile birlikte masada oturmuş, sade bir akşam yemeği yiyordu. “Neler yaptınız Kadim Kişi?” diye sordu.

“Naradas artık aramızda değil,” diye cevap verdi Belgarath, “o yüzden kral şimdi de onun yasını tutmaya başladı. Kendini toparlayıp bana o haritayı gösterecek hale gelene kadar haftalar geçecek.”

Cyradis’in gözleri adeta dalıp gitti ve Garion yine o grup halindeki o garip aklın mırıltısını duyar gibi oldu. “Bu konuda size yardım etmeme müsaade edildi Kadim Kişi,” dedi Cyradis. “Karanlığın Çocuğu, omuzlarına bu vazifeyi yüklediğimizde kendisine vermiş olduğumuz emirleri ihlal etti. Haritayı kendi arayacağı yerde, araması için yardımcısını yolladı buraya. Böylece benim üzerimdeki bazı kısıtlamalar da gevşemiş oldu.”

Oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak Toth’la kısaca konuştu. Toth başıyla onaylayarak odadan ayrıldı. “Bize yardımcı olacak birini çağırdım,” dedi Cyradis.

“Tam olarak ne yapacaksın?” diye sordu İpek.

“Size evvelinden anlatmam benim açımdan pek akıllıca bir davranış olmaz Prens Kheldar. Lâkin siz benim için Naradas’ın

cesedinin yerini öğrenebilir misiniz?"

"Sanırım bunu yapabilirim," diye cevap verdi İpek. "Gidip etrafta biraz sorup soruşturayım." Sonra odadan ayrıldı.

"Prens Kheldar ölmüş Naradas'ın yerini öğrenip gelince siz Riva Kralı ve siz Mallorya İmparatoru krala giderek sizinle birlikte gece yarısı o yere gelmesi için onu ikna ediniz, zira orada kralın yeisini hafifletecek bazı gerçekler kendisine izah edilecektir."

"Cyradis," diye içini çekti Beldin, "neden her şeyi, her zaman için karmaşık hale sokuyorsun?"

Cyradis neredeyse mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bu da benim mahdut eğlencelerimden biri kibar Beldin. Üstü kapalı konuşmak, diğerlerinin laflarımı daha büyük bir dikkatle düşünmelerine sebep veriyor aslında. Bu insanların bir şeyleri anlamaya başlamaları bana belirli bir tatmin veriyor."

"Tabii bunun son derece rahatsız edici olduğu gerçeğini hesaba katmıyoruz."

"Belki de zevkin bir kısmı da bunda gizli," diye hemfikir oldu Cyradis yaramaz bir edayla.

"Biliyor musun," dedi Beldin Belgarath'a, "bence o da bir insan nihayetinde."

İpek döndüğünde on dakika geçmişti. "Onu buldum," dedi biraz kendini beğenmişçe. "Onu, sarayın giriş katındaki Chamdar tapınağında hazırlanmış merasim kütüklerinin üzerine yatırmışlar. Ona dikkatle baktım. Gözleri kapalı olunca çok daha çekici oluyor. Cenaze merasimi yarın yapılacak. Yaz aylarındayız, muhtemelen daha fazla dayanmayacak."

"Sizce şu anda saat kaç civarındadır Durnik Efendi?" diye sordu Cyradis Durnik'e.

Demirci pencereye giderek yıldızlara baktı. "Sanırım gece yarısının bir saat evvelindeyiz," diye cevapladı.

"O halde şimdi gidin Belgarion ve Zakath. Elinizden geldiğince ikna edici olmaya çalışın. Gece yarısı kralın tapınakta olması kesinlikle şart."

"Onu getireceğiz Kutsal Kâhine," diye söz verdi Zakath.

"Onu sürüklemek zorunda kalsak bile," diye ekledi Garion.

"Neyin peşinde olduğunu bilseydim keşke," dedi Zakath, Garion ile birlikte dışarıdaki holde yürürlerken. "Ne ummması gerektiğini söyleyebilseydik kralı ikna etmek biraz daha kolay olabilirdi."

"Aynı zamanda onu kuşkulandırabilirdi de," diye karşı çıktı

Garion. “Sanırım Cyradis oldukça sıra dışı bir şeyler planlıyor; bazı insanlar da bu tür şeyleri kabul etme konusunda epeyce zorluk çıkartabiliyor.”

“Ah evet hakikaten.” Zakath sırıttı.

“Haşmetmeapları rahatsız edilmek istemiyorlar,” dedi kralın kapısındaki muhafızlardan biri, içeri girmek istediklerinde.

“Kendilerine bunun fevkalade acil olduğunu söyleyin,” dedi Garion.

“Bir tecrübe edeyim Şövalye Efendi,” dedi muhafız kuşkuyla, “lâkin ahbabının vefatı sebebiyle ziyadesiyle aklı başından gitmiş bir vaziyette.”

Muhafız birkaç dakika sonra döndü. “Haşmetmeapları sizi ve ahbabınızı görmeye rıza gösterdiler, lâkin rica ederim uzun sürmesin. Istırabı çok fazla.”

“Tabii,” diye mırıldandı Garion.

Kralın özel dairesi çok süslüydü. Kral, kabarık minderli bir sandalyeye oturmuş, tek bir mum eşliğinde ince bir kitap okuyordu. Yüzü allak bullaktı ve ağlıyor olduğuna dair izler taşıyordu. Garion ile Zakath’ın selamlarından sonra elindeki kitabı kaldırdı. “Teselli kitabı,” dedi. “Gerçi bana pek bir teselli verebildiği söylenemez. Size nasıl bir hizmetim dokunabilir Şövalye Efendiler?”

“Biz de size taziyelerimizi bildirmek için gelmiştik aslında Haşmetmeapları,” diye başladı Garion dikkatle. “Unutmayın ki ilk elem çok keskindir. Zamanla acınız da dinmeye başlayacaktır.”

“Lâkin zaman bu ıstırabı tam olarak hiçbir zaman silemeyecek Şövalye Efendi.”

“Şüphesiz bu söylediğiniz doğrudur Haşmetmeapları. Sizden rica etmeye geldiğimiz şey, bu şartlar altında size biraz zalimce gelebilir ve eğer bu mesele -biz bir yana sizin için- bu kadar büyük bir aciliyet kespetmeseydi sizi rahatsız etmeyi tahayyül dahi etmezdik.”

“Devam ediniz Şövalye Efendi,” dedi kral, gözlerinde hafif bir merak belirmişti.

“Bu gece mutlaka size ifşa edilmesi gereken muhtelif bazı hakikatler var Haşmetmeapları,” diye devam etti Garion, “ve bu hakikatler ancak ve ancak müteveffa dostunuzun huzurunda ifşa edilebilir.”

“Mümkün değil Şövalye Efendi,” dedi kral inatla.

“Bu hakikatleri size ifşa edecek olan, bu hakikatlerin ıstırabınızı belli bir ölçüde hafifleteceği konusunda bizi temin etti. Erezel sizin

en hakikatli dostunuzdu ve sizin lüzumsuz yere ıstırap çekmenizi istemezdi.”

“Hakikaten de öyle,” diye kabul etti kral. “Çok yüce gönüllü biriydi.”

“Hiç şüphem yok,” dedi Garion.

“Belki de Erezel’in yatmakta olduğu tapınağı ziyaret etmek için çok daha şahsi bir nedeniniz var sayılabilir Haşmetmeapları,” diye ekledi Zakath. “Bize beyan edildiğine göre cenaze merasimi yarın yapılacakmış. Cenaze merasimine saray ahalisinin ekserisi iştirak edecektir. Bu gece onu şahsen ziyaret edebileceğiniz ve çok sevdiğiniz yüz hatlarını hatıranıza kazıyabileceğiniz son gece. Arkadaşımla birlikte tapınağın kapısında nöbet tutarak onunla ve onun ruhuyla rahatsız edilmeden rahatça hasbıhal etmenizi temin ederiz.”

Kral bunu bir düşündü. “Dediğiniz gibi olsun Şövalye Efendi,” diye kabul etti. “Kalbimi parçalasa dahi son bir defa yüzüne nazar edeceğim. Pekâlâ o halde, haydi tapınağa gidelim.” Ayağa kalkarak onları dairesinden dışarı çıkarttı.

Arendiya Tanrısı Chamdar’ın tapınağı, naşın baş ucunda bulunan tek bir mumla aydınlatıldığından loştu. Naradas’ın kıpırtısız bedenini altın rengi bir kumaş örtmüştü; yüzü sakin, hatta huzurlu bile sayılabilirdi. Bir Grolim olarak neler yaptığını bildiğinden Garion bu huzurlu ifadeyi komik bulmuştu.

“Biz tapınağın kapısını koruyacağız Haşmetmeapları,” dedi Zakath, “ve sizi dostunuzla yalnız bırakacağız.” Garion ile birlikte koridora çıkarak kapıyı kapattılar.

“Çok iyi idare ettin,” dedi Garion arkadaşına.

“Sen de fena sayılmazdın; ama ister rahatlıkla, ister zorlukla olsun, sonunda onu buraya getirdik.”

Kapıda durarak Cyradis ile diğerlerine beklemeye başladılar. Aşağı yukarı on beş dakika kadar sonra, diğerleri geldi.

“İçeride mi?” diye sordu Belgarath Garion’a.

“Evet. Biraz hızlı konuşmamız gerekti ama sonunda gelmeyi kabul etti.”

Cyradis’in yanında siyah cüppeli ve kukuletalı bir suret duruyordu. Görünüşe göre bu bir kadın, muhtemelen de bir Dal’dı ama Garion bu ırkın beyazdan başka bir renk giydiğini ilk kez görüyordu. “Bize yardımcı olacak olan bu,” dedi kâhine. “Haydi kralın yanına girelim çünkü vakti geldi.”

Garion kapıyı açtı ve sıra halinde içeri doldular.

Kral biraz hayretle kaldırdı başını.

“Kederlenmeyin Perivor Kralı,” dedi Cyradis ona, “zira, ahbaplarınızın da size beyan etmiş olduğu gibi buraya size bazı hakikatleri, üzüntünüzü hafifletecek bazı hakikatleri ifşa etmek için geldik.”

“Gayretleriniz için minnettarım Leydim,” diye cevap verdi kral, “lâkin bu pek muhtemel görünmüyor. Hüznüm ne hafifletilebilir, ne de ortadan kaldırılabilir. İşte burada en aziz dostlarımdan biri yatmakta ve benim gönlüm de onunla birlikte bu soğuk tabutta.”

“Sizin soyunuzda Dal’lık da bulunmaktadır Haşmetmeapları,” dedi Cyradis ona, “ondan naşi birçoğumuzun muhtelif bazı vergilere sahip olduğumuzun farkındasınız. Sizin Erezel dediğiniz zatın, ölmeden size söylemediği bazı şeyler var. Erezel’in ruhu karanlığa batmadan önce onu sorgu suale çekebilecek birini getirdim yanımda.”

“Ölülerle konuşan biri mi? Hakikaten mi? Bunu işitmiş ama tatbik edilişine hiç tanık olmamıştım.”

“Böyle birinin, ruhun beyan ettiği şeyleri değiştiremeyeceğini de biliyor musunuz?”

“Evet, öyle olduğunu işitmiştim.”

“Bunun hakikaten öyle olduğu konusunda sizi temin ederim. O halde haydi, Erezel denen bu şahsın aklını yoklayalım, bakalım bize ne gibi hakikatler aktaracak.”

Kara cüppeli ve kukuletalı ölü çağırıcı tabuta doğru bir adım attı ve solgun, ince ellerini Naradas’ın göğsünün üzerine koydu.

Cyradis soruları sormaya başladı. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Adım Naradas’tır,” diye cevap verdi siyahlar içindeki suret tekleyen, boş bir sesle. “Darshiva’daki Hemil’de, Torak’ın Tapınağı’nın Başrahibi olan Grolim’im.”

Kral hayretle, önce Cyradis’e, ardından da şok olmuş bir halde Naradas’ın cesedine baktı.

“Kime hizmet ediyordun?” diye sordu Cyradis.

“Karanlığın Çocuğu, Grolim Rahibesi Zandramas’a.”

“Bu krallığa ne için geldin?”

“Efendim beni buraya bir deniz haritasını bulmam ve Işığın Çocuğu’nun, Artık Olmayan Yer’e varmasını engellemem için yolladı.”

“Peki bunları başarabilmek için hangi yollara başvurdun?”

“Bu adanın kralını aradım, kibirli, ahmak bir adam ve onu büyümün etkisi altına aldım. Aradığım deniz haritasını bana gösterdi ve bu deniz haritası, gölgemin hemen efendime ilettiği bir harikayı gözlerimin önüne serdi. Artık Zandramas tam olarak son karşılaşmanın yapılacağı yeri biliyor. Kralın enayiliğinden yararlanarak onun, efendim Artık Olmayan Yer’e ondan önce varsın diye Işığın Çocuğu’nun ve arkadaşlarının geç kalmasına ve yapılacak olan seçimi efendimin hiç güvenmediği bir kâhineye bırakmak zorunda kalmamasına sebep olacak şeyler yapmasını sağladım.”

“Peki neden efendin kendisinin yapması gereken bu işi kendisi yapmadı da, yapmaman gerektiği halde sana havale etti?” Cyradis’in sesi sertti.

“Zandramas’ın başka sıkıntıları var. Ben onun sağ koluydum ve benim yaptığım her şey, bizzat onun tarafından yapılmış gibidir.”

“Adamın ruhu karanlığa, ulaşamadığım bir yerlere çökmeye başladı Kutsal Kâhine,” dedi ölülerle konuşan kadın, daha normal bir sesle. “Çabuk çabuk sor çünkü kısa bir süre içinde ondan artık cevap alamayacağım.”

“Bu son bilmecenin cevabını, kendisine emredildiği halde çözdüremeyecek kadar önemli olan sıkıntısı neydi efendinin?”

“Agachak isminde, Cthol Murgos’tan gelen bir Grolim Başrahip Mallorya’ya efendimin ayağını kaydırmak umuduyla Artık Olmayan Yer’i aramaya gelmiş. Bizden, ona meydan okuyabilecek güçte olan son rahipti. Efendim onunla Finda çorağının yakınlarında karşılaşıp onu öldürmüş.” O boş ses kesilmişti, sonra umutsuzluk yüklü bir feryat duyuldu. “Zandramas!” diye haykırdı ses. “Ölmeyeceğimi söylemiştin! Söz vermiştin Zandramas!” Son kelime, insan havsalasının alamayacağı bir gayya kuyusuna düşmüş gibi gelmişti.

Ölülerle konuşan kara kukuletalı kadının başı öne doğru düştü ve kadın deliler gibi sarsılmaya başladı. “Ruhu gitti Kutsal Kâhine,” dedi yorgun bir sesle. “Gece yarısını geçti, artık ona ulaşmamız mümkün değil.”

“Sana teşekkür ederim,” dedi Cyradis sadece.

“Ama inşallah bu dehşetli vazifenizde size az da olsa yardımcı olmuşumdur Kutsal Kâhine. Artık ayrılabilir miyim? Zira bu hastalıklı akılla kurduğum irtibat beni ölçülemeyecek kadar çok üzdü.”

Cyradis kısaca başıyla onayladı ve ölülerle konuşan kadın

sessizce tapınaktan çıktı.

Kül rengine dönmüş yüzü asılmış olan Perivor Kralı tabuta yürüdü. Naradas'ı göğsüne kadar örten altın renkli kumaşı çektiği gibi yere fırlattı. "Belki bir paçavra," dedi sıktığı dişleri arasından. "Artık bu fena Grolim'in çehresini görmek istemiyorum."

"Ben bir şeyler bulmaya çalışayım Haşmetmeapları," dedi Durnik şefkatle. Hole çıktı.

Sırtını tabuta dönmüş, yumruklarını bir sıkıp bir gevşeten kral tapınağın arka duvarına bakarken diğerleri sessizce durdular.

Birkaç dakika sonra Durnik küflenmiş, paslanmış yırtık bir çuval parçasıyla döndü. "Holün tam diğer tarafında bir depo varmış Haşmetmeapları," dedi. "Bununla bir sıçan deliğini tıkamışlardı. Acaba aklınızdan geçen aşağı yukarı böyle bir şey miydi?"

"Mükemmel dostum. Eğer bir mahzuru yoksa onu şu leşin suratına atıverin. Burada, hepinizin huzurunda bu vicdansız için bir cenaze merasimi tertip edilmeyeceğini beyan ederim. Bir hendek köşesi, birkaç kürek toprak onun için fazla bile."

"Birkaç kürekten fazla ister zannımca Haşmetmeapları," diye önerdi Durnik ihtiyatla. "Krallığınıza yeterince kötülük yaydı zaten. Artık daha fazla kirletmesine müsaade etmeyelim, değil mi? Ben sizin için bu meseleyi halledebilirim."

"Sizi pek sevdim dostum," dedi kral. "Ve sizin için bir mahzuru yoksa Grolim'i yüzü koyun gömün."

"Hiç merakınız olmasın Haşmetmeapları," diye söz verdi Durnik. Toth'a bir işarette bulundu ve ikisi Naradas'ın cesedini omuzlarından tutup tabuttan kabaca kaldırarak, sandaletli ayakları hiç de hoş olmayan bir şekilde yerlerde sürüklenecek şekilde taşıdılar.

İpek Zakath'a yaklaştı. "Artık Agachak'ın öldüğünü biliyoruz," dedi sessizce Malloryalıya. "Urgit bunu duyduğuna çok sevinecek. Bunu haber vermek için ona birini yollamak ister miydiniz acaba?"

"Kardeşinizle aramdaki gerginlik o kadar da gevşemedi Kheldar."

"Sizler kimlersiniz?" diye sordu kral. "Sureta olan maceranız sadece bir bahane miydi?"

"Artık size kimliklerimizi izah etme zamanı geldi," dedi Cyradis ciddiyetle. "Artık kendimizi gizleme ihtiyacı geçti, çünkü Zandramas'ın Naradas'a söylemeden buraya saklamış olduğu diğer casuslar, Naradas'ın yardımı olmadan Zandramas ile irtibata

geçemezler.”

“Tam Zandramas’a göre,” dedi İpek. “Kendisine bile güvenmiyor.”

Garion ile Zakath rahat bir nefes alarak yüz siperliklerini kaldırdılar. “Krallığınızın diğer dünyadan ayrı olduğunu biliyorum Haşmetmeapları,” dedi Garion normal konuşma tarzıyla. “Dış dünya ile ilgili neler biliyorsunuz?”

“Gemicilerin zaman zaman limanlarımıza uğradıkları vakidir,” diye cevap verdi kral. “Mallara ilaveten bize havadis de getirirler.”

“Peki ya eski zamanlarda dünyayı biçimlendiren olaylar?”

“Cetlerimiz yanlarında ziyadesiyle kitap getirmiştir Şövalye Efendi, zira denizde geçen zaman uzun ve bunaltıcı olur. Bunların arasında, benim de okumuş olduğum tarih kitapları da vardı.”

“Güzel,” dedi Garion. “Böylece bazı şeyleri açıklaması daha kolay olabilir. Ben Riva Kralı Belgarion,” diye takdim etti kendini.

Kralın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Tanrıkatleden mi?” diye sordu dehşet dolu bir sesle.

“Gördüğüm kadarıyla bunu duymuşsunuz,” dedi Garion memnuniyetsizlikle.

“Bütün cihan bunu işitmiştir. Hakikaten de Angarakların Tanrısını katlettiniz mi?”

“Korkarım öyle oldu. Buradaki arkadaşım da Mallorya İmparatoru Zakath’tır.”

Kral titremeye başladı. “Size, bizim kulaklarımıza kadar intikal etmiş olan husumetinizi bir kenara bıraktıracak kadar vahim olan bu mesele nedir?”

“Şimdi o noktaya da geleceğiz Haşmetmeapları. Şu anda Naradas’ı gömen yardımcı arkadaş Tanrı Aldur’un en son müridi Durnik’tir. Şuradaki kısa boylu olan da müritlerden Beldin’dir, sakallı olan ise Büyücü Belgarath.”

“Ebedi Adam mı?” Kralın sesi adeta boğulmuştu.

“Bunu böyle şak diye söylemesen memnun olacağım Garion,” dedi Belgarath üzgün bir sesle. “Bazen bu insanları üzebiliyor.”

“Zamandan tasarruf etmemizi sağlıyor dede,” diye cevap verdi Garion. “Saçında beyaz tutam olan uzun boylu hanım Belgarath’ın kızı Büyücü Polgara’dır. Kızıl saçlı ufak tefek olanı da benim karım Ce’Nedra. Sarışın kız Dransiya’dan, Drasniya Haberalma Teşkilatı Şefi’nin yeğeni Kontes Liselle; Naradas’ın kimliğini açıklayan gözleri bağlı kız ise Keli Kâhinesi’dir. Durnik’e yardım eden koca adam

kâhinenin rehberi Toth ve bu da Drasniyalı Prens Kheldar'dır."

"Cihanın en zengin adamı mı?"

"Şanım biraz abartılmış olabilir Haşmetmeapları," dedi İpek alçakgönüllülükle, "ama bu konuda çalışmaya devam ediyorum."

"Sarı saçlı delikanlının ismi Eriond, o da çok samimi bir arkadaştır."

"Böylesine muhterem bir mecliste bulunmaktan huşu duydum. Hanginiz Işığın Çocuğu'sunuz?"

"Bu yükü ben taşıyorum Haşmetmeapları," diye açıkladı Garion. "Şimdi, Alorn tarihi ve kehanetinin büyük bir bölümünü teşkil etse de belki eski dönemlerde de Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasında bazı karşılaşmalar olduğunu duymuşsunuzdur. Şu anda da bu karşılaşmaların olup olabilecek sonuncusuna gidiyoruz. Bu karşılaşmada dünyanın kaderi tayin edilecek. Bizim sorunumuz, bu karşılaşmanın nerede olacağını bulmak."

"O halde sizin vazifeniz benim tahayyül etmiş olduğumdan çok daha muazzam Kral Belgarion. Size elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırım. Menfur Grolim Naradas, sizi oyalamam için beni kandırdı. Size yapabileceğim herhangi bir aciz yardım, işlemiş olduğum bu hatanın kısmen de olsa bir telafisi olur inşallah. Bu buluşmanın yapılacağı yeri bulmanız için gemilerimi sizin için neresi olursa olsun oraya, Ebal sahillerinden Korim kayalıklarına kadar her yere yollayacağım."

"Ne kayalıkları?" diye bağırdı Belgarath.

"Korim, Kadim Belgarath. Bu adanın garbi şimaline tesadüf eder. Aradığınız umman haritasında da mahali şüphe götürmeyecek şekilde işaret edilmiştir. Haydi daireme gidelim de size bu haritayı takdim edeyim."

"Galiba sonuna geldik Belgarath," dedi Beldin. "Haritaya bir baktın mı, eve dönebileceksin."

"Sen ne diyorsun?"

"Bu senin vazifenin sonu olacak ihtiyar. Gerçi emin ol, bütün yaptıklarını çok takdir ediyoruz."

"Ben de sizle gelirsem çok gücenmezsin değil mi?"

"Bu sana kalmış bir şey tabii ki ama uzun zamandır ihmal ettiğin bir şeyden seni alıkoymak istemeyiz doğrusu." Beldin'in sırıtışı tehlikeli olmaya başlamıştı. Belgarath'ı iğnelemek onun en sevdiği şeylerden biriydi.

Tapınağın kapısına doğru dönerlerken Garion dişi kurdun kapıda

oturmakta olduğunu gördü. Altın rengi gözleri dikkatliydi ve dili kurdumsu bir tebessümle dışarı sarkmıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KRALI, Perivor'daki sarayın hafifçe aydınlatılmış, gecenin bu saatinde artık terk edilmiş gibi duran koridorlarında izlediler. Garion'un içini gergin bir heyecan doldurmuştu. Kazanmışlardı. Zandramas engellemek için ne kadar uğraşmış olursa olsun, yine de kazanmışlardı. Bilmecenin cevabı sadece birkaç metre önlerindeydi; bir kez bilmece çözülünce buluşma yaşanacaktı. Dünya üzerindeki hiçbir güç buna mani olamazdı.

"Kes şunu" dedi aklının içindeki ses. *"Şimdi sakin olman gerek - çok sakin. Faldor'un çiftliğini düşünmeye çalış. Bu seni hep yatıştırıyor sanki."*

"Nerelerde…" diye başladı Garion ama kesti.

"Nerelerde ne?"

"Boşver. Bu soru seni hep rahatsız eder."

"Hayret. Gerçekten de söylemiş olduğum bir şeyi hatırladın. Faldor'un çiftliği Garion. Faldor'un çiftliği."

Garion kendisine söyleneni yaptı. Hatıralar yıllarla solmuş gibi görünse de, aniden insanı hayrete düşüren bir netlikle geri geldi. Çiftliğin biçimini, barakalarını, ambarlarını, mutfağını, demirhaneyi, alt kattaki yemek odasını, ortadaki avluyu çevreleyen yatak odalarının bulunduğu ikinci kattaki üstü kapalı balkonu hatırladı. Durnik'in demirhaneden gelen çekicinin çeliksi tınısını duyabiliyor, Pol Teyze'nin mutfağından gelen yeni pişmiş ekmek kokusunu alabiliyordu. Faldor'u, yaşlı Cralto'yu, hatta Brill'i bile gördü. Doroon'u, Rundarig'i ve son olarak Zubrette'yi -sarışın, güzel

ve hünerli bir yapmacıklığa sahip Zubrette'yi gördü. Üzerine büyük bir sükûnet çöktü; bu, uzun yıllar önce Ebedi Gece Şehrindeki tek gözlü Tanrı'nın mezarında durduğu zaman onu saran sükûnetten çok da farklı sayılmazdı.

"Böylesi daha iyi," dedi ses. *"Bunu elinden kaçırmamaya çalış. Önümüzdeki birkaç gün zarfında çok rahat düşünebilmelisin, eğer aklın sürekli oraya buraya koşturursa bunu beceremezsin. Her şey olup bittikten sonra istersen parçalara ayrıl."*

"Tabii eğer hâlâ ortalıklarda olabilirsem."

"Bunu ümit edebiliriz." Sonra ses ayrıldı.

Kralın kapısındaki muhafızlar onları içeri aldı ve kral doğruca bir dolaba gidip, dolabın kilidini açarak çok eski, artık yırtılmaya başlamış bir parşömen rulosu çıkarttı. "Korkarım biraz fazla solmuş," dedi. "Onu ziyadan muhafaza etmeye çalıştık lâkin çok eski." Bir masaya giderek dikkatle deniz haritasını açtı, kenarlarına kitaplar koyarak düz durmasını sağladı. Garion bir kez daha gergin bir heyecan hissederek gerilere gidip, bir kez daha Faldor'un çiftliğinin anılarıyla kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Perivor Kralı parmağıyla işaret etti. "İşte Perivor burada," dedi onlara, "ve Korim kayalıkları da burada bulunuyor."

Garion eğer haritadaki o mukadder noktaya çok uzun süre bakarsa çılgın bir heyecan ve bir zafer hissi ona geri gelecekti; o yüzden o noktaya doğru dürüst bakmadı bile ve haritanın geri kalanını incelemeye başladı. Yazılar garip, arkaik bir tarzdaydı. Gözleri otomatik olarak kendi krallığını aradı. "Ryva" diye yazılmıştı. Ayrıca "Aryndia," "Khereceh," ve "Tol Nydra"ya ilaveten "Darksnya" ve "Chtall Margose" da vardı.

"Yanlış yazılmış," diye dikkat çekti Zakath. "Esas adı Turim Kayalıklaradır."

Beldin izah etmeye başladı ama Garion zaten cevabı biliyordu. "Her şey değişir," dedi cüce, "ve belirli bazı sözleri söyleme tarzımız da değişen şeyler arasındadır. Kelimelerin sesleri yüzyıllar içinde kayar. Belki de son birkaç bin yılda o kayalığın adı birkaç kez değişmiştir. Bu yaygın bir hadisedir. Eğer Belgarath yetişirken oturduğu köydeki insanların lisanıyla konuşmaya kalksaydı mesela, hiçbirimiz onu anlayamazdık. Herhalde kayalığa bir süre Torim veya onun gibi bir şey denmiş ve sonunda Turim olarak kalmış. Birkaç kere daha değişebilir. Bu tür şeyler üzerinde bir çalışma yapmıştım. Yani anlayacağınız, olmuş olan-"

“Devam edecek misin?” diye sordu Belgarath öfkelenerek.

“Bilgini artırmak seni ilgilendirmiyor mu?”

“Şu anda hayır, ilgilendirmiyor.”

Beldin içini çekti. “Her neyse,” diye devam etti, “yazı dediğimiz şey de aslında kelimenin sesini çıkartmanın başka bir yolu. Ses değiştikçe, yazım şekilleri de değişir. Fark kolaylıkla açıklanabilir.”

“Suale vermiş olduğunuz cevap çok ikna edici kibar Beldin,” dedi Cyradis, “lâkin bu özel bir durum ve sesin değişiminde bir zorlama olmuştu.”

“Zorlama mı?” dedi İpek, “kim -kim tarafından?”

“İki kehanet Prens Kheldar. Oyunlarına yardımcı olması düşüncesiyle bu yeri Kadim Belgarath ve Zandramas’tan gizleyebilmek için kelimenin sesini değiştirdiler. Her ikisinin de nihai karşılaşma olmadan önce bu bilmeceyi çözmeleri icap ediyordu.”

“Oyun mu?” diye sordu İpek kulaklarına inanamayarak. “Bu kadar önemli bir şeyle oyun mu oynuyorlardı?”

“Bu iki ebedi farkındalık bize benzemez Prens Kheldar. Birbirleriyle sayısız şekilde çekişirler. Ekseriya, biri yıldızların yolunu değiştirmeye yeltenir, bu arada diğeri değiştirmemek için büyük bir gayret sarf eder. Diğer zamanlarda biri bir kum zerreciğinin yerini değiştirmeye yeltenirken, diğeri bütün gücünü ve kuvvetini zerreciğin kımıldamaması için harcar. Bu tür mücadeleler genellikle koca yüzyılları kapsar. Belgarath ve Zandramas ile oynadıkları bilmece oyunu, birbirleriyle olan çekişmelerini icra etmenin başka bir yolu, çünkü eğer birbirleriyle doğrudan karşılaşacak olsalar, kâinatı ikiye ayırırlardı.”

Garion aniden Vo Mimbre’deki taht odasında Murgo Naçak’ı Kral Korodullin’e göstermeden önce görmüş olduğu bir görüntüyü hatırladı. Sanki yüzleri olmayan iki oyuncunun karşılıklı oturmuş, onun aklının almayacağı kadar karmaşık bir oyun oynadıklarını görmüştü. Şaşmayan bir kesinlikle o sırada, Cyradis’in biraz önce izah etmiş olduğu bu daha yüce gerçekliği bir anlığına yakalamış olduğunu fark etti. *“Bunu özellikle mi yapmıştın?”* diye sordu aklındaki sese.

“Tabiatıyla. Yapman icap eden bir şeyi yapabilmen için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardı. Sen rekabetten hoşlanan bir çocuksun o yüzden büyük oyunun bir görüntüsünün seni harekete geçireceğini düşünmüştüm.”

Derken Garion'un aklına başka bir şey geldi. "Cyradis," dedi, "neden Zandramas tek başına göründüğü halde, biz bu kadar kalabalığız?"

"Bu hep böyle olmuştur Belgarion. Karanlığın Çocuğu yalnızdır, yani Torak'ın kendi gururu içinde yalnız kalmış olduğu gibi. Öte yandan sen mütevazısın. Hiçbir zaman kendini ön plana çıkartmadın, çünkü kendi kıymetini bilmiyorsun. Bu senin sevilmeni sağlayan bir şey Işığın Çocuğu, çünkü sen kendi ehemmiyetinle şişinmiyorsun. Karanlığın Kehaneti bir kişi, hep bir kişi seçmiş ve onu tüm gücüyle doldurmuştur. Öte yandan Işığın Kehaneti gücünü bir çok kişiye bölmeyi tercih etmiştir. Sen yükün en önemli taşıyıcısı da olsan, bütün yol arkadaşların bunu seninle paylaşırlar. İki kehanet arasındaki fark basit ama derindir."

Beldin kaşlarını çatmıştı. "O halde bunun mutlakçılık ile paylaşımcı sorumluluk arasındaki fark gibi bir şey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben sadece kısaca anlatmaya çalışmıştım."

"Bak, bu bir ilk," dedi Belgarath. Sonra Perivor Kralına baktı. "Bize bu kayalığı anlatabilir misiniz Haşmetmeapları?" diye sordu. "Harita üzerindeki sunum pek de açıklayıcı sayılmaz."

"Memnuniyetle Kadim Belgarath. Gençlik yıllarımda o yöne yelken açmışlığım vardı zira kayalığın kendisi tam bir mucizedir. Denizciler, benzerinin cihanın hiçbir yerinde bulunmadığını iddia ediyorlar. Ummandan yükselen bir dizi kayalık zirveden mürekkeptir. Bu sivri zirveleri görmek son derece kolaydır ve bundan naşi bunlardan sakınmak da kolaydır. Mamafih, deniz sathının hemen altında başka tehlikeler gizlidir. Kayalığın boşlukları arasında vahşi akıntılar ve medcezirler görülür; oradaki iklim şartları her zaman için değişkendir. Bu tehlikeler sebebiyle bu kayalık hiçbir zaman teferruatıyla çizilememiştir. Bütün ihtiyatlı denizciler kayalardan tamamen sakınırlar, bu tehlikeli manianın etrafından, enginden dolanırlar."

Durnik ile Toth içeri girdi. "Hallettik Haşmetmeapları," diye rapor verdi Durnik. "Naradas artık salimen toprağın altında. Sizi -ya da bizi- artık rahatsız edemeyecek. Onu nereye yerleştirdiğimizi bilmek ister misiniz?"

"Hiç zannetmem dostum. Siz ve yapılı arkadaşınız bu gece bana büyük bir hizmette bulundunuz. Sizden ricam, buna mukabil elimden gelebilecek bir şey varsa, lütfen tereddüt etmeden

bildiriniz.”

“Cyradis,” dedi Belgarath, “bu bilmecenin son kısmı mıydı? Yoksa orada burada kalmış başka parçaları da var mı?”

“Yok Kadim Kişi. Bilmece oyunu bitti. Artık icraat oyunu başlıyor.”

“Nihayet,” dedi Belgarath biraz rahatlayarak. Sonra Beldin ile birlikte haritayı incelemeye koyuldular.

“Bulduk mu?” diye sordu Durnik İpek’e. “Yani harita Korim’in yerini gösteriyor mu?”

İpek onu masaya götürdü. “Tam burada,” dedi işaret ederek. “Bu çok eski bir harita. Çağdaş haritalar ismi yanlış yazmış. O yüzden buraya gelmek zorunda kaldık.”

“Bir kâğıt parçasının peşinde epey koşturduk,” diye gözlemledi demirci.

“Gerçekten de öyle dostum. Cyradis’e göre bunların hepsi Garion’un kafasındaki arkadaşı ile muhtemelen Zandramas’ın kafasının içindeki arkadaş arasında oynanan oyunun bir bölümüymüş.”

“Oyunlardan nefret ederim.”

“Ben pek umursamam.”

“Bunun nedeni senin bir Drasniyalı olman.”

“Sanırım bunun etkisi vardır.”

“Korim dağlarının bir zamanlar bulunduğu yere denk geliyor aşağı yukarı Belgarath,” dedi Beldin mesafeleri parmağıyla ölçerek. “Muhtemelen Torak dünyayı yırttığında biraz yerleri oynamıştır.”

“O gün birçok şey hareket etmişti hatırladığım kadarıyla.”

“A, evet,” diye kabul etti ateşle. “Ayakta durmakta bile zorlanmıştım, üstelik yere de senden daha yakınım.”

“Evet, ben de fark ettim bunu. Haşmetmeapları,” diye hitap etti ihtiyar adam krala, “kayalık konusunda biraz daha kesin bilgiler verebilir misiniz? Bir tekneden, dalgalar arasında dolanıp duran sivri kayaların yanına çıkmaya çalışmak zor ve tehlikeli olabilir.”

“Şayet hafızam beni yanıltmıyorsa Kadim Belgarath, kuşkusuz kırılmış ve yuvarlanmış, daha sonra da huzur bulmayan deryanın dalgalarıyla ufalanan kayalardan meydana gelmiş birkaç taşlık kumsal olduğunu hatırlar gibiyim. Deniz çekildiğinde bu moloz yığını, insana bir sivri kayalıktan diğerine gidebilmek için imkân sunmaktadır.”

“Morindland’dan Mallorya’ya uzanan o kara köprüsü gibi bir

şey," diye hatırladı İpek terslenerek. "Pek hoş bir yolculuk değildi."

"Peki hiçbir işaret yok mu?" diye sıkıştırmaya devam etti Belgarath. "Bu kayalık epey uzanıyor. Ulaşmak istediğimiz noktaya varmak için uzun bir süre suyun içinden yürümek zorunda kalabiliriz."

"Bunu kendi malumatımla izah edemem," dedi kral dikkatle, "lâkin bazı denizciler en yüksek zirvenin şimal yönünde mağara ağzı gibi bir şeyin bulunduğunu iddia etmektedirler. Fırsat düştükçe biraz daha maceraperestler kıyıya çıkarak derinliklerini araştırmıştır zira herkesin bildiği gibi genellikle ayak altında olmayan mağaralar korsanların ve haydutların haksız kazançlarının saklandığı yerler olur. Bu cesur kişilerden kim oraya ayak basmaya çalışsa, umman hiddetlenir ve bulutsuz semadan fırtınalar iner."

"Tamam işte Belgarath." Beldin sevinçle kıkırdadı. "Bir şeyler, sıradan araştırmacıları o mağaradan uzak tutmak için, normalin dışında tedbirler almış."

"İki tane bir şey, anladığım kadarıyla," diye kabul etti Belgarath. "Ama haklısın. Sonunda karşılaşmanın olacağı yeri tam olarak bulduk. O mağarada olacak."

İpek inledi.

"Rahatsız mısınız Prens Kheldar?" diye sordu kral.

"Henüz değil Haşmetmeapları ama sanırım olacağım."

"Bizim Prens Kheldar'ın mağaralarla bazı sorunları vardır Haşmetmeapları," diye izah etti Kadife gülümseyerek.

"Sorun morun yok Liselle," diye karşı çıktı sansar suratlı ufak tefek adam. "Aslında çok basit. Ne zaman bir mağara görsem, kesin bir paniğe kapılıyorum."

"Bu illeti daha önce de duymuştum," dedi kral. "İnsan bunun şu sırlı menşeini merak ediyor."

"Benimkisin kaynağı hiç de sırlı sayılmaz Haşmetmeapları," dedi İpek alayla. "Ben *tam olarak* nereden kaynaklandığını biliyorum."

"Eğer kastiniz bu tehlikeli kayalığa gitmekse Kadim Belgarath," dedi kral bunun üzerine, "size, sizi ve ahbaplarınızı oraya taşıyacak sağlam bir gemi tedarik edeceğim. Geminin sabah denizin yükselmesiyle harekete hazır olmasını buyuracağım."

"Haşmetmeapları çok nazikler."

"Bana bu gece yapmış olduklarınızdan sonra bunun lakırdısı bile edilemez." Kral duraksadı, yüzü düşünceliydi. "Naradas'ın ruhunun beyan etmiş olduğu gibi olabilir," diye düşündü. "Ben gerçekten de

kibirli, ahmak bir adam olabilirim lâkin minnettarlık göstermeyecek kadar nankör değilim. Hepinizin yapması gereken hazırlıklar olması icap eder," dedi sonra. "Sizi daha fazla alıkoymayayım. Ayrılmadan önce, yarın sabah yine görüşeceğiz."

"Çok teşekkür ederiz Haşmetmeapları," dedi Garion, eğilip selam verirken zırhından yükselen gacırtılar eşliğinde. Sonra diğerlerini daireden çıkarttı. Dişi kurdu tam kapının dışında oturur bulmak onu hiç şaşırtmamıştı.

"Tam zamanı değil mi Cyradis?" diye sordu Polgara, hepsi birden koridora çıktıktan sonra. "Ashaba'dayken, buluşmaya dokuz ay olduğunu söylemiştin. Hesaplayabildiğim kadarıyla, tam zaman yarından sonraki gün."

"Hesabın doğru Polgara."

"O halde dakikası dakikasına işliyor. Kayalıklara varmamız bir günümüzü alacak ve mağaraya ertesi sabah gireceğiz." Polgara hüzünle tebessüm etti. "Bütün bu zaman zarfında geç kalacağız diye kendimizi yiyip bitirdik ve şimdi tam vaktinde oraya varıyoruz." Güldü. "Bütün o endişelerimiz ne kadar yabana gitti."

"Eh, artık yerini ve zamanını biliyoruz," dedi Durnik. "Bütün yapmamız gereken, oraya gidip işi bitirmek."

"İyi özetledin, ne diyeyim," diye kabul etti İpek.

Eriond içini çekti ve Garion, tam olarak kesin olmasa da buz gibi bir kuşku hissetti. *"O mu olacak?"* diye sordu alaycı sese. *"Ölecek olan Eriond mu olacak?"*

Ama ses cevap vermedi.

Kendi odalarına, hemen arkalarından gelen kurtla birlikte girdiler.

"Buraya gelebilmek çok uzun sürdü," dedi Belgarath bitkin bir halde. "Bu tür uzun yolculuklar için artık yaşlanmaya başladım."

"Yaşlanmak mı?" Beldin burnunu büktü. "Sen yaşlı doğmuştun. Gerçi hâlâ sende birkaç mil kaldığını düşünüyorum."

"Galiba eve döndüğümüzde, bir yüzyılı falan kulemde geçireceğim."

"Olabilir. Sadece temizlemen o kadar vaktini alır zaten -ha Belgarath bir şey vardı. Neden o sallanan basamağı onarmıyorsun?"

"Ona da sıra gelecek."

"Kazanacağımızı mı umuyoruz hepimiz?" dedi İpek. "Bence şu sırada gelecek için planlar yapmak için biraz erken - tabii eğer Kutsal Kâhine sonuç hakkında bize biraz ipucu verirse o başka?"

Cyradis'e baktı.

"Bunu yapmama müsaade yok Prens Kheldar - cevabı bilmiş olsaydım dahi."

"Yani bilmiyor musun?" diye sordu İpek kulaklarına inanamayarak.

"Seçim henüz yapılmadı," dedi sadece. "Ben, Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu'nun huzurunda bulunmadan da yapılamaz. O ana kadar, sonuç hâlâ muallakta duruyor."

"Eğer geleceği bilemeyeceksen kâhine olmanın faydası ne?"

"Özellikle bu Mesele'de, kehanet açık değil Kheldar," dedi kız sertçe.

"Bence biraz uyumalıyız," dedi Belgarath. "Önümüzdeki birkaç gün biraz telaşlı olacak."

Dişi kurt Garion ile Ce'Nedra'nın peşinden odalarına giderek içeri girdi. Ce'Nedra buna biraz şaşırmış görünüyordu ama kurt doğrudan yatağa giderek, ön patilerini yatağın üzerine koyup dört ayağı da havada sırtüstü uyuyan yavruyu eleştirel bir ifadeyle inceledi.

Kurt Garion'a biraz sitemle baktı. "Biri yavrunun şişmanladığını görüyor," dedi. "Eşin onu fazla besleyip, fazla pohpohlayarak bozmuş. Artık bir kurt olamaz. Artık kurt gibi kokmuyor bile."

"Birinin eşi yavruyu zaman zaman yıkıyor," diye açıkladı Garion.

"Yıkıyormuş," dedi kurt, teessüf yüklü bir ses ifadesiyle. "Kurtlar sadece yağmurla veya bir nehri geçerken yıkanmalıdır." Yeniden dört ayağı üzerine bıraktı kendini. "Biri, senin eşinden bir şey rica edecek."

"Biri, ricanı ona aktaracak."

"Biri de bunu ummuştu zaten. Eşine, genç kurda bakmaya devam edip etmeyeceğini sor. Biri, eşinin onu artık kucakta dolaşan bir köpekten başka bir şey olamayacak kadar çok şımarttığını söylemek zorunda olmadığını düşünüyor."

"Biri, ricanı dikkatle dile dökecek."

"Ne diyor?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bundan sonra da yavruya bakmaya devam etmek isteyip istemediğini soruyor."

"Tabii ki bakacağım. Ta başından beri bunu istiyordum zaten." Sonra diz çökerek kollarını dişi kurdun boynuna düşünmeden dolayıverdi. "Ona bakacağım," diye söz verdi.

“Biri, eşinin kokusunun kötü olmadığını fark etti,” dedi kurt Garion’a.

“Biri de bunu fark etti.”

“Biri de senin bunu fark etmiş olacağından oldukça emindi zaten.” Sonra kurt sessizce odadan çıktı.

“Artık bizden ayrılacak, öyle değil mi?” dedi Ce’Nedra hüzünle. “Onu özleyeceğim.”

“Neden böyle bir şey geldi aklına?”

“Yoksa yavrusundan neden vazgeçsin?”

“Sanırım işler biraz daha karmaşık. Bir şeye hazırlanıyor.”

“Çok yorgunum Garion. Haydi yatalım.”

Daha sonra, kadifemsi karanlıkta birlikte yatakta uzanmış yatarlarken Ce’Nedra içini çekti. “İki gün daha, sonra bebeğimi göreceğim. O kadar, o kadar uzun bir zaman oldu ki.”

“Bu konuyu düşünmemeye çalış Ce’Nedra. Dinlenmen gerek; bu konuda çok düşünürsen uyuyamazsın.”

Ce’Nedra yeniden içini çekti ve biraz sonra uykuya daldı.

“Bir seçim yapması gereken tek kişi Cyradis değil,” dedi aklının içindeki ses. *“Sen de Zandramas da seçim yapmak zorunda kalacaksınız.”*

“Ne seçimleriymiş bunlar?”

“Halefini seçmen gerek. Zandramas da kendisininkini seçecek. Işığın Çocuğu olarak yapacağın bu son vazife için biraz düşünmen lazım. Bu oldukça önemli olacak.”

“Aslında bir yerde, bunu yanımda taşımayı özleyeceğim sanırım ama kurtulduğuma da seviniyorum galiba. Artık yeniden sıradan biri olabileceğim.”

“Hiçbir zaman sıradan biri değildin, biliyorsun değil mi? Doğduğun andan beri Işığın Çocuğu’ydun.”

“Seni özleyeceğim.”

“Lütfen duygusallaşma Garion. Zaman zaman uğrayabilirim, neler yapıp ediyorsun diye bir bakmak için. Şimdi biraz uyu.”

Ertesi sabah uyandığında Garion bir süre yatağın içinde yatıp kaldı. Çok uzun bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalıştı ama artık yüzleşmekten başka çaresi kalmamıştı. Zandramas’tan nefret etmek için dünya kadar sebebi vardı ama…

Sonunda yataktan sıyrılıp kalkarak giyindi ve Belgarath’ı aramaya çıktı.

İhtiyar adamı merkezi odada Cyradis'le birlikte oturur buldu. "Dede," dedi. "Bir sorunum var."

"Bunda şaşacak bir şey yok. Bu sefer mesele nedir?"

"Yarın Zandramas ile karşılaşacağım."

"Yapma ya? Galiba haklısın."

"Lütfen böyle davranma. Bu ciddi."

"Özür dilerim Garion. Bugün kendimi biraz tuhaf hissediyorum."

"Korkarım onu durdurabilmemizin tek yolu onu öldürmek olacak ama bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim. Torak ayrı bir şeydi ama Zandramas bir kadın."

"Eh, öyleydi. Sanırım cinsiyeti artık önemini yitirdi - kendisi için bile."

"Yine de bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Buna ihtiyaç olmayacak Belgarion," diye temin etti Cyradis onu. "Zandramas'ı bekleyen başka bir kader var, benim kararım ne olursa olsun. Onun kanını dökmek zorunda kalmayacaksın."

Garion kuş gibi hafifledi. "Teşekkür ederim Kutsal Kâhine," dedi. "Bu konuda çok korkuyordum. Bunun, önümdeki görevlerden biri olmadığını öğrenmek ne hoş. Ha, bu arada dede, buradaki arkadaşım-" Alnına vurdu "-yine ziyaretimdeydi. Dün gece bana vazifelerimden birinin de bir halef seçmek olduğunu söyledi. Bana yardım etmeni sağlayabilir miyim?"

"Hayır Garion, korkarım yardım edemem. Böyle bir şey yapmam doğru olmaz herhalde, öyle mi Cyradis?"

"Doğru Kadim Belgarath. Bu vazife tek başına Işığın Çocuğu'na ait."

"Ben de o açıdan bakmanızdan korkmuştum," dedi Garion suratını asarak.

"Ha, bir şey var Garion," dedi Belgarath. "Seçeceğin kişinin bir Tanrı olma ihtimali oldukça yüksek. Beni seçme. Ben o işe uygun değilim."

Diğerleri de ya birer birer, ya da çift çift geldiler. Onlar içeri girerken Garion yüzlerini inceleyerek her bir arkadaşını bir ilah gibi tasavvur etmeye çalıştı. Pol Teyze? Hayır, her nedense bu pek doğru gelmiyordu ve bu durum Durnik'i de otomatikman olayın dışında bırakıyordu. Teyzesini kocasından ayıramazdı. İpek mi? Bunun düşüncesi bile Garion'u neredeyse gülmekten iki büklüm edecekti. Zakath mı? İhtimal yok değildi. Zakath bir Angarak'tı ve yeni Tanrı da bu ırkın Tanrısı olacaktı. Gerçi Zakath'ın pek sağı soluna

uymuyordu. Son zamanlara kadar güçle aklını bozmuştu. Aniden Tanrılığa terfi etmesi aklını karıştırabilir, onu eski haline geri döndürebilirdi. Garion içini çekti. Bu konuda biraz daha düşünmesi icap ediyordu.

Hizmetliler kahvaltı getirdiler; bir gece önce vermiş olduğu sözü hatırladığı belli olan Ce'Nedra yavru için de bir tabak hazırladı. Tabakta yumurtalar, sosis ve koca bir reçel kümesi vardı. Dişi kurt ürpererek bakışlarını çevirdi.

Yemeklerini yerlerken, bir sonraki gün yaşayacakları karşılaşma konusundan özellikle kaçındılar. Karşılaşma artık kaçınılmazdı, o yüzden bu konuda konuşmanın anlamı kalmamıştı.

Belgarath, yüzünde memnun bir ifadeyle boş tabağını itti. "Krala misafirperverliği için teşekkür etmeyi unutma," dedi Garion'a.

Ve derken dişi kurt gelerek başını, ihtiyar adamın kucağına dayadı. Belgarath şaşırmıştı. Kurt genellikle ondan kaçınıyordu. "Ne var küçük hemşire?" diye sordu kurda.

Sonra, herkesin şaşkın bakışları altında, kurt güldü ve son derece belirgin bir şekilde insanların lisanında konuştu. "Aklın biraz uyuşmuş yaşlı kurt," dedi Belgarath'a. "Beni haftalar önce tanırsın diye düşünmüştüm. Bakalım bunun bir faydası olacak mı?" Aniden kurdun etrafını mavi bir bulut sardı. "Ya da bunun?" Bir titreşim oldu ve kurt yok oldu. Onun yerinde kumral, altın rengi gözlü, kahverengi giysili bir kadın duruyordu.

"Anne!" diye nida etti Pol Teyze.

"Sen babandan daha dikkatliydin Polgara," dedi Poledra takdirle. "Garion ise epey bir zamandır biliyordu."

Öte yandan Belgarath dehşetle yavru kurda bakıyordu.

"Aman, saçmalama ihtiyar," dedi karısı. "Ömür boyu çiftleştiğimizi biliyorsun. Yavru zayıf ve hastaydı, o yüzden sürü onu bırakıp gitmişti. Ona bakıverdim, o kadar."

Keli Kâhinesi'nin yüzündeki tebessüm kibardı. "Bu da Seyreden Kadın, Kadim Kişi," dedi. "Artık tamamlandınız. Gerçi bil ki o ebediyen seninle olacak, ezelden beri olduğu gibi."

Üçüncü Kısım

KORİM YÜKSELTİLERİ

KORİM KAYALIKLARI
Korim
KORİM YÜKSELTİLERİ
PERİVOR
Dal Perivor
Dal Esta
Peri Nehri
Vo Aetellig

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GARİON anneannesini -ya da anneannesinin suretini- birkaç kez görmüştü ama yüz hatlarının Pol Teyze'ye bu kadar benzemesi pek tekin gelmiyordu insana. Tabii farklılıklar da yok değildi. Pol Teyze'nin saçı, önündeki o beyaz tutam hariç koyu renkli, neredeyse siyahtı ve gözleri çok derin bir maviydi. Öte yandan Poledra neredeyse Kadifenin sarışınlığı sınırında sayılabilecek bir kumraldı ve gözleri de en az kurdunkiler kadar altın rengiydi. Ama, iki kadının yüz hatları neredeyse tıpatıp aynıydı, tıpkı Garion'un bir kez suretini görmüş olduğu Pol Teyze'nin kız kardeşi Beldaran'ınki gibi. Belgarath, karısı ve kızı odanın uzak bir köşesine çekildi; gözlerindeki yaşlar çatık kaşları arasından bile görünen Beldin, yeniden kavuşmalarının mahremiyetini koruyabilmek amacıyla tam olarak onlarla, geri kalanlar arasında durmuştu.

"Kim o?" diye sordu Zakath Garion'a aklı karışmış bir şekilde.

"Anneannem," diye cevap verdi Garion sadece. "Belgarath'ın karısı."

"Bir karısı olduğunu bilmiyordum."

"Pol Teyze'nin nereden geldiğini zannediyordun?"

"Galiba bunu hiç düşünmemişim." Zakath etrafına bakınınca Ce'-Nedra ile Kadifenin minik birer mendille gözlerini sildiklerini gördü.

"Neden herkes sulugözlü oluverdi?" diye sordu.

"Hepimiz onun Pol Teyze ile kardeşi Beldaran'ı doğururken öldüğünü zannediyorduk."

“Ne kadar zaman oluyor?”

“Pol Teyze üç bin yaşından büyük.” Garion omzunu silkti.

Zakath titremeye başlamıştı. “Belgarath bütün bu zaman zarfında bunun acısını mı çekiyordu?”

“Evet.” Garion tam o sırada pek konuşmak istemiyordu. Bütün istediği o anda ailesinin nurlu yüzlerini kana kana içebilmekti. Birden aklına geliverdi: Pol Teyze’nin, aslında onun öz teyzesi olmadığını ilk öğrendiği o kasvetli zamanı aniden hatırladı. O an kendisini çok feci bir şekilde yalnız hissetmişti — kelimenin en korkunç anlamıyla bir öksüzdü. Yıllarını almıştı ama artık her şey yoluna girmişti. Ailesi neredeyse tamamlanmıştı. Belgarath, Poledra ve Pol Teyze konuşmuyorlardı çünkü sözler pek de gerekli değildi. Onun yerine, sandalyelerini iyice yaklaştırmış birbirlerinin yüzlerine bakıyor, ellerini tutuyorlardı. Garion yaşadıkları bu hissin yoğunluğunu ancak belli belirsiz kavramaya başlamıştı. Bununla birlikte kendisini onlardan ayrı hissetmiyor, her nasılsa onların neşelerini paylaşıyordu.

Durnik ilerleyerek diğerlerinin yanına geldi. Katı ve deneyimli Durnik’in gözleri bile akmamış yaşlarla parlıyordu. “Haydi onları yalnız bırakalım,” diye teklif etti. “Zaten hazırlanmanın tam zamanı. Gemiyi kaçırmamamız gerekiyor, biliyorsunuz ya.”

Odalarına döndükleri zaman Ce’Nedra, “Senin bildiğini söyledi,” dedi Garion’a, suçlarcasına.

“Evet,” diye itiraf etti Garion.

“Neden bana söylemedin?”

“Kimseye söylemememi tembihledi.”

“Bu insanın karısı için geçerli değildir Garion.”

“Öyle mi?” diye sordu numaradan bir hayretle kocası. “Bu kuralı ne zaman çıkarmışlar?”

“Şimdi uydurdum,” diye itiraf etti Ce’Nedra. “Ah Garion,” dedi sonra, Garion’un boynuna sarılıp onu öperek, “seni gerçekten de seviyorum.”

“Ben de bunu umuyordum. Toparlanalım mı?”

Garion ile Ce’Nedra ana odaya dönerken Perivor’un kraliyet sarayının koridorları serindi; kemerli pencerelerin meyilli pervazları altın rengi sabah güneşini, sanki bugünün özel, hatta kutsal olduğunu teyit edercesine içeri dolduruyordu.

Bir kez daha bir araya toplanınca Belgarath, karısı ve kızı, diğerlerine katılabilecek kadar kendilerine gelmişlerdi.

“Onları tanıştırmamı ister misin anne?” diye sordu Pol Teyze.

“Hepsini tanıyorum Polgara,” diye cevap verdi Poledra. “Epey bir zamandır sizlerleydim, unuttun mu?”

“Niye bana söylemedin?”

“Kendi başına çözüp çözemeyeceğini merak ettim. Doğrusu beni biraz hayal kırıklığına uğrattın Polgara.”

“Anne,” diye karşı çıktı Pol Teyze, “çocukların önünde olmaz.”

İkisi birlikte o sıcak, zengin kahkahalarını attılar. “Bayanlar, baylar,” dedi Polgara, “annem Poledra.”

Hep birlikte bu kumral efsanenin etrafında toplandılar. İpek, mübalağalı bir edayla elini öptü. “Sanırım Leydi Poledra,” dedi muzipçe, “Belgarath’ı kutlamalıyız. Her şeyi göz önüne alacak olursak, bence bu işten en zararlı çıkan siz olmuşsunuz. Kızınız üç bin yıl kadardır, görünüşte pek de başarılı olamadan, onu değiştirmeye çalışıyordu.”

Poledra gülümsedi. “Belki birinin kızından daha fazla becerileri vardır Prens Kheldar.” Belli ki gayri ihtiyari eski konuşma tarzına dönüvermişti.

“Pekâlâ Poledra,” diye homurdandı Beldin, sert adımlarla ilerleyerek, “neler oldu *gerçekten*? Kızlar doğduktan sonra Ustamız bize senin artık aramızda olmadığını söyledi. Hepimiz onun, senin öldüğünü kastettiğini düşünmüştük. Bebekleri benim başıma bıraktılar ve ikizler iki ay durmadan ağladılar. Gerçekte olan neydi?”

“Aldur size yalan söylememişti Beldin,” diye cevap verdi Poledra sükûnetle. “Aslında gerçekten de artık sizinle değildim. Kızlar doğduktan kısa bir süre sonra Aldur ile UL bana geldiler. Bana vermek istedikleri çok büyük bir vazife olduğunu söylediler ama bunun aynı derecede büyük bir de özveri gerektirdiğini belirttiler. İlk başta reddettim ama vazifeyi bana izah ettiklerinde kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. Sırtımı Vadi’ye dönerek UL ile birlikte, bana verilecek olan talimatları almak için Prolgu’ya gittim. Zaman zaman merhamete gelerek ailemin neler yaptığına bakmak için görünmeden dünyaya gelmeme izin verirdi.” Belgarath’a sertçe baktı. “Seninle konuşmamız gereken çok şey var Yaşlı Kurt,” dedi.

Belgarath olduğu yere sindi.

“Herhalde bize bu çok ciddi vazife hakkında bir şeyler anlatmazsınız?” diye yokladı Sadi kibarca.

“Korkarım anlatamam.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” diye mırıldandı hadımağası.

“Eriond,” dedi Poledra sonra, sarı saçlı delikanlıyı selamlayarak.

“Poledra,” diye cevapladı Eriond, her zamanki gibi olayların akışındaki bu değişikliğe hiç hayret etmemiş gibi. Garion, Eriond’un hiç şaşırmadığını fark etmişti.

“Son karşılaştığımızdan beri epey büyümüşsün,” diye dikkat çekti Poledra.

“Sanırım öyle,” diye kabul etti Eriond.

“Hazır mısın?”

Gerçek kimliği açıklanmadan bir gece önce görmüş olduğu garip rüyayı aniden hatırlayan Garion’un sırtı ürperdi.

Kapı kibarca çalındı. Durnik kapıyı açınca eşikte zırhlı bir şövalyenin durduğunu gördü.

“Haşmetmeapları, geminizin limanda hazır olduğunu bildirmem için beni vazifelendirmiştir Beyim,” dedi şövalye.

“Ama ben bir…” diye başladı Durnik.

“Boşver Durnik,” dedi İpek ona. “Şövalye Efendi,” dedi kapıdaki zırhlı adama, “Haşmetmeaplarını nerede bulabiliriz? Müsaade isteyerek yapmış olduğu iyiliklere teşekkür etmek isteriz.”

“Haşmetmeapları sizi ve ahbaplarınızı rıhtımda beklemekteler Beyim. Size orada veda ettikten sonra, önünüzde uzanan bu büyük maceraya uğurlayacak sizi.”

“O halde acele edeceğiz Şövalye Efendi,” diye söz verdi ufak tefek adam. “Cihanın en mühim hükümdarlarından birini bekletmek ne büyük nezaketsizlik. Üzerinize düşmüş olan vazifeyi layığıyla ifa ettiniz Şövalye Efendi; hepimiz minnettarız.”

Şövalyenin yüzü ışıldayarak eğildi ve selam verdi. Sonra koridorda uzaklaştı.

“Böyle konuşmayı da nereden öğrendin Kheldar?” diye sordu Kadife, biraz hayretle.

“Ah, aziz Leydim,” diye cevap verdi İpek mübalağalı bir şekilde, “şu aciz görünüşlü suretimin altında gizlice bir şairin dolandığını bilmiyor musunuz yoksa? Eğer müsaade buyurursanız, her bir büyüleyici ve emsalsiz uzvunuz için mürit iltifatlarda bulunabilirim.” Kızı baştan aşağıya imalı imalı süzdü.

“Kheldar!” diye nida etti kız kıpkırmızı kesilerek.

“Bayağı eğlenceli, biliyor musun?” dedi İpek, kadim konuşma tarzını kastederek - en azından Garion onu kastetmiş olduğunu umuyordu. “Bir kere insan sizli-bizli, eski sözlü konuşmaya

alıştırırsa dilini, bayağı bir tınısı ve ahengi oluyor, değil mi?"

"Etrafımızı şarlatanlar sardı anne," diye içini çekti Polgara.

"Belgarath," dedi Durnik ciddiyetle, "atları almanın pek bir anlamı yok, değil mi? Yani, kayalığa varınca kayalara tırmanacağız, suyun içinden yürüyeceğiz. Atlar bize ayak bağı olurlar."

"Büyük ihtimalle haklısın Durnik," diye kabul etti yaşlı adam.

"Ben ahırlara inip seyislerle konuşayım," dedi demirci. "Siz yola çıkın. Ben size yetişirim." Dönerek odadan çıktı.

"Son derece becerikli bir adam," diye gözlemledi Poledra.

"Lâkin, o hünerli harici suretinin altında gizlice dolanan bir şair vardır anne-" Polgara gülümsedi "-ve onun bu vaziyetinden ne büyük bir haz duyduğuma inanamazsın."

"Bence artık bu adadan ayrılma vaktimiz geldi Yaşlı Kurt," dedi Poledra memnuniyetsizlikle. "İki gün daha burada kalırsak, hepsi bir köşeye çekilip kötü şiirler yazmaya başlayacaklar."

Tam o sırada hizmetliler, eşyalarını limana taşımak için geldiler; Garion ve yol arkadaşları hep birlikte sarayın koridorlarından geçerek Dal Perivor caddelerine çıktılar. Gün, parlak ve güneşli doğmuş olsa da batıda, Korim'in üzerindeki havanın nasıl olabileceğini dile getiren yoğun ve mor bulutlar birikmeye başlamıştı.

"Tahmin etmeliydik." İpek içini çekti. "Bir kere -sadece bir kere- bu tür büyük işlerden birinin güzel bir havada meydana geldiğini görsem ya."

Garion bu kaygısız görünüşlü şakalaşmaların arkasında neler olduğunu gayet iyi anlıyordu. Hepsinin içinde ertesi gün olacaklar konusunda endişeler vardı. Cyradis'in Rheon'da onlara, bu karşılaşmadan birinin sağ kurtulamayacağını söylemiş olması hepsinin aklına takılmıştı ve en az insanoğlu kadar eski bir alışkanlıkla da her biri korkusunu hafife almaya çalışıyordu. Bunu düşünürken aklına başka bir şey gelince Keli Kâhinesi ile konuşabilmek için biraz geride kaldı. "Cyradis," dedi gözleri bağlı kıza, "kayalıklara vardığımızda Zakath ile benim zırhlarımızı giymemiz icap edecek mi?" Sabah rahatlayıp, bir daha kendisini çelikler içine hapsetmek zorunda kalmayacağını umarak giydiği yeleğin önünü çekiştirdi. "Yani demek istediğim eğer bu buluşma tamamen ruhani bir düzeyde yapılacaksa, buna pek bir ihtiyaç yok, öyle değil mi? Ama eğer bir çatışma ihtimali varsa, belki de hazırlıklı olmamız gerekir, değil mi?"

“Bir cam kadar şeffafsınız Riva Kralı,” dedi Cyradis, onu kibarca azarlayarak. “Sizinle konuşmam men edilmiş konularda benden bir cevap alabilmeye çalışmaktasınız. Nasıl isterseniz öyle yapın Riva Kralı. Öte yandan ihtiyaten, sizi bekliyor olabilecek sürprizlerin bulunabileceği bir halle karşılaşabileceğiniz bir durumda, giyim kuşamınızda biraz çelik pek münasebetsiz sayılmaz.”

“Sizin sözünüzden çıkmayacağım.” Garion sırttı. “İhtiyatlı nasihatinizi bir irfan yolu addediyorum.”

“Yoksa manasız bir latife mi yapmaya çalışıyorsunuz Belgarion?”

“Hiç öyle bir şey yapar mıyım Kutsal Kâhine?” Kıza tekrar sırıttıktan sonra, Zakath ile Sadi’nin peşinden el ele yürümekte olan Belgarath ile Poledra’nın yanına gitti. “Dede, galiba Cyradis’ten bir cevap kopartabildim,” dedi.

“Bak bu bir ilk sayılabilir,” diye cevap verdi ihtiyar adam.

“Kayalığa vardığımızda biraz çatışma yaşanabilir. Ona, oraya vardığımızda Zakath ile benim zırhlarımızı giymemiz gerekip gerekmediğini sordum. Bana doğrudan cevap vermedi ama her ihtimale karşı, bunun kötü bir fikir olmayabileceğini söyledi.”

“Bunu diğerlerine de söylesen fena olmaz. Körü körüne gitmesinler.”

“Tamam.”

Kral, yanında rengârenk giysiler içindeki saraylılarla birlikte limanın çırpıntılı sularına doğru çıkan uzun iskelede onları bekliyordu. Ilımlı sabah havasına rağmen, kral ermin kürklü pelerinini ve ağır altın tacını takmıştı. “Sizi ve asil dostlarınızı büyük bir memnuniyetle selamlıyorum Rivalı Belgarion,” diye karşıladı yüksek sesle, “gidişinizi büyük bir hüzünle bekliyorum. Buradaki birçok kişi bu mesele hakkında sizinle konuşmalarına müsaade etmem için bana yalvardılar lâkin ben, bu maceranın ne kadar acil olduğunu bildiğim için sizin namınıza böyle bir müsaadeyi sebatla reddettim.”

“Siz hakiki ve sadık bir dostsunuz Haşmetmeapları,” dedi Garion, sabah sabah boş vaazlardan kurtulmuş olmaktan duyduğu gerçek bir minnettarlıkla. “Biliniz ki eğer Tanrılar bize yarın zafer bahşederse, bize son derece asil bir nezaketle davranmış olan size ve sarayınızın ahalisine minnettarlığımızı göstermek için hemen bu mutlu adaya döneceğiz.” Ayrıca zaten atları için dönmek zorundaydılar. “Ve artık Haşmetmeapları, kaderimiz bizi bekliyor. Şimdi hiç vedalaşmadan bizi, kararlı gönüllerimizle alıp bu

kaderimize taşıyacak olan gemiye binmeliyiz. Eğer Tanrılar müsaade ederse yakında döneriz. Hoşça kal dostum."

"Elveda Rivalı Belgarion," dedi kral, neredeyse ağlamaklı bir sesle. "Tanrılar size ve yol arkadaşlarınıza zafer bahşetsin."

"Öyle olması için dua edin." Garion oldukça abartılı bir şekilde, pelerinini savurarak olduğu yerde döndü ve arkadaşlarını borda iskelesine yönlendirdi. Omzundan geriye bakınca Durnik'in, kalabalığı yararak gelmekte olduğunu gördü. Bu iyi olmuştu. Demirci güverteye çıkar çıkmaz Garion halatların çözülmesi emrini verebilir ve böylece geminin tırabzanından daha fazla vedalaşmaları önlemiş olurdu.

Durnik'in hemen arkasından, eşyalarını taşıyan birkaç el arabası geliyordu. Eşyalar hızla gemiye taşındı ve Garion ak saçlı, yıpranmış suratlı yaşlı bir adam olan kaptanla konuşmak için kıça doğru gitti.

Genellikle batıdaki teknelerin malta taşıyla ovularak temizlenmiş, biraz ağırmış ahşap döşeli boş güvertelerinin tersine, bu geminin subaylara mahsus güvertesi ve etrafındaki tırabzanlar kara, parlak bir cilayla cilalanmışlardı ve son derece parlak armadora çeliğine kar gibi beyaz halatlar düzenli kangallar halinde asılmıştı. Bu gösterişli tertip ve düzen geminin kaptanının gemisiyle övündüğünü gözler önüne seriyordu. Kaptan, biraz yıpranmış mavi bir yelek giyiyordu. Ne de olsa limandaydı. Canlı kadife kepini rahatça bir kulağı üzerine yatırmıştı.

"Sanırım hepsi bu kadar Kaptan," dedi Garion. "Artık demir alıp, deniz alçalmadan limandan çıkabiliriz."

"Anladığım kadarıyla daha önce de denize açılmışsın genç efendi," dedi kaptan takdirle. "Umarım arkadaşların da senin gibidir. Kara adamlarını gemiye almak her zaman zorlu bir sınav gibidir. Rüzgâra karşı kusmanın akıllıca bir şey olmadığını bir türlü anlayamazlar nedense." Sesini kulak zarını yırtacak kadar yükseltti. "Bütün halatları çözün! Yelken açmaya hazırlanın!"

"Pek adanın şivesiyle konuşmuyorsunuz Kaptan," diye dikkat etti Garion.

"Konuşsaydım şaşardım genç efendi. Ben Melcene Adalarındanım. Yirmi yıl kadar önce yurdumda hakkımda bazı çirkin dedikodular dönmeye başladı, o yüzden bir süre için görünmesem iyi olur diye düşündüm. Buraya geldim. Buraya geldiğimde bu insanların neye gemi dediklerini duysan,

inanmazsın.”

“Deniz aşan kale gibi bir şeyler mi?” diye sordu Garion.

“Onları gördün o halde, öyle mi?”

“Dünyanın başka bir yerinde.”

“Yelkenleri açın!” diye kükredi mürettebatına kaptan. “İşte genç efendi.” Garion’a sırıttı. “Kısa bir sürede, duyma menzilinin dışına çıkartırım seni. Bu da bizi ağdalı laflardan kurtarır. Nerede kalmıştım? Ha evet. Buraya geldiğimde Perivor gemilerinin üstleri o kadar ağırdı ki, sağlam bir esinti alabora olmalarına neden olurdu. Sadece bunu, bu insanlara izah etmenin beş yılımı aldığına inanır mısın?”

“Demek ki ikna kabiliyetiniz çok yüksek.”

“Armadora çelikleri ile yaptığım bir iki mücadelenin biraz faydası oldu,” diye itiraf etti kaptan. “Gerçi sonunda meydan okumak zorunda kaldım. Bu kalın kafalıların hiçbiri meydan okununca geri çeviremez; o yüzden ben de ada etrafında bir yarış yapılmasını istedim. Yarışa yirmi gemi başladı ve sadece benimki tamamladı. O zaman dinlemeye başladılar. Onu izleyen beş yılı tersanelerde gemi yapımlarına nezaret ederek geçirdim. Sonunda kral benim yeniden denize açılmama izin verdi. Pek umursadığım söylenemez ama bundan bir baronluk elde ettim. Galiba bir yerlerde bir şatom bile var.”

Kralın şövalyeleri, tam bir Mimbre usulüyle onları borazanlarıyla selamlarlarken rıhtımdan sarı borazanların gümbürtüsü koptu. “Ne acı değil mi?” dedi kaptan. “Bütün adada doğru düzgün bir ezgi çalabilecek tek bir adam bile olduğunu zannetmem.” Tartarcasına Garion’a baktı. “Turim kayalıklarına gitmek istediğini duydum.”

“Korim kayalıkları,” diye düzelti Garion gayri ihtiyari.

“Gördüğüm kadarıyla kara adamlarını dinlemişsin. İsmini bile doğru dürüst telaffuz edemiyorlar. Her neyse, tam olarak nerede karaya çıkmaya karar verirsen bana bir haber yolla. O kayalığın etrafında çok pis sular vardır. Oraları insanın yanlış yapmaması gereken sulardır; bende oldukça hassas birkaç deniz haritası var.”

“Kral bize kayalığın hiç haritası olmadığını söylemişti.”

Kaptan kurnazca göz kırptı. “Daha önce bahsettiğim şu dedikodular nedeniyle birkaç gemi kaptanı beni takip etmeye kalkmıştı,” diye itiraf etti, “gerçi belki ‘kovaladı’ demek daha doğru olur. Ödül kapmak için zaman zaman bu tür şeyler yapılır. Her

neyse, bir keresinde sakin bir havada adanın yanından geçiyordum ve suyun derinliğini ölçmeye karar vermiştim. İnsanın izlendiğinden şüphelendiği vakit gizlenebileceği bir yerinin bulunması fena olmaz."

"İsmin nedir Kaptan efendi?" diye sordu Garion adama.

"Kresca genç efendi."

"Kresca, bence artık bunu söylemek zorunda değilsin. Garion demen yeterli."

"Nasıl istersen Garion. Artık subay güvertesinden çekil de ben de bu eski küveti döndürerek limandan çıkartabileyim."

Konuşma tarzı farklıydı ve neredeyse dünyanın öbür yanındaydılar ama Kaptan Kresca, Barak'ın arkadaşı Greldik'e o kadar benziyordu ki Garion aniden kendisini çok emniyette hissetti. Diğerlerine katılmak için aşağıya indi. "Şansımız biraz yaver gitti," dedi onlara. "Kaptanımız Melceneli. Kendinden aşırı derecede emin değil ama elinde kayalığın çizimleri var. Büyük ihtimalle sularda gezen ve bir haritaya sahip olan tek adamdır. Nereden karaya çıkacağımıza karar verdiğimiz zaman bize öğütte bulunacağını söyledi."

"Çok yardımcı olmuş," dedi İpek.

"Olabilir ama bence onun ilk düşüncesi gemisinin dibini deldirmemek."

"Bunu anlayabilirim," dedi İpek. "En azından gemideyken."

"Ben güverteye dönüyorum," dedi Garion o zaman. "Yolculuğun ilk günü kalabalık bir kamaraya tıkılıp kalmak nedense beni hep huzursuz eder."

"Üstelik *sen* bir adanın hükümdarısın, değil mi?" dedi Poledra.

"Bu bir alışma meselesi anneanne."

"Tabii."

Deniz ve gök değişkendi. Yoğun bulut kümesi batıdan ilerlemeye devam ediyor, o taraftan uzun ve ağır dalgalar da geliyordu; muhtemelen Cthol Murgos sahillerinin doğusunda bir yerlerde başlamış dalgalar. Bir ada ulusun kralı olarak Garion yüzey rüzgârları batıya doğru eserken, yukarıdaki rüzgârların, bulutların hareketinden anlaşıldığı kadarıyla doğuya hareket etmesi hadisesinin olağandışı olmadığını bilse bile, boş bir endişeye kapılmaktan kendini alamadı. Bunun oluşunu daha önce de birçok kez görmüştü ama bu defa hava şartlarının doğal etmenlerle mi yoksa başka bir müdahaleye dayalı mı oluştuğu konusunda

kararsızdı. Dalgın dalgın, şayet arkadaşlarıyla gemiyi bulamasalardı o iki ebedi farkındalığın ne yapabileceklerini düşündü. Aniden gözünde, denizin açılarak dibinde koca bir yol, yerlerde şaşırıp kalmış balıklarla dolu bir yol açtığını canlandırıverdi. Gittikçe kendi kaderinin kendi ellerinde olmadığını daha çok hissetmeye başlamıştı. Cthol Mishrak'a giden uzun yolda olmuş olduğu gibi, bu iki kehanetin onu, kendine kalsa aslında istemeyeceği, ancak kâinatın var olduğu günlerden beri özlemini çektiği Nihai Karşılaşma olan bir buluşma için Korim'e doğru götürdüğünden gittikçe daha emin oluyordu. Acıklı bir "Niye ben?" dilinin ucuna kadar geldi.

Derken Ce'Nedra gelmişti yanına; sonunda birbirlerini gerçekten sevdiklerini anladıkları o ilk birkaç baş döndürücü günde yaptığı gibi gelip kolunun altına sokuluvermişti. "Ne düşünüyorsun Garion?" diye sordu yavaşça. Sarayda giymiş olduğu ağır yeşil satenden tuvaleti çıkartarak yünden kullanışlı, gri bir elbise giymişti.

"Aslında düşünmüyorum. Endişeleniyorum demek daha doğru olur herhalde."

"Endişelenecek ne varmış? Kazanacağız, öyle değil mi?"

"Bu henüz karara bağlanmadı."

"Tabii ki kazanacaksın. Hep kazanırsın."

"Bu kez biraz farklı Ce'Nedra." İçini çekti. "Gerçi sadece bu karşılaşma değil. Ardılımı da seçmem gerekecek ve seçeceğim kişi Işığın yeni Çocuğu olacak - ve muhtemelen aynı zamanda bir Tanrı olacak. Şayet yanlış kişiyi seçersem, tam bir felaket olabilecek bir Tanrı yaratmış olacağım. İpek'i bir Tanrı olarak düşünebiliyor musun? Gidip diğer Tanrıları soymaya, takımyıldızlarla açık saçık fıkralar yazmaya başlar artık."

"Pek Tanrı olacak bir mizacı yok gibi gerçekten de," diye kabul etti karısı. "Onu çok seviyorum ama korkarım UL onun tanrılığına şiddetle itiraz eder. Seni sıkan başka ne var?"

"Biliyorsun. İçimizden biri yarını sağ çıkaramayacak."

"Bu konuda senin endişelenmen gerekmez Garion," dedi Ce'Nedra hüzünle. "O, ben olacağım. Ta başından beri bunu biliyordum."

"Saçmalama. Senin olmadığına eminim."

"Ya? Nasıl?"

"Eğer seni öyle veya böyle incitecek olurlarsa ben de Seçimi

yapmayacağımı söyleyeceğim.”

“Garion!” dedi Ce’Nedra nefesi kesilir gibi olarak. “Böyle bir şey yapamazsın!”

“Nedenmiş? Sensiz tüm kâinatın benim için bir anlamı yok, biliyorsun değil mi?”

“Çok tatlısın ama böyle bir şey yapamazsın. Zaten yapmazsın. Çok fazla sorumluluk bilincin var.”

“Ölenin sen olacağını nereden çıkarttın?”

“Vazifeler Garion. Herkesin bir vazifesi var - bir kısmımızın birden fazla üstelik. Belgarath buluşmanın yapılacağı yeri bulmak zorundaydı. Kadife ise Harakan’ı öldürmek zorundaydı. Sadi’nin de bir vazifesi vardı: Naradas’ı öldürmek zorundaydı. Benim hiçbir vazifem yok - ölmekten başka.”

Garion tam bu sırada söylemeye karar verdi. “Senin de bir vazifen vardı Ce’Nedra,” dedi ona, “çok da iyi yaptın.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Hatırlamazsın. Kell’den ayrıldıktan sonra, birkaç gün sürekli uyuklayıp duruyordun.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Bu, uykusuz olduğun için değildi. Zandramas senin aklınla oynuyordu. Daha önce de yapmıştı. Rak Hagga’ya giderken hastalanmıştın, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bu değişik bir çeşit hastalıktı ama yine Zandramas yapmıştı. Bir yıldan fazla bir zamandır seni denetimi altına almaya çalışıyordu.”

Ce’Nedra kocasına bakakaldı.

“Her neyse, Kell’den ayrıldıktan sonra, aklını uyuşturmayı başardı. Yanımızdan ayrıldın ve ormanda Arell’i gördüğünü sandın.”

“Arell’i mi? Arell öldü.”

“Biliyorum ama sen onunla karşılaştığını sanıyordun ve o sana, bebeğin olduğunu zannettiğin bir şey vermişti. Sonra bu sözde Arell sana bazı sorular sordu ve sen onları cevapladın.”

“Nasıl sorular?”

“Zandramas buluşmanın nerede yapılacağını bulmak zorundaydı ama Kell’e gidemiyordu. Arell numarası yaparak sana sorular sordu. Sen ona Perivor’u, haritayı ve Korim’i anlattın. Senin vazifen işte buydu.”

“Size ihanet ettim, öyle mi?” Çarpılmış gibi duruyordu.

“Hayır. Kâinatı kurtardın. Zandramas’ın da doğru zamanda Korim’de bulunması gerekiyor. Birinin ona nereye gelmesi gerektiğini söylemesi gerekiyordu ve bu da *senin* vazifendi.”

“Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”

“Tabii ki hatırlamazsın. Pol Teyze bunun izini hafızandan sildi. Bu senin hatan değildi ama eğer olanları hatırlasaydın vicdan azabından kurtulamayacaktın.”

“Yine de ihanet etmiş oldum.”

“Sen yapılması gerekeni yaptın Ce’Nedra.” Garion biraz hüzünle gülümsedi. “Biliyorsun, bu işteki iki taraf da aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Biz -ve de tabii ki Zandramas- Korim’i bulmaya, ve diğer taraf karşılaşmaya gelemesin de hükmen galip olalım diye, diğer tarafın öğrenmesini önlemeye çalışıyorduk. Ama o şekilde olması mümkün değildi. Cyradis’in bir seçim yapabilmesi için bu karşılaşmanın *mutlaka* olması gerekiyor. Kehanetler başka türlü olmasına müsaade etmezdi zaten. Her iki taraf da, aslında olması mümkün olmayan bir şeyi yapmaya çalışarak çok zaman kaybetti. Bunu daha ilk baştan anlamalıydık. Öyle olsaydı bu kadar zahmete katlanmak zorunda kalmayacaktık. Tek tesellim Zandramas’ın bu konuda bizden çok daha fazla çaba sarf etmiş oluşu.”

“Yine de ölenin ben olacağıma eminim.”

“Saçmalık.”

“Dilerim ölmeden önce bebeğimi kucaklamama izin verirler,” dedi hüzünle.

“Sen ölmeyeceksin Ce’Nedra.”

Ce’Nedra duymazlığa geldi. “Kendine iyi bakmanı istiyorum Garion,” dedi kati bir tonda. “Yemene içmene dikkat et, kışları sıkı giyin ve oğlumuzun beni unutmamasını sağla.”

“Ce’Nedra keser misin şunu?”

“Son bir şey Garion,” diye amansızca devam etti. “Ben gittikten bir süre sonra, yeniden evlenmeni istiyorum. Senin Belgarath’ın son üç bin yıldır yaptığı gibi etrafta başıboş dolanmanı istemiyorum.”

“Kesinlikle olmaz. Ayrıca sana da bir şey olacağı yok.”

“Göreceğiz. Söz ver Garion. Sen tek başına yaşamak için yaratılmadın; sana bakacak birine ihtiyacın var.”

“Bitti mi?” Bunu söyleyen Poledra’ydı. Baş direğinin ardından ciddi bir edayla çıktı. “Çok tatlı ve cici bir hüzündür bu eminim ama biraz abartmadın mı? Garion haklı Ce’Nedra. Sana bir şey

olmayacak; o yüzden neden şu soylu davranışını katlayıp bir yerlere kaldırmıyorsun?"

"Ben ne bildiğimi biliyorum Poledra," dedi Ce'Nedra inatla.

"Yarından sonra uyanıp da kendini sapasağlam bulunca çok üzülmezsin umarım."

"O halde kim ölecek?"

"Ben," dedi Poledra sadece. "Bunu üç bin yılı aşkın bir zamandır biliyordum o yüzden bu fikre alışacak kadar bol vaktim oldu. Tamamen gitmeden önce sevdiklerimle geçirebileceğim bir bütün günüm var. Ce'Nedra, bu rüzgâr çok soğuk. Hastalanmadan aşağıya inelim."

"Tıpkı Pol Teyze'ye benziyor değil mi?" dedi Ce'Nedra, Poledra onu aşağı güverte merdivenlerine doğru götürürken, omzunun üzerinden dönüp Garion'a.

"Tabiatıyla," diye seslendi Garion da.

"Bakıyorum başlamış," dedi İpek, pek uzakta olmayan bir yerlerden.

"Ne başlamış?"

"Duygusal vedalar. Neredeyse hemen herkes, yarın ölecek olanın kendisi olacağına emin. Muhtemelen hepsi buraya birer birer gelerek seninle vedalaşacaktır. İlk ben olayım demiştim -hani sıramı savayım diye- ama Ce'Nedra daha erken davranmış."

"Sen de mi? Seni hiçbir şey öldüremez İpek. Sen çok şanslısın."

"Kendi şansımı hep kendim yarattım Garion. Zarlarla hile yapmak çok zor değildir." Ufak tefek adamın yüzü düşünceli görünüyordu. "Çok güzel günlerimiz oldu, değil mi? Bence kötü günlere ağır basar ve bence bir insanın isteyebileceği şey de budur."

"Sen de en az Ce'Nedra ve anneannem kadar abarttın."

"Öyle gibi oldu değil mi? Bu da son derece münasebetsiz bir şey. Bu kadar üzülme bunun için Garion. Eğer ben olursam, vermem gereken bazı *son derece* nahoş kararlardan kurtulmamı sağlayacak."

"Ya? Neymiş bu kararlar?"

"Benim evlilik hakkındaki düşüncelerimi bilirsin."

"A, evet. Bu konuda çok, çok konuşmuştun."

İpek içini çekti. "Bütün bunlara rağmen, sanırım Liselle konusunda bir karar vermek gerekecek."

"Bunu itiraf etmek daha ne kadar vaktini alacak diye düşünüyordum."

“Biliyor muydun?” İpek şaşırmış görünüyordu.

“Herkes biliyor İpek. O seni elde etmeyi aklına koymuştu ve tam olarak da istediğini yaptı.”

“Bu çok iç sıkıcı -tam bunayacağım sırada kafese girmek.”

“Bence daha o kadar olmadı.”

“Sanırım Liselle ile böyle devam ederiz ama gecenin bir yarısında onun yatak odasına süzülmek için koridorlarda dolanmak her nedense biraz saygısızlık gibi geliyor; ben ise bu saygısızlığı yapamayacak kadar çok hoşlanıyorum ondan,” dedi İpek dalgınca.

“Hoşlanmak mı?”

“Pekâlâ,” diye atıldı İpek, “ona âşığım. Şimdi bunu söylettin diye boyun bir karış uzadı mı?”

“Ben sadece işi açığa çıkaralım istemiştim, o kadar. Bu, bunu ilk itiraf edişin mi -hani yani kendine bile?”

“Bunu yapmamaya çalışıyordum. Başka şeylerden söz etsek olmaz mı?” Etrafına bakındı. “Şu gidip uçacak başka bir yer bulsa memnun olacağım,” dedi yakınırcasına.

“Kim?”

“Şu lanet olasıca albatros. Yine geldi.” İpek işaret etti. Garion dönünce, beyaz deniz kuşunun muazzam kanatlarıyla tam geminin burnunun tepesinde bir yerlere yerleşmiş olduğunu gördü. Batıdaki bulut kümesi giderek morlaşmıştı ve bu fonun önündeki kar gibi kuş adeta tekinsiz bir ışıkla parlıyormuş gibi görünüyordu.

“Bu çok garip,” dedi Garion.

“Neyin peşinde olduğunu bilmek isterdim,” dedi İpek. “Ben aşağıya iniyorum. Artık ona bakmak istemiyorum.” Garion’un elini tuttu. “Çok eğlendik,” dedi sertçe. “Dikkatli ol.”

“Gitmek zorunda değilsin.”

“Sizinle konuşmak için sıraya girmiş olanlara fırsat verebilmek için çekilmek zorundayım Haşmetmeapları.” İpek sırıttı. “Galiba senin için bunaltıcı bir gün olacak. Gidip Beldin iyi bir fıçı bulmuş mu diye bir bakayım.” Kaygısız bir el hareketiyle ufak tefek adam döndü ve aşağıya inen merdivenlere ilerledi.

İpek’in kehaneti doğru çıkmıştı. Garion’un arkadaşları birer birer güverteye çıkarak onunla vedalaştı; her biri ölecek olanın kendi olacağına emindi. Sonuç olarak çok kasvetli bir gündü.

Herkesin kendine yazdığı son mezar taşı da tamamlandığında neredeyse alacakaranlık basmıştı. Garion tırabzana dayanarak geminin ardından parlayan fosforumsu izi seyretti.

“Kötü bir gün oldu galiba, öyle mi?” Yine İpek’ti.

“Berbat. Beldin bira bulabilmiş mi?”

“Sana hiç tavsiye etmem. Yarın aklının başında olması lazım. Arkadaşlarının üzerine yüklediği kasvetten bunalıp kendini denize atmayasın diye gelip bir bakayım dedim.” İpek kaşlarını çattı. “O nedir?” diye sordu.

“Ne nedir?”

“Bu patlama sesi.” Geminin burnuna doğru baktı. “İşte orada,” dedi gergin bir edayla.

Akşamın çökmesiyle mor gökyüzü adeta simsiyah olmuştu: Orada burada, bulutların arasından kavuşan güneşin ışığıyla, kızgın bir al ile parçalanmış bir kara. Alçakta, ufukta pas rengi bir bulanıklık vardı, köpüklü dalgalardan bir gerdanlık gibi görünen bir bulanıklık.

Vaktinin çok azını karada geçiren adamlara has uzun adımlarla Kaptan Kresca onlara doğru ilerledi. “İşte efendiler,” dedi, “işte kayalık.”

Garion Artık Olmayan Yer’e baktı; düşünceleri ve hisleri birbirine karışmıştı.

Sonra albatros garip bir çığlık attı, bir zafer çığlığı gibi. İnci beyazı büyük kuş bir kez kanatlarını indirdikten sonra Korim’e doğru süzülerek ilerledi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MABEYİNCİ Oskatat Drojim Sarayı'nın koridorlarından temkinli bir hızla Cthol Murgos'un yüce Kralı Urgit'in taht odasına doğru ilerliyordu. Oskatat'ın yaralı yüzü soluk, aklı karışıktı. Taht odasının muhafızlar tarafından sıkıca korunan kapısında duraklayarak, "Haşmetmeapları ile konuşacağım," diye beyan etti.

Muhafızlar kapıyı onun için zahmetle açtılar. Kral Urgit ile arasındaki karşılıklı anlaşmaya rağmen Oskatat hâlâ Mabeyinci unvanını taşıyor ve saraydaki herkes gibi muhafızlar da onun Cthol Murgos'ta yetki konusunda kraldan hemen sonra geldiğini biliyordu.

Sansar suratlı hükümdarını Kraliçe Prala ve Oskatat'ın karısı Ana Kraliçe Tamazin ile havadan sudan bir sohbet içersinde buldu. "Hoş geldin Oskatat," dedi Urgit. "Böylece minik ailemiz tamamlandı. Biz de Drojim Sarayı'nı tepeden tırnağa değiştirmek konusunda konuşuyorduk. Bütün bu mücevherler ve tavandaki tonlarca altın çok zevksiz, sence de öyle değil mi? Ayrıca şu savaş girişimleri için gerekli bütün o ıvır zıvır için paraya ihtiyacım var."

"Önemli bir haber geldi Urgit," dedi Oskatat krala. Kraliyet emriyle Oskatat özel sohbetlerinde krala hep ilk ismiyle hitap ediyordu.

"Keyif kaçırıcı," dedi Urgit, tahtının minderlerine biraz daha gömülerek. Urgit'in sözde babası Taur Urgas küçümseyen bir tarzda minderlere oturmayı reddetmiş, saatlerce soğuk taş üzerinde oturarak Murgoların sağlamlıklarına örnek teşkil etmeyi tercih

etmişti. Bu beyinsizce hareketin deli krala tek kazandırdığı, ilerleyen yaşlarında huzursuzluğunun daha da artmasına neden olan ciddi bir fistül olmuştu.

“Düzgün otur Urgit,” dedi kralın annesi Leydi Tamazin, gayri ihtiyari.

“Peki anne,” diye cevap verdi Urgit, tahtında biraz doğrularak. “Sen devam et Oskatat,” dedi, “ama lütfen alıştırarak söyle. Son günlerde ‘önemli haberlerin’ genellikle felaketle eşanlamlı olduğuna tanık oldum.”

“Dagaşilerin Baş İhtiyarları Jaharb ile irtibata geçtim,” diye rapor etti Oskatat. “Benim ricamla Başrahip Agachak’ın yerini bulmaya çalışıyordu. Sonunda onu bulduk -en azından Cthol Murgos’tan yelken açtığı limanı bulduk.”

“Hayret,” dedi Urgit yüzünü bir tebessüm kaplayarak. “En azından bir kere bana güzel bir haber getirdin. Yani Agachak Cthol Murgos’tan ayrılmış. Umarım amacı dünyanın kıyısına kadar gitmektir. Bunu duyduğuma çok memnun oldum Oskatat. Artık o canlı cenaze krallığımdan kalanları pisletemeyeceği için daha rahat uyuyabilirim bu gece. Jaharb’ın casusları nereye gitmeye niyetli olduğunu bulabilmişler mi?”

“Mallorya’ya doğru yola çıkmış Urgit. Hareketlerinden anladığım kadarıyla, Sardion’un orada olduğunu düşünüyor. Thull Mardu’ya giderek Kral Nathel’i kendisine refakat etmesi için zorlamış.”

Urgit aniden kahkahalar atmaya başladı. “Gerçekten yapmış!” diye bağırdı zevkle.

“Tam anlayamadım.”

“Bir keresinde Sardion’un peşinden giderken, benim yerime Nathel’i almasını önermiştim. Şimdi görevi o salağa yüklemiş. Eğer başarırsa, Nathel’i tüm Angarak’ın Hükümdarı yapacak ama Nathel ayakkabılarının bağcıklarını bile bağlayamıyor.”

“Agachak’ın başarılı olacağını düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Kraliçe Prala, kaşlarını çatınca kusursuz alnı biraz kırışmıştı. Kraliçe Prala birkaç aylık hamileydi ve son zamanlarda bazı şeyler onu endişelendiriyordu.

“Kazanmak mı?” Urgit burun büktü. “Hiç şansı yok. Önce Belgarion’u geçmesi gerekir-Belgarath ile Polgara’yı hesaba bile katmıyorum. Onu yakıp kül ederler.” Alayla gülümsedi. “İnsanın güçlü arkadaşları olması ne kadar güzel.” Biraz kaşlarını çatarak

durdu. “Gerçi Belgarion’u uyarmalıyız -ve Kheldar’ı,” diye ekledi. Yeniden minderlerinin içine gömüldü. “Son duyduğumda Belgarion ile arkadaşları Kal Zakath ile birlikte Rak Hagga’dan ayrılmıştı. En iyi ihtimalle Mal Zeth’e gidiyorlardı, ya tutsak, ya da konuk olarak.” Uzun, sivri burnunu çekiştirdi. “Belgarion’un uzun süre tutsak kalacak cinsten olmadığını biliyorum gerçi. Ama herhalde Zakath onun nerede olduğunu biliyordur. Oskatat, bir Dagaşi’yi Mal Zeth’e yollama ihtimalimiz var mı?”

“Deneyebiliriz Urgit ama başarma şansımız çok yüksek olmaz; ayrıca bir Dagaşi’nin gidip İmparator ile konuşabilmesi zor olabilir. Zakath’ın başında zaten bir iç savaş var, o yüzden biraz meşgul olabilir.”

“Bak bu doğru.” Urgit parmaklarıyla tahtının kolunda ritim tuttu. “Hâlâ burada, Cthol Murgos’ta neler olup bittiğini kaçırmıyor ama, sence de öyle değil mi?”

“Kuşkusuz.”

“O halde bırakalım, Belgarion’a haberimizi götüren o olsun, ne dersin?”

“Biraz hızlı gidiyorsun Urgit, yetişemiyorum,” diye itiraf etti Oskatat.

“Malloryalıların işgalinde olan en yakın şehir hangisi?”

“Hâlâ Rak Cthaka’da ufak bir garnizonları var. Birkaç saatte onları alt ederiz ama Zakath’a, Cthol Murgos’a büyük bir güçle dönmesi için bir gerekçe vermek istemiyoruz.”

Urgit ürperdi. “Ben de aynen öyle düşünüyorum,” diye itiraf etti, “ama Belgarion’a karşı kendimi borçlu hissediyorum ve kardeşimi elimden geldiğince korumak istiyorum. Sana ne yapacağını söyleyeyim Oskatat. Üç kolorduyu yanına alarak Rak Cthaka’ya git. Kırlık kesimde bulunan Malloryalılar Rak Hagga’ya koşarak Kal Zakath’a şehirlerine saldırdığımızı haber vereceklerdir. Bu onun dikkatini çeker. Şehrin dışında bir süre oyalandıktan sonra şehri kuşatın. Garnizon komutanıyla bir barış görüşmesi yapmak istediğinizi söyleyin. Durumu ona izah edin. Ben Kal Zakath’a bir mektup yazarak bu meselede belli bir toplumsal çıkara işaret ederim. Eminim ben nasıl o yaşlı büyücüyü burada Cthol Murgos’ta istemiyorsam, o da Agachak’ın Mallorya’da bulunmasını istemez. Ona bu haberi Belgarion’a iletmesini kesin bir dille bildiririm. Bizim düşmanca hareketlerimizin haberini zaten almış olması en azından mektubu bir açıp okuyacağını garanti altına alır. Belgarion ile

irtibat kuracaktır; o zaman her ikimiz de oturduğumuz yerden Tanrıkatleden'in meseleyi bizim için halledişini izleriz." Aniden sırıttı. "Kim bilir? Belki bu Amansız İmparator Hazretleri ile aramda bir uzlaşma için ilk adım olur. Bence Angarakların birbirlerini öldürmeye son verme zamanı geldi de geçiyor."

"Şunu biraz daha hızlı götüremez misin?" diye sordu Anheg Kaptan Greldik'e.

"Tabii Anheg," diye homurdandı Greldik. "Biraz daha yelken açarım o zaman bir ok gibi fırlarız -beş dakika kadar. Sonra direkler kırılır, biz de kürek çekmeye başlarız. Sizi hangi vardiyaya yazayım?"

"Greldik sen hiç 'hükümdara karşı işlenen suç' diye bir şey duydun mu?"

"Sen sık sık sözünü ediyorsun Anheg ama vakit bulduğunda denizcilik kanunlarına bir bakıver. Bu geminin güvertesine çıktığımız andan itibaren, denizdeyken benim yetkim, senin Val Alorn'dayken sahip olduğundan çok daha fazladır. Eğer sana kürek çekmeni söylersem, çekersin - yüz dersem, yüzersin."

Anheg dişlerinin arasından sövüp sayarak uzaklaştı.

"Şansın nasıl gitti?" diye sordu İmparator Varana, Alorn kralı geminin burnuna yaklaşırken.

"Bana kendi işime bakmamı söyledi," diye homurdandı Anheg. "Sonra da çok acelem varsa, küreklerden birine geçmemi önerdi."

"Daha önce hiç kürek çektin mi?"

"Bir kere. Çerekler denizci insanlardır ve babam güverte tayfası olarak bir deniz yolculuğuna çıkmamın, benim için eğitici olacağını düşünmüştü. Kürek çekmek bana pek koymamıştı. Esas rahatsız eden kamçılanmak olmuştu."

"Veliahtı kamçıladılar mı?" dedi Varana inanamayarak.

"Kürekçinin arkasından yaklaşırken, yüzünü görmek pek kolay olmuyor." Anheg omuzlarını silkti. "Kürekçi ağası bizi daha hızlı götürmeye çalışıyordu. O sırada Tolnedralı bir tüccarı izliyorduk ve adamın Tolnedra karasularına girip kaçmasını istemiyorduk."

"Anheg!" diye nida etti Varana.

"Bu yıllar önceydi Varana. Artık Tolnedra gemilerinin rahatsız edilmemesi için emir verdim - en azından tanıklar önünde. Burada önemli olan Greldik'in haklı olabileceği. Eğer bütün yelkenleri açarsa, rüzgâr direkleri kökleyecek ve hepimiz kürek çekmek zorunda kalacağız."

“O halde Barak’a yetişme umudumuz pek yok, öyle mi?”

“Emin değilim. Barak, Greldik kadar iyi bir gemici sayılmaz ve o aşırı büyük küvetini dümenle idare etmek o kadar kolay değil. Her gün aradaki mesafeyi kapatıyoruz. Mallorya’ya vardığı zaman, bütün limanlarda durarak soru sormak zorunda kalacak. Malloryalıların çoğu, eğer gidip suratlarına tükürmezse, Garion’u tanımaz. Ama Kheldar’ın durumu farklı. Anladığım kadarıyla bizim ufak tefek hırsızın Mallorya’daki şehir ve kasabaların çoğunda şubeleri var. Barak’ın kafasının nasıl çalıştığını bilirim. Mallorya’ya varır varmaz, İpek ile Garion’un birlikte oldukları kesin olduğu için, İpek’i arayacak. Ama benim İpek’i sormama gerek yok. Benim bütün yapmam gereken *Denizkuşu*’nu birkaç kasabanın limanındaki aylaklara sormak olacak. Bir-iki maşrapa bira karşılığı, Barak’ı gittiği yere kadar izleyebileceğim. Umarım o Garion’u bulup da her şeyi berbat etmeden ona yetişiriz. Keşke o kör kız ona gidemeyeceğini söylemeseydi. Bildiğim kadarıyla Barak’a bir şey yaptırmanın en kestirme yolu, ona bu işi yasaklamaktır. Eğer Garion’un yanında olsaydı, en azından onu dizginleyecek Belgarath olurdu yanlarında.”

“Eğer yetişirsek onu nasıl durdurmayı planlıyorsun? Gemisi bundan daha yavaş olabilir ama daha büyük ve daha çok adam taşıyor.”

“Greldik ile bu konuyu hallettik,” diye cevap verdi Anheg. “Greldik’in, ön ambarında çok özel bir donanım var. Geminin pruvasına raptediliyor. Eğer Barak ona emrettiğim halde gelmeyi reddederse Greldik onu süsecek. Batan bir gemiyle pek hızlı gidemez.”

“Anheg bu korkunç bir şey!”

“Barak’ın yapmaya çalıştığı da. Eğer Garion’a ulaşmayı başarırsa Zandramas kazanır; biz de kendimizi Torak’tan da beter birinin emrine girmiş buluruz. Eğer *Denizkuşu*’nu batırmam gerekirse, bir an bile tereddüt etmem.” İçini çekti. “Ama kuzenimi özlerim, yani boğulursa,” diye itiraf etti.

O sabah Drasniyalı Kraliçe Porenn, haberalma teşkilatının başında bulunan Kont Khendon’u çağırmıştı. “Her birinin, Cirit,” dedi buyurgan bir ses tonuyla. “Sarayın bu kanadında bulunan bütün casusların hemen gitmesini istiyorum.”

“Porenn!” dedi Cirit nefesi tıkanırcasına. “Bu duyulmuş şey değil!”

“Pek sayılmaz. Şimdi duydun işte ya -benden. Adamlarına resmi olmayan casusları da sürmelerini söyle. Sarayın bu kanadının bir saat içinde tamamen temizlenmesini istiyorum. Benim de kendime ait casuslarım var Cirit ve bütün alışılmış saklanma yerlerini biliyorum. Her birini temizle.”

“Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın Porenn. Hükümdarlar, haberalma teşkilatlarına karşı hiç böyle davranmaz. Bunun adamlarımın moralini nasıl bozacağını biliyor musun?”

“Doğrusu Khendon, senin, üstlerine vazife olmayan işlere burunlarını profesyonelce sokan adamlarının moralleri umurumda bile değil. Bu son derece önemli bir mesele.”

“Teşkilatım sizi hiç yarı yolda bıraktı mı Haşmetmeapları?” Cirit’in sesinden biraz alınmış olduğu anlaşılıyordu.

“Hatırladığım kadarıyla iki kere. Ayı Mezhebi senin teşkilata sızmamış mıydı? Ayrıca senin adamların, General Haldar’ın çekilmesini bana haber vermeyi çok kötü bir şekilde ihmal etmedi mi?”

Cirit içini çekti. “Pekâlâ Porenn, nadiren birkaç önemsiz şey gözümüzden kaçabilir.”

“Sen Haldar’ın Ayı Mezhebi’ne gitmesini önemsiz mi kabul ediyorsun?”

“Gerektiğinden fazla eleştirel davranıyorsun Porenn.”

“Ben bu kanadın temizlenmesini istiyorum Cirit. Oğlumu çağırtmamı ister misin? Kraliyet ailesinin izlenmesini ebediyen yasaklayan bir beyanname çıkartırız.”

“Yapamazsın!” Cirit’in yüzü kül rengine döndü. “Bütün teşkilat çöker. Bu teşkilatın en büyük ödülü her zaman için kraliyet ailesini gözetlemek olmuştur. Adamlarımdan çoğu bu işe balıklama atlar.” Biraz kaşlarını çattı. “Gerçi İpek, bu teklifi üç kez geri çevirdi,” diye ekledi.

“O halde onları temizle Cirit. Şu koridordaki duvar halısının arkasındaki dolabı da unutma.”

“Onu nasıl keşfettin?”

“Ben keşfetmedim. Aslına bakacak olursan Kheva keşfetti.”

Cirit inledi.

Bu olaydan birkaç saat sonra Porenn, oğlu Kral Kheva ile birlikte oturma odasında sabırsızlık içersinde oturuyordu. Kheva artık hızla ergenleşmeye başlamıştı. Sesi tınılı bir baritonda sabitlenmiş, yanaklarında da ince tüylü sakallar çıkmaya başlamıştı. Annesi

saltanat vekillerinin çoğunun aksine oğlunu yavaş yavaş devlet toplantılarına ve yabancı güçlerle yapılan görüşmelere dahil etmeye başlamıştı. Onu nazikçe öne çıkartıp kendisini istenmeyen yetki sahibi konumundan yavaş yavaş çekmesine çok az zaman kalmıştı. Kheva'nın iyi bir kral olacağını düşünüyordu. Neredeyse babası kadar keskin zekâlıydı ve saltanat sahibi insanlarda en gerekli şey olan, aklı selim sahibiydi.

Oturma odasının kapısı sertçe çalındı. "Buyurun?" diye cevap verdi Porenn.

"Benim Porenn," dedi kaba bir ses.

"Gir içeri Yarblek. Konuşmamız icap eden bir konu var."

Yarblek kapıyı iterek açtı ve Vella'yla birlikte içeri girdiler. Porenn esefle içini çekti. Gar og Nadrak'a yaptıkları ziyaret süresinde Vella eski haline dönmüştü. Porenn'in uzun süre uğraşıp oluşturmaya çalıştığı sığ, yapmacık kibarlığını bırakmıştı, ayrıca üzerindeki kıyafetler daha önce hep olduğu gibi vahşi, terbiye edilmez bir yaratık halini aldığını gösteriyordu.

"Nedir bu acelen Porenn?" dedi Yarblek sertçe, keçeden hırpani paltosu ile kaba şapkasını odanın bir köşesine atarken. "Habercin bana ulaşayım derken atını neredeyse çatlatmıştı."

"Çok acil bir durum oluştu," diye cevap verdi Drasniya Kraliçesi. "Sanırım bu hepimizi ilgilendiriyor. Gerçi bunu bir sır gibi saklamanızı bekliyorum."

"Sır." Yarblek alay edercesine bir kahkaha koyuverdi. "Sarayında sır diye bir şey olmadığını bilirsin Porenn."

"Bu kez var," dedi Porenn biraz kendini beğenmişçe. "Bu sabah Cirit'e, bütün casuslarını sarayın bu kanadından temizlemesini emrettim."

Yarblek sırıttı. "Nasıl karşıladı?"

"Kötü, korkarım."

"Güzel. Son zamanlarda kendine biraz fazla güvenmeye başlamıştı. Neyse, biz işimize dönelim. Sorun nedir?"

"Bir dakika. Drosta'nın neyin peşinde olduğunu keşfettiniz mi?"

"Tabii ki. Zakath ile barış yapmaya çalışıyor. İç İşleri Dairesi şefi, sanırım adı Brador olan Malloryalı ile -uzaktan- pazarlık yapıyormuş. Her neyse Drosta, Malloryalı casusların, batıya sızmaları için Gar og Nadrak'tan geçmelerine izin veriyormuş."

İşin içinde başka bir şeyler daha olduğu konusunda Porenn'i uyaran, her şey bir yana Yarblek'in ses tonu olmuştu. "Pekâlâ

Yarblek. Benden bazı şeyler gizliyorsun.”

Yarblek içini çekti. “Zeki bir kadınla iş yapmaktan *hiç* hoşlanmıyorum,” diye şikâyet etti. “Nedense insana pek tabii gelmiyor.” Sonra ihtiyatla Vella’nın hançerlerinin menzilinden dışarı sıçradı. “Pekâlâ.” Pes etti. “Zakath’ın paraya ihtiyacı var; bunun çoğuna da, her iki cephede devam ettirdiği savaşı için ihtiyaç duyuyor. Drosta Mallorya halılarındaki ithalat vergisini indirmiş -en azından Mal Zeth’e vergi ödeyen tüccarlarınkini. Bu Malloryalılar İpek’le beni Arendiya pazarlarında ezip geçiyorlardı.”

“Herhalde bu bilgiden bir fayda sağlamışsındır?”

“Tabiatıyla.” Bir an düşündü. “İşte sana sıkı bir kâr imkânı Porenn,” diye önerdi. “Drosta, ithalat vergilerini yüzde elli oranında azaltmış. Sen vergilerini aynı oranda artırabilirsin. Sen para kazanırsın, İpek’le ben de bu rekabete dayanabiliriz.”

“Galiba beni bir oyuna getirmeye çalışıyorsun Yarblek,” dedi Porenn kuşkuyla.

“Ben mi?”

“Bunu sonra konuşuruz. Şimdi çok dikkatli dinle. Seni çağırma nedenim bu. Barak, Mandorallen, Hettar, Lelldorin ve Relg, Mallorya’ya yelken açmış. Tam olarak emin değiliz ama Belgarion’un macerasına burunlarını sokmayı planladıklarını düşünüyoruz. Sen Rheon’daydın ve Dalasyalı kâhinenin bize ne söylediğini biliyorsun. O odun kafalıların kesinlikle bu işten uzak durmaları şart.”

“Bu konuda tamamen aynı fikirdeyim.”

“Mallorya’daki adamlarına ne kadar zamanda haber yollayabilirsin?”

“Birkaç haftada. Eğer çok önemli bir meseleyse, daha kısa da sürebilir.”

“Bu mesele en önemlisi Yarblek. Anheg ile Varana, Barak’ın peşine düştü ama ona zamanında yetişip yetişemeyeceklerinden emin değiliz. Barak’ı oyalamamız lazım; bunun en iyi yolu da ona yanlış bilgi vermek. Mallorya’daki adamlarına, Barak’a yalan söylemeleri talimatını ver. Ellerine geçen her fırsatta onu yanlış tarafa yönlendirsinler. Barak, Kheldar’ı izleyecektir, o yüzden Mallorya’daki bütün şubelerinden onun hakkında bilgi almaya çalışacaktır. Eğer Kheldar ile diğerleri Mağa Renn veya Penn Daka’ya gidiyorsa, adamların Barak’a, İpek’in Mal Dariva’ya gittiğini söylemeleri gerekir.”

“İşin nasıl yapılacağını biliyorum Porenn,” dedi Yarblek. Gözlerini kısarak, tartarcasına kraliçeye baktı. “Yetkilerini çok kısa bir süre sonra burada, Drasniya’da Haşmetmeaplarına devredeceksin değil mi?” diye sordu.

“Birkaç yıl içinde, evet.”

“Mallorya’daki bu mesele sona erdikten sonra, İpek’le birlikte seninle uzun bir tartışmaya girmek isteyebiliriz.”

“Yaa?”

“İşletmemizde -burada Boktor’daki bütün mecburiyetlerinden tamamen özgür kaldıktan sonra- küçük bir ortaklığa ne dersin?”

“Çok mütehassis oldum Yarblek. Böyle bir şeyi aklına düşüren ne oldu ki?”

“Çok zekisin Porenn, ve her türlü bağlantın var. Belki yüzde beş gibi yüksek bir oranı dahi düşünebiliriz.”

“Kesinlikle imkânsız Yarblek,” diye söze karıştı Kral Kheva, herkesi şaşırtarak. “Oran en az yüzde yirmi olmalı.”

“Yirmi mi?” Yarblek neredeyse çığlık atmıştı.

“Annemin çıkarlarını korumam gerekir,” dedi Kheva ağırbaşlı bir edayla. “Hep genç kalmayacak, biliyorsun; ben de onun ilerleyen yaşında tahtaları ovmak zorunda kaldığını görmek istemem.”

“Buna resmen yol eşkıyalığı denir Kheva!” Yarblek’in yüzü pancar gibi kızarmıştı.

“Boğazına bıçak dayamıyorum Yarblek,” dedi Kheva. “Zaten belki de annem ileride kendi işini kursa daha iyi olabilir. Çok da başarılı olabilir -özellikle kraliyet ailesi üyelerinin hepsinin Drasniya ithalat vergilerinden muaf olduğu düşünülecek olursa.”

“Galiba kendi elinle, kendini bıçakladın Yarblek.” Vella sırıttı. “Madem ki bugün kötü haber alma günün, ben de kendi payıma düşeni söyleyeyim. Bütün bu işler olup bittikten sonra, beni satmanı istiyorum.”

“Seni satmamı mı? Kime?”

“Zamanı gelince söylerim.”

“Parası var mı?”

“Bilmiyorum ama önemi yok. Satıştan senin hakkına düşen payı ben öderim.”

“Böyle bir teklifte bulunduğuna göre, ona çok değer veriyorsun demek ki.”

“Hayal bile edemezsin Yarblek. Ben bu adam için yaratılmışım.”

“Burada kalmamız söylendi Atesca,” dedi Brador inatla.

“O, bu uzun sessizlikten önceydi,” dedi General Atesca, paylaştıkları büyük çadırı iri adımlarla aşağı yukarı adımlayarak. Atesca üniformasını ve altın kakmalı çelik göğüslüğünü giyiyordu. “İmparatorun huzuru ve emniyeti *benim* sorumluluğumda.”

“Onlar senin olduğu kadar benim de sorumluluğumda.” Brador gayri ihtiyari, kucağında kendinden geçmiş yatan, yarı büyümüş kedinin karnını okşuyordu.

“Madem öyle, neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun? Haftalardır ondan tek bir kelime bile duymadık. Senin haberalma ağın bile onun nerede olduğunu söyleyemiyor bize.”

“Bunu biliyorum Atesca ama sırf sen sinirlenmeye -veya sıkılmaya- başladın diye imparatorluk emirlerine karşı gelecek değilim.”

“O zaman sen burada kalıp kedi yavrularına bak!” dedi Atesca iğneli bir tonda. “Ben yarın sabah orduyu harekete geçireceğim.”

“Bunu hak etmiyorum Atesca.”

“Özür dilerim Brador. Bu uzun sessizlik beni biraz sinirli yapıyor ve tüm medeniliğim ellerimden kayıp gidiyor.”

“Ben de en az senin kadar endişeliyim,” dedi Brador, “ama bugüne kadar aldığım terbiye bir imparatorluk emrine böylesine karşı çıkmama engel oluyor.” Brador’un kucağındaki kedi yavrusu sevgiyle burnunu adamın parmaklarına sürttü. “Biliyor musun,” dedi, “galiba Haşmetmeapları geri döndüğünde, ondan bu kediyi isteyeceğim. Ona alışmaya başladım.”

“Bu sana kalmış bir şey,” dedi Atesca. “Her yıl iki üç batında doğan yavrulara ev bulmaya çalışmak, başını beladan uzak tutabilir.” Kırık burunlu general kulak memelerinden birine asıldı. “Bir uzlaşmaya ne dersin?” diye önerdi.

“Her zaman dinlemeye hazırım.”

“Pekâlâ. Urvon’un ordusunun büyük ölçüde dağıldığını biliyoruz ve Urvon’un ölmüş olduğuna dair de güçlü ipuçları var.”

“Evet, öyle söylenebilir.”

“Zandramas da kuvvetlerini Dalasya’daki küçük krallıklara çekti.”

“Adamlarım öyle rapor ediyor.”

“O halde şimdi, biz ikimiz Haşmetmeaplarının hükümetinde en kıdemli memurlarız, değil mi?”

“Evet.”

“Peki bu, cephede ortaya çıkacak bazı özel durumlardan avantaj sağlamak için Mal Zeth’e danışmadan kendi inisiyatifimizi kullanabileceğimiz anlamına gelmiyor mu?”

“Sanırım öyle. Gerçi sen cephelerde benden daha çok zaman harcadın.”

“Bu standart bir uygulamadır Brador. Darshiva neredeyse tamamen savunmasız. Ben, Peldane nehri üzerinde asayişi yeniden sağlayıp, Darshiva’yı istila etmek için ilerlememizi öneriyorum. Böylelikle Zandramas’ı, kendisine destek sağlayan temelden yoksun bırakmış olacağız. O dağların kenarında bir ana direnç hattı meydana getirir, geri dönmeye çalışırsa onun güçlerini püskürtebiliriz. Bu iki bölgeyi yeniden imparatorluk denetimi altına alabiliriz. Hatta bu işten birkaç madalya bile elde edebiliriz.”

“Eğer dediklerin olursa Haşmetmeapları oldukça memnun *olurdu,* değil mi?”

“Haddinden fazla memnun olur Brador.”

“Yine de Darshiva’yı istila etmenin, Haşmetmeaplarının yerini bulmamıza nasıl yardımcı olacağını anlamış değilim.”

“Çünkü bir asker değilsin. Düşmanın izini sürmeliyiz. Bu durumda düşman, Darshiva ordusu. Böyle durumlardaki standart askeri uygulama, düşmanın gücünü ve muhtemel amacını anlayabilmek için düşmanla temasa geçebilecek devriye güçleri yollamaktır. Eğer bu devriyeler, bu süreç içersinde İmparatora rastlayacak olurlarsa eh…” Ellerini manalı manalı iki yana açtı.

“Gerçi o devriyelerin başındaki subaylara oldukça detaylı bilgiler vermen icap edecek,” diye dikkat çekti Brador ihtiyatla. “Toy bir teğmen, İmparator’un bilmesini istemediğimiz şeyleri de ağzından kaçırarak, ortalığı birbirine katabilir.”

“Ben sana devriye *güçleri* dedim Brador.” Atesca gülümsedi. “Ben koca bir tugay düşünüyordum. Tugaylara albaylar komuta eder ve emrimde oldukça zeki birkaç albay var.”

Brador arkadaşına sırıttı. “Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu.

“Yarın sabah için bir planın var mı?”

“Erteleyemeyecek bir şey yok,” dedi Brador.

“Ama yaklaştığını *neden* bilemedin?” diye sordu Barak porsu Drolag’a. İkisi birlikte, rüzgâr bir yandan yağmur perdelerini neredeyse diklemesine sakallarına doğru savururken kıç güvertesinde durmuşlardı.

Drolag yüzünü eliyle sildi. “Hiçbir fikrim yoktu Barak,” diye itiraf etti. “Şu bacak beni hiç yanıltmamıştı şimdiye kadar.” Drolag, geçmişte bir zamanlarda bacağını kırmış olan o şanssız insanlardan biriydi -Drolag bacağını meyhanedeki bir kavga sırasında kırmıştı. Çok kısa bir süre sonra, bacağındaki kaynayan kemiğin hava değişikliklerine çok hassas olduğunu fark etmişti. Havanın bozacağını, esrarengiz bir katiyetle önceden tahmin edebiliyordu. Gemi kaptanları onu dikkatle izlerdi. Eğer Drolag her adımda dişlerini sıkmaya başlamışsa ufukta yaklaşmakta olan bir fırtına aramaya başlarlardı; aksadığı zaman yelkenlerin bazılarını indirerek emniyet tedbirleri alırdı; ani bir acıyla kendini yere atıp kıvrandığında ise bütün ambar kapaklarını kapatıp, demir atıp, aşağıya inerlerdi. Drolag geçici bir rahatsızlığı, ömür boyu süren bir meslek haline getirmişti. Her zaman en yüksek ücreti isterdi ve kimse ondan doğru dürüst bir iş yapmasını beklemezdi. Bütün yapması gereken, herkesin onu seyredebileceği bir yerde güvertede yürümekti. Mucizevi bacağı, bir noktaya kadar ona gelecek olan fırtınanın tam olarak ne zaman vuracağını bile haber veriyordu. Ama bu kez öyle olmamıştı. *Denizkuşu*’nun güvertesini rüzgâr ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ile süpüren fırtına hiç fark ettirmeden gelmiş ve Drolag da bundan, en az gemideki diğerleri kadar hayrete düşmüştü.

“Sarhoş olup, bacağının üzerine düşüp, bacağını yeniden kırmadın değil mi?” diye sordu Barak kuşkuyla. Barak insan vücut yapısını pek bilmezdi -tek bildiği, istediği sonucu ve genellikle de ölümcül darbeyi indirmek için, bir adama baltayla neresinden vurmak, kılıcı neresine sokmak gerektiğiydi. İriyarı, kızıl sakallı adam biraz bulanık bir şekilde eğer Drolag hava şartlarına karşı bu hassasiyeti ayağını kırarak kazandıysa, ikinci bir kez kırdığında bal gibi bunu kaybedebileceğini düşünüyordu.

“Hayır, tabii ki kırmadım,” dedi Drolag bıkkınlıkla. “Ekmek kapımı, birkaç kupa ucuz bira için tehlikeye atar mıyım hiç?”

“O halde bu fırtına nasıl oldu da sana çaktırmadan yaklaştı?”

“Bilmiyorum Barak. Belki de bu tabii bir fırtına değildir. Belki büyücüler çağırmıştır bu fırtınayı. Bacağımın bu tür bir şeye karşı da tepki gösterip göstermeyeceğini bilmiyorum.”

“Bu kaçamak bir gerekçe,” diye küçük gördü Barak. “Ne zaman cahil bir adam bir şeyi açıklayamasa, bunu büyüye yorar.”

“Bu sözlerine katlanmak zorunda değilim,” dedi Drolag hiddetle.

“Ben hayatımı alnımın teriyle kazanıyorum ama tabiat üstü güçlerden mesul değilim.”

“Aşağı in Drolag,” dedi Barak ona. “Bacağınla uzun uzun bir konuş, bak bakalım o daha iyi bir bahane bulabilecek mi?”

Drolag kendi kendine konuşarak sallanan güverteden sendeleyerek yürüdü.

Barak kötü bir haleti ruhiye içersindeydi. Sanki her şey bir olmuş, onu geciktirmeye çalışıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte Agachak’ın nahoş ölümüne tanık olduktan kısa bir süre sonra *Denizkuşu* suyun altındaki bir kütüğe çarparak, tahtalarından birini sıyırmıştı. Ancak insanüstü bir güçle gemiden su boşaltabilmeleri sayesinde nehir aşağı, Dal Zerba’ya zar zor varmışlar ve su alan gemiyi tamirat için bir çamur kızağa çıkarmışlardı. Bu angarya onlara iki haftaya patlamış, şimdi de bu fırtına gecikmelerini artırmıştı. Derken Unrak, peşinde Thulların donuk yüzlü kralı ile birlikte aşağıdan çıkıp geldi. Parlak kızıl saçlarım çekiştiren rüzgârda etrafına bakındı. “Pek yumuşamıyor galiba, değil mi baba?” diye gözlemledi.

“Pek bir fark yok gibi.”

“Hettar seninle konuşmak istiyor.”

“Bu koca hayvanı götürmem lazım.”

“İkinci kaptan da bu işi yapabilir baba. Bütün yapması gereken burnunu rüzgâra çevirmek. Hettar o haritayı inceliyordu, tehlikede olduğumuzu düşünüyor.”

“Bu ufacık fırtına nedeniyle mi? Aptal aptal konuşma.”

“Denizkuşu’nun altı, kayalara dayanacak kadar sağlam mı?”

“Derin sulardayız.”

“Pek uzun sürmeyecek sanırım. Aşağıya gel baba. Hettar sana gösterecek.”

Homurdanan Barak dümeni ikinci kaptanına devrederek oğlunu aşağıya inen koridora doğru takip etti. Thulların Kralı Nathel ilgisiz bir yüz ifadesiyle arkalarından geliyordu. Nathel, Unrak’tan biraz daha büyüktü ama Barak’ın kızıl saçlı oğlunu bir sokak köpeği yavrusu gibi takip ediyordu. Unrak, bu zoraki arkadaşına çok da lütufkâr davranıyor sayılmazdı.

“Neymiş mesele Hettar?” diye sordu Barak, sıkışık kamaraya girerken.

“Buraya gel de bir bak,” dedi uzun boylu Algar.

Barak, yere raptedilmiş masaya doğru giderek haritaya baktı.

“Dal Zerba’dan dün sabah ayrıldık, öyle değil mi?”

“Evet. Eğer birileri nehir dibinde neler olduğuna biraz daha dikkat etmiş olsaydı, daha önce ayrılırdık. O gün burunda kimin gözcü olduğunu bulunca, ceza olarak geminin altından geçirteceğim.”

“Geminin altından geçirmek ne demek?” diye sordu Nathel, Unrak’a.

“Çok sevimsiz bir şey,” diye cevap verdi kızıl saçlı oğlan.

“O zaman bana hiç anlatma. Ben sevimsiz şeyleri hiç sevmem.”

“Nasıl isterseniz Haşmetmeapları,” Unrak da *birkaç* görgü kuralı bilmiyor değildi.

“Bana sadece Nathel desen olmaz mı?” diye sordu Thull şikâyet edercesine. “Zaten ben kral sayılmam. Bütün kararları alan annem.”

“Nasıl istersen Nathel,” dedi Unrak biraz acıyarak.

“Dünden beri sence ne kadar gelmişizdir?” diye sordu Hettar Barak’a.

“Iıı şey, yirmi fersah kadar. Yabancı sularda olduğumuz için dün gece rüzgârı başa alıp gemiyi durdurmak zorunda kaldık.”

“Bu da bizim aşağı yukarı burada olmamız demek oluyor, değil mi?” Hettar harita üzerinde uğursuz görüntülü bir işareti gösterdi.

“Kayalıkların yakınlarında bile değiliz Hettar. Nehrin ağzındaki haliçten çıkar çıkmaz güneydoğuya yöneldik.”

“Ama güneydoğuya *gitmiyoruz* Barak. Mallorya’nın batı kıyısı boyunca gelen bir akıntı var sanki; üstelik oldukça da güçlü bir akıntı. Geminin burnu güneydoğuya dönük ama akıntı yüzünden *Deniz-kuşu* neredeyse tamamen güneye doğru sürükleniyor.”

“Ne zamandan beri gemicilik konusunda uzman oldun?”

“Uzman olmaya gerek yok Barak. Bir parça sopa alarak sancak tarafından denize at. Gemi, bir-iki dakika içinde sopaya ulaşacak. Geminin burnu ne yöne çevrik olursa olsun, kesinlikle güneye doğru sürükleniyoruz. Sanırım bir saate kalmaz kayalara çarpan dalgaların sesini duymaya başlayacağız.”

“Dostumuzun doğru lakırdı sarf ettiğini ben de teyit ediyorum Trellheim Kontum,” diye temin etti Mandorallen. “Zatının tecrübe edişini bizzat müşahede ettim. Hakikaten cenup istikametine sürükleniyoruz.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Lelldorin biraz endişeyle.

Barak haritaya sıkıntıyla baktı. “Seçim şansımız yok,” dedi. “Bu fırtınada açık denize açılamayız. Her iki demiri de atıp, dibi

bulması için dua edeceğiz. Sonra olduğumuz yerde sıkı sıkı durup, fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz. Bu kayalığın adı neymiş Hettar?"

"Turim," diye cevapladı Algar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BÜTÜN dünyadaki, bütün gemilerin kamaraları gibi Kaptan Kresca'nın gemisinin kamarası da alçaktı ve tabanda kararmış kirişler bulunuyordu. Eşyalar yere raptedilmişti; demir atmış gemi Doğu Denizinden gelen uzun dalgalarla salınırken, gaz lambaları da kirişlerden sallanıyordu. Garion denizde olmayı seviyordu. Derin suların üzerinde adeta bir sükûnet, endişelerden bir tür arınma vardı. Karadayken, sanki sürekli kulaklarını dikkat dağıtıcı şeylerle dolduran insan kalabalığı arasında bir yerden bir yere yetişmeye çalışıyordu. Ama denizde kendi düşünceleriyle yalnız kalabilecek zamanı oluyordu; üstelik dalgaların eşit, sabırlı yükselişi ve gökyüzünün yavaş hareketi insanın düşüncelerini uzatıyor ve derinleştiriyordu.

Akşam yemekleri sade olmuştu: Doyurucu bir bezelye çorbası, lezzetli esmer bir ekmeğin kalın dilimleri. Yemekten sonra da masanın etrafındaki sıralara oturmuş, havadan sudan konuşarak gemisini emniyet altına alır almaz geleceği sözünü veren kaptanın gelmesini beklemişlerdi.

Yarı büyümüş kurt masanın altında Ce'Nedra'nın ayaklarının dibine uzanmıştı; gözlerinde düşünceli, yalvaran bakışlar vardı. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Ce'Nedra ona birkaç lokma yemek veriyordu. Ne de olsa kurtlar aptal hayvanlar değillerdir.

"Dalgalar sert çatlıyor," dedi Zakath, başını bir yana eğip kayalara çarpan dalgaların patlamasını dinleyerek. "Karaya çıkmak

istediğimizde bu biraz sorun yaratacaktır, değil mi?"

"Zannetmem," dedi Belgarath. "Muhtemelen bu fırtına dünya meydana geldiği günden beri var. Hiçbir şekilde bize engel olmaz."

"Biraz aşırı kaderci sayılmaz mısın Belgarath?" dedi Beldin. "Ve hatta biraz haddinden fazla kendine güvenmiyor musun?"

"Hiç de değil. İki kehanet *mutlaka* bu karşılaşmayı yaşamalı. Zamanın başlangıcından beri buraya varmaya çalışıyorlardı. Burada olması icap eden birinin yaklaşmasına engel olacak bir şeyin olmasına izin vermezler."

"O halde neden böyle bir fırtına yaratıyorlar?"

"Fırtına bizi -veya Zandramas'ı- geciktirmek amacında değil."

"Amacı nedir?"

"Büyük ihtimalle diğerlerini uzak tutmak için var. Yarın o kayalığa çıkması icap eden, sadece belirli sayıda insan var. Kehanetler, iş tamamlanıncaya kadar başka kimsenin oraya ayak basmamasını sağlayacaktır."

Garion Cyradis'e baktı. Gözleri bağlı kızın yüzü sakin, hatta huzurluydu. Gözlerinin üzerindeki bezin yüzünü yarı yarıya örtmesi nedeniyle, yüz hatları kısmen gözlerden gizlenmişti. Ama o ışıkta, Garion aniden kızın aslında ne kadar olağandışı bir güzelliği olduğunu fark etti. "Bu da oldukça ilginç bir şeyi ortaya çıkartıyor dede," dedi. "Cyradis, sen Karanlığın Çocuğu'nun her zaman yalnız olduğunu söylememiş miydin? Bu, yarın bizimle tek başına karşılaşacağı anlamına mı geliyor?"

"Sözlerimin manasını yanlış okumuşsun Rivalı Belgarion. Hem senin, hem de yol arkadaşlarının isimleri, günlerin başlangıcından beri yıldızlara büyük harflerle yazılmıştı. Öte yandan Karanlığın Çocuğu'na refakat edecekler önemsiz. Onların isimleri, Sema'nın Kitabı'nda bulunmuyor. Karanlık kehanetin görevlilerinden sadece Zandramas'ın bir önemi var. Yanında getirecekleri öylesine seçilmiş kişiler ve sayıları da sizin gücünüzle denk gelecek şekilde sınırlanmış."

"Adil bir dövüş o halde," diye mırıldandı Kadife beğenmeyerek. "Belki de başa çıkarız."

"Gerçi bu bana pek uymuyor," dedi Beldin. "Rheon'da, Garion ile birlikte gelmesi icap edenlerin listesini oldukça dikkatle saymıştın. Hatırladığım kadarıyla benim ismim listede yoktu. Acaba bana bir davetiye yollamayı mı unuttular?"

"Hayır nazik Beldin. Senin varlığın da artık gerekli. Zandramas

kendi güçleri arasına kehanetlerin dışından birini ekledi. Sen burada, onu dengelemek için bulunuyorsun, ama sadece sayısal anlamda."

"Zandramas hiçbir oyunu hile karıştırmadan oynayamıyor, değil mi?" dedi İpek.

"Sen oynayabiliyor musun?" diye sordu Kadife ona.

"O başka. Ben sadece değersiz markalarla oynuyorum -önemsiz birkaç maden parçası için. Bu oyunun ödülleri ise biraz yüksek."

Kamaranın kapısı açıldı ve Kaptan Kresca kolunun altında birkaç parşömen rulosuyla içeri girdi. Yeleğini çıkartmış ve katran lekeli bir denizci paltosu giymişti, başı da açıktı. Garion adamın kısa kesilmiş saçının Belgarath'ınkiler kadar beyaz olduğunu fark ederek, güneşten yanmış ve hava koşullarıyla kavrulmuş yüzüyle arasındaki tezada hayret etmişti. "Fırtına sanki hafifliyor," diye bildirdi. "En azından kayaların civarında hafif. Hayatımda böyle bir fırtına gördüğümü hatırlamıyorum."

"Görmüş olsaydın şaşardım zaten kaptan," dedi Beldin. "Tespit edebildiğimiz kadarıyla bu cinsinin, ilki -ve büyük bir ihtimalle sonuncusu."

"Sanırım yanılıyorsun dostum," diye karşı çıktı Kaptan Kresca. "Dünyadaki hava koşullarında yeni diye bir şey yoktur. Hepsi daha önce yaşanmıştır."

"Bırakalım bunu," dedi Belgarath sessizce Beldin'e. "O bir Melceneli. Bu tarz şeylere pek hazır sayılmaz."

"Pekâlâ," dedi kaptan, çorba kâselerini itip haritasını masaya yayarak. "Biz, buradayız." İşaret etti. "Şimdi, sizin kayalığın hangi tarafından çıkmanız icap ediyordu?"

"En yüksek zirvenin oradan," diye açıkladı Belgarath adama.

Kresca içini çekti. "Tahmin etmeliydim," dedi. "Tam da benim haritalarımın pek kesin olmadığı bölge. O tepenin etrafındaki su derinliğini ölçmeye başladığımda, nereden geldiğini anlayamadığım bir bora peydahlanmıştı ve ben de kaçmak zorunda kalmıştım." Bu konuda biraz düşündü. "Önemli değil," diye karar verdi. "Kıyıdan yarım mil kadar açıkta durur, kayıklarla gideriz. Bu arada kayalığın o kısmıyla ilgili bilmeniz gereken bir konu daha var."

"Yaa?" dedi Belgarath.

"Galiba orada insanlar var."

"Pek zannetmem."

"Ben ateş yakabilen başka bir yaratık daha bilmiyorum, siz

biliyor musunuz? Zirvenin kuzey tarafında bir mağara var ve denizciler yıllardır bu mağaranın ağzından fark edilebilen ateş ışıklarını görüyorlar. Benim tahminime göre orada bir korsan çetesi barınıyor. Karanlık gecelerde küçük kayıklarla oradan çıkıp gelmek ve kayalığın kara tarafından geçen tüccarları pusuya düşürmek onlar için çok zor olmaz."

"Şu anda bulunduğumuz yerden ateşler görülebiliyor mu?" diye sordu Garion kaptana.

"Sanırım görürüz. Yukarı çıkıp bir bakalım."

Hanımlar, Sadi ve Toth kamarada kaldı; Garion ve diğerleri Kaptan Kresca'yı güverteye çıkan yolda izledi. Denizciler demir attıklarında gemi donanımı arasında uluyan rüzgâr dinmişti ve kayalık boyunca görünen dalgalar artık köpüklü değildi.

"İşte," dedi Kresca işaret ederek. "Bu açıdan çok net görünmüyor ama iyi kötü seçebilirsiniz. Mağaranın ağzının karşısında durursanız, çok parlak görünüyor."

Garion, denizden yükselen cüsseli, sivri tepenin biraz yukarısına doğru bir yerde isli, kızıl bir parlaklık görebiliyordu. Kayalığı meydana getiren diğer kayalar biraz daha ince kuleler gibiydi ama ortadaki sivri tepenin farklı bir biçimi vardı. Her nedense bu tepe Garion'a, uzaklarda Ulgo diyarındaki Prolgu'yu hatırlatmıştı.

"Kimse bana, beni tatmin edecek şekilde, şu dağın tepesini neyin öyle kesip aldığını anlatamadı," dedi Kresca.

"Muhtemelen çok uzun bir hikâyedir," dedi İpek. Ufak tefek adam ürperdi. "Burası biraz soğuk," diye dikkat çekti. "Neden yeniden aşağıya inmiyoruz?"

Garion biraz geride kalarak Belgarath'ın yanından yürümeye başladı. "O ışığı yapan nedir dede?" diye sordu sessizce.

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi Belgarath, "ama Sardion olabileceğini düşünmüyor değilim. Onun, o mağarada olduğunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz?"

"Tabii ki biliyoruz. Karşılaşma sırasında tıpkı Zandramas ile senin gibi, Taş ile Sardion da birbirlerinin huzurunda bulunacak. Sardion'u çalan o Melceneli âlim -hani şu Senji'nin anlattığı adam- yelken açıp Gandahar'ın güney ucundan dolanmış ve tam da bu sularda kaybolmuş. Bu, sadece tesadüf olamayacak kadar denk gelmiş bir durum. Sardion âlimi kullanıyordu ve adam taşı, tam da taşın istediği yere getirdi. Muhtemelen o mağaranın içinde beş

yüzyıldır bizi bekliyor.”

Garion omzundan geriye doğru baktı. Kılıcının kabzası deri keseyle örtülüydü ama yine de Taş’ın yumuşak parlaklığını görebileceğinden emindi. “Taş genellikle Sardion’un varlığına tepkide bulunmuyor muydu?” diye sordu.

“Henüz yeterince yakın olmayabiliriz ve hâlâ denizin üzerindeyiz. Açık deniz Taş’ın aklını karıştırıyor. Ayrıca, belki o da kendisini Sardion’dan gizliyordur.”

“O kadar karmaşık bir şeyi düşünüp, tasarlayabilir mi gerçekten? Dikkatimi çektiği kadarıyla, genellikle oldukça çocuksu bir hali var.”

“Onu küçümseme Garion.”

“O halde her şey yerli yerine oturuyor, değil mi?”

“Öyle olması icap eder Garion. Yoksa, yarın olacak olan, olmazdı.”

“Eee, baba?” diye sordu Polgara yeniden kamaraya girdiklerinde.

“Mağarada bir çeşit ateş var, tamam,” dedi kızına. Öte yandan parmakları başka bir şey söylüyordu. *-Kaptan ayrıldıktan sonra daha teferruatlı konuşuruz* - Kresca’ya döndü. “Deniz ne zaman çekilecek?” diye sordu ona.

Kresca gözlerini kısarak hesap yaptı. “Biraz önceki fırsatı kaçırdık,” dedi. “Deniz şu anda yükselmeye başladı. Bundan sonra deniz aşağı yukarı şafak atarken çekilecek ve eğer gözlemlerim yerindeyse nadir meydana gelen gelgitlerden biri olacak. Eh, artık dinlenmeniz için sizi yalnız bırakayım. Anladığım kadarıyla yarın sizi meşgul bir gün bekliyor.”

“Teşekkür ederim Kaptan Kresca,” dedi Garion, denizcinin elini sıkarak.

“Lafı bile olmaz Garion.” Kresca sırıttı. “Peldane Kralı bu yolculuk için bana hatırı sayılır bir miktar ödedi, o yüzden yardımcı olmanın bana bir külfet getirdiği söylenemez.”

“Güzel.” Garion da sırıttı. “Dostlarımın dünyada başarılı olmaları hoşuma gider.”

Kaptan gülerek candan bir el işareti yaparak çıktı.

“Neden bahsediyordu?” diye sordu Sadi. “Nadir gelgitle neyi kastetti?”

“Yılda birkaç kez meydana gelen yükselme ve alçalmalar,” diye açıkladı Beldin. “Deniz aşırı derecede alçalacak. Bunun güneş ve

ayın konumlarıyla bir ilgisi var.”

“Her şey, yarının çok özel bir gün olması için elinden geleni yapıyor,” diye dikkat çekti İpek.

“Pekâlâ baba,” dedi Polgara biraz aceleyle. “O mağaradaki ateşin hikâyesi neyin nesiymiş?”

“Tam olarak emin olamıyorum Pol, ama bunun bir grup korsan olmadığından da şiddetle şüpheleniyorum - üstelik kehanetler insanları bu mağaradan uzak tutabilmek için bu kadar zahmete katlanmışken.”

“O halde ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Muhtemelen Sardion’dur.”

“Kızıl bir parlaklık mı yayıyor?”

Belgarath omzunu silkti. “Taş, mavi bir ışıkla parlıyor. Bence, Sardion’un başka bir renkle parlaması mantıklı.”

“Neden yeşil değil?” diye sordu İpek.

“Yeşil bir ara renktir,” diye açıkladı Beldin ona. “Mavi ile sarının karışımıdır.”

“Sen gereksiz bilgiler hazinesisin biliyor musun Beldin?” dedi İpek.

“Gereksiz bilgi diye bir şey yoktur Kheldar.” Beldin burnunu kıvırdı.

“Pekâlâ,” dedi Zakath, “bu işi nasıl halledeceğiz?”

“Cyradis,” dedi Belgarath kâhineye, “bir tahmin yürütüyorum ama sanırım çok yaklaştım. Kimse o mağaraya diğerinden önce yetişemeyecek, öyle değil mi? Sanırım kehanetler Zandramas’ın oraya bizden evvel gitmesine -ya da bizim önce gitmemize izin vermeyecektir.”

“Hayret,” diye mırıldandı Beldin. “Gerçekten de mantıklı konuştun. Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa Belgarath?”

“Keser misin?” Belgarath dik dik baktı. “Ee, Cyradis?”

Kâhine duraksadı, yüzündeki ifade dalgın gibiydi. Garion yine koro halindeki o belli belirsiz mırıltıyı duyar gibi oldu. “Fikir yürütme şeklin doğru Kadim Kişi. Aynı düşünce bir süre önce Zandramas’a da geldiği için şu anda sana, onun bilmediği bir şeyi açıklamış olmuyorum. Gerçi Zandramas bu fikir yürütmenin meyvelerini reddederek, sonuçlarından kaçınmak için uğraşıp durdu.”

“Pekâlâ o halde,” dedi Zakath, “madem hepimiz oraya aynı anda varacağız ve madem herkes bu konuyu biliyor, o halde şu noktada

nazlanmanın bir âlemi yok, öyle değil mi? Bence kumsala çıkıp doğruca mağaraya yürüyelim.”

“Sadece seninle benim zırhlarımızı giyeceğimiz kadar duraksayarak,” diye ekledi Garion. “Gemide giyinmek pek akıllıca olmayabilir. Kresca’yı biraz rahatsız edebiliriz.”

“Planın kulağa hoş geliyor Zakath,” diye kabul etti Durnik.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi İpek kuşkuyla. “Gizli gizli yaklaşmanın belli bir avantajı olur.”

“Drasniyalılar,” dedi Ce’Nedra içini çekerek.

“Hemen yargılamadan önce nedenini bir dinle Ce’Nedra,” diye önerdi Kadife.

“Şöyle açıklayayım,” diye devam etti İpek. “Zandramas -ne kadar inkâr ederse etsin- bizden önce mağaraya gidemeyeceğini biliyor ama yine de aylardır, belki kuralları atlatabilmenin bir yolunu bulabilir diye uğraşmaktan vazgeçmedi. Şimdi, onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışalım.”

“Kendimi zehirlerim daha iyi,” dedi Ce’Nedra ürpererek.

“Bunu sadece rakibimizi tanımak için yapıyoruz Ce’Nedra. Şimdi, Zandramas her şeye rağmen bir şekilde bizi alt edip mağaraya bizsiz gitmeyi ve Garion ile karşılaşmamayı umuyordu. Sonuç olarak Garion Torak’ı öldürmüştü, aklı başında hiç kimse Tanrıkatleden’le karşılaşmak istemez.”

“Riva’ya gittiğimde bu sıfatı adımdan kaldırtacağım,” dedi Garion memnuniyetsizlikle.

“Bunu daha sonra yaparsın,” dedi İpek ona. “Zandramas mağaranın ağzına gelip, etrafına bakıp bizi göremezse sizce ne hisseder?”

“Sanırım nereye varmak istediğini anladım Kheldar,” dedi Sadi takdirle.

“Anlarsınız,” dedi Zakath alayla.

“Bu oldukça zekice bence Kal Zakath,” dedi hadımağası. “Zandramas çılgın bir sevince kapılacaktır. Kehanetleri kandırıp, onlara rağmen kazanmış olduğuna inanacaktır.”

“Derken, biz hepimiz bir kayanın arkasından çıktığımız zaman, hâlâ Garion ile yüzleşmek zorunda olduğunu ve her şeye rağmen Cyradis’in kararına boyun eğmesi gerektiğini anlayınca ne olacak?” diye sordu İpek.

“Muhtemelen çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır,” dedi Kadife.

“Bence hayal kırıklığı kibar kaldı,” dedi İpek. “Bence yıkılmak, onun durumunu biraz daha iyi tasvir eder. Bir de buna öfke ile sıkı bir korkuyu ekleyin; yani karşımızda pek rahat düşünemeyecek biri olacak. Oraya vardığımız zaman bir çatışmanın olacağından emin gibiyiz, karşı tarafın komutanının dikkatinin dağınık olması insana avantaj sağlar.”

“Bu tam bir taktik oyunu Garion,” diye itiraf etti Zakath.

“Ben de katılıyorum,” dedi Belgarath. “Hiçbir işe yaramasa bile, böylece Zandramas’tan, beni o kadar üzdüğü tüm o zamanların öcünü almış olurum. *Ashaba Vahiyleri*’ni kırpmış olduğu için kendimi hâlâ ona karşı eksikli hissediyorum. Yarın sabah erkenden Kaptan Kresca ile konuşurum ve tepenin doğu tarafında bir kumsal olup olmadığını öğreniriz. Sular iyice çekilince, şansımız epeyce artmış olur. Sonra, tepenin diğer yanına dolanır, gözden ırak bir yerde kalırız. Mağara ağzına yakın bir yerde gizlenerek Zandramas’ın ortaya çıkmasını bekleriz. Sonra da çıkıp onu şaşırtıveririz.”

“Ben avantajlı durumumuzu biraz daha artırabilirim hatta,” dedi Beldin. “Önden gidip onun ne zaman karaya çıktığını size haber veririm. Böylelikle iyice hazır olursunuz.”

“Ama bir atmaca olarak gitme amca,” diye önerdi Polgara.

“Neden?”

“Zandramas salak değil. Bir atmacanın o kayalıkta hiçbir işi olamaz. Orada yiyebileceği bir şey yoktur.”

“Belki de fırtınanın beni oralara sürüklediğini düşünür.”

“Kuyruk tüylerini böyle bir belkiyle tehlikeye atmak ister misin? Martı, amca.”

“Martı mı?” diye karşı çıktı kambur adam. “Ama çok salak olurlar -ve çok pis.”

“Sen mi söylüyorsun? Pislikten mi şikâyet ediyorsun?” diye sordu İpek ona bakarak. Bu arada harıl harıl parmaklarını sayıyordu.

“Fazla zorlama Kheldar,” diye hırladı Beldin nahoşça.

“Prens Geran ayın kaçında doğmuştu?” diye sordu İpek, Ce’Nedra’ya.

“Yedisinde, neden sordun?”

“Yarını özel bir gün yapacak bir şeyle daha karşılaştık galiba. Eğer doğru hesapladıysam, yarın oğlunuzun ikinci yaş günü.”

“Olamaz!” diye bağırdı Ce’Nedra. “Bebeğim kışın doğmuştu.”

“Ce’Nedra,” dedi Garion kibarca, “Riva dünyanın tepesine yakın

bir yerde. Bu kayalık da dibine yakın bir yerde. Şu anda Riva'da kış var. Geran'ın doğduğundan bu yana geçen ayları say -Zandramas onu çalmadan önce bizimle birlikte geçirmiş olduğu zamanı, Rheon'a sefere gittiğimizde geçen zamanı, Prolgu'ya, oradan Tol Honeth'e, oradan Nyissa'ya giderken ve daha sonra kalmak zorunda kaldığımız yerlerdeki tüm geçen zamanı bir hesapla. Eğer dikkatli sayarsan, iki yıla çok yaklaşmış olduğunu göreceksin."

Ce'Nedra kaşlarını çatıp içinden ayları saydı. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sanırım haklı!" diye bağırdı. Geran yarın iki yaşında olacak!"

Durnik elini ufak tefek kraliçenin kolunun üzerine koydu. "Dur bakalım, ben hediye olarak verebileceğin bir şeyler yaparım Ce'Nedra," dedi kibarca. "Bir oğlan, ailesinden bu kadar uzak kaldıktan sonra yaş gününde bir hediye almalı."

Ce'Nedra'nın gözleri doldu. "Ah Durnik!" Ona sarılarak ağlamaya başladı. "Her şeyi düşünürsün."

Garion, parmaklarını hafifçe kıpırdatarak Pol Teyze'ye baktı. *-Siz hanımlar onu alıp içeride yatırsanıza?-* diye önerdi. *-Bu konuda çok düşünecek olursa, çok heyecanlanacak. Zaten yarın onun için yeterince zor olacak-*

-Haklı olabilirsin-

Hanımlar ayrıldıktan sonra Garion ile diğerleri yere raptedilmiş masanın etrafında oturup eski günlerden konuştular. Uzun zaman önce Garion, Belgarath, Pol Teyze ve Durnik'in, Faldor'un çiftliğinin kapısından süzülüp mümkün ile imkânsızın yılmaz bir şekilde karışıp gittiği dünyaya çıktıkları, o rüzgârlı geceden beri paylaştıkları muhtelif maceraları yad ettiler. Garion yine o ruhunu temizleyen hisle dolmuştu. Sanki, orada karanlıkta uzanan kayalığa kadar yapmış oldukları uzun yolculuklarında meydana gelmiş her şeyi özetleyerek, sanki kararlılıklarını ve amaçlarını güçlendirmek için her şeyi bir noktaya odaklamış oluyorlardı. Her nedense, bu işe yaramıştı.

"Bence bu kadarı yeterli," dedi Belgarath sonunda, ayağa kalkarak. "Artık hepimiz arkamızda ne olduğunu biliyoruz. Bütün bunları rafa kaldırıp önümüze bakma zamanı geldi. Haydi biraz uyuyalım."

Garion yatağa girdiğinde Ce'Nedra huzursuzca kıpırdandı. "Bütün gece uyanık kalacağını düşünmüştüm," dedi uykulu uykulu.

"Konuşuyorduk."

“Biliyorum. Seslerinizin mırıltısını buradan bile duyabiliyordum. Erkekler bir de sürekli konuşanların kadınlar olduğunu söyler.”

“Konuşmuyor musunuz?”

“Konuşuyoruzdur ama kadınlar elleri meşgulken de konuşabilir. Adamlar konuşamaz.”

“Haklı olabilirsin.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Garion,” dedi ufak tefek kraliçe.

“Efendim Ce’Nedra.”

“Senin bıçağını, hani Durnik’in sana çocukken verdiği küçük hançeri ödünç alabilir miyim?”

“Bir şey kesmek istiyorsan söyle. Kesiveririm.”

“Ondan değil Garion. Yarın yanımda bir bıçak olsun istiyorum.”

“Neden?”

“Zandramas’ı görür görmez onu öldüreceğim.”

“Ce’Nedra!”

“Onu öldürmeye bal gibi de hakkım var Garion. Cyradis’e, kadın olduğu için Zandramas’ı öldüremeyeceğini söyledin. Benim böyle bir çekincem yok. Ben onun kalbini deşeceğim -tabii varsa- hem de yavaş yavaş.” Bunu, Garion’un daha önce hiç duymamış olduğu bir hiddetle söylemişti. “Kan istiyorum Garion! Bir sürü kan; ayrıca bıçağı ona sokup kanırttıkça çığlık atmasını istiyorum. Hançerini bana verirsin değil mi?”

“Kesinlikle vermem!”

“Olsun Garion,” dedi karısı buz gibi bir tonla. “Eminim Liselle bana kendininkilerden birini verir. Liselle bir kadın ve benim neler hissettiğimi bilir.” Sonra sırtını Garion’a döndü.

“Ce’Nedra,” dedi Garion yatıştırmaya çalışarak.

“Efendim?” Ce’Nedra’nın ses tonu küskündü.

“Makul ol canım.”

“Makul olmak istemiyorum. Zandramas’ı öldürmek istiyorum.”

“Kendini bu tür bir tehlikeye atmana izin veremem. Yarın yapmamız icap eden çok daha önemli şeyler var.”

Ce’Nedra içini çekti. “Galiba haklısın. Ben sadece-”

“Ne?”

Yeniden dönerek kocasına sarıldı. “Boşver Garion,” dedi. “Haydi artık uyuyalım.” İyice kocasına sokuldu; birkaç dakika sonra duyulan muntazam nefes sesleri Garion’a karısının uykuya daldığını söylüyordu.

“Ona bıçağı vermeliydin,” dedi aklındaki ses. *“Yarın bir ara ipek bıçağı ondan yürütüverirdi.”*

“Ama…”

“Başka bir konuda konuşmamız gerekiyor Garion. Ardılını düşündün mü?”

“Şey… düşündüm sayılır. Biliyor musun hiçbirine tam olarak yakışmıyor.”

“Her birini ciddi ciddi düşündün mü?”

“Sanırım düşündüm ama henüz bir karara varamadım.”

“Seçimini şimdiden yapman gerekmiyor. Yapman gereken hepsi hakkında teker teker düşünmek ve kafanda hepsini yerli yerine oturtmaktı.”

“O halde seçimi ne zaman yapacağım?”

“Mümkün olan son anda Garion. Zandramas senin düşüncelerini işitebilir ama henüz vermediğin bir kararı duyamaz.”

“Ya bir hata yaparsam?”

“Yapabileceğini hiç zannetmiyorum Garion. Gerçekten zannetmiyorum.”

O gece Garion’un uykusu huzursuzdu. Rüyaları karmakarışık, ilintisizdi ve sık sık uyanıp, ardından o huzursuz uyku haline yeniden geri dönüyordu. En başta, uzun zaman önce Rüzgârlar Adası’nda, tam hayatını geri dönüşü olmamacasına değiştiren o gece onu son derece rahatsız eden garip rüyaların çarpık bir özetini gördü. “Hazır mısın?” sorusu aklının zindanlarında yankılanıp duruyordu. Yine, çocukluk arkadaşını öldürmesi için Pol Teyze’nin verdiği heyecansız talimatların gümbürtüsü aklında çınlarken, Rundorig’le yüz yüzeydi. Sonra Val Alorn dışındaki karlı ormanda karşılaştığı yaban domuzu ayağıyla karı eşiyordu; hayvanın gözleri hiddet ve nefretle parlamıştı. “Hazır mısın?” diye sordu Barak, içindeki hayvanı serbest bırakmadan. Sonra anlaşılmaz bir oyunun parçalarıyla çevrili renksiz ovada durmuş, aklındaki ses ona çabuk olmasını söyleyip dururken, o hangi parçayı oynaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Rüya fark ettirmeden değişerek değişik bir tonda devam etmeye başlamıştı. Rüyalarımız, ne kadar saçma sapan olurlarsa olsunlar, kendi akıllarımız tarafından biçimlendirilip, şekillendirildiklerinden hep bir tanıdıklık içerirler. Artık sanki Garion’un rüyaları, aynı Cthol Mishrak karşılaşmasından önce Torak’ın rüyalarına ve düşüncelerine girmiş olduğu gibi farklı ve dost olmayan bir

farkındalık tarafından biçimlendiriliyordu.

Bereketli Perili Orman'da yine Murgo Asharak ile karşılaşmıştı ve bir kez daha o tokat gibi inen, ölümcül tek sözcükle iradesini serbest bırakmıştı: "Yan!" Bu bildik bir kâbustu. Yıllarca Garion'un uykularını rahatsız etmişti. Asharak'ın yanağının fokurdayıp tütmeye başladığını gördü. Grolim'in viyakladığını duydu ve yanan yüzünü tutmaya çalıştığına tanık oldu. O korkunç yakarışı işitti: "Efendi merhamet et!" Bu yakarışı duymazdan gelerek alevi artırdı ama bu kez her zamanki gibi bu işi yaparken kendinden nefret etmiyordu; bu kez düşmanı gözleri önünde yanıp kül olurken onda zalim bir coşku, iğrenç bir neşe vardı. İçinde, derinlerde bir yerlerde bir ses haykırıyor, bu tekin olmayan neşeyi kabul etmemeye çalışıyordu.

Derken Cthol Mishrak'ta buldu kendini; alevli kılıcı tekrar ve tekrar Tek Gözlü Tanrı'nın bedenine batıp çıkıyordu. Torak'ın umutsuz "Anne!" seslenişi onu bu kez merhametle doldurmamış, artan bir tatmin vermişti. Gülmeye başladığını gördü; bu vahşi, acımasız kahkaha insanlığını silip attı.

Dehşet içinde sessiz bir çığlık atan Garion, öldürmüş olduğu kişilerin o korkunç görüntülerinden değil, onların bu umutsuz ıstırapları karşısında kendi duyduğu neşeden irkilmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH şafaktan önce ana kamarada toplandıklarında sıkıntılıydılar. Ani, hatta hayret verici bir kavrayışla Garion gece gördüğü kâbusların sadece kendisine ait olmadığını kati bir şekilde anlamıştı. Bu tarz kavrayışlar, sezgiler Garion için normal sayılmazdı. Makul Sendaryalı geçmişi, bu tarz şeyleri mevzu bahis etmezdi bile, hatta garip bir şekilde ahlaksız sayardı. *"Sen mi yaptın?"* diye sordu sese.

"Hayır. Hayrettir ki kendi kendine buldun. Biraz ilerliyor gibisin aslında -yavaşça tabii ama sonuç olarak bir ilerleme var."

"Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

Kamaraya girenler arasında özellikle İpek sarsılmış görünüyordu. Ufak tefek adamın gözleri hayalet görmüş gibiydi, elleri de titriyordu. Kendisini bir sıraya bırakarak yüzünü ellerine gömdü. "O biradan hiç kaldı mı?" diye sordu Beldin'e karık bir sesle.

"Bu sabah biraz titriyor musun Kheldar?" diye sordu cüce.

"Hayır," dedi Garion. "Onu rahatsız eden korku değil. Dün gece kötü rüyalar görmüş."

İpek başını sertçe kaldırdı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben de biraz gördüm de. Murgo Asharak'a yapmış olduklarımın bir kısmını yeniden yaşamak zorunda kaldım ve Torak'ı yine öldürdüm -birkaç kez. Bunu yaparken kendimi daha iyi hissetmedim tabii ki."

“Ben de bir mağaraya sıkışmıştım,” diye ürperdi İpek. “Hiç ışık yoktu ama duvarların üzerime doğru geldiklerini hissedebiliyordum. Relg’i bir daha görürsem suratının ortasına bir tane çakacağım galiba -kibarca tabii ki. Relg arkadaşım sayılır.”

“Bir tek ben olmadığıma sevindim,” dedi Sadi. Hadımağası masanın üzerine bir kâse süt bırakmıştı; Zith ile bebekleri kâsenin etrafına toplanarak bir yandan sütü içerken, bir yandan da mutluluk gurultuları çıkartıyorlardı. Garion artık kimsenin Zith’i ve yavrularını umursamadığını hayretle fark etti. Galiba insanlar her şeye alışabiliyordu. Sadi uzun parmaklı elini, tıraşlı kellesinde gezdirdi. “Ben de Sthiss Tor’un caddelerinde sürüklenip duruyordum, dilenerek hayatta kalmaya çalışıyordum. Korkunçtu.”

“Ben de Zandramas’ın bebeğimi kurban ettiğini gördüm,” dedi Ce’Nedra titreyen bir sesle. “Feryat figan, kan doluydu her yan -çok fazla kan.”

“Tuhaf,” dedi Zakath, “ben de bir mahkemeye başkanlık ediyordum. Bir sürü insanı mahkûm etmem gerekiyordu. Aralarında çok sevdiğim bir tanesi vardı ama benim o kızı da mahkûm etmem gerekiyordu.”

“Ben de bir rüya gördüm,” diye itiraf etti Kadife.

“Anladığım kadarıyla hepimiz görmüşüz,” dedi Garion onlara. “Aynı şey, Cthol Mishrak’a giderken de başıma gelmişti. Torak rüyalarıma karışıp duruyordu.” Cyradis’e baktı. “Karanlığın Çocuğu hep bunu yapar mı?” diye sordu ona. “Bu karşılaşmaların birine giderken, olayların kendini tekrar ettiğini fark ettik. Bu da, tekrar tekrar tekrarlanan o olaylardan biri mi?”

“Çok dikkatlisin Rivalı Belgarion,” dedi kâhine. “Bu karşılaşmaların başladığı sayısız asırdan beri, bu taksimat bir sonuca varıncaya kadar, bu tekrarların sürdüğünü ilk fark eden ilk Karanlığın veya Işığın Çocuğu sensin.”

“Bunun çok da işime yarayacağını söyleyemem Cyradis,” diye itiraf etti Garion. “Anladığım kadarıyla bu karşılaşmalar gittikçe sıklaşmaya başlamış. Büyük bir ihtimalle tarih içersinde iki karşılaşma sırasında Işığın -veya Karanlığın- Çocuğu olan tek kişi benimdir; böyle olunca bile bunu anlamam epey bir zamanımı aldı. O halde kâbuslar da bu düzenin bir parçası, öyle mi?”

“Çok zekice bir tahmin Belgarion.” Kibarca gülümsedi. “Ne yazık ki, doğru değil. Gerçi böyle akıllıca bir anlayışın boşa gitmesi bana acı geldi.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsunuz Kutsal Kâhine?”

“Böyle bir şey yapar mıyım hiç soylu Belgarion?” dedi gözleri bağlı kâhine İpek’in sözlerini taklit ederek.

“Onu dövebilirsin,” diye önerdi Beldin Garion’a.

“Tepesinde onu koruyan o insandan dağa rağmen mi?” dedi Garion, Toth’a sırıtarak. Gözlerini kıstı. “Bu konuda bize yardım etmene izin yoktur herhalde, değil mi Cyradis?” diye sordu kadına.

İçini çeken Cyradis başını hayır anlamında salladı.

“Ziyanı yok Kutsal Kâhine,” dedi Garion. “Sanırım bu soruya, kendi kendimize işe yarar bir cevap bulabiliriz.” Belgarath’a baktı. “Pekâlâ,” dedi. “Torak beni kâbuslarla korkutmaya çalışmıştı; şimdi de görünüşe göre Zandramas aynı şeyi yapmaya çalışıyor ama bir farkla: O, bunu hepimize yapıyor. Eğer bu o her zamanki tekrarlardan biri değilse, ne?”

“Bu çocuk oldukça kıvrak bir analitik akla sahip olmaya başladı Belgarath,” dedi Beldin.

“Tabiatıyla,” dedi yaşlı adam alçakgönüllülükle.

“Kendi kendinle övüneyim derken salyalarını her yana saçma,” dedi Beldin iğneleyerek. Ayağa kalkan cüce alnı düşünmekten kırışmış bir halde, yukarı aşağı yürümeye başladı. “Şimdi,” diye başladı söze, “birincisi: Bu baştan beri inatla tekrarlanan olaylardan biri değil, öyle değil mi?”

“Öyle,” diye kabul etti Belgarath.

“İkincisi: Geçen sefer de aşağı, yukarı aynı şekilde olmuştu.” Garion’a baktı. “Öyle değil mi?” diye sordu.

“Doğru,” dedi Garion.

“Bu da iki kez oldu anlamına gelir. Bir şeyin iki kez olması tesadüfi olabilir ama diyelim ki değil. Işığın Çocuğu’nun yanında hep yoldaşları olduğunu biliyoruz ama Karanlığın Çocuğu hep yalnız.”

“Cyradis öyle dedi bize,” diye kabul etti Belgarath.

“Bize yalan söylemek içi hiçbir nedeni yok. Pekâlâ, Işığın Çocuğu’nun yoldaşları var ama Karanlığın Çocuğu tek başına; bu onun için büyük bir dezavantaj değil mi?”

“Sen öyle düşünüyorsun.”

“Ama ikisi her zaman için o kadar eşit oluyordu ki Tanrılar bile sonucu tahmin edemiyordu. Karanlığın Çocuğu, bizim tarafın görünen avantajını ortadan kaldırmak için bir şeyler kullanıyor. Bu kâbusların, bunun bir parçası olabileceğini düşünüyorum.”

İpek ayağa kalkarak Garion'un yanına geldi. "Bu tarz tartışmalar başımı ağrıtıyor," dedi sessizce. "Ben biraz güverteye çıkıyorum." Kamaradan çıktı ve görünürde hiçbir neden yokken yavru kurt onu takip etti.

"Birkaç kâbusun o kadar da önemli olduğunu zannetmiyorum Beldin," diye karşı çıktı Belgarath.

"Peki ya bu kâbuslar, bunun sadece bir parçasıysa İhtiyar Kurt?" diye sordu Poldera. "Her ikiniz de Vo Mimbre'deydiniz ve o da bu karşılaşmalardan biriydi. Siz de ikinci keredir Işığın Çocuğu'nun yoldaşı olmuş oluyorsunuz. Vo Mimbre'de neler olmuştu?"

"Biz *de* kâbus görmüştük," diye itiraf etti Belgarath, Beldin'e.

"Başka?" diye sordu cüce dikkatle.

"Aslında olmayan şeyler görmeye başlamıştık ama bunlar çevrede bulunan Grolimler tarafından yaratılıyor olabilirdi."

"Başka?"

"Herkes sanki delirmişti. Brand'i, Torak'a saldırıp ısırmaması için zor zaptediyorduk; Cthol Mishrak'ta da Belzedar'ı som taşın içine gömdükten sonra Pol çıkartıp kanını içmek istemişti."

"Baba! Hiç de değil!" diye karşı çıktı Pol.

"Ya öyle mi? O gün çok kızgındın Pol."

"Aynı düzene uyuyor Yaşlı Kurt," dedi Poledra sıkıntıyla. "Bizim tarafımız normal silahlarla dövüşüyor. Garion'un kılıcı biraz anormal olabilir ama nihayetinde bir kılıç."

"Eğer Cthol Mishrak'ta bulunsaydm böyle söylemezdin," dedi kocası.

"Oradaydım Belgarath," diye cevap verdi Poledra.

"Orada *mıydın?"*

"Tabii ki. Yıkıntılar arasına saklanmış seyrediyordum. Her neyse, Karanlığın Çocuğu bedene saldırmıyor; akla saldırıyor. Her şeyi bu kadar dengede tutabilmesinin nedeni de bu."

"Kâbuslar, hayaller ve en sonunda cinnet," diye düşündü Polgara. "Bu üzerimize gönderilecek korkunç düzenler. İşe de yarayabilirdi -eğer Zandramas bu kadar sakar olmasaydı."

"Tam olarak söylediğini anlayamadım Pol," dedi Durnik.

"Yüzüne gözüne bulaştırdı." Polgara omzunu silkti. "Eğer sadece tek bir kişi kâbus görmüş olsaydı bunu üzerinden atmaya çalışırdı ve tabii ki tutup bunu tam buluşma sabahı kimseye anlatmazdı. Ama Zandramas hepimize kâbus yolladı. Eğer yollamamış olsaydı, muhtemelen bu sohbeti yapmazdık."

“Onun da ayağının dolandığını bilmek insanı rahatlatıyor,” dedi Belgarath. “Pekâlâ o halde, onun bizle uğraştığını biliyoruz. Bu taktiği alt etmenin tek yolu bu kâbusları aklımızdan çıkartmak.”

“Ve olmaması gereken şeyler görmeye başlarsak özellikle dikkatli olmak,” diye ekledi Polgara.

İpek ile kurt merdivenlerden inerek kamaraya döndüler. “Bu sabah nefis bir hava var,” diye rapor etti memnuniyetle, yavru kurdun kulaklarını kaşımak için biraz eğilerek.

“Harika,” diye mırıldandı Sadi alayla. Sadi küçük hançerini taze zehir katmanıyla sıvıyordu. Sağlam bir deri yelek, baldırına kadar yükselen deri çizmeler giyiyordu. Sthiss Tor’dayken Sadi, ince yapısına rağmen yumuşak ve garip bir şekilde gevşek görünürdü. Şimdi ise ince ve güçlü görünüyordu. Bir yıldan fazla bir zamandır uyuşturuculardan uzak durması ve sıkı bir idman tatbik etmek zorunda kalması onu çok değiştirmişti.

“Mükemmel,” dedi İpek ona. “Bu sabah sis var hanımlar ve beyler,” dedi, “çok hoş, ıslak, gri bir sis; neredeyse üzerinde yürünebilecek kadar yoğun üstelik. O sis, hırsızlar için biçilmiş kaftan.”

“İpek’in böyle düşünüyor olmasına hiç hayret etmemeli.” Durnik gülümsedi. Demirci her zamanki giysilerini giymiş ama baltasını Toth’a vermiş, kendisi de ifrit Nahaz’ı kovan o korkunç balyozu almıştı.

“Kehanetler yine bizi el yordamıyla götürüyor,” dedi Beldin huzursuzca, “ama en azından dün gece doğru karara vardığımız belli oldu. Güzel, yoğun bir sis rahatça gözlerden gizlenmemizi sağlar.” Beldin her zamanki gibi pejmürde, pis ve çok çirkin görünüyordu.

“Belki de yardım etmeye çalışıyorlardır,” diye önerdi Kadife. Kadife yarım saat kadar önce kamaraya girdiğinde hepsini hayretler içersinde bırakmıştı. Nadrak dansözü Vella’nınkinden pek farklı olmayan, üzerine sıkıca oturmuş deri bir kıyafet giymişti. Kıyafet garip bir biçimde erkeksiydi ve sanki bir iş kıyafeti gibiydi. “Zandramas’a yardım etmek için bir sürü şey yaptılar. Belki biraz yardım alma sırası bize gelmiştir.”

“Haklı mı?” diye sordu Garion aklını paylaşan farkındalığa. *“Rakibinle birlikte, bir değişiklik olsun diye bize mi yardım ediyorsunuz?”*

“Salaklaşma Garion. Kimsenin kimseye yardım ettiği yok. Oyunun

bu safhasında, bu yasaktır.”

“Sis nereden çıktı?”

“Sisler genellikle nereden çıkar?”

“Ben nereden bileyim?”

“Ben de bileceğini sanmıyordum. Beldin’e sor. O sana anlatabilir. Dışarıdaki sis son derece tabii.”

“Liselle,” dedi Garion, “şimdi arkadaşıma sordum. Sis, birilerinin başının altından çıkmıyormuş. Fırtınanın tabii bir sonucuymuş.”

“Ne kadar düş kırıcı bir şey,” dedi kız.

Ce’Nedra o sabah, bir Orman Perisi tuniği giymeye niyetlenerek kalkmıştı. Tabiatıyla Garion buna karşı çıkmıştı. Ce’Nedra da onun yerine, ayaklarına dolaşmaması için iç etekliği olmayan basit, gri bir yün elbise giymişti. Hareket etmeye niyetli olduğu belliydi. Garion onun, elbisesinde bir yerlere en az bir bıçak saklamış olduğundan emindi. “Neden harekete geçmiyoruz?” diye sordu.

“Çünkü hâlâ karanlık canım,” diye açıkladı Polgara sabırla. “En azından biraz aydınlanıncaya kadar beklemek zorundayız.” Polgara ile annesi neredeyse birbirinin aynı sade elbiseler giyiyorlardı; Polgara’nınki gri, Poledra’nınki kahverengiydi.

“Garion,” dedi Poledra, “Neden gemi mutfağına inip kahvaltımızı şimdi alacağımızı söylemiyorsun? Öğlen yemeyi yemeye zamanımız ve hatta belki ihtiyacımız dahi olamayacağından hepimizin bir şeyler yemesi lazım.” Poledra Belgarath’ın yanına oturdu; gayri ihtiyari el ele duruyorlardı. Garion anneannesinin önerisine biraz kırılmıştı. Sonuç olarak o bir kraldı, ayak işlerine bakan bir uşak değildi. Sonra aniden bu düşüncesinin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Ayağa kalkmaya başladı.

“Ben giderim Garion,” dedi Eriond. Sanki sarışın delikanlı arkadaşının düşüncelerini okumuştu. Eriond her zaman giydiği sade, kahverengi köylü giysilerini giyiyordu ve bir silaha andıran tek bir şey bile taşımıyordu.

Delikanlı kamara kapısından çıkarken Garion’un aklına tuhaf bir şey geldi. Acaba neden bütün yol arkadaşlarının görünüşlerine bu kadar dikkat ediyordu? Hepsini daha önce de görmüştü ve genellikle hepsinin giydiklerini o kadar çok görmüştü ki bunun farkında bile olmaması gerekirdi. Sonra, acı bir katiyetle anladı. Bugün içlerinden biri ölecekti; ömrünün sonuna kadar bu fedakârlıkta bulunacak olanı hatırında taşıyabilmek için hepsini

birer birer aklına kazıyordu. Zakath'a baktı. Malloryalı dostu kısa sakalını tıraş etmişti. Hafif zeytin rengi teni artık solgun değildi; çenesi ve yanaklarındaki biraz açık renk görünen kısımlar hariç teni güneşten epeyce yanmıştı. Garion'unkine oldukça benzeyen basit bir giysi giymişti çünkü kayalığa varır varmaz, ikisi de zırhlarını takacaklardı.

Yüzünden hiçbir şey okunmayan Toth her zamanki gibi giyinmişti -bir peştamal, sandaletler ve tek bir omzuna atılmış o beyazlatılmamış yün battaniye. Ama elindeki ağır sopası yoktu. Onun yerine kucağında Durnik'in baltası duruyordu.

Keli Kâhinesi hiç değişmemişti. Kukuletalı beyaz cüppesi parlıyor, hiç kırışıksız, değişmeyen göz bağı güzelce gözlerini örtüyordu. Garion'un aklına öylesine, uyurken bu bağı çıkartıp çıkartmadığı geldi. Bununla birlikte içini ürperten bir şey geldi aklına. Ya bugün kaybedecekleri Cyradis olacaksa? Kız, vazifesi için her şeyden feragat etmişti. Herhalde o iki kehanet, bu incecik kızdan son bir yüce fedakârlıkta daha bulunmasını bekleyecek kadar zalim olamazdı.

Belgarath bekleneceği gibi her zamankinden farksızdı, farklılaştırılamazdı. Hâlâ masalcı Bay Kurt olarak Faldor'un çiftliğindeki gibi tekleri farklı çizmelerini, yamalı pantolonunu, pas rengi tuniğini giyiyordu. İhtiyar adamın görüntüsündeki tek farklılık boş elinde bir bira kupası tutuyor olmamasıydı. Bir önceki akşam, yemekte gayri ihtiyari Belgarath eline köpüklü bir kupa almıştı. Poledra da, en az onun kadar gayri ihtiyari, kupayı onun elinden alarak geminin yuvarlak penceresinden dışarı boşaltmıştı. Garion, Belgarath'ın içki günlerinin oldukça ani bir biçimde sona ermiş olmalarından ciddi bir surette şüpheleniyordu. Dedesi tamamen ayılınca onunla uzun bir sohbete girmenin iyi olacağı kanaatine vardı.

Artık söyleyecek bir şey kalmadığı için sabah kahvaltılarını neredeyse hiç konuşmadan yaptılar. Ce'Nedra büyük bir sorumlulukla yavru kurdu besledikten sonra biraz hüzünle Garion'a baktı. "Ne olursun ona iyi bak," dedi.

O safhada Ce'Nedra ile tartışmanın bir anlamı yoktu. O günü atlatamayacağı düşüncesi aklına o kadar nakşetmişti ki ne kadar konuşursa konuşsun bunu silemezdi. "Onu Geran'a verebilirsin," diye ekledi karısı. "Her oğlan çocuğunun bir köpeği olmalı; ona bakmak oğlumuza sorumluluk aşılayacaktır."

“Benim hiç köpeğim olmamıştı,” dedi Garion.

“Çok kötüymüşsün Pol Teyze,” dedi Ce’Nedra, farkında olmadan -ya da bilinçli olarak- o hitap şeklini seçerek.

“Bir köpek besleyecek zamanı olmamıştı ki Ce’Nedra,” diye cevap verdi Polgara. “Bizim Garion’un hayatı pek hareketliydi.”

“Dilerim bütün bunlar olup bittikten sonra daha az hareketli olur,” dedi Garion.

Yemeklerini bitirdikten sonra Kaptan Kresca elinde bir haritayla kamaraya girdi. “Çok detaylı değil ama,” diye özür diledi. “Dün gece söylemiş olduğum gibi zirvenin civarındaki suların derinliklerini pek ölçememiştim. Sahilden yüz metre kadar açığa, ölçe ölçe yanaşabiliriz, ondan sonra bir kayığa geçeriz. Korkarım bu sis işleri biraz daha çetrefil bir hale sokacak.”

“Zirvenin doğu tarafında bir kumsal var mı?” diye sordu Belgarath.

“Çok sığ bir kumsal var,” diye cevap verdi Kresca. “Gerçi suların iyice çekilmiş olması, kumsalın daha büyük bir bölümünü su üzerine çıkartmıştır.”

“Güzel. Kıyıya beraberimizde götürmemiz gereken birkaç şey var.” Belgarath, Garion ile Zakath’ın giyecekleri zırhları muhafaza eden sağlam iki çuvalı işaret etti.

“Adamlarımın bunları filikaya yerleştirmesini sağlarım.”

“Ne zaman yola çıkabiliriz?” diye sordu Ce’Nedra sabırsızlıkla.

“Aşağı yukarı yirmi dakika içerisinde minik hanım.”

“O kadar çok mu?”

Kaptan başıyla onayladı. “Tabii güneşin daha erken doğmasını sağlayacak bir çareniz varsa, başka.”

Ce’Nedra hemen Belgarath’a baktı.

“Boşver,” dedi Belgarath kıza.

“Kaptan,” dedi Poledra, “birinin ufak kurda bakmasını sağlayabilir misin?” Eliyle kurdu gösterdi. “Bazen çok heyecanlı olabiliyor; yanlış zamanda ulumaya başlaması hiç işimize yaramaz.”

“Tabii ki Leydim.” Kresca, belli ki karada, kurt ile köpeği birbirinden ayırabilecek kadar fazla zaman geçilmemişti.

“Ölçe ölçe yanaşmanın” son derece usandırıcı olduğu ortaya çıktı. Denizciler demir alıp küreklerin başına geçtiler. Birkaç kürekten sonra geminin burnunda bir adam, ucuna demir bağlı bir ölçüm ipini denize sallıyordu.

“Çok yavaş,” diye gözlemledi İpek alçak sesle hep birlikte güvertede beklerlerken, “ama en azından sessiz. O kayalıkta ne olduğunu biliyoruz ve oradakileri uyandırmasak daha iyi.”

“Sığlaşmaya başladı kaptan,” diye bilgi verdi ölçüm ipini tutan adam, sesi gerektiğinden daha yüksek çıkıvermişti. Garion ve arkadaşlarının savaşa hazırlanır gibi hazırlanması, sessizliğin gerekliliğini kelimelerden daha yüksek haykırıyordu. Gemici ipini yeniden suya saldı. Gemi ucunda ağırlık bulunan ipin üzerine doğru sürüklenirken, herkes bitmeyecekmiş gibi bir bekleyiş içine girmişti. “Denizin dibi hızla yükseliyor kaptan,” dedi ölçümcü. “İki fersah ölçtüm.”

“Kürekleri geri geri çekin,” diye emretti Kresca mürettebatına kısık bir sesle. “Demiri atın. En fazla bu kadar yaklaşabiliriz.” İkinci kaptanına döndü. “Biz kayıkla ayrıldıktan sonra birkaç yüz metre daha gerileyip demir at. Geri döndüğümüzde ıslık çalarız -her zamanki sinyal. Bizi yönlendirirsin.”

“Başüstüne kaptan.”

“Anladığım kadarıyla, daha önce de bu işi yapmışsınız,” dedi İpek Kresca’ya.

“Birkaç kez yaptık,” diye itiraf etti Kresca.

“Eğer bugün her şey yolunda giderse, belki seninle bir konuşuruz. Seni ilgilendireceğini düşündüğüm bir iş teklifim var.”

“Sen başka bir şey düşünemez misin?” diye sordu Kadife.

“Kaçırılmış bir fırsat sonsuza kadar elde edilemez sevgili Liselleciğim,” diye cevap verdi ufak tefek adam belli bir kendini beğenmişlikle.

“Sen iflah olmazsın.”

“Evet, sanırım böyle de diyebiliriz.”

Ağır demir karanlık sulara doğru gömülürken, yağa batırılmış bir parça çuval bezi tıkanmış loça deliği demiri taşıyan zincirin gürültüsünü boğuyordu. Garion, demirin sivri uçlarının dalgalar altında yatan kayalar üzerindeki sürüklenişini duymaktan çok hissetti.

“Haydi filikaya binelim,” dedi Kresca. “Biz bindikten sonra mürettebat filikayı indirecek.” Onlara özür dilercesine baktı. “Korkarım arkadaşlarınızla birlikte kürek çekerken bize yardımcı olacaksınız Garion. Filika ancak bu kadar insanı taşıyabiliyor.”

“Tabii kaptan.”

“Karaya salimen çıktığınızdan emin olmak için ben de

geliyorum.”

“Kaptan,” dedi Belgarath o zaman, “karaya çıkınca gemini biraz açıkta tut. Bizi almanı istediğimiz zaman sana bir sinyal yollarız.”

“Peki.”

“Eğer yarın sabaha kadar bir sinyal almazsan, Perivor’a dönebilirsin çünkü o zaman geri dönmeyeceğiz demektir.”

Kresca’nın yüzü asıktı. “Bu kayalıkta yapmayı planladığınız şey o kadar mı tehlikeli?” diye sordu.

“Muhtemelen daha bile tehlikeli,” dedi İpek ona. “Bunu düşünmemek için elimizden geleni yapıyoruz.”

Ağır dalgalardan yükselen sis tutamları arasında yağ gibi durgun kara suların üzerinden kürek çekmenin tekin olmayan bir hissi vardı. Aniden Garion’un aklına Sthiss Tor’da, sadece tek gözlü suikastçı İssus’un yanılmayan yön hissiyle onlara rehberlik etmesi sayesinde Yılan Nehri’ni geçtikleri o sisli gece geldi. Bir yandan kürek çekerken, Garion’un aklına bir yandan da İssus’a ne olmuş olabileceği gelmişti.

Her on kürekten sonra filikanın kıçında dümende duran Kaptan Kresca onlara durmalarını işaret ediyor, başını eğerek dalgaların sesini dinliyordu. “Birkaç yüz metre kaldı artık,” dedi alçak sesle. “Sen,” dedi, elinde ölçüm ipiyle burunda duran gemiciye, “önüne dikkat et. Bir kayaya çarpmak istemiyorum. Eğer su sığlaşmaya başlarsa işaret et.”

“Başüstüne kaptan.”

Filika, karanlık ve sis içersinden görünmeyen her bir dalga sahildeki çakıl taşlarını kaldırıp bunları karanın en uç noktasına kadar taşıdıktan sonra hüzünlü bir sesle, sanki doymak bilmez deniz karaları yutamadığına, bütün dünyayı, koca dalgaların hiçbir engele rastlamadan yerküreyi iki kere dolaştığı nihayetsiz tek bir okyanusa çeviremediğine hayıflanmış gibi geri çekerken duyulan o garip sürtünme sesini çıkartan dalgaların kıyıya vurup çekildiği sahile doğru ilerledi.

Hava karanlık ve sisle örtülmüş dalgalar üzerinde aydınlanmaya başladıkça doğuya uzanan yoğun sis gittikçe hafiflemeye başladı.

“Yüz metre kadar daha kaldı,” dedi Kresca gergin bir sesle.

“Kaptan, oraya vardığımızda,” dedi Belgarath, “adamlarını kayıkta tut. Karaya çıkmalarına zaten izin verilmeyecek, o yüzden hiç denemesinler daha iyi. Karaya çıkar çıkmaz biz sizi iteriz.”

Kresca zor yutkunarak başıyla onayladı.

Garion dalgaların sesini artık daha rahat duyabiliyordu; ayrıca deniz ile karanın birleştiği yerdeki o deniz yosunu kokusunu da yakalamıştı. Sonra, tam karanlık sis içersinden sahilin kara çizgisini görmeden önce ağır ve tehlikeli dalgalar düzeldi ve filikanın etrafındaki deniz cam gibi dümdüz oluverdi.

"Ne kadar lütufkârlar," diye gözlemledi İpek.

"Şışşt," dedi Kadife ona, parmağını dudaklarına götürerek. "Dinlemeye çalışıyorum."

Filikanın pruvası çakıl taşlı sahile sürtünce Durnik kayıktan dışarı atlayarak kayığı çakılların üzerine çekti. Garion ile arkadaşları da ayak bileklerine kadar gelen suya inerek kıyıya yürüdüler. "Yarın sabah görüşürüz kaptan," dedi Garion sessizce, Toth kayığı geriye itmeye hazırlanırken. "Umarım," diye de ekledi.

"İyi şanslar Garion," dedi Kresca. "Döndükten sonra bana bütün bu olup bitenleri anlatmalısın."

"O zaman her şeyi unutmak istiyor olabilirim," dedi Garion esefle.

"Kazanırsan istemezsin," diye geldi Kresca'nın sesi sis içerisinden.

"Şu adamı seviyorum," dedi İpek. "Hoş bir iyimser tavrı var."

"Haydi, bu açık kumsaldan uzaklaşalım," dedi Belgarath. "Garion'un arkadaşının söylediklerine rağmen ben bu siste belli bir yüzeysellik hissediyorum. Arkasına saklanabilecek kayalar bulursak kendimi daha huzurlu hissedeceğim."

Durnik ile Toth zırhların bulunduğu iki çuvalı yüklendi; Garion ile Zakath kılıçlarını çekerek çakıl taşlı sahilden içeri ilerlemeye başladılar. Yaklaşmakta oldukları dağ sanki benekli granitten oluşmuş, tabii olmayan koca bloklara ayrılmıştı. Garion bu taşların genellikle ufalanarak hava koşullarıyla yuvarlak şekiller aldıklarını bilecek kadar dünya üzerinde orada burada yeterince granit görmüştü. "Garip," diye mırıldandı Durnik, bu kusursuz kesilmiş bloklardan birinin kenarına hâlâ ıslak olan çizmeli ayağıyla bir tekme atarak. Çuvalı yere indirerek bıçağını çıkarttı. Bıçağın ucuyla kayayı azıcık oydu. "Bu granit değil," dedi sessizce. "Granite benziyor ama çok daha sert. Başka bir şey bu."

"Ne olduğunu daha sonra tespit edebiliriz," dedi Beldin. "Belgarath kuşkularında haklı çıkacak olursa diye saklanacak bir yer bulalım. Yerleştikten sonra ben zirvenin etrafında birkaç kez uçarım."

“Hiçbir şey göremeyeceksin,” diye kehanette bulundu İpek.

“Ama işitebilirim.”

“Oraya,” dedi Durnik, balyozuyla işaret ederek. “Bakın sanki bu bloklardan biri yerinden oynamış ve kumsala devrilmiş. Orada oldukça büyük bir oyuk var.”

“Şimdilik idare eder,” dedi Belgarath. “Beldin, dönüşürken çok yavaş ol. Zandramas’ın da aşağı yukarı bizimle aynı zamanda karaya çıktığından şüphem yok; seni duyacaktır.”

“Bu işin nasıl yapıldığını biliyorum Belgarath.”

Basamak basamak yükselen garip dağın yanındaki oyuk hepsini rahat rahat içine alacak kadar büyüktü; dikkatle içeri girdiler.

“Etkileyici,” dedi İpek. “Siz burada durup biraz soluklanmaya ne dersiniz? Beldin martıya dönüşüp adanın etrafına bir bakarken ben de gidip bir yol arayayım.”

“Dikkat et,” dedi Belgarath.

“Günün birinde bunu söylemeyi unutacaksın Belgarath ve büyük bir ihtimalle dünya üzerindeki bütün ağaçlar kuruyacak.” Ufak tefek adam yeniden tırmanıp oyuktan çıkarak sisin içinde kayboldu.

“Bunu ona çok fazla söylüyorsun, biliyorsun,” dedi Beldin Belgarath’a.

“İpek çok heyecanlıdır. Ona sürekli hatırlatmak gerekir. Önümüzdeki bir saat içersinde ayrılmaya niyetin var mı?”

Beldin hiç de gönül okşayıcı olmayan bir sıfat söyledikten sonra yavaşça titreşti ve kanat açıp gitti.

“Mizacın pek gelişmemiş İhtiyar Kurt,” dedi Poledra ona.

“Gelişeceğini mi düşünüyordun?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi Poledra, “ama insan her zaman için umudunu koruyabiliyor.”

Belgarath’ın önsezilerine rağmen, sis kalkmamıştı. Yarım saat kadar sonra Beldin döndü. “Birileri batı kıyısına çıktı,” diye rapor etti. “Göremedim ama onları işittiğim kesin. Angarakların nedense seslerini alçak tutma konusunda biraz sorunları var galiba -özür dilerim Zakath ama gerçek bu.”

“Eğer istersen bundan sonraki üç, dört neslin fısıltıyla konuşmaları için bir ferman çıkartayım.”

“Hayır, bir zararı yok Zakath.” Cüce sırıttı. “Ben en azından *bazı* Angarakların karşı tarafında olduğum sürece yaklaştıklarını duymak isterim. Kheldar dönebildi mi?”

“Henüz dönmedi,” dedi Garion ona.

“Neler yapıyor? Bu taş bloklar çalınmayacak kadar büyük.”

O sırada İpek oyuğun kenarından içeri süzülüp sessizce yere atladı. “İnanmayacaksınız,” dedi.

“Muhtemelen,” dedi Kadife, “ama sen yine de anlat.”

“Bu tepe insan eliyle yapılmış -ya da *bir şey* eliyle yapılmış. Bu bloklar tepeyi teraslar halinde çevreliyor, hepsi dimdik ve pürüzsüz. Bunlar, tepedeki o düz yere çıkan basamaklar şeklinde. Yukarıda bir sunak ile devasa bir taht var.”

“Demek ki anlamı *buymuş!”* diye nida etti Beldin parmağını şıklatarak. “Belgarath *Torak’ın Kitabını* okumuş muydun?”

“Onunla birkaç kez cebelleşmiştim. Kadim Angarakçam o kadar iyi sayılmaz.”

“Kadim Angarakça konuşabiliyor musun?” diye sordu Zakath hayretle. “Burada, Mallorya’da yasak bir dildir. Galiba Torak bazı şeyleri değiştiriyor ve kimsenin bunu fark etmesini istemiyordu.”

“Ben yasak başlamadan önce öğrenmiştim. Ne demeye çalışıyorsun Beldin?”

“Hani başlangıçta bir bölüm var -hani bütün o ukalaca saçmalıkların tam ortasında- Torak’ın, dünyanın yaradılışıyla ilgili UL ile tartışmak için Korim Yükseltileri’ne çıktığını anlattığı yeri hatırlıyor musun?”

“Belli belirsiz.”

“Her neyse, UL ona kulak asmayınca Torak babasına sırtını dönerek aşağı inmiş ve Angarakları toplayarak hepsini Korim’e geri getirmiş. Aklında onlar için neler olduğunu anlatmış; o zaman tam bir Angarak usulüyle hepsi secdeye vararak birbirlerini kurban olarak kesmeye başlamışlar. O bölümde bir söz var, ‘Halagachak,’ diye. Bunun anlamı ‘tapınak’ veya onun gibi bir şey. Ben de hep Torak’ın mecazi anlamda konuştuğunu düşünürdüm ama öyle yapmıyormuş. Bu dağ zirvesi bir tapınak. Yukarıdaki sunak iyi kötü bunu teyit ediyor; bu teraslar da Grolimler Tanrılarına insan sunarken Angarakların durup seyrettiği yerler. Eğer yanılmıyorsam, burası aynı zamanda Torak’ın babasıyla konuştuğu yer. Bizim eski Yanık Yüz hakkında ne düşünürsen düşün, burası dünyadaki en kutsal yerlerden biri.”

“Sürekli Torak’ın babasından söz ediyorsunuz,” dedi Zakath, biraz aklı karışmış gibi duruyordu. “Tanrıların babaları olduğunu bilmiyordum.”

“Tabii ki var,” dedi Ce’Nedra kendini beğenmişçe. “Herkes bilir bunu.”

“Ben bilmiyordum.”

“Babaları UL’dur,” dedi özellikle umursamaz bir tavırla.

“O, Ulgoların Tanrısı değil mi?”

“Tam olarak kendi isteğiyle değil,” diye açıkladı Belgarath. “Asıl Gorim onu buna mecbur etmişti.”

“İnsan bir Tanrıyı nasıl mecbur eder?”

“Dikkatle,” dedi Beldin. “Çok çok dikkatle.”

“Ben UL ile tanıştım,” diye ilavede bulundu Ce’Nedra gereksiz yere. “Beni biraz sever de.”

“Zaman zaman son derece sinir bozucu olabiliyor, değil mi?” dedi Zakath, Garion’a.

“Fark ettin mi?”

“Beni sevmek zorunda değilsiniz,” dedi Ce’Nedra buklelerini savurarak, “her ikiniz de. İnsanı bir Tanrı sevdiği sürece, bir sorun olmayacak demektir.”

Garion, bu noktadan sonra umutlanmaya başladı. Eğer Ce’Nedra onlarla şakalaşmaya yanaşıyorsa, kendi ölümünün yaklaştığına dair sözde imalarına kendi de pek inanmıyor demekti. Ama yine de bıçağı elinden almayı gerçekten istiyordu.

“O harika araştırmaların sırasında o mağaraya rastgelmiş olma ihtimalin var mı?” diye sordu Belgarath İpek’e. “Ben de senin bu siste oralarda sinsice dolaşmanın sebebi bu sanmıştım.”

“Mağara mı?” dedi İpek. “Hı, o kuzey tarafında. Önünde bir çeşit amfiteatr var. Hemen hemen o yüzün ortalarına denk geliyor. İlk on dakika içinde buldum onu.”

Belgarath hiddetle baktı.

“Gerçi tam anlamıyla bir mağara sayılmaz,” diye ekledi İpek. “Tepenin içlerinde bir mağara olabilir ama ağzı daha çok geniş bir kapıya benziyor. Her iki tarafında sütunlar var ve üst eşiğin üzerinde bildik bir surat.”

“Torak mı?” dedi Garion içi sıkılarak.

“Başka kim olabilir.”

“O halde harekete geçsek mi?” diye önerdi Durnik. “Eğer Zandramas da adaya geldiyse…” Ellerini iki yana açtı.

“Yani ne?” dedi Beldin.

Hepsi birlikte ufak tefek acayip kambura baktı.

“Biz oraya gitmezsek Zandramas tek başına mağaraya giremeyecek, öyle değil mi?” diye sordu Cyradis’e.

“Doğru Beldin,” diye cevapladı kız. “Bu yasak.”

“Güzel. O halde bırakalım beklesin. Eminim sabırsızlıktan büyük zevk alacak. Yanında yiyecek bir şeyler getiren oldu mu? Bir martı olmuş olabilirim ama çiğ balık yemek zorunda *değilim.”*

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BELDİN, Zandramas'ın artık çıldırma raddesine eriştiğine emin oluncaya kadar, bir saat daha beklediler. Garion ile Zakath bu gecikmeden faydalanarak zırhlarını giydiler. "Ben bir bakayım," dedi cüce sonunda. Yavaşça bir martıya dönüşerek sis içine süzüldü. Geri döndüğünde, şeytani bir zevkle kıkırdıyordu. "Şimdiye kadar bir kadının öyle konuştuğunu duymamıştım," dedi. "Seni bile utandırır Pol."

"Ne yapıyor?" diye sordu Belgarath.

"Mağara ağzında -ya da kapısında, ya da her ne dersen- işte orada durmuş. Yanında kırk kadar Grolim vardı."

"Kırk mı?" diye haykırdı Garion. Cyradis'e döndü. "Denk olacağımızı söylemiştin sanki," diye suçladı.

"Sen en az beş kişiye denk değil misin Belgarion?" dedi kız sadece.

"Şey…"

"Vardı, dedin," dedi Belgarath kardeşine.

"Galiba bizim yıldız benekli dostumuz, birkaç Grolim'i, kapıyı ona karşı her ne mühürlemişse, onu geçmeleri için zorlamış. Artık Grolimler başarılı olamayınca kapıyı koruyan şey mi, yoksa Zandramas mı yapacağını yapmış bilmiyorum. Şu anda yaklaşık beş tanesi görünür şekilde ölü; Zandramas da dışarıda bir yandan yürüyerek bir yandan küfürler icat ediyor. Bu arada bütün Grolimlerin kukuletalarının içinde mor şerit var."

"Büyücüler o halde," dedi Polgara memnuniyetsizlikle.

“Grolim büyüsü pek o kadar etkileyici sayılmaz.” Beldin omzunu silkti.

“Teninin altındaki o yıldızları görebildin mi?” diye sordu Garion.

“A, elbette. Yüzü, yaz akşamında ateş böceği üşüşmüş bir tarlaya benziyor. Bir şey daha gördüm. O albatros da orada. Birbirimize selam verdik ama durup konuşacak vakit yoktu.”

“Ne yapıyordu?” diye sordu İpek kuşkuyla.

“Sadece havada asılı duruyordu. Albatrosları bilirsin. Kanatlarını haftada bir kereden fazla çırpmaları gerektiğini düşünmüyorlar. İsterseniz etraftan dolanıp amfiteatrın tam üzerindeki teraslardan birinde durup bu kasvetin dağılmasını bekleyelim. Sisten beliren bir grup karanlık suret epey bir irkilmesine neden olur, siz ne dersiniz?”

“Bebeğimi gördün mü?” diye sordu Ce’Nedra, heyecandan midesi ağzında.

“Artık bebekliği falan kalmamış küçük hanım. Aynı Eriond’un çocukluğundaki gibi sarı bukleleri olan gürbüz bir oğlan. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla yanında bulunduklarından pek hoşlanmıyor; görünüşünden, büyüdüğünde en az ailenin geri kalanı kadar aksi olacağı anlaşılıyor. Bence Garion oraya gidip kılıcı hemen ona teslim ettikten sonra yan gelip yatarak işleri halletmesini seyredebilir.”

“En azından süt dişleri değişene kadar adam öldürmemesini tercih ederim,” dedi Garion sertçe. “Başka biri var mı?”

“Karısının tariflerine dayanarak Arşidük Otrath’ın da gruba dahil olduğunu çıkarttım. Ucuz bir taç ve ikinci el kraliyet giysileri giymiş. Gözlerinde pek bir zekâ pırıltısı görülmüyor.”

“Onu bana bırakın,” diye sıktı dişlerini Zakath. “Daha önce vatan hainliğiyle hiç şahsen uğraşma fırsatı bulmamıştım.”

“Karısı sana ebediyen borçlu kalır,” dedi Beldin sırıtarak. “Hatta Mal Zeth’e kadar gelerek -diğer şeylerin yanı sıra- bizzat teşekkürlerini sunmayı düşünebilir. Gürbüz bir kadın Zakath. Sana bol bol dinlenmeni tavsiye ederim.”

“Bu muhabbetin geldiği yerden hoşlandığımı söyleyemem,” dedi Cyradis müsamahasızca. “Gün ilerliyor. Biz yolumuza devam edelim.”

“Ne istersan minik sevcilim.” Beldin sırıttı.

Cyradis de kendini tutamayarak gülümsedi.

Yine hep birlikte o alaycı cüretkârlıkla konuşmaya başlamışlardı. Büyük ihtimalle tüm zamanların en önemli Hadisesine yaklaşıyorlardı ve bunu hafife almak en tabii insan tepkisi sayılırdı.

İpek onları oyuktan dışarı çıkarttı; yumuşak çizmeleri ayaklarının altındaki ıslak taşlar üzerinde hiç ses çıkartmıyordu. Öte yandan Garion ile Zakath, tangırtılarım engellemek için fazlasıyla dikkatli ilerlemek zorunda kalmışlardı. Dimdik yükselen taş terasların her biri üçer metre yüksekliğindeydi fakat belirli aralıklarla bir terastan diğerine çıkan merdivenler bulunuyordu. İpek onları yaklaşık üçüncü düzleme kadar çıkarttıktan sonra ucuna yaklaşmakta oldukları piramidin etrafından dolandırdı. Kuzeybatı köşesine vardıklarında durdu. "Artık çok sessiz olmalıyız," diye fısıldadı. "Amfiteatrdan ancak otuz, otuz beş metre uzaklıktayız. Kulağı delik bir Grolim'in bizi işitmesi hoş olmaz."

Köşeden sessizce döndüler, piramidin kuzey yüzünden birkaç dakika ilerlediler. Sonra İpek durarak terasın kenarından, sise doğru bakabilmek için sarktı. "Tamam," diye fısıldadı. "Amfiteatr, zirvenin bu tarafına oyulmuş kare şeklinde bir girinti. Sahilden kapıya, ya da her ne diyecekseniz oraya kadar uzanıyor işte. Eğer terasın kıyısından bakarsanız altımızdaki terasların o tarafa doğru kesildiğini göreceksiniz. Amfiteatr tam altımızda. Şu anda Zandramas'tan otuz metre kadar uzaktayız."

Garion eğilip sise baktı, neredeyse düşmanına bakabilmek için, iradesiyle yapacağı tek bir hareketle her şeyi gözlerden saklayan bu pusu silip atmayı geçirmişti içinden.

"Sakin ol," diye fısıldadı Beldin ona. "Yakında olacak zaten. Hazırladığımız sürprizi bozmayalım."

Sisten kopuk kopuk sesler geliyordu -kaba, Grolimlerin gırtlaktan gelen sesleri. Sis sanki sesleri boğuyordu; o yüzden Garion kelimeleri yakalayamıyordu ama zaten buna gerek de yoktu.

Beklediler.

Güneş artık doğu ufkunda iyice yükselmişti; soluk yuvarlağı sisin ve fırtınadan sonra görülen hızlı hareket eden bulutlar arasında belli belirsiz seçilebiliyordu. Sis kıpırdanmaya başlamıştı. Tepelerindeki pus yavaşça eridi; Garion artık gökyüzünü görebiliyordu. Denizdeki kayalar üzerinde hızla ilerleyen, pis görünüşlü, yoğun bir bulut kümesi vardı ama bu doğuya doğru ancak birkaç fersah uzanıyordu. Aslında, doğu ufkunda alçakta bulunan güneşin bulutların altından parlaması bulutları hiddetli bir

kızıla, kavuniçine çalan bir kızıla boyuyordu. Sanki gökyüzü tutuşmuş gibi görünüyordu.

"Renkli," diye mırıldandı Sadi, zehirli hançerini bir elinden diğerine atıp tutarken. Kırmızı deri kaplı çantasını yere koyarak açtı. Sonra toprak şişeciği çıkarttı, tıpasını açtı ve yan yatırdı. "Kayalıkta fare olabilir," dedi, "ya da deniz kuşlarının yumurtaları. Zith ile bebekleri başlarının çaresine bakar." Sonra doğrularak çantadan aldığı küçük bir keseciği tuniğinin cebine yerleştirdi. "Biraz tedbir," diye fısıldadı, açıklama yaparcasına.

Artık altlarında kalan sis, piramidin gölgesinde inci grisi bir okyanus gibi uzanıyordu. Garion garip, hüzünlü bir çığlık duyarak bakışlarını kaldırdı. Albatros kıpırtısız kanatlarla sisin üzerinde süzülüyordu. Garion karanlık pusa doğru dikkatle bakarken, gayri ihtiyari kılıcının kabzasının deri kılıfıyla oynuyordu. Taş hafifçe parlıyordu; rengi mavi değil hiddetli bir kırmızıydı, neredeyse tutuşmuş gökyüzüyle aynı renkti.

"Bu da teyit etti İhtiyar Kurt," dedi Poledra kocasına. "Sardion o mağarada."

Yukarıdaki bulutlardan yansıyan ışıkla gümüş rengi saçı ve sakalı kıpkızıl parlayan Belgarath homurdandı.

Altlarındaki sis dönmeye, yüzeyi neredeyse hiddetli bir denize benzemeye başlamıştı. Sis biraz daha inceldi. Garion artık gölgeli suretleri seçebiliyordu: Bulanık, belirsiz ve aynı biçimde kara.

Sis artık ortalığı hafifçe gözlerden gizleyen bir pus halini almıştı.

"Kutsal Büyücü!" diye duyuldu bir Grolim'in sesi telaşla. "Bakın!"

Parlak siyah satenden cüppe giymiş kukuletalı suret olduğu yerde fır dönünce Garion Karanlığın Çocuğu'nun tam yüzüne baktı. Teninin altındaki ışıkların tarifini birkaç kez dinlemişti ama hiçbir tarif onu o anda gördüğü şeye hazırlayamazdı. Zandramas'ın yüzündeki ışıklar sabit değildi; durmadan teninin altında dönüp duruyordu. Kadim piramidin gölgesinde yüz hatları karanlıktı, neredeyse görünmüyordu ama dönüp durmakta olan ışıklar onu, *Ashaba Vahiyleri*'nin üstü kapalı sözlerindeki gibi sanki teni "bütün yıldızlı kâinatı" kapsarmış gibi gözler önüne seriyordu.

Arkasında Ce'Nedra'nın nefesini keskin bir tıslamayla içine çektiğini duydu. Dönünce, minik kraliçesinin elinde hançeri, gözleri nefretle alevlenmiş, amfiteatra inen merdivenlere baktığını gördü. Polgara ile Kadife de belli ki onun bu gözü dönmüş planını fark

etmişlerdi; hızla onu tutarak, elinden hançeri aldılar.

O zaman Poledra terasın kıyısına kadar yürüdü. “Sonunda zamanı geldi Zandramas,” dedi berrak sesiyle.

“Ben de senin dostlarına katılmanı bekliyordum zaten Poledra,” diye cevap verdi büyücü alay eden bir sesle. “Senin için endişelenmeye başlamıştım, yolunu yitirdiğinden korkmuştum. Artık her şey tamamlandığına göre sırasıyla her şeye devam edebiliriz.”

“Sıraya önem göstermek için biraz geç kaldın Zandramas,” dedi Poledra ona, “ama önemli değil. Biz hepimiz, daha önceden de bildirilmiş olduğu gibi saptanmış yere, saptanmış zamanda vardık. Bu ahmaklığı bir yana bırakıp içeri girelim mi? Kâinatın bize karşı olan sabrı artık taşmaya başlamış olmalı.”

“Henüz değil Poledra,” diye cevap verdi Zandramas kesin bir tarzda.

“Ne sıkıcı,” dedi Belgarath’ın karısı bezginlikle. “Bu sendeki bir kusur Zandramas. Bir şeyin yürümediği kesinleşmiş bile olsa sen denemeye devam ediyorsun. Bu karşılaşmaya mani olmak için öyle yaptın, böyle yaptın, kıvırttın ama hepsi boşunaydı. Üstelik bütün oyunların sadece buraya gelmeni hızlandırmış oldu. Sence de artık bu eğlentilerini bir yana bırakıp biraz daha nezaketle ilerlemenin zamanı gelmedi mi?”

“Hiç zannetmem Poledra.”

Poledra içini çekti. “Pekâlâ Zandramas,” dedi kabullenmiş bir ses tonuyla, “nasıl istersen.” Kolunu uzatarak Garion’u işaret etti. “Madem ki bu kadar kararlısın, o halde Tanrıkatleden’i çağırıyorum.”

Yavaşça, kasıtla Garion omzuna uzandı ve kılıcının kabzasını kavradı. Kınından çıkan kılıç hiddetli bir tıslama çıkarttı ve daha ortaya çıkarken akkor halinde bir maviyle alevlenmişti bile. Garion’un aklı artık buz gibi soğuktu. Bütün kuşkular ve korkular gitmişti, aynı Cthol Mishrak’ta olduğu gibi; artık tüm benliğini Işığın Çocuğu kaplamıştı. Kılıcın kabzasını iki eliyle tutarak alevli ucu tepesindeki ateşli bulutlara bakıncaya kadar yavaşça kaldırdı. “Senin de mukadderatın bu Zandramas,” diye gürledi korkunç bir sesle, kadim sözler istemeden dudaklarından dökülürken.

“Bu daha tayin olunmadı Belgarion.” Zandramas’ın sesinin tonu, tahmin edilebileceği gibi küstahtı ama gerisinde başka bir şey daha vardı. “Kader her zaman o kadar kolaylıkla okunmaz.” Gösterişli bir

el hareketi yapınca Grolimleri etrafında etten bir duvar oluşturarak kadim ve iğrenç bir lisanda kaba birtakım sözler mırıldanmaya başladılar.

“Geri çekilin!” diye uyardı Polgara sertçe; ebeveyni ve Beldin ile birlikte terasın kenarına doğru yürüdüler.

Göz ucunda bir yerlerde hafifçe titreşen, mürekkep kadar koyu bir gölge peydahlanınca, Garion anlaşılmaz bir korkuya kapılmaya başladı. “Kendinize dikkat edin,” diye uyardı arkadaşlarını yavaşça. “Galiba dün gece konuştuğumuz o gözbağlarından birini yapıyor.” Sonra güçlü bir dalgalanma hissetti ve bir gürleme sesi duydu. Zandramas’ın etrafını sarmış Grolimlerin uzanmış ellerinden zifiri bir karanlık dalgası yayıldı ama bu dalga, dört büyücünün aynı anda söyledikleri tek bir sözle, neredeyse hor gönircesine, minik kara parçalara kırılarak korkmuş sıçanlar gibi amfiteatrın dört bir yanına dağılıverdi. Birkaç Grolim kıvranarak taş zemine devrildi, kalanların çoğu geriye doğru sendeledi ve yüzleri kül rengi kesti.

Beldin şeytanca kıkırdıyordu. “Canin bir daha denemek ister miydi şeçerim?” diye sataştı Zandramas’a. “Eğerçim istediğin buysa, yaninda daha çok Crolim cetirçektin. Onlari cok hizlan harciyosun anadin mi?”

“Böyle konuşmamanı tercih ederdim,” dedi Belgarath ona.

“O da, emin ol. Kendini çok ciddiye alıyor ve bu tür cıvıklıklar her zaman için adımlarını karıştırır.”

Zandramas yüzündeki ifadeyi değiştirmeden cüceye bir ateş topu fırlattı ama o geleni, bir böcekmiş gibi elinin tersiyle itiverdi.

Garion aniden anlayıvermişti. O ani karanlık örtüsü ve ateş topu ciddi değildi. Bunlar hedef şaşırtmaktan başka bir şey değildi, göz ucuyla görmeye başladığı o görüntüden uzaklaştırmak için yapılan bir oyun.

Darshiva Büyücüsü buz gibi hafif bir tebessümle gülümsedi. “Hiç önemli değil.” Omuzlarını silkti. “Ben sadece seni öyle bir yokluyordum gülünç ufak kambur. Gülmeye devam et Beldin. Ben insanların mutlu öldüklerini görmekten hoşlanırım.”

“Doğru,” diye kabul etti Beldin. “Sen da azicik cülümse tatlim ve etrafinda azicik bakinasin. Daha cüneşin altinda dururken, ona veda et istersan, laçin onu daha uzun bir süre cöremeyeceksin cibime çeliyor.”

“Bu tehditler gerekli mi?” diye sordu Belgarath bezginlikle.

“Adettir,” dedi Beldin ona. “Hakaret etme ve böbürlenme daha

ciddi işlere bir ön hazırlık sayılır. Ayrıca o başlattı." Bakışlarını Zandramas'ın tehditkâr bir edayla ilerlemeye başlayan Grolimlerine indirdi. "Gerçi sanırım artık zamanı geldi. Aşağıya inip bir Grolim çorbası yapmaya başlayalım mı? Ben iyice kıyılmış rica edeceğim." Elini uzattı, parmaklarını şaklattı ve elini kanca uçlu Ulgo bıçağının kabzasına yerleştirdi.

Başta Garion olmak üzere yaptıklarından emin bir edayla merdivenin başına doğru yürüyerek, Grolimler ellerinde çeşitli silahlarla merdivenlerin dibine doğru koşarlarken, basamaklardan inmeye başladılar.

"Geri çekil!" diye atıldı İpek, elindeki hançeri işinin ehli gibi alçaktan tutarak yaklaşan Kadife'ye.

"Mümkün değil," dedi kız çabucak. "Yatırımımı koruyorum."

"Ne yatırımı?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda meşgulüm."

Saldırının başındaki Grolim dev gibi, neredeyse Toth kadar iri bir adamdı. Ağır bir baltayı savuruyordu; gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Garion'a iki metre kadar yaklaşınca Sadi, Riva Kralının omzu üzerinden uzanarak, bir avuç garip renkli tozu merdivenlere tırmanmakta olan Grolim'in yüzüne fırlattı. Grolim başını salladı, gözlerini silmeye çalıştı. Sonra hapşırdı. Sonra gözleri dehşetle doldu ve çığlık attı. Dehşetle uluyarak baltasını elinden düşürdü, olduğu yerde döndü, kaçarken arkadaşlarına omuz atarak merdivenlerden aşağıya fırlayıp kaçtı. Amfiteatrın zeminine vardığında durmayarak denize doğru koştu. Göğsüne kadar gelen suda bata çıka ilerleyerek, suyun altında olduğu için görülmeyen terasın kenarından boşluğa adım attı. Yüzme biliyormuş gibi görünmüyordu.

"O toz bitti sanıyordum," dedi İpek Sadi'ye, bir eliyle hançerlerinden birini seri bir hareketle fırlatırken. Grolimlerden biri, göğsünde duran hançerin kabzasını tutmaya çalışarak geri geri sendeledi, ayağı kaydı ve sırtüstü merdivenlerden yuvarlandı.

"Her zaman, kötü günler için azıcık saklarım," diye cevap verdi Sadi bir kılıç darbesinden kaçınmak için eğilip, bir yandan da Grolim'i belinden zehirli hançeriyle biçerken. Grolim kaskatı kesildi ve yavaşça merdivenlerin yan tarafından aşağıya yuvarlandı. Kara cüppeli adamlardan bir kısmı onları arkadan gelerek gafil avlamak için merdivenin engebeli yan kısımlarından yukarı tırmanıyordu. Kadife diz çökerek, tam yukarıya çıkmak üzere olan Grolimlerden

birinin yukarı bakan yüzüne büyük bir soğukkanlılıkla bıçağını soktu. Grolim canhıraş bir çığlıkla yüzünü tutarak sırtüstü devrilirken birkaç arkadaşını da birlikte devirdi.

Sonra Drasniyalı sarışın kız merdivenlerin diğer yanına fırlayarak, elinin bir hareketiyle ipek sicimini çıkarttı. Büyük bir marifetle ilmik atarak, merdivenlerin tepesine çıkmaya çalışan Grolimlerden birinin boynuna doladı. Çırpınmaya başlayan kolların altından geçerek adamla sırt sırta gelecek şekilde döndü ve öne eğildi. Çaresiz Grolim'in ayakları merdivenlerden kalkmış, boynundaki ipi her iki eliyle kavramıştı. Birkaç zaman ayakları havayı tekmeledi durdu, yüzü karardı ve vücudu gevşedi. Kadife geri dönerek ilmeği çözdü ve soğukkanlılıkla hareketsiz bedeni tekmeleyerek aşağıya yuvarladı.

Durnik ile Toth, Garion ile Zakath'ın yanında yerlerini almak için ilerlemişlerdi; dördü birlikte onları karşılamak için koşan kara cüppeli suretleri biçerek, ezerek adım adım, yavaş yavaş, amansızca iniyorlardı basamakları. Durnik'in balyozu, Riva Kralının kılıcından ancak biraz daha az korkunçtu. Onlar yılmaz bir şekilde aşağıya indikçe Grolimler önlerine düşüp duruyorlardı. Yüzü, ağaç kesen bir adamın yüzü kadar ifadesiz görünen Toth, Durnik'in baltasıyla düzenli bir şekilde Grolimleri biçiyordu. Zakath bir silahşördü, kocaman ama neredeyse hiç ağırlığı olmayan kılıcıyla hamleler yapıyor, hamleleri savuşturuyordu. Hamleleri hızlı ve genellikle öldürücü oluyordu. Bu korkunç dörtlünün altındaki basamaklar kısa bir süre sonra kasılıp kalmış cesetler ve oluk oluk akan kanlarla kirlenmişti.

"Bastığınız yere dikkat edin," diye uyardı Durnik, başka bir Grolim'in kafatasını patlatırken. "Basamaklar kayganlaşmaya başladı."

Garion başka bir Grolim'in başını uçurdu. Bedeni merdivenlerin kenarından aşağıya devrilirken, adamın kellesi bir çocuğun topu gibi basamaklardan zıplayarak yuvarlanmıştı. Garion arkasına bakmak için bir fırsat buldu. Belgarath ile Beldin Kadife'ye katılmış, merdivenlerin kenarından tırmanmaya çalışan kara cüppelileri geri püskürtmeye çalışan kıza yardım etmeye başlamışlardı. Beldin kanca uçlu bıçağını Grolimlerin gözlerine saplamaktan, sonra da sertçe bükerek beyinlerinden büyükçe parçaları çekip çıkartmaktan gaddarca bir zevk alıyor gibi görünüyordu. Başparmaklarını belindeki uçkura takmış olan Belgarath sükûnetle bekliyordu. Bir Grolim'in kafası merdivenin tepesinde belirince ihtiyar adam

ayağını geri çekerek Torak'ın rahibinin suratının ortasına bir tekme savuruyordu. Merdivenlerin tepesinden amfiteatrın zeminine on metre kadar bir mesafe olduğu için, merdivenlerin kenarından tekmeyle aşağıya uçan Grolimlerin çok azı merdivene ikinci bir kez tırmanmaya yelteniyordu.

Merdivenlerin dibine vardıklarında Zandramas'ın Grolimlerinin çok azı hayatta kalmıştı. Her zamanki ihtiyatıyla Sadi önce merdivenlerin bir tarafına, sonra da diğer tarafına doğru sıçradıktan sonra bedenleri amfiteatrın zeminine yayılmış olan hareketsiz cesetlerin yanı sıra, inleyen Grolimlere de soğukkanlılıkla zehirli bıçağını batırdı.

Zandramas, düşmanının aşağıya inerken gösterdiği bu katıksız şiddet karşısında biraz şaşırmış gibiydi. Yine de yerinden ayrılmayarak, büyük bir küstahlıkla kendisine çeki düzen verdi. Arkasında, ağzı korkudan bir karış açılmış, ucuz bir taç ile sanki eskimiş kraliyet giysileri giymiş bir adam duruyordu. Yüz hatları belli belirsiz Zakath'a benzediği için Garion onun Arşidük Otrath olduğu sonucuna vardı. Ve en sonunda Garion kendi küçük oğluna baktı. Kanlı inişleri esnasında, dikkatinin hiç dağılmaması gereken bir anda, kendi tepkisinin ne olacağını kestiremediğinden oğluna bakmaktan kaçınmıştı. Beldin'in de söylemiş olduğu gibi Geran artık bir bebek değildi. Sarı bukleleri yüzüne bir yumuşaklık katıyordu ama babasının bakışlarını karşılayan Geran'ın gözlerinde yumuşaklık yoktu. Geran'ın, kolunu sıkıca tutan kadına karşı büyük bir nefret beslediğine kuşku yoktu.

Garion büyük bir ciddiyetle selam vermek için kılıcını miğferinin önüne doğru kaldırdı; Geran da aynı ciddiyetle karşılık olarak kolunu kaldırdı.

Sonra Riva Kralı amansız bir ilerleyişe geçti; sadece boşta duran bir Grolim kellesini tekmeyle uzaklaştırmak için duraklamıştı. Dal Perivor'da hissettiği tereddüt artık yok olmuştu. Zandramas ancak birkaç metre ilerisinde duruyordu ama bir kadın olması gerçeği artık hiç önemli değildi. Alevli kılıcını kaldırdı ve ilerlemeye devam etti.

Gözünün ucunda kıpırdanan gölgenin daha da kararmasıyla artan korkusu nedeniyle tereddüt etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu bastıramıyordu. Sendeledi.

İlk başlarda belirsiz olan gölge bütünleşerek kara cüppeli büyücünün arkasında yükselen iğrenç bir surata dönüşmüştü.

Gözlerinin yerinde ruhsuz bir boşluk vardı; ağzı da, sanki yüzün sahibi nur ve şeref dolu bir yerden akıl almaz bir dehşetin içine batmış gibi, kelimelere sığmayan bir kaybın acısıyla açılmıştı. Yalnız bu kayıp, merhamet veya şefkat ifade etmiyor, onun yerine bu iğrenç varlığın, ıstırabını diğerleriyle paylaşmak için hissettiği açgözlü ihtiyacı vurguluyordu.

"İşte Cehennemin Kralı!" diye haykırdı Zandramas zaferle. "Sizi ebedi karanlığa, ebedi alevlere ve ebedi umutsuzluğa çekmeden önce kaçın da birkaç saniye daha yaşayın."

Garion durdu. Bu mutlak dehşete doğru ilerleyemiyordu.

Derken anılarından bir yerlerden bir ses duydu ve bu sesle birlikte gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Bir ormanda nemli bir açıklıkta duruyordu sanki. Ağır gece göğünden hafif, çiselti halinde bir yağmur yağıyordu; ayağının altındaki yapraklar ıslaktı, sırılsıklamdı. Eriond kaygısızca onlarla konuşuyordu. Garion bunun, onlara saldırmak için ejderha kılığına girmiş olan Zandramas ile ilk karşılaşmalarından sonrası olduğunu fark etti. "Ama ateş gerçek değildi ki," diye açıklıyordu delikanlı onlara. "Siz bunu bilmiyor muydunuz?" Onların anlamamalarına biraz hayret etmiş gibi görünüyordu. "Bu sadece bir gözbağı. Zaten kötülük dediğimiz şey bundan ibarettir -bir gözbağından. Eğer sizi endişelendirdiysem çok özür dilerim ama izah edecek zamanım yoktu."

Anahtarın bu olduğunu o zaman anlamıştı Garion. Hayal görmek akli dengenin bozulmasından kaynaklanmıyordu, gözbağı yüzündendi. Delirmiyordu. Cehennemin Kralının yüzü, Kell'in altındaki ormanda Ce'Nedra'nın karşılaştığı Arell gözbağından daha gerçek değildi. Karanlığın Çocuğu'nun, Işığın Çocuğu'nu karşılayabileceği tek silahı gözbağıydı, akla yöneltilmiş kurnazca bir oyun. Bu güçlü ama hassas bir silahtı. Tek bir ışın paramparça edebilirdi. Yeniden ilerlemeye başladı.

"Garion!" diye haykırdı İpek.

"Yüzü dikkate alma," dedi Garion ona. "Gerçek değil. Zandramas bizi korkutup delirtmeye çalışıyor. Orada öyle bir surat yok. Bir gölge kadar varlığı yok."

Zandramas olduğu yerde sindi, arkasındaki koca surat dalgalanarak yok oldu. Gözleri bir o yanı, bir bu yanı tarayan kadının bakışlarının mağaranın kapısı olduğu anlaşılan yerde takıldığını fark etti Garion. Garion sanki kendi gözleriyle görmüş gibi o mağarada bir şeyin bulunduğunu anladı -Zandramas'ın son

savunma hattı olan bir şeyin. Sonra, Karanlığın Çocuğu, her zaman için kendisine bu kadar yararlı olmuş bir silahın yok olması sanki hiç umurunda değilmiş gibi, kalan Grolimlerine bir baş hareketi yaptı.

"Hayır." Bu, Keli Kâhinesi'nin berrak ve hafif sesiydi. "Buna müsaade edemem. Bu meseleye Tercih sırasında karar verilecek, böyle anlamsız bir itiş kakışla değil. Kılıcını indir Rivalı Belgarion ve sen de piyonlarını çek Darshivalı Zandramas."

Garion aniden bacaklarındaki kaslara kramp girdiğini, bir adım bile atamadığını fark etti. Acıyla geriye döndü. Artık Eriond tarafından yönlendirilen Cyradis'in merdivenlerden indiğini gördü. Hemen arkalarından Pol Teyze, Poledra ve Riva Kraliçesi geliyordu.

"Burada paylaşmakta olduğunuz vazife," diye devam etti Cyradis yankılı bir koroyla, "birbirinizi imha etmek değil, zira eğer biriniz diğerini öldürecek olursa vazifeniz yarım kalmış olur ve ben de kendiminkini tamamlayamamış olurum. Böylece bütün olanlar, bütün olmuş ve olacak olanlar ebediyen yok olur. Kılıcını ortadan kaldır Belgarion ve Grolimlerini uzaklaştır Zandramas. Hep birlikte Artık Olmayan Yer'e gidelim ve tercihimizi gerçekleştirelim. Kâinat gecikmemizden sıkılmaya başladı."

Garion gönülsüzce kılıcını kınına soktu ama Darshiva Büyücüsü'nün gözleri kısıldı. "Öldürün onu," diye emretti Grolimlerine insanın tüylerini ürperten hissiz sesiyle. "Kör Dalasyalı cadıyı, yeni Angarak Tanrısı adına öldürün."

Yüzleri dini bir vecitle dolan Grolimler merdivenlere doğru harekete geçti. İçini çeken Eriond, kendisini siper ederek Cyradis ile Grolimlerin arasına girmek için kararlı bir adım attı.

"Buna gerek kalmayacak Taşın Taşıyıcısı," diye açıkladı Cyradis. Başını hafifçe eğince koro halindeki sesin perdesi yükseldi. Tökezleyen Grolimler, etraflarındaki gün ışığına görmeyen gözlerle bakarak, el yordamıyla ilerlemeye çalıştılar.

"Yine şu tılsım," diye fısıldadı Zakath, "Kell'i kuşatan tılsım. Kör oldular."

Gerçi bu kez Grolimlerin körlükleri içinde gördükleri, Kell'in yukarısındaki çoban kampında karşılaşmış oldukları Torak'ın kibar ve yaşlı rahibinin görmüş olduğu Tanrının Yüzü değil, tamamen farklı bir şeydi. Anlaşılan bu tılsım iki ağzı da keskin bir bıçaktı. Grolimler önce telaşla, sonra da korkuyla haykırdı. Sonra haykırışları çığlığa dönüştü; dönüp, birbirlerini ezerek, elleri ve

dizleri üzerinde emekleyerek gördükleri şeyden kaçmaya çalıştılar. Körü körüne su kenarına doğru ilerlediler; belli ki yüzüne Sadi'nin o garip tozunu attığı iri Grolim'in yolunu izliyorlardı. Artık hafifçe karaya vurmakta olan dalgalara doğru bata çıka ilerlediler ve birer birer derin sulara adım attılar.

Birkaçı yüzme biliyordu ama bunların sayısı pek fazla değildi. Yüzebilenler çaresizlikle denize ve kaçınılmaz bir ölüme doğru yüzdü. Yüzemeyenler başları suya batarken ellerini uzatmaya çalıştılarsa da kısa sürede suyun dibine gömüldüler. Bir süre karanlık sulardan yukarıya baloncuklar yükseldikten sonra kesildi.

Üzerlerinde koca kanatlarıyla hareketsiz duran albatros dönerek amfiteatr üzerinde süzülmeye başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARTIK, ezelden beri tayin edilmiş olduğu gibi yalnızsın Karanlığın Çocuğu," dedi Cyradis sertçe.

"Yanımdakilerin hiçbir önemi yoktu Cyradis," diye cevap verdi Zandramas umursamaz bir tonda. "Görevlerini yerine getirdiler, artık onlara ihtiyacım yok."

"O halde kapıdan, Artık Olmayan Yer'e girerek, Sardion'un huzurunda tercihini yapmaya hazır mısın?"

"Tabii ki Kutsal Kâhine," diye rıza gösterdi Zandramas herkesi hayrete düşüren bir uysallıkla. "Torak'ın Tapınağı'na girmek için Işığın Çocuğu'na katılmayı severek kabul ediyorum."

"Ona dikkat et Garion," diye fısıldadı İpek. "Bütün bu olanlarda yanlış giden bir şeyler var. Aklında bir şey var."

Fakat görünüşe göre Cyradis de bir dalavere hissetmişti. "Bu ani kabullenişin akılları karıştırıyor Zandramas," dedi. "Şu geçen son aylarda bu karşılaşmayı engelleyebilmek için yılmadan çabalamıştın; şimdi ise büyük bir hevesle mağaraya girmek istiyorsun. Seni bu kadar değiştiren şey nedir? Yoksa şu mağara içersinde görülmeyen bir tehlike mi pusuya yattı? Hâlâ Işığın Çocuğu'nu kandırıp işine son vermeye ve böylelikle Tercih'e engel olmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu sorunun cevabı kör cadı, kapının ardında gizli," diye cevap verdi Zandramas kaba bir sesle. Parıldayan yüzünü Garion'a çevirdi. "Eminim ulu Tanrıkatleden hiç korkmuyordur," dedi. "Yoksa Torak'ı kesmiş olan aniden yüreksizleşip korkmaya mı başladı?

Benim gibi zavallı bir kadın, dünyanın en kudretli savaşçısı karşısında ne gibi bir tehdit oluşturabilir? Gelin şu mağarayı birlikte keşfedelim. Ben kendimi rahatlıkla senin ellerine emanet ediyorum Garion."

"Böyle olmayacak Zandramas," diye beyan etti Keli Kâhinesi. "Artık hedef şaşırtmak ve kandırmak için çok geç. Artık sadece Tercih seni serbest bırakabilir." Bir an duraksayarak başını hafifçe eğdi. Garion yine o koro halindeki mırıltıyı duydu. "Ah," dedi sonunda, "şimdi anlıyoruz. Semalardaki kitaptaki pasaj biraz kapalıydı ama artık açıldı." Kapıya doğru döndü. "Çık dışarı İfrit Beyi. Karanlıklarda av bekleme, gel seni görelim."

"Hayır!" diye haykırdı Zandramas boğuk bir sesle.

Ama artık çok geçti. Hırpalanmış, yarı sakatlanmış ejderha neredeyse sanki zorlanıyormuş gibi kükreyerek, ağzından alevler ve dumanlar kusarak, aksayarak, gönülsüzce mağaradan çıktı.

"Yine mi!" diye inledi Zakath.

Ama Garion birden fazla ejderha görüyordu. Val Alorn'daki kar kaplı ormanda yaban domuzunu mızrakladıktan sonra, Barak'ın suretini onu kurtarmaya koşan korkunç ayınınki üzerinde nasıl görmüşse şimdi de İfrit Efendisi Mordja'nın suretini de ejderhanın içinde görebiliyordu. Nahaz'ın eski düşmanı olan Mordja viyaklayan Urvon'u Cehennemin ebedi çukuruna sürüklemişti. Mordja, yılana benzeyen yarım düzine koluyla dev gibi bir kılıç tutuyordu - Garion'un çok iyi tanıdığı bir kılıcı. Ejderhanın sureti içine hapsolmuş İfrit Beyi canavarımsı adımlarla Torak'ın korkunç gölgeler kılıcı Cthrek Goru'yu kullanarak yaklaşıyordu.

Korkunç bir vaziyette çifteleşmiş yaratık onlara doğru yaklaşırken tepelerindeki kızıl bulutlar bir şimşekle patladı. "Yayılın!" diye bağırdı Garion. "İpek! Onlara yapmaları gereken şeyleri söyle!" Tepelerinde kaynaşan kızıl gökyüzünde şimşekler çakıp, teraslı piramidin her iki yanına yerleri sarsan yıldırımlar inerken derin bir nefes aldı. "Haydi ileri!" diye seslendi Zakath'a, bir kez daha Demirpençe'nin kılıcını çekerken. Fakat sonra afallayarak duraksadı. Poledra sanki bir çayırı geçiyormuşçasına sakin bir tavırla bu berbat ucubeye yaklaşıyordu. "Senin Ustan, Hileler Beyidir Mordja," dedi aniden önünde hareketsizleşen yaratığa, "ama artık hilelerin bitme zamanı. Sadece gerçeği konuşacaksın. Buradaki amacın nedir? Burada senden olanların tümünün amacı nedir?"

Ejderha kılığında donmuş kalmış olan İfrit Beyi kurtulmak için kıvranıp dururken nefretini hırladı.

“Konuş Mordja,” diye buyurdu Poledra. Böyle bir güce sahip olan *biri* gerçekten de olabilir miydi?

“Konuşmayacağım.” Mordja kelimeleri tükürür gibi söylemişti.

“Konuşacaksın,” dedi Garion’un anneannesi korkunç derecede sakin bir sesle.

O zaman Mordja tam bir ıstırapla viyakladı.

“Amacın nedir?” diye ısrar etti Poledra.

“Cehennemin Kralına hizmet ediyorum!” diye haykırdı ifrit.

“Peki Cehennemin Kralı’nın burada istediği nedir?”

“Güç taşlarına sahip olacak,” diye uludu Mordja.

“Peki neden?”

“Böylece zincirlerini kırabilecek; lanet olasıca UL’un onu, tüm bunlar olmadan çok önce bağlamış olduğu zincirleri.”

“O halde neden Karanlığın Çocuğuna yardım ettin, o halde neden düşmanın Nahaz, Torak’ın Müridine yardım etti? Efendin, bunların her ikisinin de bir Tanrı yaratmaya çalıştıklarını bilmiyor muydu? Onu daha da sıkı bağlayacak bir Tanrı?”

“Onların ne yapmaya çalıştığı hiç önemli değildi,” diye hırladı Mordja. “Aslında Nahaz’la çekişiyorduk ama bu çekişmemiz deli Urvon veya edepsiz Zandramas adına değildi. İkisinden biri Sardion’u kazandığı anda Cehennemin Kralı benim ellerimle -veya Nahaz’ın elleriyle- uzanacak ve taşı alacaktı. O zaman, taşın gücünü kullanarak birimiz veya diğerimiz Cthrag Yaska’yı da Tanrıkatleden’in elinden zorla alıp, her iki taşı da Efendimize götürecektik. İki taşı birden eline aldığı anda yeni Tanrı o olacaktı. Zincirlerini koparacak ve UL ile onun dengi -yok, hayır, daha da üstün- bir Tanrı olarak karşılaşabilecek ve böylece olmuş, olan ve olacak olan hepsi sadece onun olacaktı.”

“Peki o zaman Karanlığın Çocuğu’nun veya Torak’ın Müridi’nin akıbeti ne olacaktı?”

“Onlar bizim ödüllerimiz olacaktı. Şu anda bile Nahaz, Cehennemin en karanlık çukurunda deli Urvon’la ebediyen sürecek beslenmesine başladı bile, aynı benim Zandramas ile besleneceğim gibi. Cehennemin Kralı’nın en büyük ödülü ebedi eziyettir.”

Ruhunun akıbetinin bu kadar zalimce beyan edilmesini duyan Darshiva Büyücüsünün nefesi dehşetle kesilir gibi oldu.

“Beni durduramazsın Poledra,” diye alay etti Mordja, “çünkü

Cehennemin Kralı benim elimi güçlendirdi.”

“Ama elin, bu kaba hayvanın bedenine sıkıştı kaldı,” dedi Poledra. “Sen kendi seçimini yaptın; *bu* mahalde, seçim bir kez yapıldı mı, bir daha geriye dönüşü yoktur. Burada tek başına çekişeceksin ve buradaki müttefikin Cehennemin Kralı değil ama seçmiş olduğun bu akılsız yaratıktan başkası olmayacak.”

İfrit dişlerle dolu korkunç ağzını kaldırarak şiddetle uludu; koca omuzlarını bir o tarafa bir bu tarafa indirip kaldırarak boğuşurken, çaresizlik içinde onu muhafaza eden kalıptan kendisini kurtarmaya çalıştı.

“Yani bunun anlamı onların *her ikisiyle* de dövüşmek zorunda olmamız mı?” diye sordu Zakath Garion’a titrek bir sesle.

“Korkarım öyle.”

“Garion sen aklını mı kaçırdın?”

“Yapmamız gereken bu Zakath. En azından Poledra Mordja’nın gücünü sınırladı - nasıl yaptı bilmiyorum ama yaptı. Bütün gücüne sahip olmadığı için en azından ona karşı kazanmak için bir şansımız var. Haydi başlayalım.” Garion miğferinin siperliğini indirip iri adımlarla ilerlerken alevli kılıcını önünde savurup duruyordu.

İpek ile diğerleri ayrılarak ejderhaya yandan ve arkadan yaklaşıyorlardı.

Zakath ile Garion dikkatle yaklaşırken Garion çok daha büyük bir avantaj sağlayabilecek bir şey gördü. Ejderhanın ilkel aklı ile ifritin yaşlı aklının birbirine karışması henüz tamamlanmamıştı. Ejderha inatçı bir ahmaklıkla, tek gözünü Garion’un ona yanından yaklaşan arkadaşlarını hiç düşünmeden, sadece tam olarak önünde duran düşmanlarına odaklayabiliyordu. Öte yandan Mordja arkasından ve yanlardan yaklaşan tehlikenin son derece farkındaydı. Kocaman, yarasa kanatlı yaratığın aklıyla yaşanan bu gayri tabii birleşim ona hiç uymayan bir tereddüt hatta kararsızlık vermişti. Sonra elinde ölmüş bir Grolim’in kılıcını tutan İpek arkasından fırladığı gibi kıvrılan kuyruğunu yiğitçe kesti.

Ejderha acıyla böğürdü, açık ağzından alevler saçıldı. Mordja’nın uygulamaya çalıştığı birazcık denetimi de umursamayarak İpek’in saldırısına karşılık vermek için sakarca döndü. Ama ufak tefek hırsız, daha diğerleri yanlarından saldırmak için atılırken, büyük bir atiklikle sıçrayıp kenara çekildi. Durnik bir yanından savunmasız böğrüne ritmik bir şekilde balyozunu indirirken, Toth da bir o kadar ritmik bir şekilde diğer tarafını

biçiyordu.

İpek'in saldırısını karşılamak için neredeyse tamamen dönmüş ejderhayı görünce Garion'un aklına bir plan geldi. "Kuyruğuna çalış!" diye bağırdı Zakath'a. Hız alabilmek için birkaç adım geriledikten sonra ileri atıldı; hareketleri zırhı yüzünden hantal görünüyordu. Kesik kuyruğa atladıktan sonra ejderhanın sırtına doğru koştu.

"Garion!" diye dehşetle çığlık attığını duydu Ce'Nedra'nın. Karısının ürkmüş haykırışına kulak asmadan, sonunda ayaklarını ejderhanın omuzlarından çıkan yarasamsı kanatlarının arasına yerleştirinceye kadar pullu sırtından tırmanmaya devam etti. Ejderhanın alevli kılıcından korkmayacağını, hatta kılıcını hissetmeyeceğini biliyordu. Öte yandan Mordja kılıcı hissedecekti. Demirpençe'nin kılıcını kaldırdı ve pullu boynun dibine iki eliyle birden kavradığı kılıcını indirdi. Korkunç kafasını kıvırarak, ateş ve duman kusarak kendisine saldıranları bulmaya çalışan ejderha onu umursamadı bile. Ama, Taş'ın gücü dağladıkça Mordja ıstırapla haykırıyordu. İşte onların avantajları da buydu. Kendi başına kalan ejderha onların her yandan gelen saldırılarıyla baş edemezdi. Böyle bir durumda onu bu kadar tehlikeli yapan İfrit Beyi'nin ona katılmış olan zekâsıydı; ama Garion Taş'ın, ifritler üzerinde tahammül edilemez bir ıstırap yarattığını daha önce yaşamış ve görmüştü. Hatta bu açıdan bakılacak olursa, herhangi bir Tanrı'dan dahi daha büyük etkisi vardı. İfritler Tanrı'ların olduğu yerden kaçarlardı ama Aldur'un Taşının acımasızca verdiği cezadan kaçamazlardı. "Daha da ısın!" diye emretti taşa, kılıcını bir kez daha kaldırınca. Kılıcını tekrar ve tekrar ve tekrar indirdi. Koca kılıç artık ejderhanın pullarına çarpıp geri sıçramıyor, pullarından derine işleyerek ejderhanın tenini kesiyordu. Ejderhanın kalıbı içine sıkışmış Mordja'nın yarı belirgin sureti, kılıç bir yandan ejderhayı biçerken, bir yandan *onun* boynunu kestikçe viyaklıyordu. Neredeyse darbelerinin tam ortasında Garion kılıcını çevirerek kabzasının istavrozunu kavrayarak ejderhanın geniş omuzları arasından sırtına sapladı.

Mordja çığlık attı.

Garion kılıcı ileri geri çevirip duruyor, yarayı daha da büyütüyordu.

Ejderha bile bunu hissetmişti. Ejderha bağırdı.

Garion kılıcını yeniden kaldırdı ve bir kez daha kanayan yaraya

daldırdı, bu kez daha da derinlerine.

Ejderha ile Mordja birlikte bağırdılar.

Gülünç bir şekilde aklına, çocukluğunda yaşlı Cralto'nun çit direkleri için yerde çukur açısını seyrettiği an gelmişti. Kasten yaşlı çiftçinin ritmik hareketini taklit etmeye başlayarak, çevirmiş olduğu kılıcını, Cralto'nun küreğini tuttuğu şekilde başının üzerine kaldırıp kılıcın keskin ağzını ejderhanın etine batırıyordu. Her itici darbeyle yara derinleşiyor, titreyen etten kan boşalmaya devam ediyordu. Bir an için kemiğin beyazını görünce hedefini değiştirdi. Demirpençe'nin kılıcı dahi, bir ağaç gövdesi kalınlığındaki sırt kemiğine nüfuz edemezdi.

Arkadaşları bir an, Riva Kralının çıldırmış yürekliliği karşısında hayrete düşerek kalakalmalardı. Sonra, ejderhanın yılana benzeyen kafasını, kürek kemikleri arasına devasa bir delik açan bu zalimi ısırmak için deliler gibi çevirmeye çalıştığını gördüler. Yeniden saldırıya başlayarak ejderhanın boğazını, belini ve böğürlerini kaplayan daha yumuşak pullarını kesmeye, bıçaklamaya devam ettiler. Kocaman hayvan tarafından ezilmemek için sürekli bir ileri bir geri koşan İpek, Kadife ve Sadi dikkati dağılmış ejderhanın korunmasız alt kısmına saldırıyordu. Toth diğer tarafını keserken Durnik durmadan ejderhanın böğrüne vuruyor, kaburgalarını bir bir kırıyordu. Belgarath ve Poledra bir kez daha kurt kılığına girerek kıvrılıp duran kuyruğunu kemirmeye başladı.

Garion sonunda aradığı şeyi gördü: ejderhanın dev gibi kanatlarından birine doğru kablo misali uzanan tendon. "Daha sıcak!" diye bağırdı yine Taş'a.

Kılıç yeniden alevlendi; bu kez Garion vurmadı. Onun yerine kılıcın ucunu tendona dayadı ve bir testereyle keser gibi ileri geri sürtmeye, parçalamaktan çok, sert bağı yakmaya başladı. Tendon sonunda gerilerek koptu; uçları bir yılan gibi kayarak kanamakta olan ete yeniden gömüldü.

O ateş dolu ağızdan çıkan ıstırap böğürtüsü kulak tırmalayıcıydı. Ejderha yalpaladı, sonra ayakları korkunç bir acıyla kıvranan hayvan devrildi.

Ejderha düşerken Garion üzerinden ileri fırlamıştı. Çaresizlikle yuvarlanarak ortalığı döven ayaklardan kendini sakınmaya çalıştı. Tam o sırada Zakath yetişerek onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Delisin Garion!" diye bağırdı tiz bir sesle. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Garion gergin bir sesle. "Haydi işimizi bitirelim."

Ama Toth yetişmişti bile. Ejderhanın dev gibi başının gölgesinde durmuş, ayaklarını açarak yere iyice basmış, ejderhanın gırtlağının dibini, odun keser gibi parçalıyordu. Geniş omuzları kabarıp inerek çalışan koca dilsiz hayvanın fıçı gibi geniş nefes borusunu bulup kesmek için uğraşırken kopan damarlardan dışarı kan fışkırıyordu. Garion ile arkadaşları harcadıkları tüm çabalara rağmen hayvana ancak acı verebilmişlerdi. Ama Toth'un tek başına yaptığı saldırı hayvanın hayatını tehdit ediyordu. Eğer nefes borusunun kalın kıkırdağını kesmeyi, hatta delmeyi bile başarsa ejderha ya nefes alamadığı için, ya da kendi kanında boğularak ölecekti. Ejderha koca dilsizin üzerinde, ön ayaklarından destek alarak iyice yükseldi.

"Toth!" diye bağırdı Durnik. "Çekil oradan! Saldıracak!"

Ama Toth'a saldıran ejderhanın keskin dişlerle dolu ağzı olmadı. Garion ejderhanın kanlar içindeki bedeninden Mordja'nın hayal meyal suretinin çaresizlikle Cthrek Goru'yu, gölgelerin kılıcını kaldırdığını gördü. Kılıcın keskin ağzı, sanki hayaliymiş gibi ejderhanın göğsünden rahatça saplanarak Toth'un sırtından çıktı. Dilsiz adam önce kaskatı kesildi, sonra bir ölüm nidası dahi çıkaramadan kılıçtan kayarak yere düştü.

"Yo!" diye gürledi Durnik, tarif olunamaz bir kayıpla yüklü bir sesle.

Garion'un aklı kesinlikle sakindi. "Dişlerini benden uzak tut," dedi Zakath'a hissiz, sakin bir sesle. Sonra bir kez daha kılıcını çevirip, daha önce hiç yapmamış olduğu şekilde büyük bir darbeye hazırlanarak ileri atıldı. Bu hamlenin hedefi Toth'un açmış olduğu yara değil ejderhanın geniş göğsüydü.

Cthrek Goru onu geri püskürtmek için parıldadı ama Garion çaresizlikle savrulmuş o hamleyi karşıladıktan sonra omzunu kılıcının kocaman istavrozuna dayadı. Artık viyaklamaya başlamış olan ifriti safı nefret yüklü bir bakışla zapt ederek bütün gücüyle kılıcını ejderhanın göğsüne sapladı; Taş gücünü serbest bırakırken meydana gelen o büyük dalgalanmayla neredeyse tökezleyecekti.

Riva Kralının kılıcı ejderhanın kalbine kolaylıkla saplanmıştı, aynı suya batan bir çomak gibi.

Hem ejderha, hem de İfrit Beyinden kopan böğürtü, bir çeşit fokurtulu ah ediş şeklide çıktı.

Garion amansızca kılıcını çekip çıkardı, kendini şiddetle sarsılan hayvanın altından kurtardı. Sonra, yanmakta olan bir evin kendi içine doğru çökmesi gibi ejderha yere çöktü, birkaç kez seyirdi ve

hareketsizleşti.

Garion bitkin bir halde döndü.

Toth'un yüzü sakindi ama cesedinin bir yanına gözü bağlı Cyradis, diğer yanına Durnik diz çökmüştü. İkisi de alenen ağlıyorlardı.

Yukarılarda bir yerde albatros tek bir kez haykırdı; bu acı ve kayıp yüklü bir haykırıştı.

Cyradis ağlıyordu, gözündeki bağ gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Tepelerindeki dumanlı, kavuniçi renkli gökyüzü fokurduyor, gürlüyordu; yeni doğan güneşle alt kısımları boyanmış olan bulutlar yukarıdaki zirvede bulunan Tek Gözlü Tanrı'nın sunağına, kasvetli havadan sarhoş şimşekler indireyim derken tepelerindeki gökyüzünde kıvranıp, büzüşür ve titrerken, bulutların kıvrımlarında kalan zifiri yamalar yer değiştiriyor, dönüyor, dalgalanıyordu.

Cyradis ağlıyordu.

Amfiteatrın zeminini oluşturan, kesin hatlı dikdörtgen taşlar, kayalıkları şafaktan önce kaplamış olan yapışkan sisle ve bir gün önce yağan yağmurdan hâlâ ıslaktı. Demir gibi sert bu taşlar üzerindeki beyaz noktalar, ıslaklığın parlaklığı altında yıldızlar gibi parlıyordu.

Cyradis ağlıyordu.

Garion derin bir nefes aldı, amfiteatra bakındı. Belki de hayalinde ilk canlandırdığı kadar büyük değildi -burada olanları içine alabilecek kadar büyük olmadığı kesindi- ama belki de dünyanın tamamı bile olanları içine alabilecek kadar büyük değildi. Yol arkadaşlarının gökyüzünden gelen ateşli ışıkla yıkanan, tutuk şimşeklerin yoğun parıltılarıyla arada bir ölü gibi bembeyaz parlayan yüzleri biraz önce yaşanmış olanların muazzamlığı karşısında huşu içindeydi adeta. Amfiteatr Grolim cesetleriyle, taşlar üzerine serilmiş büzülmüş siyah lekelerle veya merdivenlere yığılmış kemiksiz görünüşlü yığınlarla dolmuştu. Garion, adeta bir iç çekişe dönüşerek kaybolan garip, sessiz bir gümbürtü duydu. Meraksızca ejderhaya baktı. Hayvanın dili açık ağzından dışarı sarkmış, sürüngen gözleri boş boş ona bakıyordu. Duymuş olduğu ses bu büyük leşten gelmişti. Yaratığın henüz, ejderhanın geri kalan kısmı gibi ölmüş olduklarını anlayamamış olan iç organları hazım görevlerine devam ediyorlardı. Zandramas olayın şokuyla donmuş kalmıştı. Ayaklandırmış olduğu yaratık da ona musallat olması için yolladığı ifrit de ölmüştü; Tercih'in yapılacağı yerde güçsüz ve

savunmasız kalma gerekliliğini önlemek için giriştiği bütün çabaları ufalanmış, bir çocuğun sınırını aşan dalgalarla yıkılan kumdan kalesi gibi çökmüştü. Garion'un oğlu babasının yüzüne sualsiz bir güven ve gururla bakıyordu; Garion bu berrak bakıştan belli bir rahatlık duymuştu.

Cyradis ağlıyordu. Garion'un aklındaki tüm diğer şeyler düşünce ve tesirden kurtulmuştu. Tek tartışılmaz gerçek Keli Kâhinesi'nin yeisiyle ezilmiş olduğuydu. Tam bu esnada, aslında kâhine o dünyadaki en önemli kişiydi ve belki de hep öyle olmuştu. Belki de, diye düşündü Garion, tüm kâinat bu narin kızı tam bu anda, tam bu yere getirip ona tek bir Tercih yaptırması için yaratılmıştı. Ama kız bu tercihi şimdi yapabilecek miydi? Rehberi ve koruyucusunun ölümü -bu dünyada gerçekten sevmiş olduğu tek kişinin ölümü- onu bu Tercih'i yapmaktan alıkoyabilir miydi?

Cyradis ağlıyordu ve o ağladıkça dakikalar akıp geçti. Garion, sanki kâhinlere yol gösteren semadaki kitaplardan okuyormuşçasına açık bir şekilde Tercih'in ve karşılaşmanın sadece bugün yapılmasının yeterli olmadığını, bugünün belirli bir anında gerçekleşeceğini ve eğer Cyradis bu dayanılmaz hüznüyle ezilirse bütün yaşanmakta olanlar, olmuş olanlar ve olacak olanların kısacık bir rüya gibi gelip geçeceğinin farkına vardı. Kızın ağlaması dinmeliydi yoksa her şey ebediyen yok olacaktı.

Tek bir berrak sesle başladı, insanlık kederinin toplamını barındıran matemli bir hüzünle durmadan yükselen bir ses. Derken diğer sesler, birer birer veya ikişer ikişer veya üçlü veya dörtlü olarak belirerek bu acılı sese katıldı. Kâhinlerin grup halindeki akıllarının korosu Keli Kâhinesi'nin hüznünün derinliklerini ölçtükten sonra en kara umutsuzluğun dayanılmaz hafifliğine doğru çöktü ve kabirlerin sessizliğinden daha derin bir sessizliğe gömüldü.

Cyradis ağlıyordu ama tek başına ağlamıyordu. Bütün ırkı da onunla birlikte ağlıyordu.

O yalnız ses yeniden başladı; ezgi biraz önce ölmüş olana yabancı değildi. Garion'un terbiye görmemiş kulağına aynı gibi geliyordu ama her nasılsa güç algılanabilecek bir akort değişikliği olmuştu ve diğer sesler katılırken, şarkıda yeni ahenkler oluşmuştu; son notalarda hüzün ile dile dökülemez umutsuzluk sorgulandı.

Şarkı bir kez daha başlamıştı ama bu kez tek bir ses olarak değil de, sanki bir arada çalınan değişik notaların muzafferane yeminiyle gökleri kökünden sarsan kudretli bir ahengi olarak. Ezgi genel

olarak aynı kalıyordu ama bir ağıt olarak başlayan artık bir coşku olmuştu.

Cyradis Toth'un elini kibarca hareketsiz göğsü üzerine koyarak saçını düzelttikten sonra el yordamıyla bedeninin diğer tarafındaki Durnik'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne teselli edercesine dokundu.

Artık ağlamayarak ayağa kalktı ve Garion'un korkuları, güneşin hücumu karşısında eriyip giden, kayaları gizleyen sabah sisi gibi eridi. "Gir," dedi kararlı bir sesle, artık muhafazasız kalmış kapıyı işaret ederek. "Zaman yaklaşıyor. Sen Işığın Çocuğu ve sen Karanlığın Çocuğu mağaraya girin, çünkü bir kez yapılınca bir daha bozulamayacak bazı seçimler yapacağız. O yüzden benimle birlikte Artık Olmayan Yer'e, orada tüm insanların kaderini belirleyecek kararı vermeye gelin." Sonra kesin ve şaşmaz adımlarla Keli Kâhinesi, tepesinde Torak'ın suratının taştan suretinin bulunduğu kapıya doğru önü çekti.

Garion o berrak sesin kavrayışı karşısında kendini güçsüz hissedince saten cüppeli Zandramas'ın yanına düşüp zarif kâhineyi izledi. Karanlığın Çocuğu ile birlikte kapıdan girerlerken zırhlı sağ omzuna hafifçe bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Neredeyse buruk bir sevinçle bu karşılaşmayı denetimleri altında tutan güçlerin kendilerinden çok emin olmadıklarını fark etti. Onunla Darshiva Büyücüsü arasına bir engel koymuşlardı. Zandramas'ın korumasız gırtlağı onun hınç dolu parmaklarının hemen ucundaydı ama bu görünmez set onu en az ayın diğer tarafındaymışçasına uzaklaştırıyordu. Diğerlerinin de arkalarından geldiğini belli belirsiz fark etti; onun arkadaşları onu izliyorlardı; Geran ve şiddetle titremekte olan Otrath Zandramas'ın peşindeydi.

"Böyle olmasına gerek yok Rivalı Belgarion," diye fısıldadı Zandramas telaşla. "Biz, yani kâinatın en güçlü iki kişisi, bu hastalıklı kafaya sahip kızın yapacağı gelişigüzel seçime boyun mu eğeceğiz? Gel, biz kendi seçimlerimizi kendimiz yapalım. Böylece her ikimiz de Tanrı oluruz. UL ve diğerlerini rahatlıkla sindirir ve tüm yaratılmışları birlikte yönetiriz." Yüzünün derisi altında dönen ışıklar şimdi daha da hızlanmıştı, gözleri de kızıl bir ışıkla parlıyordu. "Bir kez ilahlaştıktan sonra sen, aslında bir insan bile olmayan dünyevi eşini bir kenara bırakırsın ve biz çiftleşiriz. Sen, benden bir Tanrılar soyu peydahlarsın Belgarion ve birbirimizi tabiat üstü zevklerle mest ederiz. Benden hoşlanacaksın Riva Kralı, bütün erkekler gibi, senin günlerini Tanrıların tutkularıyla dolduracağım ve biz Işık ile Karanlığın buluşmasını paylaşacağız."

Garion şaşırmış, hatta Karanlığın Çocuğunun Ruhu'nun bu sabit fikirliliğinden biraz da korkmuştu. Bu ruh sert bir kaya kadar değişmez ve açgözlüydü. Garion onun değişemediği için değişmediğini fark etti. Önemli olduğu anlaşılan bir şeyler keşfetmeye başlamıştı. Işık değişebilirdi. Her gün bunun bir tanığıydı. Karanlık değişemezdi. O zaman, kâinatı ayıran ebedi taksimatın *gerçek* anlamını kavradı. Karanlık kıpırdamaz bir durgunluk istiyordu; Işık ise ilerleyiş. Karanlık kavranmış bir mükemmellik içine sinmişti; Işık ise tekâmül ettirilebilirliğin haberini almış yoluna devam ediyordu. Garion konuştuğu zaman verdiği cevap Zandramas'ın utanmaz ikna çabalarına değil de Karanlığın Ruhu'naydı. "Biliyorsun, ben değişeceğim," dedi. "Yapabileceğin hiçbir şey beni buna inanmaktan alıkoyamaz. Torak babam olmayı önermişti; şimdi de Zandramas karım olmayı öneriyor. Torak'ı reddetmiştim, şimdi de Zandramas'ı reddediyorum. Beni hareketsizliğe hapsedemezsin. Eğer ufacık bir şeyi bile değiştirebilsem, kaybedersin. Git denizin dalgalarını durdur durdurabilirsen ve beni kendi işime bırak."

Nefesi kesilir gibi olan Zandramas'ın ağzından çıkan sesin insanlıkla ilgisi yoktu. Garion'un ani idraki sadece vasıtasına değil aslında Karanlığa dokunmuştu. Hafif, neredeyse tüy gibi bir temas hissetti ve bunu geri itmek için hiçbir güç harcamadı.

Gözleri nefret dolu bir çaresizlikle alevlenen Zandramas tısladı.

"İstediğin şeyi bulmadın mı?" diye sordu Garion.

Zandramas'ın dudaklarından dökülen ses kuru ve hissizdi. "Sen de bir seçim yapmak zorunda kalacaksın, biliyorsun," dedi.

Garion'un ağzından çıkan ses kendi sesi değildi ve o da bir o kadar kuru ve soğuktu. "Bir sürü zaman var," diye cevap verdi. "Zamanı gelince vasıtam seçimini yapacak."

"Akıllıca bir hamle ama henüz oyunun sonunu tayin etmedi."

"Tabii ki etmedi. Son hamle Keli Kâhinesi'nin ellerinde."

"Öyle olsun o halde."

Uzun, küf kokulu bir koridordan yürüyorlardı.

Garion İpek'in, "Bundan nefret ettiğime şüpheniz olmasın," dediğini duydu arkasından bir yerlerden.

"Şimdi geçecek Kheldar," dedi Kadife ufak tefek adama, avuturcasına. "Sana bir şey olmasına müsaade etmem."

Derken koridor yer altında bir mağaraya açıldı. Duvarları kaba, gayrı muntazamdı çünkü burası inşa edilmiş değil, kendiliğinden

oluşmuş bir mağaraydı. Uzaktaki duvarlardan birinden sular sızarak, karanlık bir su birikintisine gümüşsü bir notayla damlıyordu. Mağarada, çürümüş et kokusu sinmiş hafif bir sürüngen kokusu ve yerlerde kemirilmiş beyaz kemikler vardı. Talihin ironik bir oyunuyla Ejderha Tanrının ini, zamanla gerçekten bir ejderhanın ini olmuştu. Burayı korumak için daha iyi bir muhafız bulunamazdı.

Yakındaki duvarda tek bir kayadan oyulmuş büyük bir taht, tahtın önünde de artık herkesin çok iyi bildiği sunaklardan biri vardı. Sunağın tam ortasında, bir insan kellesinden biraz daha iri dikdörtgen bir taş duruyordu. Taş kıpkızıl parlıyor, çirkin ışığı bütün mağarayı aydınlatıyordu. Sunağın bir tarafında, kemikten eli büyük bir özlemle uzanmış bir insan iskeleti vardı. Garion kaşlarını çattı. Acaba Torak'a verilmiş bir kurban mıydı bu? Ya da ejderhanın bir avı? Sonra anladı. Bu, Sardion'u Melcene'deki üniversiteden çalıp şuursuzca tapındığı, kendisini öldüren taşla birlikte buraya kaçan bilgindi.

Garion omzunun üzerinden, Taş'tan gelen ani bir hayvansı hırıltı duydu; benzer bir ses de kırmızı taştan, sunağın üstünde duran Sardion'dan geliyordu. Bir sürü lisanda, Garion'un anladığı kadarıyla, bazıları kâinatın en uzak köşelerinde konuşulan bazı lisanlarda, anlaşılmaz sözlerden oluşan bir uğultu duyuldu. Sardion'un bulanık kırmızısından mavi şimşekler çaktı; aynı şekilde, sanki bütün çağların bütün zıtlıkları bu küçük, sınırlı mesafede bir araya gelirken hiddetli bir kızıl da Taş'ı titrek dalgalar halinde kapladı.

"Şunu denetimin altına al Garion!" dedi Belgarath sertçe. "Eğer denetleyemezsen birbirlerini -ve beraberinde tüm kâinatı yok edecekler!"

Garion omzuna uzanarak işaretli ayasını Taş'ın üzerine koyup intikam ateşiyle kavrulan taşla sakince konuştu. "Henüz değil," dedi. "Her şey zamanında." Neden bu sözleri seçtiğini açıklayamazdı. Taş neredeyse huysuz bir çocuk gibi sessizleşti; Sardion da gönülsüzce hırıltısını kesti. Öte yandan ışıkları her iki taşın da yüzeylerini boyamaya devam ediyordu.

"Az önce gayet iyiydin," diye tebrik etti Garion'un aklındaki ses. *"Düşmanımızın dengesi şimdi biraz bozuldu. Hemen kendine çok güvenme. Burada biraz dezavantajlıyız çünkü Karanlığın Çocuğunun Ruhu hâlâ bu mağarada çok güçlü."*

“Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Umursar mıydın? Şimdi dikkatle dinle Garion. Zıddımla ben meseleyi Cyradis’e bırakma konusunda bir anlaşma yaptık. Ama Zandramas böyle bir taahhütte bulunmadı. Son bir girişimde daha bulunacaktır. Kendini onunla Sardion arasına koyman lazım. Ne yapman icap ederse etsin, sakın o taşa dokunmasına müsaade etme.”

“Tamam,” dedi Garion memnuniyetsizlikle. Yavaş yavaş yaklaşmanın, Darshiva Büyücüsü’nü, yapmaya niyetli olduğu şey konusunda kandıramayacağı sonucuna vardı. Böyle yapmak yerine son derece soğukkanlılıkla ve ne yaptığını bilerek sunağın önüne geçti, kılıcını çekti, kılıcın ucunu mağaranın zeminine tam önüne gelecek şekilde koyarak ellerini kabzası üzerinde kavuşturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Zandramas kaba, kuşkulu bir ses tonuyla.

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun Zandramas,” diye cevap verdi Garion. “İki ruh aralarında mutabakata vararak kararı Cyradis’e bıraktılar. Ben senin henüz bunu kabul ettiğini duymadım. Sen hâlâ Tercihe mani olabileceğini düşünüyor musun?”

Kadının ışıkla beneklenmiş suratı nefretle çarpıldı. “Bu yaptıklarını ödeyeceksin Belgarion,” diye cevap verdi. “Bütün elde ettiklerin ve sevdiklerin burada yok olacak.”

“Buna sen değil, Cyradis karar verecek. Bu arada, Cyradis tercihini *yapıncaya kadar* da kimse Sardion’a dokunmayacak.”

Zandramas ani ve güçsüz bir hiddetle dişlerini sıktı.

Bunun üzerine Poledra yaklaştı, kahverengi saçları Sardion’un ışığıyla boyanmıştı. “Çok güzel yaptın yavru kurt,” dedi Garion’a.

“Artık bir gücün yok Poledra.” Bu garip kelimeler Zandramas’ın kıpırdamayan ağzından çıkmıştı.

“Bir puan.” O bildik alaycı ses Poledra’nın dudaklarıyla konuşuyordu.

“Ben sayı mayı göremiyorum.”

“Bunun nedeni, işin bittiği zaman vasıtalarını hep başından atmandan ileri geliyor. Poledra, Vo Mimbre’de Işığın Çocuğu’ydu. Torak’ı orada yenebilmişti -geçici olarak bile olsa. Bir kez bu güç birine verilince, bir daha tam olarak geri alınamaz. İfrit Beyi üzerindeki denetimi bunu sana kanıtlamadı mı?”

Bunun üzerine Garion neredeyse afallamıştı. Poledra mı? Beş yüz yıl önceki o korkunç savaşta Işığın Çocuğu muymuş?

Ses devam etti. “Bu durumu kabul ediyor musun?” diye sordu

zıddına.

“Ne fark eder ki? Yakında oyun oynanacak.”

“Ben bir puan istiyorum. Kurallara göre senin onayın gerekiyor.”

“Pekâlâ. Puanını onaylıyorum. Bu konuda iyice çocuklaştın, biliyor musun?”

“Kural kuraldır ve oyun henüz bitmedi.”

Garion, Sardion’a doğru yapacağı ani bir hareketi karşılayabilmek için Zandramas’a çok dikkatle bakmaya başlamıştı.

“Ne zaman başlayacak Cyradis?” diye sordu Belgarath sessizce Keli Kâhinesi’ne.

“Yakında,” diye cevap verdi kız. “Çok yakında.”

“Hepimiz buradayız,” dedi İpek, huzursuzca tavana bakarak. “Neden başlamıyoruz?”

“Gün, bugün Kheldar,” dedi Cyradis, “ama daha anı gelmedi. Tercih anında, büyük bir ışık belirecek, *benim* bile görebileceğim bir ışık.”

Garion’u nihai Hadise’nin olacağı konusunda uyandıran, üzerine gelen o garip sükûnet olmuştu. Bu, onu Torak’la karşılaştığı Cthol Mishrak’taki harabede saran aynı sükûnetti.

Sonra, sanki ismini düşünmüş olması onu uyandırmış da Tek Gözlü Tanrı’nın ruhu edebi uykusundan sesleniyormuş, *Ashaba Vahiyleri*’ndeki o son kehaneti okuyormuş gibi Torak’ın korkunç sesini duymuştu sanki Garion, bir an için:

“Kardeş olduğumuzu bil Belgarion, gerçi birbirimize duyduğumuz nefret günün birinde gökleri birbirinden ayırabilir. Korkunç bir vazifeyi paylaştığımız için kardeşiz. Benim sözlerimi okuyor olman, beni yok eden olduğun anlamına geliyor. Böylece ben *senin* omuzlarına bir vazife yüklüyorum. Bu sayfalarda olacağı yazılan şeyler korkunçtur. Olmasına müsaade etme. Dünyayı yok et. Gerekirse kâinatı yok et ama bunun olmasına müsaade etme. Artık bütün geçmişte olmuş olanların, şimdi var olanların ve gelecekte var olacakların kaderi senin elinde. Selam benim nefret ettiğim kardeşim ve elveda. Seninle Ebedi Gece Şehri’nde karşılaşacağız - belki de karşılaştık- ve çekişmemiz nihayete erecek. Lâkin vazife hâlâ, Artık Olmayan Yer’de bizi bekliyor. Birimiz nihai dehşetle yüzleşmek için oraya gitmek mecburiyetinde. Eğer bu sen olursan, çabalarımızı boş çıkartma. Eğer başka bir çaren kalmazsa, tek oğlunun hayatını cebren elinden almalısın, tıpkı benimkini benden aldığın gibi.”

Gerçi bu kez Torak'ın sözleri Garion'u ağlatmamıştı. Sonunda her şeyi anlamaya başlarken bu onun kararlılığını daha da pekiştirdi. Torak'a, Ashaba'da görünenler o kadar dehşet vericiydi ki, bu vahiy uykusundan uyandığı sırada sakat Tanrı bu korkunç vazifeyi en nefret ettiği düşmanına teslim etmek ihtiyacını hissetmişti. O anlık dehşet, Torak'ın zirvedeki gururunu dahi gölgede bırakmıştı. Ancak daha sonra, gurur yeniden ona hâkim olunca Torak kendi kehanetinin sayfalarını tahrip etmişti. Akıl sağlığının yerinde olduğu o tek anda sakat Tanrı belki de hayatında ilk kez gerçekleri söylemişti. O tek gerçeklik anının Torak'a yaşattığı aşağılık duygusunun ıstırabını Garion sadece hayal edebilirdi. Aklının sessizliğinde Garion, en kadim düşmanının omuzlarına yüklemiş olduğu vazifeye sonuna kadar sadık kalacağına dair ant içti. "Bu menfur şeye mani olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım kardeşim," diye yolladı düşüncesini Torak'ın ruhuna. "Sen istirahatına geri dön, çünkü bu yükü *ben* omuzlayacağım."

Sardion'un gölgeli kızıl ışığı Zandramas'ın teninde dönen ışıkları azaltmıştı; Garion artık kadının yüz hatlarını daha belirgin görebiliyordu. Yüzündeki ifade allak bullaktı. Belli ki ona hâkim olan ruhun aniden rıza göstermesine hazırlıklı değildi. Bu ruhun desteğinin çekilmesiyle, ne pahasına olursa olsun kazanma güdüsü boşa çıkmıştı. Kendi aklı -ya da aklından kalanlar- yine de bu tercihin yapılmasını engellemenin yollarını arıyordu. İki kehanet zamanın başlangıcında tüm meseleyi Keli Kâhinesi'nin ellerine bırakma konusunda fikir birliğine varmışlardı. Bu kaçışlar, hileler ve Karanlığın Çocuğu'nun dünyadan geçtiğinin işareti olan sayısız zulüm sadece bizzat Darshiva Büyücüsünün çarpık Grolim idrakinden kaynaklanıyordu. Tam o anda, Zandramas her zamankinden daha tehlikeliydi.

"Ee Zandramas," dedi Poledra, "karşılaşmamız için seçtiğin zaman *bu* mu? Nihai ana bu kadar yaklaşmışken birbirimizi yok edecek miyiz? Eğer Cyradis'in Tercihi'ni bekleyecek olursan, bu kadar çaresizlikle elde etmeye çalıştığın şeye kavuşmak için eşit bir hakka sahip olacaksın. Eğer *benim* karşıma çıkarsan bütün meseleyi tamamen şansa bırakmış olursun. Mutlak bir belirsizlik için yarı yarıya kazanma şansını öylesine gözden çıkartacak mısın?"

"Senden daha güçlüyüm Poledra," diye beyan etti Zandramas meydan okurcasına. "Ben Karanlığın Çocuğu'yum."

"Ben de Işığın Çocuğu *idim*. Benim hâlâ o gücü ve kuvveti

emrime çağırabilmeme karşı sen neyi kaybetmeyi, neyi böyle bir kumara atmayı göze alacaksın? *Her şeyi* ortaya koyarak bu kumarı oynayabilecek misin Zandramas? Her şeyi?"

Zandramas'ın gözleri kısıldı; Garion kadının tüm iradesini toplamaya çalıştığını hissedebiliyordu. Sonra, patlamayı andıran bir dalgalanma ve muazzam bir gürlemeyle iradesini serbest bıraktı. Etrafım bir karanlık bulutu sardı; Garion'un oğlunu tuttuğu gibi havaya kaldırdı. *"Böyle* fethedeceğim Poledra!" diye tısladı. Çırpınan oğlanı bileğinden sıkıca kavrayarak Taş işaretli elini açtırıp uzattı. "Belgarion'un oğlunun eli Sardion'a dokunduğu anda, ben zafer kazanacağım." Amansızca, adım adım ilerlemeye başladı.

Garion kılıcını kaldırarak ucunu ona doğrulttu. "Onu geri it," diye emretti Taş'a. Kılıcın ucundan yoğun mavi bir ışık fırladı ama gölgesini sardığı halde Zandramas'ın ilerlemesine hiçbir şekilde mani olmayan karanlık buluta çarpınca ikiye ayrıldı. *"Bir şeyler yap!"* diye haykırdı Garion sessizce.

"Müdahale edemem," dedi ses ona.

"Bütün yapabileceğin bu kadar mı Zandramas?" diye sordu Poledra sükûnetle. Garion bu ses tonunu sık sık Pol Teyze'sinde de duyardı ama hiçbir zaman bu kadar yılmaz bir kararlılıkla değil. Poledra neredeyse umursamazca elini kaldırdı ve iradesini serbest bıraktı. Dalgalanma ve ses neredeyse Garion'un dizlerinin bağını çözüyordu. Zandramas ile Geran'ı saran karanlık bulut yok oldu. Öte yandan Darshiva Büyücüsü hiç tereddüt etmeden yavaşça ilerlemeye devam ediyordu. "Oğlunu öldürür müsün Rivalı Belgarion?" diye sordu. "Çünkü ona zarar vermeden bana vuramazsın."

"Bunu yapamam!" diye haykırdı Garion, gözleri aniden yaşlarla dolarak. *"Yapamam!"*

"Yapman gerek. Bunun olabileceği konusunda ikaz edilmiştin. Eğer başarır da oğlunun elini Sardion'un üzerine koyarsa, oğlun ölüden de kötü olacak. Yapılması gerekeni yap Garion."

Kendine hâkim olamadan ağlayan Garion kılıcını kaldırdı. Geran, korkmayan gözlerle, bakışlarını kaçırmadan ona bakıyordu.

"Hayır!" Ce'Nedra'ydı bu. Mağarayı aşarak koştu ve Zandramas'ın önüne dikildi. Yüzünde bir ölüm beyazlığı vardı. "Eğer bebeğimi öldürmeye niyetliysen, beni de öldürmelisin Garion," dedi kırık bir sesle. Garion'a sırtını dönerek başını eğdi.

"Ne alâ, ne alâ," diye keyiflendi Zandramas. "Oğlun ile karını

birlikte mi öldüreceksin Rivalı Belgarion? Bunu mezara kadar üstünde mi taşıyacaksın?"

Garion'un yüzü ıstırapla çarpıldı, alevli kılıcını daha sıkı kavradı. Tek bir darbeyle bütün hayatını mahvedecekti.

Hâlâ Geran'ı tutmakta olan Zandramas gözlerine inanamadan Garion'a baktı. "Yapmazsın!" diye bağırdı. "Yapamazsın!"

Dişlerini sıkan Garion kılıcını daha da yukarı kaldırdı.

Zandramas'ın gözlerine inanamaması aniden korkuya dönüşmüştü. Durdu ve o korkunç darbe karşısında sindi.

"Haydi Ce'Nedra!" diye şakladı Polgara'nın sesi bir kırbaç misali.

Görünüşte kaderine sessizce boyun eğmiş olan Riva Kraliçesi yerinden fırlayan bir zemberek gibi atıldı. Tek bir hamleyle Geran'ı Zandramas'ın kucağından kaptığı gibi onunla birlikte Polgara'nın yanına kaçtı.

Ulumaya başlayan, yüzü öfkeyle dolan Zandramas onu takip etmeye çalıştı.

"Hayır Zandramas," dedi Poledra. "Eğer dönersen, seni öldürürüm -ya da Belgarion öldürür. Sen dikkatsizlik ederek kendi kararını açıklamış oldun. Sen tercihini yaptın, artık Karanlığın Çocuğu değil, sadece sıradan bir Grolim rahibesisin. Artık sana burada ihtiyacımız kalmadı. Artık ister gidersin, ister ölürsün."

Zandramas dondu.

"Böylece bütün saptırmaların, kaçınmaların boşa çıkmış oldu Zandramas. Artık hiçbir seçme şansın yok. Artık Keli Kâhinesi'nin tercihine boyun eğiyor musun?"

Zandramas ona bakakaldı; yıldızlı yüzünde korku ile gittikçe artan bir nefretin karışımı vardı.

"Eee, Zandramas," dedi Poledra, "ne olacak? Sana vaad edilen coşkuya bu kadar yaklaşmışken mi öleceksin?" Grolim rahibesinin yüzüne bakan Poledra'ın altın rengi gözleri sanki delip geçiyordu. "Oo, yo," dedi sakin bir edayla, "anladığım kadarıyla ölmeyeceksin. Ölemezsin. Ama sözleri artık senin ağzından duymak istiyorum Zandramas. *Artık* Cyradis'in tercihini kabul edecek misin?"

Zandramas dişlerini sıktı. "Edeceğim," dedi dişleri arasından.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DIŞARIDA şimşekler çakmaya, gök gürüldemeye devam ediyordu; fırtınaya yoldaş olsun diye dünyanın başlangıcından beri mayalanmakta olan rüzgâr, dışarıdaki amfiteatrdan mağaraya uzanan geçitte inleyip duruyordu. Kılıcını yeniden kınına koyarken garip bir şekilde düşüncelerinden sıyrılan Garion tam olarak aklının ne yapmaya çalıştığını fark etti. Bu geçmişte de o kadar çok yaşanmıştı ki, daha önce neden kabullenmediğine şaşırdı. Şartlar bir karar vermesini icap ettiriyordu. Artık bu kararı hiç düşünmüyor olduğu, onun yerine etrafındakileri dikkatle incelediği gerçeği bu kararı, yüzeye bile çıkmadığına göre aklının derinliklerinde bir yerlerde vermiş olduğunu belirtiyordu. Yaptığı şey için çok geçerli bir neden olduğu sonucuna vardı. Yakın bir kriz veya çatışmaya aklının takılıp kalması onun sadece daha çok sinirlerini germeye yarar, insanın zihnini meşgul eden “ya eğer”lere kapılmasına neden olur ve onu ıstırap yüklü bir kararsızlığa rahatça saplayacak bir sürü düşüncelere salardı. Doğru veya yanlış, seçim artık yapılmıştı ve bu konuda endişe etmeye devam etmek kimsenin işine yaramazdı. Seçimin sadece dikkatli bir mantık yürütmeye değil ama derin hislere dayandığını biliyordu. İnsanın seçiminin, her ne idiyse, doğru olduğunu bilmesinden kaynaklanan o iç huzuruna sahipti. Sükûnetle dikkatini mağaraya çevirdi.

Sardion’un yaygın kırmızı ışığında insan tam olarak emin olamasa da duvarları oluşturan kayalar milyonlarca düz satıh ve sivri köşeler halinde kırılmış bir çeşit kara mermerdi. Zemin garip

bir şekilde pürüzsüzdü; ya suyun asırlarla süren sabırlı aşındırmasından, ya da Torak'ın babası UL ile çekişip, sonunda onu tamamen reddettiği sırada bu mağarada kaldığı sürede tek bir düşüncesiyle böyle olmuştu. Mağaranın öte tarafında su birikintisine şıpırdayarak damlayan su tam bir muammaydı. Burası zirvenin en yüksek noktasıydı. Suyun buradan aşağıya akıyor olması gerekirdi, duvardaki gizli bir kaynaktan kaynıyor olması değil. Muhtemelen Beldin -veya Durnik- bunu izah edebilirdi. Garion bu yabancı yerde tetikte olması gerektiğini biliyor, suların girdisi çıktısına kendisini çok kaptırarak dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Ve sonra, bu mağaradaki tek ışık kaynağı olduğu için Garion'un neredeyse ilgisiz gözleri kaçınılmaz olarak Sardion'a gitti. Güzel bir taş değildi. Sıkça yan yana dizilmiş soluk kavuniçi, sütümsü beyaz çizgileri vardı ve şimdi de Taş'tan yayılan dalgalı mavi bir ışıkla yıkanıyordu. En az Taş kadar pürüzsüz ve cilalıydı. Taş, Aldur'un eliyle parlatılmıştı ama acaba Sardion'u kim parlatmıştı? Bilinmeyen bir Tanrı mı? İnsanlığın hayvanımsı öncülerinin kıllı klanlarından biri donuk gözlü bir sabırla taşın üzerine çömelmiş, birbirini izleyen nesilleri, insan uzantılarından çok bir hayvan pençesini andıran sert ve kırık tırnaklı ellerle kavuniçi ve beyaz yüzeyi pürüzsüz oluncaya kadar parlatmak olan akıl ermez tek bir göreve mi adamıştı? Böylesine düşünceden yoksun yaratıklar bile taşın gücünü hissederlerdi ve bunun bir Tanrı -ya da en azından bir Tanrı tarafından yollanmış bir nesne- olduğunu düşünerek bu akılsızca cilalama işi, anlaşılmaz bir tapınma eylemine dönüşmüş olamaz mıydı?

Sonra Garion'un bakışları yol arkadaşlarına kaydı; günlerin başından beri yıldızlara koca koca yazılmış yazgıları nedeniyle ona, bu özel günde buraya kadar refakat edenlerin tanıdık yüzlerine baktı. Toth'un ölümü, cevapsız tek sorunun cevabını da vermişti, artık her şey yerli yerindeydi.

Yüzü hâlâ kederinin izini taşıyan, gözyaşlarıyla yol yol olmuş Cyradis sunağa doğru bir adım atarak onlara döndü. "Zaman iyice yaklaşıyor," dedi berrak, titremeyen bir sesle. "Artık Işığın ve Karanlığın Çocukları seçimlerini yapmalılar. Benim Tercih'imin zamanı geldiğinde her şey hazır olmalı. İkiniz de bilin ki, seçimlerinizi bir kez yaptınız mı geriye dönüş yoktur."

"Benim seçimim günlerin başlangıcında yapılmıştı," diye beyan etti Zandramas. "Zamanın nihayetsiz koridorlarında Belgarion'un oğlunun ismi yankılanıp duruyordu çünkü Belgarion dışında

kendisine dokunan bütün elleri reddeden Cthrag Yaska'ya dokunmuştu. Geran Cthrag Sardius'a dokunduğu an, gücünün hiçbir sınırı olmayan bir Tanrı olacaktır, diğer tüm Tanrılardan daha yüce bir Tanrı; böylece tüm yaratılmışlara hükmedecek, onlara üst olacaktır. Öne çık Karanlığın Çocuğu. Keli Kâhinesi'nin Tercihi'ni Torak'ın sunağı önünde bekle. Seni seçtiği anda elini uzatarak yazgına uzan."

Bu son ipucuydu. Artık Garion, aklının sessiz derinliklerinde yapmış olduğu seçimin ne olduğunu ve neden o kadar mükemmel derecede doğru olduğunu biliyordu. Geran gönülsüzce sunağa doğru yürüdü, durdu ve sonra minik suratında ciddi bir ifadeyle döndü.

"Ve şimdi Işığın Çocuğu," dedi Cyradis, *"senin* tercihini yapma zamanın da geldi. Arkadaşlarının hangisine yükleyeceksin bu yükü?"

Garion'un genellikle pek öyle melodrama bir meyli olmamıştı. Ce'Nedra, hatta arada sırada Pol Teyze, ellerine geçen bir fırsatı son damlasına kadar kullanma konusunda oldukça yetenekliydi ama o katıksız bir Sendaryalı olduğu için daha çok gösteriş yapmamaya yatkındı. Öte yandan Zandramas'ın, her nasılda onun tercihinin kim olması *gerektiğini* biliyor olduğundan oldukça emindi. Ayrıca Tercih'i Keli Kâhinesi'nin eline bırakmayı gönülsüzce de olsa kabul etmesine rağmen kara cüppeli büyücünün çaresizlikle son bir numara çevirebileceğini de biliyordu. Bu kritik anda onun tereddüt etmesini sağlayabilmek için, Zandramas'ın dengesini bozabilecek bir şey yapması gerekiyordu. Eğer yanlış bir seçim yapıyormuş numarası yaparsa Zandramas çok sevinecek ve sonunda kazandığım sanacaktı. O zaman, mümkün olan son anda, Garion seçimini *düzeltecekti.* Karanlığın Çocuğu'nun anlık hayal kırıklığı donup kalmasına neden olabilir, Garion'a da onun önünü alabilecek zaman kazandırabilirdi. Dikkatle Zandramas'ın, Geran'ın ve Otrath'ın yerini aklına kazıdı. Geran, sunaktan üç, dört metre ileride duruyordu; Zandramas da ondan bir, bir buçuk metre kadar ilerideydi. Otrath, mağaranın kaba kaya duvarına sinmiş bir vaziyetteydi.

Mutlaka her şeyin doğru olması gerekiyordu. Zandramas'ın aklında neredeyse katlanılamayacak boyutlarda bir kuşku yaratmalı, sonra da bütün umutlarını bir anda yıkmalıydı. Büyük bir ustalıkla yüzüne ıstırap yüklü bir kararsızlık ifadesi verdi. Arkadaşlarının arasında dolandı ama yüzü tamamen numaradan bir şaşkınlık ifadesi taşıyordu. Zaman zaman arkadaşlarının yüzlerine

uzunca bakmak için duruyor, hatta bazen tam yanlış bir adamı seçiyormuş gibi elini kaldıracak kadar işi abartıyordu. Bunu her yapışında, Zandramas'tan gelen o çılgın sevinç dalgasını hissediyordu. Zandramas hislerini saklamaya bile çalışmıyordu. Çok daha iyi. Düşmanı artık makul düşünemiyordu bile.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Polgara, onun önünde durduğunda.

"Sonra anlatırım," diye mırıldandı Garion. "Bu gerekli -ve önemli. Bana güvenmelisin Pol Teyze." Devam etti. Belgarath'a vardığında Zandramas'tan yayılan anlık bir endişe hissetti. Ebedi Adam yabana atılmayacak biriydi, üstelik bir de Işığın Çocuğu unvanını -ve ilahi olma ihtimalini- üstlenirse yaşlı adam ciddi bir rakip olabilirdi.

"Şu işe devam eder misin Garion?" diye mırıldandı dedesi.

"Zandramas'ın dengesini bozmaya çalışıyorum," diye fısıldadı Garion. "Ben seçimimi yaptıktan sonra ona çok dikkat et. Bir şeyler yapmaya çalışabilir."

"O halde kim olduğunu biliyorsun!"

"Tabii ki. Gerçi bunu düşünmemeye çalışıyorum. Onun, bunu aklımdan okumasını istemiyorum."

Yaşlı adam yüzünü ekşitti. "Kendi bildiğin gibi yap Garion. Ama *çok* uzatma. Zandramas'ı rahatsız edeyim derken Cyradis'i de tedirgin etme."

Başıyla onaylayan Garion ilerleyerek Sadi ve Kadifeyi geçti; bunu yaparken de aklının Zandramas'a doğru gitmesine izin veriyordu. Zandramas'ın hisleri artık çılgınca yön değiştirip duruyordu, artık iyice telaşlandığına kuşku yoktu. İşleri daha uzatmanın artık bir anlamı kalmamıştı. Sonunda İpek ile Eriond'un önünde durdu. "Yüz ifadeni hiç değiştirme," diye uyardı sıçan suratlı ufak tefek adamı. "Ben ne yapıyor olursam olayım, Zandramas yüzünde herhangi bir ifade değişikliği görmesin."

"Bana bak bir hata yapayım deme Garion," diye uyardı İpek. "Ben beklenmedik bir rütbe artışı falan umuyor değilim."

Garion başıyla onayladı. Artık hemen hemen bitmişti. Eriond'a baktı: kardeşi sayılabilecek bir delikanlı. "Çok üzgünüm Eriond," diye özür diledi alçak bir mırıltıyla. "Muhtemelen şu anda yapacağım şey için bana müteşekkir olmayacaksın."

"Ziyanı yok Belgarion." Eriond gülümsedi. "Zaten epey bir zamandır bunun olacağını biliyordum. Hazırım."

Bu her şeyi perçinlemişti. Eriond, hep sorulan o sorunun, “Hazır mısın?” sorusunun cevabını belki de son kez vermişti. Anlaşıldığına göre Eriond büyük bir ihtimalle doğduğu günden beri de hazırdı. Artık her şey öyle yerli yerine oturmuştu ki muhtemelen hiçbir şey bunları yerlerinden oynatamazdı.

“Tercihini yap Belgarion,” diye sıkıştırdı Cyradis.

“Yaptım Cyradis,” dedi Garion sadece. Elini uzatarak Eriond’un omzuna koydu. “İşte tercihim. İşte Işığın Çocuğu.”

“Mükemmel!” diye bağırdı Belgarath.

“Oldu!” diye kabul etti Garion’un aklındaki ses.

Garion bir çeşit pişmanlık dolu bir boşluğun izlediği garip bir burukluk hissetti. Artık Işığın Çocuğu değildi. Artık bu Eriond’un sorumluğuydu ama Garion yine de kendisine ait son bir sorumluluk olduğunu biliyordu. Hafife alıyormuş gibi görünmeye çalışarak yavaşça döndü. Zandramas’ın ışık benekli yüzünde hiddet, korku ve hüsran karışımı bir ifade vardı. Bu, Garion’un yapmış olduğu şeyin doğruluğunu teyit ediyordu. Doğru seçimi yapmıştı. Pol Teyze’sinin bunu birçok kez yaptığını görmüş ve hissetmiş bile olsa, bir sonra yapacağı şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Ama bu, öyle sıradan deneyler yapabileceği bir zaman değildi. Dikkatle aklını yönlendirerek bu kez Zandramas’ın hissi tepkilerini değil de belirli bazı şeyleri yokladı. Harekete geçmeden önce tam olarak ne yapmayı planladığını bilmesi gerekiyordu.

Darshiva Büyücüsü’nün aklı düşünce ve hislerin kargaşasıyla doluydu. Garion’un hedef şaşırtmasıyla oluşan çılgın ümit işe yaramışa benziyordu. Zandramas bocalıyor, bir sonra ne adım atacağına bir türlü karar veremiyordu. Ama bir adım atması gerekiyordu. Garion, onun meseleyi öylece Keli Kâhinesi’nin eline bırakamayacağını algılamıştı.

“O halde, aranızda bir seçim yapabilmem için sen de git Işığın Çocuğu, Karanlığın Çocuğu’nun yanında durmaya,” dedi Cyradis.

Eriond başıyla onayladı. Sonra dönerek Geran’ın yanına gidip durdu.

“İşte oldu Cyradis,” dedi Poledra. “Seninki hariç bütün seçimler yapıldı. Tayin edilen günde, tayin edilen yerdeyiz. Senin vazifeni yerine getirme zamanın geldi.”

“Henüz değil Poledra,” dedi Cyradis sesi kaygıyla titriyordu. “Tercih’in yapılma anının geldiğini belirten sinyal sema kitabından gönderilmeli.”

“Ama semayı göremezsin Cyradis,” diye hatırlattı Garion’un anneannesi. “Şu anda yerin altında duruyoruz. Semanın kitabı gözlerden gizlendi.”

“Benim semanın kitabına gitmeme gerek yok. O bana gelecek.”

“Bir düşün Cyradis,” diye ısrar etti Zandramas tatlı dille ikna etmeye çalışarak. “Sözlerimi bir düşün. Belgarion’un oğlundan başka bir seçim mümkün değil.”

Garion’un aklı aniden uyanıvermişti. Zandramas bir karar vermişti. Ne yapacağını biliyordu ama bunu Garion’dan gizlemeyi başarmıştı. Garion düşmanını takdir etmeye bile başlıyordu. Bütün hamlelerini, neredeyse askeri bir hassasiyetle, daha ilk baştan tasarlamıştı -o açıdan bakılınca bütün savunmalarını da tabii ki. Savunmaları faydasız kaldıkça, bir sonraki savunma planını uyguluyordu. İşte bu yüzden Garion, Zandramas’ın aklından geçenleri bir türlü yakalayamıyordu. Zandramas zaten ne yapacağını biliyordu, o yüzden bu konuda düşünmesine gerek bile yoktu. Öte yandan Garion, Zandramas’ın bir sonraki hamlesinin Cyradis ile ilgili olacağını biliyordu. *Bu,* Zandramas’ın son savunma hattıydı. “Yapma Zandramas,” dedi Garion büyücüye. “Bunun gerçek olmadığını sen de biliyorsun. Onu rahat bırak.”

“O halde seçimini yap Cyradis,” diye emretti büyücü.

“Seçemem. Zamanı henüz gelmedi.” Cyradis’in suratı insanlık ötesi bir ıstırapla çarpılmıştı.

Derken Garion hissetti. Zandramas’tan dalga dalga kararsızlık ve kuşku yayılıyor, hepsi de gözleri bağlı kâhineyi hedef alıyordu. *Bu,* onun çaresizlik içindeki son girişimiydi. Onlara başarıyla saldıramayınca Zandramas artık Cyradis’e saldırmaya başlamıştı. *“Ona yardım et Pol Teyze,”* diye yolladı düşüncesini Garion çaresizlikle. *“Zandramas ona Tercihi yaptırmamaya çalışıyor.”*

“Evet Garion,” diye geldi Polgara’nın sesi sakince, *“biliyorum.”*

“Bir şeyler yap!”

“Henüz zamanı değil. Tam Tercih esnasında yapmalıyım. Eğer daha önce bir şeyler yapmaya çalışırsam Zandramas bunu hisseder ve bana karşılık verme yönünde adımlar atar.”

“Dışarıda bir şeyler oluyor,” dedi Durnik telaşla. “Koridordan gelen bir çeşit ışık var.”

Garion aceleyle baktı. Işık hâlâ cılız ve uzaktı ama şimdiye kadar gördüğü hiçbir ışığa benzemiyordu.

“Tercih’i yapma zamanı geldi Cyradis,” dedi Zandramas, sesi çok

zalimceydi. “Seç!”

“Seçemem!” diye feryat etti kâhine, gittikçe artmakta olan ışığa dönerek. “Henüz seçemem! Henüz hazır değilim!” Ellerini önüne uzatmış havayı yoklayarak, tökezlenircesine ilerledi. “Hazır değilim! Seçemem! Bir tane daha yollayın!”

“Seç!” diye tekrarladı Zandramas açgözlülükle.

“Bir tek onları görebilseydim!” diye hıçkırdı Cyradis. “Bir tek onları görebilseydim!”

Ve nihayet Polgara harekete geçti. “Bu rahatlıkla halledilebilir Cyradis,” dedi sakin ve garip bir şekilde teskin edici bir ses tonuyla. “Gönül gözün görebilmene engel oluyor, o kadar.” Elini uzatarak kibarca kızın gözündeki bezi çıkarttı. “O halde insan gözleriyle bakarak, seçimini yap.”

“Bu yasak!” diye karşı çıktı Zandramas viyaklamasına, elindeki avantaj un ufak olurken.

“Hayır,” dedi Polgara. “Eğer yasak olsaydı, bunu yapamazdım.”

Cyradis mağaranın hafif ışığından bile sinmişti. “Yapamam!” diye ağladı, gözlerini elleriyle örterek. “Yapamam!”

Zandramas’ın gözleri aniden parladı. “Zafer benimdir!” diye haykırdı. “Tercih *mutlaka* yapılmalı ama artık bir başkası tarafından yapılacak. Artık Cyradis’e kalmış bir şey değil, çünkü seçmemek de bir tercihtir.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Garion Beldin’e aceleyle.

“Bu konuda iki ayrı düşünce akımı vardır.”

“Evet mi, hayır mı Beldin.”

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum Garion.”

Aniden, dışarıya açılan geçitten son derece yoğun bir ışık kütlesinin sessizce patladığı görüldü. Güneşten daha parlak olan ışık kabardı ve arttı. Bu o kadar görülmemiş yoğunlukta bir ışıktı ki, mağaranın kayaları arasındaki çatlaklar dahi akkor gibi parladı.

“Sonunda geldi,” dedi Garion’un içindeki dostu, hislerden azade bir sesle, Eriond’un ağzından. “Tercih anıdır. Seç Cyradis, yoksa her şey yok olacak.”

“Geldi,” dedi aynı derecede hissiz bir ses Garion’un oğlunun dudakları arasından. “Tercih anıdır. Seç Cyradis, yoksa her şey yok olacak.”

Kararsızlıkla paramparça olmuş Cyradis sallandı, gözleri önündeki yüzlerin birinden diğerine gidip geliyordu. Yine ellerini çaresizce uzattı.

“Yapamayacak!” diye nida etti Mallorya İmparatoru, düşüncesizce ileri atılmaya kalkarak.

“Yapması *şart!”* dedi Garion, arkadaşının kolunu yakalayarak. “Eğer yapmazsa her şey kaybolacak!”

Zandramas’ın gözleri yine kutsallıktan yoksun bir neşeyle dolmuştu. “Bu kadarı ona fazla geldi!” diye gakladı neredeyse rahibe. “Sen seçimini yaptın Cyradis,” diye haykırdı. “Geri alamazsın. Şimdi Tercih’i senin yerine ben yapacağım ve karanlık Tanrı geri geldiğinde ben göklere yükseleceğim!”

Ve bu Zandramas’ın son ve ölümcül hatası oldu. Gözlerinde şimşekler çakarak doğruları Cyradis doğrudan büyücünün yıldızlı suratına baktı. “Pek öyle sayılmaz Zandramas,” dedi kâhine buz gibi bir sesle. “Biraz önce olanlar kararsızlıktı, bir karar değil ve karar anı henüz geçmedi.” Güzel yüzünü kaldırarak gözlerini kapattı. Keli kâhinlerinin engin korosu mağaranın tepesine kadar yükseldi ama tek bir sorgulayan notayla nihayet buldu.

“O halde karar tamamıyla bana ait,” dedi Cyradis. “Bütün şartlar yerine getirildi mi?” Soruyu, görünmeden Eriond ile Geran’ın ardında bulunan iki farkındalığa sormuştu.

“Getirildi,” dedi biri Eriond’un ağzından.

“Getirildi,” dedi diğeri Geran’ınkinden.

“O halde Tercih’imi duyun,” dedi Cyradis. Bir kez daha küçük oğlan ile delikanlının yüzlerine baktı. Sonra insanı aşan bir yeisle Eriond’un kollarına attı kendini. “Seni seçiyorum!” diye ağladı. “Temelli olarak seni seçiyorum!”

Yanlamasına devasa bir yalpalama oldu -bir yer sarsıntısı olmadığı kesindi çünkü mağaranın duvarlarından veya tavanından tek bir çakıl taşı bile kurtulup düşmemişti. Her nedense, Garion bütün dünyanın bir tarafa doğru hareket ettiğine emindi -belki birkaç santim, ya da birkaç metre ya da hatta belki binlerce fersah. Ve bu kesin bilginin sonucu olarak, bu hareketin evrensel olduğuna da emindi. Cyradis’in acı çekerek verdiği bu kararla, insan aklının alamayacağı miktarda bir kuvvet serbest kalmıştı.

Parlak ışık yavaş yavaş azaldı ve Sarion’un parlaklığı bulanıklaştı ve soldu. Keli Kâhinesi Tercih’ini yaptığı anda Zandramas olduğu yere sinmişti; yüzünde dönüp duran ışıklar sanki titreşmeye başlamıştı. Sonra bu ışıklar gittikçe daha çok dönmeye ve gitgide daha da parlamaya başladılar. “Hayır!” diye viyakladı Zandaramas. *“Yo!”*

“Belki de senin yücelere çıkmanı derindeki bu ışıklar sağlayacak Zandramas,” dedi Poledra. “Şu anda bile herhangi bir takımyıldızdan daha parlaksın. Karanlığın Kehaneti’ne güzel hizmet ettin, belki seni yücelere çıkartmanın bir yolunu bulur.” Sonra Garion’un anneannesi mağarada ilerleyerek saten cüppeli büyücünün yanına gitti.

Zandramas biraz daha sindi. “Dokunma bana,” dedi.

“Sana değil Zandramas, kıyafetine dokunacağım. Ödülünü alıp yücelere erdiğine emin olmak isterim.” Poledra çektiği gibi siyah saten cüppeyi üzerinden sıyırdı. Zandramas çıplaklığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı çünkü gerçekte çıplaklık diye bir şey yoktu. Artık, gittikçe parlaklaşarak dönmekte olan kıvılcım gibi ışıklarla dolu kabuktan, belli belirsiz bir taslaktan başka bir şey değildi.

Geran gürbüz minik bacaklarıyla koşarak annesinin kollarına atıldı; sevinçten ağlamakta olan Ce’Nedra oğluna sıkıca sarılarak, bağrına yasladı. “Oğluma bir şey olacak mı?” diye sordu Garion Eriond’a. “Ne de olsa şu anda Karanlığın Çocuğu.”

“Artık Karanlığın Çocuğu diye bir şey yok Garion,” diye cevapladı soruyu Eriond. “Oğlun emniyette.”

Garion’un üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Sonra, Cyradis’in Tercih’i yaptığı andan beri hissetmeye başladığı bir şey gittikçe daha büyük bir şiddetle bilincini işgal etmeye başlamıştı. Bu, bir Tanrı ile ne zaman yüzleşse hissettiği o *varlık* hissiydi. Eriond’a daha dikkatle bakınca bu his daha da güçlendi. Hatta genç dostu farklı görünüyordu. Eskiden ancak yirmi yaşlarında bir delikanlıya benziyordu. Şimdi ise yüzü garip bir şekilde yaştan azade de görünse, sanki Garion ile aynı yaştaydı, Daha önce tatlı bir masumiyet sayılan yüz ifadesi artık ciddileşmiş, hatta arifleşmişti. “Burada yapmamız gereken son bir şey var Belgarion,” dedi vakur bir tavırla. Zakath’a işaret ettikten sonra hâlâ ağlamakta olan Cyradis’i Malloryalı’nın kollarına emanet etti. “Lütfen ona iyi bak,” dedi.

“Canım pahasına Eriond,” diye söz verdi Zakath, ağlayan kızı diğerlerinin yanına götürerek.

“Şimdi Belgarion,” diye devam etti Eriond, “şimdi kardeşimin Taş’ını Demirpençe’nin Kılıcı’nın kabzasından çıkartıp bana ver. Burada başlamış olanı bitirmenin zamanı geldi.”

“Tabii,” diye cevapladı Garion. Omzuna uzanarak elini kılıcının

kabzasına koydu. “Çık,” dedi Taş’a. Taş serbest kalarak eline gelince o da Taş’ı genç Tanrıya uzattı.

Eriond parlayan mavi taşı alarak dönüp Sardion’a baktıktan sonra tekrar elinde duran Taş’a baktı. Bölünmenin merkezinde bulunan her iki taşa birden bakarken yüzünde anlatılması zor bir şey vardı. Bir an için yüzünü kaldırdı, yüzündeki ifade sakindi. “Öyle olsun,” dedi en sonunda.

Derken Garion’u dehşete düşürerek Taş’ı elinde daha da sıkı tutarak elini, Taş ile birlikte kasten Sardion’un parlaklığına doğru götürdü.

Kırmızı taş sanki sinmişti. Son demlerini yaşayan Ctuchik gibi önce genişledi, sonra küçüldü. Sonra, son bir kez daha genişledi. Sonra, Ctuchik gibi patladı -ama bu patlama belki de Eriond’un iradesinden veya Taş’ın gücünden veya başka bir kaynaktan gelen akıl almaz bir güç küresiyle sıkıca sınırlanarak hapsedilmişti. Garion, bu patlamanın yerinde olmaması durumunda, bu son derece sınırlı yerde meydana gelmiş şeyin tüm dünyayı yok edebileceğini biliyordu.

Eriond’un ölümsüz ve yok edilemez bedeniyle belli bir ölçüde hafifletilmiş olsa da bu devasa bir hadiseydi ve hepsi bunun etkisiyle yere savrulmuşlardı. Tavandan kayalar ve çakıl taşları yağmur gibi yağıyor, Korim’den arta kalmış piramit şeklindeki tüm ada Rak Cthol’u yok etmiş depremden daha büyük bir sarsıntıyla sallanıyordu. Mağaraya sıkışıp kalmış olan sesi tahayyül etmek dahi imkânsızdı. Garion hiç düşünmeden, inip kalkmakta olan zeminden koşarak zırhlı bedenini Ce’Nedra ile Geran’a siper ederken, arkadaşlarının çoğunun aynı şekilde sevdiklerini korumaya aldıklarını fark etti.

Yerküre sarsıntısına devam ediyordu; sunakta Eriond’un eliyle sınırlı kalmış olan şey artık Sardion değil, güneşten binlerce kez daha parlak olan yoğun bir enerji topuydu.

Sonra yüzü hâlâ sakin olan Eriond Taş’ı, bir kez daha Sardion’a dönüşen akkor topun ortasından çekti. Aldur’un Taş’ını çekmek sanki Sardion’u tek parça halinde tutan baskıyı da üzerinden almış gibi Cthrag Sardius’un alevli parçaları, titreyen piramidin tepesini parçaladığı gibi, kocaman kayaları çakıl taşıymışçasına her yana saçarak, mağaranın tavanından fırladı gitti.

Aniden açığa çıkan gökyüzü, güneşten daha parlak bir ışıkla dolmuştu; ufuktan ufuğa uzanan bir ışıkla. Sardion’un parçaları,

kendilerini bu ışığa salmak için yukarı doğru akmaya devam etti.

Zandramas insanlık dışı, hayvanımsı bir sesle uludu. Kadından geriye kalan o belli belirsiz hatlar eğrilip bükülüyordu. *"Yo!"* diye haykırdı, "Bu olamaz! Söz vermiştin!" Garion onun kimle konuştuğunu bilmiyordu, bilemezdi. Yardım istercesine ellerini Eriond'a doğru uzattı. "Yardım et bana Angarakların Tanrısı!" diye haykırdı. "Beni Mordja'nın ellerine veya Cehennemin Kralı'nın kötü kucağına bırakma! Kurtar beni!"

Sonra gölgeli kabuğu yarıldı ve onu meydana getiren o dönen ışıklar, gökyüzündeki o engin ışıkta Sardion'un parçalarının peşinden yukarı doğru aktılar.

Darshiva Büyücüsü'nden kalanlar yere atılmış bir elbise, artık kimsenin işine yaramayan buruşmuş, lime lime olmuş bir çuval parçası gibi yığılıvermişti.

Eriond'un ağzından çıkan ses Garion için çok tanıdıktı. Bütün hayatı boyunca onu dinlemişti.

"Puan," dedi o yansız, hissiz ses tonuyla, sanki bir gerçeği beyan edermiş gibi. "Puan ve oyun kazanıldı."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MAĞARADAKİ ani sessizlik neredeyse ürkütücü sayılırdı.

Garion ayağa kalkarak Ce'Nedra'nın da kalkmasına yardım etti. "İyi misin?" diye sordu karısına, sesi kısıktı. Ce'Nedra gayri ihtiyari evet, anlamında salladı başını. Küçük oğluna bakıyordu, kirlenmiş yüzünde endişe vardı. Garion etrafına bakındı. "Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Şu deprem daha bitmedi mi?" diye sordu İpek, hâlâ bedenini Kadife'nin bedenine siper etmiş dururken.

"Geçti Kheldar," dedi Eriond ona. Genç Tanrı dönerek Taş'ı ciddiyetle Garion'a uzattı.

"Onu senin muhafaza etmen gerekmiyor mu?" diye sordu Garion. "Ben de düşünmüştüm ki…"

"Hayır Garion. Sen hâlâ Taş'ın Muhafızısın."

Her nedense bu, Garion'un kendisini daha iyi hissetmesine neden oldu. Biraz önce olmuş olanlar sırasında bile içinde kaybettiği bir şeyin boşluğunu hissetmişti. Her nedense mücevheri vermek zorunda olduğunu düşünmüştü. Kıskançlık Garion'un tabiatında yoktu ama yıllar geçtikçe Taş, bir eşyadan çok bir dost gibi olmuştu.

"Buradan çıksak olmaz mı?" diye sordu Cyradis, sesinde derin bir hüzün vardı. "Sevgili yol arkadaşımı yalnız ve ilgisiz bırakmak istemiyorum."

Durnik kızın omzuna kibarca dokunduktan sonra hepsi dönerek yıkılmış mağaradan ayrıldılar.

Kapıdan çıkıp, gün ışığından daha fazla olan ışığa çıktılar. Arkalarındaki mağaranın yarıklarından dahi içeriye girecek kadar yoğun olan parlaklık, parlaklığını artık insanı kör etmeyecek kadar kaybetmişti. Garion etrafına bakındı. Günün zamanı farklı da olsa, tüm bunları daha önce yaşamış olduğuna dair içinde garip bir his vardı. Artık Olmayan Yer'i kasıp kavuran fırtına ile şimşekler geçmişti. Bulutlar çekilmiş, kayalığı ejderha ve ifrit Mordja ile yaptıkları sırada süpüren rüzgâr azalarak yerini tatlı bir melteme bırakmıştı. Torak'ın Cthol Mishrak'taki ölümünden sonra Garion garip bir şekilde ilk günün şafağına tanık oluyormuş hissine kapılmıştı. Şimdi, yıllar sonra, öğlen vaktiydi ama sanki o günün öğlen vaktiydi. Cthol Mishrak'ta başlamış olan ancak tamamlanmıştı. Bitmişti ve üzerinde büyük bir rahatlık hissediyordu. Aynı zamanda kendini biraz sersemlemiş de hissediyordu. Bu, günlerin en korkuncunun ilk ışığından beri harcamış olduğu duygusal ve fiziksel enerji yavaşça sisle kaplı bir denize doğru sokularak onu zayıf, neredeyse bitkin bırakmıştı. O anda, her şeyden çok zırhından çıkmak istiyordu, ama bunun için harcaması gereken gücün düşüncesi bile onu yıldırıyordu. Sonunda yorgun argın miğferini çıkarmaya karar kıldı. Yeniden etrafına, arkadaşlarının yüzlerine baktı.

Geran'ın artık yürüdüğüne kuşku olmamasına rağmen Ce'Nedra onu taşıma konusunda ısrar ediyordu; yanağını oğlununkine yapıştırmış, zaman zaman yanağını yanağından sadece onu öpecek kadar ayırıyordu. Geran'ın itirazı yok gibi görünüyordu.

Zakath kolunu Keli Kâhinesi'nin omzuna atmıştı ve yüzündeki ifadeden kolunu kaldırmaya hiç de niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Garion şimdi yüzünde bir tebessümle, birbirlerine karşı duydukları aşkı ilk kez açıkça söyledikleri zaman Ce'Nedra'nın benzer bir şekilde sürekli onun kollarına sokuluşunu hatırlamıştı. Eriond'un durmuş güneşle yıkanmış dalgalara baktığı yere doğru zahmetle yürüdü. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki Garion."

Garion manalı manalı Zakath ile Cyradis'e baktı. "Olayların aşağı yukarı bu şekilde mi cereyan etmesi gerekiyordu?" diye sordu. "Söylemek istediğim şu: Zakath gençken kendisi için çok kıymetli olan birini kaybetmişti. Eğer Cyradis'i de kaybederse bu onu mahvedebilir. Böyle bir şey olmasını istemem."

"İçini rahat tut Garion." Eriond gülümsedi. "Hiçbir şey o ikisini ayıramaz. Bu önceden mukadder kılınmış şeylerden biri."

“Güzel. Onlar da biliyor mu?”

“Cyradis biliyor. Zaman içinde Zakath’a da izah eder.”

“O halde hâlâ bir kâhine, öyle mi?”

“Hayır. Polgara gözündeki bezi çektiğinde hayatının o sayfası kapandı. Gerçi ileriye bakmıştı ve Cyradis’in hafızası çok kuvvetlidir.”

Garion bu konuda bir an düşündükten sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yani, tüm kâinatın kaderinin sıradan bir insanın yapacağı bir seçime bırakılmış olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu kulaklarına inanamayarak.

“Ben olsam Cyradis’e sıradan biri demezdim. Bebekliğinden beri bu vazife için hazırlanıyordu. Ama bir yerde haklısın. Tercih bir insan tarafından yapılmalıydı, üstelik hiç yardım görmeden. O anda kendi halkı bile Cyradis’e yardım edemezdi.”

Garion ürperdi. “Onun için korkunç olmalı. Kim bilir kendisini ne kadar yalnız hissediyordu.”

“Öyle ama bir seçim yapmak zorunda olan bütün insanlar yalnızdır.”

“Öylesine, rasgele bir seçim yapmadı, değil mi?”

“Hayır. Aslında oğlun ile benim aramda bir seçim yapmıyordu. Işık ve Karanlık arasında bir seçim yapıyordu.”

“O halde zorluğu neredeydi, anlayamıyorum. Herkes ışığı karanlığa tercih etmez mi?”

“Biz tercih edebiliriz ama kâhineler her zaman Işık ile Karanlığın aynı şeyin zıt uçları olduğunu biliyorlardı. Zakath ile Cyradis hususunda çok endişelenme Garion,” dedi Eriond, asıl konularına dönerek. Bir parmağıyla alnına vurdu. “Buradaki ortak dostumuz onlar için bir-iki şey ayarladı. Zakath ömrünün büyük bir bölümünde çok önemli biri olacak; dostumuz insanların gerekli şeyleri yapmaları için onları ödüllendirerek cesaretlendirme âdetine sahiptir bilirsin -üstelik bazen önceden.”

“Relg ile Taiba gibi mi?”

“Veya seninle Ce’Nedra gibi -veya Polgara ile Durnik gibi, o yönden bakacak olursak.”

“Zakath’ın ne yapması gerektiğini bana söyleyebilir misin? Ondan ne yapmasını isteyebilirsin?”

“Senin başladığın şeyi tamamlayacak.”

“Ben, o işi doğru dürüst yapamıyor muydum?”

“Tabii ki yapıyordun ama sen bir Angarak değilsin. Sanırım

zamanla anlayacaksın. Aslında o kadar karmaşık değil."

Garion'un aklına bir fikir geldi ve bu fikir peydahlandığı andan itibaren bunun kesinlikle doğru olduğuna emindi. "Başından beri biliyordun, değil mi? Yani aslında kim olduğunu."

"Böyle bir potansiyel olduğunu biliyordum. Gerçi Cyradis Tercih'i yapıncaya kadar, olan bir şey yoktu." Diğerlerinin hüzünle, Toth'un hareketsiz bedeni etrafında toplanmaya başladıkları yere baktı. "Sanırım bize ihtiyaçları var," dedi.

Toth'un yüzü sükûnet içindeydi; göğsünde kavuşmuş elleri, Mordja onu öldürdüğünde Cthrek Goru'nun açmış olduğu yarayı gizliyordu. Yüzü yeni akıttığı yaşlarla sırılsıklam olan Cyradis, Zakath'ın kollarında duruyordu.

"Sence bu doğru mu?" diye sordu Beldin Durnik'e.

"Evet," dedi demirci kısaca. "Bak şimdi…"

"Açıklamana gerek yok Durnik," dedi kambur ona. "Ben sadece emin olup olmadığını öğrenmek istedim. Haydi ona bir sedye yapalım. Daha saygıdeğer olur." Kısa bir el hareketi yapınca Toth'un cesedinin yanında dümdüz sırıklar ve bir bağ ip beliriverdi. İkisi birlikte bir sedye yapmak için sırıklarla, ipleri bir araya getirdikten sonra dilsiz adamın ağır bedenini sedyenin üzerine yerleştirdiler. "Belgarath, Garion," dedi Beldin, "biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

İçlerinden herhangi biri Toth'un bedenini mağaraya büyüyle taşıyabileceği halde dört büyücü, naşı nihai istirahatgâhına, insanlık kadar eski bir merasimle taşımayı tercih etti.

Sardion'un yukarı doğru infilak etmesi mağaranın tavanını patlatmış olduğundan, öğlen güneşi eskiden karanlık olan mağarayı ışığa boğmuştu. Cyradis, Sardion'un bulunduğu kasvetli sunağı görünce biraz titredi. "Bana öyle karanlık ve çirkin görünüyor ki," diye üzüntüsünü dile getirdi cılız sesiyle.

"Pek çekici sayılmaz, değil mi?" dedi Ce'Nedra eleştirel bir tonda. Dönerek Eriond'a baktı. "Sence…"

"Tabii," diye kabul etti Eriond. Kabaca bir dikdörtgen şeklinde yontulmuş sunağa baktı. Hafifçe bulanıklaşan sunak, kar gibi beyaz mermerden bir lahite dönüştü.

"Böylesi çok daha hoş," dedi Ce'Nedra. "Teşekkür ederim."

"O benim de arkadaşımdı Ce'Nedra," diye cevap verdi genç Tanrı.

Aslında bu hiç de öyle bildik, resmi bir cenaze merasimi

sayılmazdı. Garion ile arkadaşları lahdin etrafında toplanarak aralarından ayrılan arkadaşlarının yüzüne bakıyordu. Küçük mağarada yoğun bir güç meydana gelmediğinden Garion tam olarak ilk çiçeği kimin yarattığını anlayamadı. Aniden duvarlarda asma gibi bir bitkinin bıyıkları uzamaya başladı ama asmanın aksine bu bitki hoş kokulu beyaz çiçeklerle doluydu. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar zemin yeşil, gür yosundan bir halıyla kaplanmıştı. Lahdi bir sürü çiçek kaplamıştı; sonra Cyradis ileriye bir adım atarak, Polgara'nın tedarik etmiş olduğu sade, beyaz bir gülü uyumakta olan devin göğsüne koydu. Soğuk alnını öptükten sonra içini çekti. "Çiçekler çok çabuk solup kuruyacaklar."

"Hayır Cyradis," dedi Eriond kibarca, "kurumayacaklar. Günlerin nihayetine kadar taze ve sonsuza kadar yepyeni kalacaklar."

"Çok teşekkür ederim Angarakların Tanrısı," dedi Cyradis minnettarlıkla.

Durnik ile Beldin, konuşmak için köşedeki su birikintisinin yanına çekilmişti. Sonra ikisi birden bakışlarını kaldırarak bir an için yoğunlaştılar ve mağarayı, güneş ışıklarını gökkuşağına çeviren parlak bir kuvarsla kapladılar.

"Artık ayrılma zamanı geldi Cyradis," dedi Polgara ince kıza. "Elimizden geleni yaptık." Sonra annesiyle birlikte, ağlamaya devam eden kâhineye sarılarak, yavaşça onu geçitten dışarı götürdüler; diğerleri de tam arkalarından geliyordu.

En son ayrılan Durnik olmuştu. Elleri hareketsiz Toth'un omzunda duran demirci lahdin yanında durdu. Sonunda elini uzatarak Toth'un olta takımını havadan peydahlayıverdi. Bunu dikkatle, lahde, arkadaşının yanına koydu, birbirine kenetlenmiş devasa elleri bir kez okşadı. Sonra dönüp çıktı.

Yeniden dışarı çıktıklarında Beldin ile demirci girişi biraz daha kuvars kullanarak mühürledi.

"Hoş oldu," dedi İpek Garion'a, kapının üzerindeki şekli işaret ederek. "Hanginizin aklına geldi?"

Garion dönerek baktı. Torak'ın suratı gitmiş, yerine kutsallığı tebessümünden akan Eriond'un yüzü gelmişti. "Emin değilim," diye cevapladı Garion, "üstelik önemi de yok." Zırhının göğüslüğüne vurdu. "Şunu çıkarmama yardım eder misin?" diye sordu. "Sanırım artık buna ihtiyacım yok."

"Evet, muhtemelen yoktur," diye kabul etti İpek, "muhtemelen.

Görünüşe göre, dövüşebileceğin herkesi bitirdin.”

“Dilerim öyledir.”

Çok sonraydı. Grolimleri amfiteatrdan çekmişler, taş zemini kirleten pisliği temizlemişlerdi. Gerçi ejderhanın koca leşi konusunda yapabilecekleri pek fazla bir şey yoktu. Garion amfiteatra inen merdivenlerin en alt basamağına oturdu. Ce’Nedra kucağında uyuyakalmış oğlunu tutmaya devam ederken, kendisi de uyukluyordu.

“O kadar kötü sayılmaz,” dedi bildik bir ses Garion’a. Gerçi bu kez ses aklının kubbelerinden yankılanıp gelmemiş, sanki hemen yanından konuşmuştu.

“Gittiğini sanıyordum,” dedi Garion oğlu ve karısını uyandırmamak için alçak sesle konuşarak.

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi ses.

“Sanki bir keresinde bana karar verildikten sonra yeni bir ses - yeni bir farkındalık demek daha doğru olur sanırım- olacağını söylemiştin.”

“Var zaten, ben de onun bir parçasıyım.”

“Tam olarak anlayamadım.”

“Çok karmaşık değil Garion. Kazadan önce tek bir farkındalık vardı ama sonra, o da her şey gibi bölündü. Şimdi eski halini aldı ama ben orijinalinin bir parçası olduğum için, ben de ona katıldım. Tekrar bir olduk.”

“Senin karmaşık olmayandan anladığın bu mu?”

“Biraz daha açıklamamı ister misin sahiden?”

Garion tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. “Ama yine de kendini ayırabiliyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Böyle bir şey başka bir bölünmeye neden olur.”

“Öyleyse nasıl…” Garion son anda, bu soruyu sormak istemediğini fark etti. “Neden bu konuyu kapatmıyoruz?” diye önerdi. “O ışık neydi?”

“O, kazaydı, kâinatı ayıran şey. Beni zıddımdan, Taş’ı Sardion’dan ayırmıştı.”

“Ben bunun çok önce olduğunu sanıyordum.”

“Öyle oldu zaten - çok uzun bir zaman önce.”

“Ama…”

“Bir kerecik dinlemeye çalış Garion. Işık hakkında bilgin var mı?”

“Işık ışıktır, değil mi?”

“Biraz fazlası var. Hiç ağaç kesen birini uzaktan seyrettiğin oldu mu?”

“Evet.”

“Adam baltayı vurduktan hemen sonra sesi duyduğunu fark ettin mi?”

“Evet, şimdi sen söyleyince, öyle olduğunu hatırladım. Bunun nedeni nedir?”

“Bu aradaki zaman aralığı, sesin sana ulaşması için geçen zamandır. Işık, sesten çok daha hızlı hareket eder ama yine de bir yerden bir yere gitmesi zaman alır.”

“Dediğine inanacağım.”

“Kazanın ne olduğunu biliyor musun?”

“Yıldızlar arasında bir şeyler, anladığım kadarıyla.”

“Aynen öyle. Bir yıldız ölüyordu ve bu olay olmaması gereken bir yerde oluyordu. Ölmekte olan yıldız patladığında yanlış bir yerdeydi ve onun bu hareketi koca bir yıldız kümesini, bir galaksiyi tutuşturdu. Galaksi patladığında kâinatın dokusunu yırttı. Kâinat ikiye ayrılarak kendini korudu. Sonra da tüm bunlara neden oldu.”

“Pekâlâ. Peki neden ışıktan konuşuyorduk?”

“İşte o ani ışık oydu -patlayan galaksiden gelen ışık- kaza. Buraya ancak gelebildi.”

Garion zor yutkundu. “Bu kaza tam olarak ne kadar uzaktaydı?”

“Rakamların bir anlamı yoktur.”

“Ne kadar zaman önce olmuştu?”

“O da anlayamayacağın başka bir rakam. Cyradis’e sorabilirsin. Belki o sana izah edebilir. Bunu oldukça dikkatle hesap ettirmek için geçerli bir nedeni vardı.”

Garion yavaşça anlamaya başlamıştı. “Demek ki öyleymiş,” dedi, elinde olmadan heyecanlanarak. “Tercih anı, kazanın dünyaya eriştiği andı.”

“Çok güzel Garion.”

“Patlayan o yıldızlar kümesi Cyradis Tercih’i yaptıktan sonra yeniden bir araya geldi mi? Yani kâinattaki o yırtığı yamamak için *bir şeye* ihtiyaç var, öyle değil mi?”

“Gittikçe iyileşiyorsun. Garion, seninle iftihar ediyorum. Mağaranın tavanını havaya uçururken Sardion ile Zandramas’ın nasıl ufak zerrelere ayrılarak patladığını hatırlıyor musun?”

“Bu unutulabilecek gibi bir şey değildi.” Garion ürperdi.

“Bunun bir nedeni vardı. Zandramas ile Sardion -ya da başka bir deyişle onların parçaları- ‘deliğe’ doğru yola çıktı. Yama onlar olacak. Ama tabii ki yol boyunca büyüyecekler.”

“Peki ne kadar…” Garion sustu. “Başka bir anlamsız rakam sanırım, öyle mi?”

“Çok anlamsız.”

“Mağarada Zandramas ile ilgili bir şey fark ettim. Bütün bunları tahmin etmişti, değil mi? Ta başından beri?”

“Zıddına her zaman çok sistemli olmuştur.”

“Demek istediğim, bütün ayarlamalarını önceden yapmıştı. Çerek’e gidip Ayı Mezhebi’ndekileri almadan önce Nyissa’daki her şeyi ayarlamıştı. Sonra Geran’ı çalmak için Riva’ya geldiğinde her şey hazırdı. Hatta ondan değil de Mezhep’ten kuşkulanalım diye de her şeyi ayarlamıştı.”

“Ondan iyi bir general olurdu.”

“Ama daha da ileri gitti. Planları ne kadar iyi olursa olsun, asıl plan işe yaramazsa kullanabileceği bir ihtimal daha hazırlıyordu.” Aklına bir fikir geldi. “Mordja onu ele geçirebildi mi? Yani, Sardion patladığında o da parçalandı, öyle değil mi? Ruhu hâlâ o yıldızların arasında mı, yoksa Cehenneme mi çekildi? Yok olmadan önce çok korkmuş görünüyordu.”

“Onu bilemem Garion. Zıddım ile ben *bu* kâinat ile uğraşıyoruz, kendi başına bir kâinat olan Cehennem ile değil.”

“Peki Cyradis Eriond yerine Geran’ı seçmiş olsaydı ne olacaktı?”

“Şu sıralar Taş ile sen başka bir adrese doğru yola çıkmış olacaktınız.”

Garion her yanının ürperdiğini hissetti. “Sen beni hiç uyarmadın bile, öyle mi?” diye sordu kulaklarına inanamayarak.

“Bilmek ister miydin? Üstelik ne fark ettirecekti?”

Garion konuyu kapatmaya karar verdi. “Eriond hep bir Tanrı mıydı?” diye sordu.

“Açıkladığı zaman dinlemiyor muydun? Eriond’un yedinci Tanrı olması tasarlanmıştı. Torak, kazanın yarattığı bir hataydı.”

“O halde hep vardı. Eriond yani?”

“Hep, uzun bir zaman dilimidir Garion. Eriond -ruhen- kazadan beri vardı. Sen doğduğun zaman, dünyada dolaşmaya başladı.”

“Aynı yaştayız o halde, öyle mi?”

“Yaş, Tanrılar için anlamsız bir kavramdır. İstedikleri yaşta olabilirler. Taş’ın çalınması bugün, burada olanlara doğru hareketi başlatmıştı. Zedar Taş’ı çalmak istiyordu, o yüzden Eriond onu buldu ve bunu nasıl yapabileceğini gösterdi. Sizi de harekete geçiren bu oldu. Eğer Zedar Taş’ı çalmasaydı, muhtemelen sen hâlâ Faldor’un çiftliğinde olacaktın - tahminimce Zubrette’yle evli olarak. Olaylara bu açıdan bakmaya çalış Garion ama çok garip bir şekilde bu dünya, sen bir şeyleri tamir ederken sana bir zemin oluşturmak için yaratıldı.”

“Lütfen şakayı kes.”

“Şaka yapmıyorum Garion. Sen, muhtemelen Cyradis hariç, bu güne kadar yaşamış -ve yaşayacak- en önemli kişisin. Sen kötü bir Tanrı’yı öldürerek, yerine iyisini yerleştirdin. Bunu yaparken etrafla çok bocaladın ama sonunda yapmayı başardın. Aslında seninle iftihar ediyorum denilebilir. Sonuç olarak, oldukça iyi çıktın.”

“Bir sürü yardım aldım.”

“Doğru ama sen de kendinle iftihar edebilirsin -biraz en azından. Yine de çok fazla kendini beğenmişlik etme. Pek hoş bir şey sayılmaz.”

Garion tebessümünü gizledi. “Neden ben?” diye sordu, elinden geldiğince ağlamaklı ve geri zekâlıca.

Hayret yüklü bir sessizlikten sonra ses sonunda güldü. “Lütfen yeniden onu sormaya başlama Garion.”

“Özür dilerim. Şimdi ne olacak?”

“Eve dönmeniz gerek.”

“Hayır, yani dünyaya ne olacak?”

“Bu konunun büyük bir bölümü Zakath’a bağlı. Eriond artık Angarakların Tanrısı oldu ve Urgit’e, Drosta’ya ve Nathel’e rağmen Zakath şu anda Angarakların Hükümdarı. Biraz zaman alabilir ve bu işi yapmak için epey bir Grolim kullanmak zorunda kalabilir ama Zakath, Eriond’u dünyadaki tüm Angaraklara zorla kabul ettirmek mecburiyetinde.”

“Bunu yapabilir.” Garion omzunu silkti. “Zakath insanlara zorla bir şeyler kabul ettirmekte çok etkilidir.”

“Sanırım Cyradis onun bu yönünü biraz yumuşatacaktır.”

“Ya sonra? Angaraklar Eriond’u kabul ettikten sonra ne olacak?”

“Bu hareket yayılacak. Büyük bir ihtimalle sen, Eriond’un tüm dünyanın tanrısı olduğunu görecek kadar yaşayacaksın. İlk başta da buna niyetlenilmişti.”

“‘Ve Üstünlük ve Egemenlik onun olacaktır’, öyle mi?” diye alıntı yaptı Garion içinde bir hüzünle, bazı Grolim kehanetlerini hatırlayarak.

“Sen Eriond’u daha iyi tanırsın. Onu tahtına oturmuş, şeytani bir zevkle kurbanlarını seyrettiğini tahayyül edebiliyor musun?”

“Doğrusu hayır. O zaman Tanrılara ne olacak? Aldur ve diğerlerine?”

“Onlar yollarına devam edecek. Buradaki işlerini bitirdiler ve kâinatta bir sürü, bir sürü başka dünya var.”

“Peki ya UL? O da mı ayrılacak?”

“UL hiçbir yerden ayrılmaz Garion. O her yerdedir. Bu, aşağı yukarı bütün sorularını cevaplıyor mu? Yapmam gereken başka işler var. Bazı ayarlamalar yapmam icap eden bir sürü insan var. Ha bu arada, kızlarını tebrik ederim.”

“Kızlar mı?”

“Küçük dişi çocuklar. Pek düzenbazdırlar, ama oğullardan daha güzeldirler ve daha güzel kokarlar.”

“Kaç tane?” diye sordu Garion nefesi kesilerek.

“Aslında birkaç tane. Sana tam sayısını söylemem. İşin sürprizini bozmak istemem ama Riva’ya döndüğün zaman kraliyet çocuk dairesini büyütmeye başlasan fena olmaz.” Uzun bir sessizlik oldu. “Şimdilik elveda Garion,” dedi ses, artık alaycı bir tonla konuşmuyordu. “Hoşça kal.”

Ve ses gitmişti.

Güneş süzülüp alçalmaya başlamıştı; Garion, Ce’Nedra ve Geran mağaranın kapısının yakınında duran diğerlerine katıldılar. Ejderhanın koca leşinden pek uzak sayılmayacak bir yerde oturduklarından hepsi sessiz duruyordu.

“Bu konuda bir şey yapmalıyız,” diye mırıldandı Belgarath. “Aslında kötü bir hayvan değildi. Sadece aptaldı; bu da suç sayılmaz. Hep onun adına üzülmüşümdür, onu böyle açıkta, kuşların didikleyecekleri şekilde bırakmaya gönlüm razı gelmiyor.”

“Senin duygusal bir yönün var Belgarath,” dedi Beldin. “Bu çok hayal kırıcı bir şey, biliyorsun değil mi?”

“Hepimiz yaşlandıkça duygusallaşırız.” Belgarath omzunu silkti.

“İyi mi?” diye sordu Kadife Sadi’ye, hadımağası Zith’in minik şişesiyle geri döndüğünde. “Epey bir vaktini aldı.”

“İyi,” diye cevapladı Sadi. “Bebeklerden biri oyun oynamak istedi. Benden saklanınca komik olduğunu sanıyor. Onu bulmak

biraz zamanımı aldı.”

“Burada kalmamız için bir nedenimiz var mı?” diye sordu İpek. “Şu işaret ateşini yakabiliriz ve belki Kaptan Kresca hava kararmadan bizi buradan alır.”

“Birilerini bekliyoruz Kheldar,” diye açıkladı Eriond ona.

“Bekliyor muyuz? Kimi bekliyoruz?”

“Birkaç arkadaş buraya uğrayacaklar.”

“Senin arkadaşların mı, bizim arkadaşlarımız mı?”

“Her ikisinden de biraz aslında. Biri geldi bile.” Eriond denizi işaret etti.

Hepsi dönüp baktılar.

İpek aniden güldü. “Tahmin etmeliydik,” dedi. “Barak’ın emirlere karşı geleceğinden hiç şüphe etmemek gerekir.”

Hepsi birlikte letafetle uzanan okyanusa baktılar. *Denizkuşu*’nun başı havayla biraz dertte gibi görünse de, kontralar sancakta giderken dalgalar arasında zahmetle çabalıyor, neredeyse kayalığı geçip gidiyorlardı. “Beldin,” diye önerdi İpek, “haydi sahile inip onlara bir işaret ateşi yakalım.”

“Kendi başına yapamaz mısın?”

“Memnuniyetle yaparım -tabii eğer bana kayaları nasıl tutuşturabileceğimi öğretirsen.”

“Ha, galiba bunu düşünmemiştim.”

“Belgarath’tan daha büyük olmadığına emin misin? Senin de hafızan oyun oynuyor gibi babalık.”

“Diline mukayyet ol İpek. Haydi gidip o koca mavnayı sahile çekecek bir işaret yollayabilecek miyiz bir bakalım.”

İkisi birlikte su kıyısına ilerlediler.

“Bu da mı ayarlanmıştı?” diye sordu Garion, Eriond’a. “Yani Barak’ın ortaya çıkması?”

“Evet, bir katkımız oldu,” diye itiraf etti Eriond. Riva’ya dönmek için bir araca ihtiyacınız vardı; Barak ile diğerleri de bir anlamda burada olup biteni bulmaya hak kazanmışlardı.”

“Diğerleri de mi? Ama bu doğru mu? Yani Cyradis Rheon’dayken demişti ki…”

“Artık bir sorun yok.” Eriond gülümsedi. “Tercih yapıldı. Aslında bizi karşılamaya çıkmış epey insan var. Bizim eski dostumuzun parçaları bir araya getirme konusunda büyük bir isteği var.”

“Gördüğüm kadarıyla sen bunu hemen fark etmişsin.”

Denizkuşu kayalığın rüzgâr almayan muhafazalı tarafından gidiyordu; geminin sancak tarafından, kavuşan güneşle eriyik altın gibi görünen suya, bir filika indirilmişti. Filika kayalığın kıyısına doğru rahatça süzülürken hepsi sahile, İpek ile Beldin'in yanına inmişlerdi.

"Neden bu kadar oyalandınız?" diye sordu İpek aradaki dalgalardan, sakalı kavuşan güneşin ışığıyla adeta tutuşmuş görünen, filikanın burnundaki Barak'a.

Barak'ın ağzı kulaklarındaydı. "Durum nasıl?" diye seslendi.

"Aslında oldukça iyi," diye yanıtladı İpek. Sonra aklına bir şey geldi. "Özür dilerim Cyradis," dedi kâhineye. "Çok düşüncesizlik ettim, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil Prens Kheldar. Arkadaşım kendi rızasıyla feragatte bulunmuştu; takdirime göre onun ruhu da şu anda, başarımıza en az bizim kadar seviniyordur."

Garion hepsinin Barak ile birlikte kayıkta olduklarını gördü. Mandorallen'in zırhı tam dev Çerek'in ardından parlıyordu. Bir kırbaç gibi ince olan Hettar da oradaydı; Lelldorin, hatta Relg bile; Barak'ın oğlu Unrak ise filikanın direğine zincirlenmişti. Unrak büyümüştü ama üzerindeki bu kısıtlama insanın aklını karıştırıyordu.

Barak filikadan atlamaya hazırlanarak koca ayaklarından birini filika küpeştesinin üzerine koydu.

"Dikkat et," dedi İpek. "Su tam orada derindir. Bunu öğrenmeleri kendilerine pahalıya patlayan epey bir Grolim oldu."

"Onları suya mı döktünüz?" diye sordu Barak.

"Hayır. Onlar bunun için gönüllü oldular."

Filikanın omurgası, amfiteatrın suyla aşınmış taşları üzerine sürtünce Barak ile diğerleri indiler. "Çok şey kaçırdık mı?" diye sordu iriyarı adam.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi İpek omzunu silkerek. "Her zamanki olağan kâinat kurtarma operasyonuydu o kadar. Bunların nasıl yapıldığını bilirsin. Oğlunun bir sıkıntısı mı var?" İpek, zincirler içinde biraz mahzun duran Unrak'a baktı.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Barak. "Öğlen sıralarında bir ayıya dönüştü o kadar. Biz de bunun önemli olduğunu düşündük."

"Aileden geçiyor anladığım kadarıyla. Ama onu neden şimdi zincirli tutuyorsunuz?"

"Gemiciler onu zincirlemezsek filikaya binmeyi reddettiler."

“Bu söylenenleri hiç anlayamadım,” diye fısıldadı Zakath, Garion’a.

“Bu kalıtsal bir şey,” diye açıkladı Garion. “Barak, Riva Kralını koruyan bir sülaleden geliyor. Şartlar gerektirdiğinde, bir ayıya dönüşürler. Ben tehlikedeyken Barak birkaç kez ayı olmuştu. Belli ki bu özelliğini Unrak’a yani oğluna geçirmiş.”

“Artık senin koruyucun Unrak mı? Biraz genç görünüyor; ayrıca senin o kadar korumaya ihtiyacın da yok.”

“Yok. O büyük bir ihtimalle Geran’ın koruyucusudur; Geran da orada mağarada epey bir tehlike içinde sayılırdı.”

“Beyler,” dedi Ce’Nedra muzafferane bir sesle, “size Riva Veliahdını takdim etmeme müsaade eder misiniz?” Geran’ı hepsinin görebilecekleri şekilde havaya kaldırdı.

“Eğer çocuğu bu günlerde yere bırakmazsa, çocuk yürümeyi unutacak,” diye homurdandı Beldin Belgarath’a.

“Çok geçmeden kolları yorulmaya başlar,” dedi Belgarath.

Filikanın küreklerini çeken gemiciler biraz gönülsüzce Barak’ın oğlunun zincirlerini çözerken, Barak ile diğerleri minik kraliçenin etrafını sarmıştı.

“Unrak!” diye gürledi Barak. “Buraya gel!”

“Peki baba.” Oğlan kayıktan çıkıp onlara doğru ilerledi.

“Bu genç adam senin sorumluluğunda,” dedi Barak, Geran’ı işaret ederek. “Eğer ona bir şey olursa sana çok kızarım.”

Unrak Ce’Nedra’nın önünde eğildi. “Haşmetmeapları,” diye selamladı, “çok iyi görünüyorsunuz.”

“Teşekkür ederim Unrak.” Ce’Nedra gülümsedi.

“Müsaade eder misiniz?” diye sordu Unrak, kollarını Geran’a uzatarak. “Haşmetmeapları, birbirimizi tanımaya başlasak iyi olur sanırım.”

“Tabii,” dedi Ce’Nedra, oğlunu genç Çerek’e uzatırken.

“Sizi özledik Haşmetmeapları.” Unrak kollarına aldığı minik oğlana gülümsedi. “Bir dahaki sefere bu uzun yolculuklardan birini planlarken bana da haber verin. Biraz endişelendik.”

Geran kıkırdadı. Elini uzatarak Unrak’ın kızıl, seyrek sakallarını çekiştirdi.

Unrak gözünü yumup sindi.

Ce’Nedra sırasıyla bütün eski arkadaşlarıyla kucaklaştı, herkese öpücükler dağıttı. Tabiidir ki Mandorallen açık açık ağlıyordu ve

süslü bir kavuşma nutku veremeyecek kadar boğulur gibi oluyordu; Lelldorin de aynı durumdaydı. Relg, gariptir ki Riva Kraliçesinin kollarından sakınmamıştı. Görünüşe göre Relg Taiba ile evliliği zarfında bazı felsefi değişimlere uğramıştı.

"Burada birkaç yabancı var gibi," diye dikkat çekti Hettar sakin sesiyle.

İpek, avucunun içiyle alnına vurdu. "Ne kadar dalgınım," dedi. "Nasıl bu kadar unutkan olabilirim. Bu Leydi Poledra, Belgarath'ın eşi ve Polgara'nın annesi. Öldüğü hakkındaki dedikoduların abartılmış olduğunu böylece öğrenmiş olduk."

"Biraz ciddi olur musun?" diye mırıldandı Belgarath, arkadaşları kumral kadını büyük bir huşu içinde selamlarlarken.

"Mümkün değil," dedi İpek yaramazca. "O kadar çok eğleniyorum ki, üstelik yeni yeni ısınmaya başladım. Müsaadenizle beyler," dedi arkadaşlarına, "devam edeyim. Yoksa bu takdim merasimi gece yarısına kadar sarkacak. Bu, Sadi. Onu hatırlıyor olmanız icap eder -Kraliçe Salmissra'nın sarayının başhadımağası."

"Eski başhadımağası, Kheldar," diye düzeltti Sadi. "Efendiler." Eğilerek selamladı.

"Asaletmeapları," diye cevap verdi Hettar. "Daha sonra her türlü açıklamanın yapılacağından eminim."

"Hepiniz Cyradis'i hatırlıyorsunuzdur tabii ki," diye devam etti İpek, "Kell'in Mübarek Kâhinesi. Şu anda biraz yorgun. Bugün öğlen vakitlerinde oldukça önemli bir karara varmak zorunda kaldı."

"Rheon'dayken yanında bulunan o dev gibi adam nerede Cyradis?" diye sordu Barak kıza.

"Heyhat Trellheim Kontu," dedi Cyradis. "Rehberim ve muhafızım, başarımızı garanti altına alabilmemiz için kendi hayatından vazgeçti."

"Çok üzüldüm," dedi Barak sadece.

"Ve karşınızda," dedi İpek rasgele söylermiş gibi, "İmparator Hazretleri, Malloryalı Kal Zakath. Zaman zaman bize çok yardımcı oldu."

Garion'un arkadaşları Zakath'a temkinle, gözlerinde bir hayretle bakakaldılar.

"Maziden gelen bazı nahoşlukları bir kenara bırakabiliriz sanırım," dedi Zakath medenice. "Garion'la biz farklılıklarımızı iyi kötü çözdük."

"Bu beni ziyadesiyle memnun etti İmparator Hazretleri," dedi

Mandorallen gıcırtıyla eğilip bir selam vererek, “tüm dünyadaki sulhun yeniden tesis edildiğini görebilecek kadar yaşamış olmak.”

“Sizin namınız ise, şu fani cihanda önünüzden gitmekte Mandor Beyi,” diye cevap verdi Zakath neredeyse mükemmel bir Mimbre ağzıyla. “Lâkin şimdi kendi gözlerimle müşahede ediyorum ki bu nam, aslının muazzamlığı yanında bir hiçmiş.”

Mandorallen’in yüzünde güller açtı.

“İyi gidiyorsun,” diye mırıldandı Hettar Zakath’a.

Zakath ona sırıttı. Sonra Barak’a döndü. “Anheg’i gördüğünüz zaman Trellheim Kontu, ona, Thull Mardu’dan sonra Doğu Denizi’nde batırmış olduğu bütün o gemilerin faturasını yollamaktan vazgeçmediğimi bildirin. Sanırım bir tazminat ödemesi uygun olur.”

“Size bol şans dilerim Haşmetmeapları,” diye sırıttı Barak, “ama Anheg’in hâzinesinin kapılarını açma konusunda *çok* gönülsüz olduğunu göreceksiniz.”

“Boşver,” dedi Garion, Zakath’ın ismiyle yüzü solup hiddetlenen ve soğuk bir ifade takınmaya çalışan Lelldorin’e yavaşça.

“Ama…”

“Onun suçu yoktu,” dedi Garion. “Kuzenin bir savaşta öldü. Bu tür şeyler olur, kin beslemenin âlemi yok. Arendiya’da son iki bin beş yüz yıldır olayların karışmasına sebep olan budur.”

“Ve eminim hepiniz Eriond’u -eski Emanet’i tanıyorsunuzdur,” dedi İpek bir kez daha özellikle umursamaz bir tavır takınarak, “Angarakların yeni Tanrısı.”

“Nesi?” diye bağırdı Barak.

“Olanlara ayak uydurman gerek sevgili Barak,” dedi İpek, tırnaklarını tuniğinin önünde parlatarak.

“İpek,” dedi Eriond kınarcasına.

“Özür dilerim.” İpek sırıttı. “Kendimi tutamadım. Gönlünüzde beni affedebileceğiniz bir yer var mı İlah Hazretleri?” Kaşlarını çattı. “Bu çok yersiz. İnsan bir tanrıya nasıl hitap eder ki?”

“Sadece Eriond desek?”

Ölü gibi bembeyaz kesilen Relg gayri ihtiyari hemen dizleri üzerine çöktü.

“Lütfen böyle yapma Relg,” dedi Eriond ona. “Sonuç olarak beni küçüklüğümden beri tanıyorsun, öyle değil mi?”

“Ama…”

“Ayağa kalk Relg,” dedi Eriond, Ulgo’nun doğrulmasına yardımcı olarak. “Bu arada babam selamlarını yolladı.”

Relg dehşet içersinde bakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi İpek memnuniyetsiz bir ifadeyle, “sanırım artık açıklayabiliriz. Beyler,” dedi, “eminim hepiniz nişanlım Kontes Liselle’i hatırlıyorsunuzdur.”

“Nişanlın mı?” diye nida etti Barak hayretle.

“Zamanı gelince hepimiz duruluruz.” İpek omzunu silkti.

Hepsi toplanarak onu tebrik ettiler. Gerçi Kadife hiç de hoşnut görünmüyordu.

“Bir sorun mu var hayatım?” diye sordu İpek ona, tüm masumiyetiyle.

“Bir şey unutmadın mı Kheldar?” diye sordu kız sitemle.

“Hatırlayabildiğim kadarıyla, hayır.”

“Önce bana sormayı ihmal etmedin mi?”

“Öyle mi? Gerçekten bunu unutmuş muyum? Reddetmeyi düşünmüyordun ama değil mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Ee, öyleyse…”

“Daha son sözü söylemedim Kheldar,” dedi ürperten bir tavırla.

“Galiba hatalı bir başlangıç yapıyorum,” diye gözlemledi İpek.

“Çok hatalı,” diye kabul etti Kadife.

Ejderhanın devasa leşinden çok uzakta olmayan bir yerde büyük bir ateş yaktılar. Durnik mahcup bir edayla, kayalığın muhtelif kıyılarından, denizin sürükleyip getirdiği hatırı sayılır miktarda odunun yerini büyüyle değiştirivermişti. Garion odun yığınına eleştirel bir gözle baktı. “Eriond ile kuru odun parçaları bulmak için uğraştığımız oldukça ıslak bazı geceleri hatırlıyorum da,” dedi eski dostuna.

“Bu, özel bir durum sayılır Garion,” diye açıkladı Durnik özür dilercesine. “Ayrıca, bu şekilde yapmak istiyor olsaydın, kendin de yapardın, öyle değil mi?”

Garion önce ona bakakaldıktan sonra gülmeye başladı. “Evet Durnik,” diye itiraf etti, “o açıdan bakınca, evet yapabilirdim. Gerçi bunu Eriond’a itiraf etmesek iyi olacak.”

“Bilmiyor mu sanıyorsun?”

Geç vakitlere kadar sohbet ettiler. Birbirlerini son gördüklerinden beri bir sürü şey olup bitmişti ve hepsinin

kapatacak çok açığı vardı. Sonunda birer birer uykuya daldılar.

Şafak atmadan birkaç saat önce Garion aniden uyandı.

Onu uyandıran bir ses değil ama bir ışık olmuştu. Bu, amfiteatrı yoğun mavisine boğan tek bir ışık huzmesiydi; kısa bir süre sonra gece göğünden büyük parlak sütunlar halinde kırmızı, sarı, yeşil ve ismi olmayan başka renkler de inmişti. Sütunlar sudan pek uzak olmayan bir yerde, yarım daire şeklinde duruyordu ve bu gökkuşağı renkli ışıklarının tam ortasında, hayaletimsi kanatlarıyla albatros duruyordu. Garion'un daha önce Cthol Mishrak'ta görmüş olduğu akkor gibi suretler bu nurdan sütunlar içinde belirmeye başlamıştı. Aldur ile Mara, Issa ile Nedra, Çaldan ile Belar; tüm Tanrılar yüzlerinde bir mutluluk tebessümüyle duruyorlardı.

"Zamanı geldi," diye içini çekti Poledra, Belgarath'ın kolları arasında oturduğu yerden. Kesin bir tavırla kocasının kollarını omuzlarından indirerek ayağa kalktı.

"Hayır," diye karşı çıktı Belgarath ıstıraplı bir ses tonuyla, gözleri yaşararak. "Daha vakit var."

"Bunun olacağını biliyordun Yaşlı Kurt," dedi karısı kibarca. "Böyle olması icap ettiğini biliyordun."

"Seni bir kez daha kaybedemem," dedi kesin bir dille Belgarath. O da ayağa kalktı. "Artık bir manası kalmadı." Kızına baktı. "Pol," dedi.

"Efendim baba," diye cevap verdi Polgara, yanında Durnik'le ayağa kalkarak.

"Artık işlere sen göz kulak olmalısın. Beldin ile Durnik ve ikizler sana yardım eder."

"Bir anda hem öksüz, hem de yetim mi bırakacaksınız beni baba?" Sesi henüz dökmediği gözyaşlarıyla titriyordu.

"Bununla başa çıkabilecek kadar güçlüsün Pol. Annenle ben senden memnunuz. Hoşça kal."

"Aptallaşma Belgarath," dedi Poledra kesin bir tavırla.

"Aptallaşmıyorum. Bir daha sensiz yaşayamam."

"Buna müsaade edilmez."

"Beni durduramazlar. Artık Ustamız bile beni durduramaz. Tek başına gitmeyeceksin Poledra. Ben de seninle geliyorum." Kolunu karısının omzuna doladı ve altın rengi gözlerine uzun uzun baktı. "Böylesi daha iyi."

"Nasıl istersen kocacığım," dedi Poledra sonunda. "Gerçi UL gelmeden hemen harekete geçmeliyiz. Sen iradeni ne kadar bu

yolda zorlaşan da o bunu engelleyebilir.”

Derken Eriond ortaya çıktı. “Bunu iyice düşündün mü Belgarath?” dedi.

“Son üç bin yıldır birçok kez. Ama Garion’u beklemem icap ediyordu. Artık burada olduğuna göre, beni burada tutan başka bir şey kalmadı.”

“Fikrini değiştirecek hiçbir şey yok mu?”

“Yok. Ondan bir daha *ayrılamam.*”

“O halde sanırım bu konuyu halletmem icap edecek.”

“Bu yasak Eriond,” diye karşı çıktı Poledra. “Vazife omuzlarıma yüklendiği zaman ben bunu kabul etmiştim.”

“Anlaşmalar her zaman için yeniden tartışmaya açıktır Poledra,” dedi Eriond. “Ayrıca babam ve kardeşlerim karar verirken benim düşüncemi sormayı ihmal etmişlerdi, o yüzden ben de bu durumla, onlara danışmadan baş etmek zorundayım.”

“Babanın iradesine karşı çıkamazsın,” diye itiraz etti Poledra.

“Ama ben henüz babamın iradesini *bilmiyorum.* Tabii ki özür dilerim, eminim bana *çok* kızmayacaktır; ayrıca kimse ebediyen kızgın kalmaz -babam bile- ve her kararın bir geriye dönüşü olabilir. Eğer gerekirse, Prolgu’da, Gorim onu yumuşamaya ikna edince nasıl fikrini değiştirdiğini hatırlatırım.”

“Bu bana pek tanıdık geldi,” diye mırıldandı Barak Hettar’a. “Görünüşe göre yeni Angarak Tanrısı bizim Prens Kheldar ile biraz fazla beraber kalmış.”

“Bulaşıcı olabilir,” diye kabul etti Hettar.

Garion’un gönlüne ani bir umut doğmuştu.

“Taş’ı ödünç alabilir miyim Garion?” diye sordu Eriond kibarca.

“Tabii ki.” Garion, Taş’ı neredeyse kılıcının kabzasından koparırcasına çıkartarak genç Tanrıya uzattı.

Eriond parlak mücevheri eline alarak Belgarath ile eşine yaklaştı. Sonra Taş’ı nezaketle uzatarak her ikisinin de alınlarına dokundu. Mücevherin temasının ölüm demek olduğunu bilen Garion boğulur gibi olarak ileri doğru atılmaya çalıştı ama geç kalmıştı.

Birbirlerinin gözlerinin enginlerine dalıp gitmiş olan Belgarath ile Poledra mavi bir ışıkla parlamaya başlamışlardı. Sonra Eriond Taş’ı yeniden Riva Kralına verdi.

“Bu yüzden başın derde girerse?” diye sordu Garion.

“Sorun yok Garion,” diye temin etti onu Eriond. “Muhtemelen bundan sonraki birkaç yıl işim hep kuralları ihlal etmek olacak; o yüzden idmana başlasam fena olmaz.”

Su kıyısında bulunan akkor halindeki ışık sütunlarından derin bir org sesi duyuldu. Garion hemen bir araya toplanmış Tanrılara bakınca, ortada duran albatrosun bakılamayacak kadar parlaklaşmış olduğunu gördü.

Sonra albatros yok oluverdi; onun havada asılı durduğu yerde Tanrıların Babası duruyordu ve etrafında oğulları vardı. “Çok iyi yaptın Oğlum,” dedi UL.

“Aklında neler olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı Baba,” diye af diledi Eriond. “Bu kadar ağır olduğum için özür dilerim.”

“Böyle şeylere alışık değilsin Oğlum,” diye affetti onu UL. “Gerçi bu işi yaparken kardeşinin Taş’ını kullanman beklenmiyordu ama çok akıllıca oldu.” Ebedi Çehre’de hafif bir tebessüm belirdi. “Eğer rıza göstermeyecek olsaydım bile, onu kullanmış olman beni bağlardı.”

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm Baba.”

“Rica ederim Poledra,” dedi bunun üzerinde UL, “zalim görünen hareketim için beni affet. Bu yanıltma senin için değil, oğlum için hazırlanmıştı. Her zaman için çekingen bir yapısı vardı, iradesini kullanmakta hep gönülsüz olurdu ama bu dünyada onun iradesi hüküm sürecek ve iradesini en iyi şekilde ne zaman serbest bırakıp, ne zaman zapt altına alması gerektiğini öğrenmek zorunda.”

“Yani bu bir sınavdı o halde, öyle mi En Mübarek?” Belgarath’ın sesinde hafif bir serzeniş vardı.

“Bütün olanlar birer sınavdır Belgarath,” diye açıkladı UL sükûnetle. “Nikâhlı karın ve senin bu sınavdan çok iyi dereceyle geçmiş olduğunuzu bilmen belki seni mutlu eder. Oğlumun kararını vermesine, sizin almış olduğunuz karar neden olmuştur. Her şey olup bitti gibi göründüğü halde, şu anda bile hizmetinize devam ediyorsunuz. Ve Eriond artık bana ve kardeşlerine katıl. Artık senin ellerine bırakacağımız bu dünyaya gelmeni kutlamak için biraz uzaklaşalım.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GÜNEŞ, doğu ufkundan alçaklarda asılı duran altın bir kurs şeklinde yükselmişti. Gökyüzü kesif bir maviydi; batıdan esen sürekli meltem dalgaların tepelerinde beyaz bir iz bırakıyordu. Kayalığın merkezini oluşturacak şekilde, denizden fırlamış olan garip biçimli piramidin taşları üzerinde kalmış olan bir önceki günün sisinin belli belirsiz rutubetli kokusu hâlâ duyuluyordu.

Garion yorgunluktan sersem gibiydi. Bedeni dinlenmek için feryat ediyordu fakat aklı fikirden düşünceye, düşünceden tahayyüle, sonra tekrar başa sıçrayıp onu uyanık tutuyordu ama bunların hepsi uykunun sınırında, karışık bir halde geliyordu. Burada, Artık Olmayan Yer'de olanları düşünüp tartmak için daha sonra zamanı olacaktı. Bunun üzerine düşüncelerini yeniden toparladı. Eğer bir zamanlar var olmuş olan bir yer var *idiyse,* bu Korim'di. Korim, ebedi açıdan Tol Honeth'ten, Mal Zeth'ten, Val Alorn'dan çok daha gerçekti. Uyumakta olan oğlu ve karısına daha bir sıkı sarıldı. Çok hoş kokuyorlardı. Ce'Nedra'nın saçlarının o her zamanki bildik çiçek kokusu vardı; Geran da her minik oğlan çocuğu gibi kokuyordu: Artık yıkanma zamanı gelip çatmış minik bir yaratık. Garion kendi yıkanma zamanının gelip çatmış değil, geçmiş bile olduğunu düşündü. Bir önceki gün çok güç geçmişti.

Arkadaşları küçük tuhaf gruplar halinde amfiteatrın orasında burasında toplanmaya başladılar. Barak, Hettar ve Mandorallen, Zakath ile konuşuyorlardı. Kadife yüzünde soyut bir dikkatle oturmuş Cyradis'in saçlarını tarıyordu. Hanımların hepsi Keli

Kâhinesi'ne bir el atmak için son derece kararlı görünüyorlardı. Sadi ile Beldin ejderhanın leşinin yakınlarında taşların üzerine serilmiş bira içiyorlardı. Sadi'nin yüzündeki ifade kibarcaydı ama yine de bu mayalanmış acımtırak içkiyi lezzeti için değil sadece kibarlığından içtiğini belli ediyordu. Unrak, hemen peşinde Thulların sarkık suratlı genç kralı Nathel ile birlikte etrafı keşfediyordu. Arşidük Otrath, yüzünde endişe yüklü bir korkuyla kapısı artık mühürlenmiş olan mağaranın yakınında tek başına duruyordu. Kal Zakath henüz bazı meseleleri akrabasıyla konuşma fırsatı bulamamıştı ve Otrath'ın da bu sohbeti dört gözle beklemediği kesindi. Eriond, Pol Teyze, Durnik, Belgarath ve Poledra'yla sessizce konuşuyordu. Genç Tanrının etrafında soluk maviden garip bir hâle vardı. İpek görünürlerde yoktu.

Derken ufak tefek adam piramidin köşesinden kıvrılıp geldi. Arkasında, tepenin diğer tarafından, kara bir duman sütunu gökyüzüne yükseliyordu. Merdivenlerden amfiteatrın zeminine indikten sonra Garion'un oturduğu yere gitti.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Garion.

"Kaptan Kresca'ya bir işaret yolladım," diye cevapladı İpek. "O Perivor'a dönüş yolunu biliyor, üstelik daha önce Barak'ı kapalı sularda gördüm. *Denizkuşu* açık deniz için yapılmış, öyle kapalı denizler için değil."

"Eğer bunu ona söylersen gücüne gider, biliyorsun."

"Ona söylemeye niyetim yoktu zaten." Sansar suratlı ufak tefek adam, Garion ve ailesinin yanına, taşların üzerine uzandı.

"Liselle seninle o minik konuşmayı daha yapmadı mı?" diye sordu Garion.

"Galiba hakkını saklı tutuyor. Bunu kullanabileceği, kimsenin müdahale edemeyeceği bir sürü zamana saklıyor. Evlilik zaten böyle bir şey değil mi? Yani, her zaman, sürekli bir endişeyle bu tür konuşmaları beklemek?"

"Olmuyor değil. Ama sen daha evli değilsin."

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar yakınım ama."

"Pişman mısın?"

"Hayır, sayılmaz. Liselle'le ben birbirimize yakışıyoruz. Çok ortak yanımız var. Sadece başıma bir sürü iş açmaz umarım." İpek nahoş bir ifadeyle amfiteatra bakındı. "O şekilde parlaması *şart* mı?" diye sordu, Eriond'u işaret ederek.

"Bunun farkında olduğunu bile zannetmiyorum. Bu işte yeni.

Zamanla daha iyi olacaktır.”

“Farkında mısın, durmuş bir Tanrı’yı eleştiriyoruz?”

“Her şeyden önce dostumuzdu İpek. İnsan dostunu gücendirmeden eleştirebilir.”

“Vay, bu sabah biraz fazla filozof mu olduk ne? Gerçi Taş’la, Belgarath ve Poledra’ya dokunduğunda kalbim neredeyse duracaktı.”

“Benim ki de,” diye itiraf etti Garion, “ama ne yaptığını biliyormuş.” İçini çekti.

“Sorun nedir?”

“Artık her şey bitti. Galiba bunu özleyeceğim, en azından uykuya dalar dalmaz.”

“Son birkaç gündür oldukça hareketliydi öyle değil mi? Bana kalırsa, kafa kafaya verirsek, yapacak heyecanlı bir şeyler bulabiliriz.”

“Ben ne yapacağımı biliyorum,” dedi Garion.

“Ya? Neymiş o?”

“Baba olmaktan başımı kaldıramayacağım.”

“Oğlun sonsuza kadar küçük olmayacak Garion.”

“Tek çocuğum Geran olmayacak. Kafamdaki şu dostum beni çok sayıda kızım olacağı konusunda uyardı.”

“Güzel. Bu senin biraz durulmanı sağlar. Karışmak gibi olmasın Garion ama bazen biraz kaçak olabiliyorsun. Bir yıl ya geçiyor ya geçmiyor, sen elinde şu yanan kılıcınla dünyanın bir taraflarına doğru koşturmaya başlıyorsun.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Ben mi?” İpek rahatça arkasına dayandı. *“O kadar* fazla kızın olmayacak değil mi? Yani söylemek istediğim kadınların çocuk doğurabildikleri dönem o kadar uzun olmaz.”

“İpek,” dedi Garion imalı imalı, “Xbell’i hatırlıyor musun, Güney Tolnedra’daki Orman Nehri yakınlarında rastladığımız o orman perisini?”

“Hani erkeklerden -bütün erkeklerden- hoşlanan periyi mi?”

“Evet onu. Sence o hâlâ çocuk doğurabilecek yaşta mıydı?”

“Tabii ki.”

“Xbell üç yüz yaşından büyük. Ce’Nedra da bir orman perisi, biliyorsun değil mi?”

“Şey, belki de *sen* çok yaşlanırsın…” İpek susarak Belgarath’a

baktı. “Hey tanrım,” dedi. “Biraz başın dertte gibi.”

Denizkuşu’na bindiklerinde neredeyse öğlen olmuştu. Barak, biraz gönülsüzce de olsa, Perivor’a kadar Kaptan Kresca’yı izlemeyi kabul etmişti. Gerçi iki adam karşılaşıp birbirlerinin gemilerini inceledikten sonra, işler daha bir yoluna girmişti. Kresca *Denizkuşu*’nu yerlere göklere sığdıramamıştı; bu da her zaman Barak ile iyi geçinmenin yollarından biriydi.

Demir alırlarken Garion sancak tarafının korkuluklarına yaslanarak, kuzey tarafındaki amfiteatrından yağlı bir duman sütunu yükselen, denizden fırlamış gibi görünen tuhaf piramidi seyrediyordu.

“Orada olabilmek için neler vermezdim,” dedi Hettar sessizce, Garion’un yanına gelip dirseklerini korkuluklara yaslayarak. “Nasıldı?”

“Gürültülü,” dedi Garion.

“Belgarath o ejderhayı yakmak için neden o kadar ısrar etti?”

“Onun için üzüldü.”

“Belgarath bazen komik oluyor.”

“Gerçekten de öyle, dostum. Adara’yla çocuklar nasıllar?”

“İyiler. Yine yüklü, biliyor musun?”

“Yine mi? Hettar siz de en az Relg ve Taiba kadar kötüsünüz.”

“O kadar sayılmaz,” dedi Hettar alçakgönüllülükle. “Onlar hâlâ bizden birkaç kelle ileride.” Atmaca çizgilerine sahip yüzünün hatları güneşe karşı belirginleşen Hettar kaşlarını çattı. “Gerçi, sanki birileri hile yapıyor. Taiba, ikişer üçer doğurup duruyor. Bu da Adara’nın yetişmesini zorlaştırıyor.”

“Benden çıktığı belli olmasın ama galiba orada Mara’nın bazı katkıları var. Maragor’un yeniden kalabalıklaşması biraz zaman alacak gibi.” Geminin burnunda, gölgesi Nathel ile birlikte duran Unrak’a baktı. “Bu neyin nesi?” diye sordu.

“Ben de pek bilmiyorum,” dedi Hettar. “Nathel, biraz acınacak durumda bir çocuk sayılır; galiba Unrak da ona acıyor. Galiba Nathel hayatında pek iyilik görmemiş, o yüzden kendisine acınmasından bile hoşlanıyor. Onu aldığımızdan beri Unrak’ın peşinde yavru bir köpek gibi dolanıp duruyor.” Uzun boylu Algar, Garion’a baktı. “Yorgunsun,” dedi. “Biraz uyu.”

“Bitkin düştüm,” diye itiraf etti Garion, “ama günümü gecemi şaşırmak istemiyorum. Haydi gidip Barak’la konuşalım. Sahile çıktığında biraz öfkeli gibiydi.”

“Barak’ı bilirsin. Bir dövüşü kaçırmış olmak onu her zaman mutsuz eder. Ona biraz hikâye anlat. Güzel hikâyeleri, en az güzel dövüşler kadar sever.”

Yeniden eski dostlarının arasında olmak çok hoştu. Rheon’da onları geride bıraktığından beri içinde sanki bir boşluk vardı. Onların kendilerine abartılı güvenlerinin eksikliğinin bunda büyük bir payı vardı tabii ki ama ondan da fazlası belki de aradığı o bir yola baş koymuşluk, görünürdeki ağız dalaşlarının altında yatan o güzel huylu dostluk hissiydi. Köfte gibi elleri dümene yapışmış duran Barak’ın yanına, geminin kıçına doğru giderlerden Garion, Zakath ile Cyradis’in filikanın muhafazalı tarafında durduklarını gördü. Hettar’a durmasını işaret ederek parmağını dudağına götürdü.

“Kulak misafiri olmak hoş bir şey değildir Garion,” diye fısıldadı uzun boylu Algar.

“Bu tam olarak kulak misafirliği sayılmaz,” dedi Garion da. “Bazı tedbirler almak zorunda olmadığımdan emin olmak istiyorum.”

“Tedbir mi?”

“Sonra anlatırım.”

“Peki şimdi ne yapacaksın Kutsal Kâhine?” diye soruyordu Zakath ince kıza, kalbi duracak gibi bir heyecanla.

“Artık dünya önümde uzanıyor Kal Zakath,” diye cevap verdi kız, biraz hüzünle. “Vazifemin yükü omuzlarımdan alındı; artık bana ‘kâhine’ demene gerek yok çünkü o yük de üzerimden kalktı. Gözlerim artık günün sıradan, basit ışığına alıştı ve artık sıradan, basit bir kadın olacağım.”

“Basit sayılamazsın Cyradis, sıradanlıktan da çok uzaksın.”

“Ne kadar naziksin Kal Zakath.”

“Şu ‘Kal’ kısmından vazgeçsek olmaz mı Cyradis? Gösterişten başka bir şey değil. Kral ve Tanrı anlamına geliyor. Artık *gerçek* Tanrıları gördükten sonra böyle bir şeyi kullanmaya cüret etmenin bile ne kadar haddini bilmezlik olduğunu görüyorum. Ama biz meselemize dönelim. Gözlerin yılladır bağlıydı, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Yani son zamanlarda bir aynaya bakmak imkânı bulamadın, öyle mi?”

“Ne böyle bir fırsatım, ne de isteğim oldu.”

Zakath son derece zeki bir adamdı ve bir şeyi abartmanın

zamanını da gayet iyi tayin ediyordu. “O halde gözlerime bak Cyradis,” dedi. “Gözlerime bak da ne kadar zarif olduğunu müşahede et.”

Cyradis kızardı. “İltifatın gerçekten nefesimi kesiyor Zakath.”

“Bu iltifat sayılmaz Cyradis,” dedi Zakath tarafsız bir ses tonuyla, yeniden her zamanki konuşma tarzına dönerek. “Bugüne kadar karşılaştığım en güzel kadınsın ve senin Kelle -ya da herhangi bir yere- geri döneceğin düşüncesi kalbimde engin bir boşluk bırakıyor. Rehberini ve dostunu kaybettin. İzin ver, her ikisinin de yerini alayım. Benimle birlikte Mal Zeth’e gel. Konuşup tartışacak çok şeyimiz var ve bunlar ömrümüzün kalan tüm zamanım alabilir.”

Cyradis solgun yüzünü hafifçe çevirdi, yüzündeki belli belirsiz zafer tebessümü, açık etmekten çekindiğinden çok daha fazlasını gördüğünü gözler önüne seriyordu. Yeniden Mallorya İmparatoruna baktı, gözleri masum bir ifadeyle açılmıştı. “Gerçekten de benim ehemmiyetsiz dostluğum seni memnun eder mi?” diye sordu.

“Senin dostluğun tüm günlerimi doldurur Cyradis,” dedi Zakath.

“O halde büyük bir memnuniyetle seninle Mal Zeth’e gelirim,” dedi kız, “zira artık en hakiki arkadaşım ve en sevdiğim dostum sensin.”

Garion başıyla işaret edince Hettar ile birlikte yollarına devam ettiler.

“Ne yaptık öyle?” diye sordu Hettar. “Biraz önceki oldukça özel bir sohbet sayılırdı.”

“Öyleydi,” dedi Garion. “Ben sadece gerçekleşmiş olduğundan emin olmak istedim, o kadar. Bunun olacağı bana söylenmişti ama ara sıra insan elinde somut bir şeyler istiyor.”

Hettar kafası karışmış gibi baktı.

“Zakath dünyadaki en yalnız adamdı,” diye açıkladı Garion ona. “Onu bu kadar boş ve ruhsuz yapan da oydu - ve tabii ki o kadar tehlikeli. Artık bu değişti. Artık yalnız olmayacak ve bu da yapması gereken işte ona fayda sağlayacak.”

“Garion aşırı kuşkucu olmaya başladın sen. Ben, bir adamı parmağında oldukça büyük bir hünerle oynatan genç bir kadın gördüm sadece.”

“Gerçekten de öyle görünüyordu değil mi?”

Ertesi sabah Ce’Nedra erkenden yatağından fırladığı gibi koşarak güverteye çıktı. Telaşlanan Garion da onun peşinden gitti. “Özür dilerim,” dedi Ce’Nedra, geminin korkuluklarından denize doğru

sarkmış olan Polgara'ya. Sonra yaşsız kadının yanındaki yerini aldı; ikisi birlikte geminin yanından denize doğru kusmaya başladılar.

"Sen de mi?" dedi Ce'Nedra yorgun bir tebessümle.

Dudaklarını mendiliyle silen Polgara başıyla onayladı.

Sonra birbirlerine sarılarak gülmeye başladılar.

"İyi mi bunlar?" diye sordu Garion, yanından hiç ayrılmayan küçük kurt yavrusuyla güverteye henüz gelmiş olan Poledra'ya. "Şimdiye kadar ikisini de *hiç* deniz tutmamıştı."

"Onları deniz tutmadı Garion," dedi Poledra gizemli bir tebessümle.

"Ama o zaman neden…"

"Onlar gayet iyi Garion. Hatta iyiden de öte. Sen kamarana dön. Ben onlarla ilgilenirim."

Garion daha yeni uyanmıştı ve kafası henüz dumanlıydı. Ancak merdivenlerin yarısına varınca uyanmaya başlamıştı. Gözleri faltaşı gibi açılarak durdu. "*Ce'Nedra?"* diye nida etti. "Ve *Pol Teyze* mi?" Sonra o da gülmeye başladı.

Vo Mandor'un yenilmez Baronu Mandorallen'in, Kral Oldorin'in sarayına gelişi huşu dolu bir sessizlik yaratmıştı. Perivor'un uzaktaki konumu nedeniyle Mandorallen'in yükselen ünü adaya ulaşmamıştı ama onun varlığı -soyluluk ve mükemmeliyetinin insanı ezen o hissi- karşısında kralın sarayındakilerin dilleri tutulmuştu. Mandorallen, her halinden belli olduğu gibi tam bir Mimbreydi.

Bir kez daha zırhlarına bürünen Garion ile Zakath, aralarındaki müthiş şövalye ile birlikte tahta doğru yaklaştılar. "Asaletmeapları," dedi Garion eğilerek, "maceramızın mesut bir galibiyetle nihayete erdiğini beyan etmekten memnuniyet duyarım. Sahillerinize dadanmış olan mahluk artık yoktur; cihanı taciz eden kötülük ise ebediyen bastırılmıştır. Zaman zaman büyük bir cömertlikle lütufta bulunan kader bizi -birazdan çoğunu size takdim edeceğim- kadim ve çok aziz dostlarımla da yeniden buluşturdu. Sizin ve sarayınızın mensupları için yüce bir ehemmiyete haiz olduğu hakikatinin son derece farkında olmam beni, daima Haşmetmeapları Kral Korodullin'in sağ kolu olan ve şüphesiz ki sizi bir akrabasını karşılar gibi sevgiyle selamlayacak, ırak Arendiya memleketinden gelen azametli şövalyeyi takdim etmeme sebebiyet vermiştir. Haşmetmeapları, size dünyanın en büyük şövalyesi Vo Mandor Baronu Mandorallen'i takdim etmekten şeref duyarım."

“Gittikçe ustalaşıyorsun bu işte,” dedi Zakath sessizce.

“Egzersiz,” dedi Garion küçümsercesine.

“Kral Hazretleri,” dedi Mandorallen çınlayan sesiyle, tahta doğru eğilirken, “sizi ve sarayınız mensuplarını memnuniyetle selamlayıp, sizlere soydaşım deme cüretini göstermek isterim. Haddimi aşarak size, Arendiya’nın ziyadesiyle sevilip sayılan hükümdarı Haşmetmeapları Kral Korodullin ile Kraliçe Mayaserana’ın en sıcak selamlarını iletmek isterim çünkü şüphesiz ki Vo Mimbre’ye geri döner dönmez, mazide kaybolmuş olanların bulunmuş oldukları müjdesini verdiğimde Haşmetmeaplarının gözleri şükran gözyaşlarına gark olacak ve sizleri uzaktan bağırlarına basacaklardır; eğer icap ederse sizin biraderiniz olarak ve Çaldan’ın bana bahşedeceği güç ile derhal, selam ve sevgi ama aynı zamanda kısa bir müddet sonra mübarek Arendiya’nın kutsal kanının ayrılmış dallarının yeniden kavuşmasının -ve müsaadenizle biraz da tahayyül gücümü de katarak yeniden birleşmesinin- kehanetleriyle yüklü namelerle birlikte muhteşem şehrinize geri döneceğim.”

“Bütün bunları tek bir cümlede mi söyledi?” diye mırıldandı Zakath Garion’a biraz dehşetle.

“İki cümleydi galiba,” diye mırıldandı Garion da ona. “Mandorallen burada kendi sahasında sayılır. Bu birkaç gün böyle sürer herhalde.”

O kadar değilse de yaklaşmıştı. Kral Oldorin’in saray mensupları Mandorallen’in aniden ortaya çıkmasıyla gafil avlandıklarından, Perivorlu soyluların nutukları ilk başlarda biraz basite kaçıyordu ve şövalyenin belagatı karşısında dilleri tutulmuştu. Gerçi tutuşmuş bir kompozisyon çalışmasıyla geçen uykusuz bir gecenin ardından bunun da çaresi bulunmuştu. Ertesi gün süslü nutuklar, uzun süren bir balo ve çeşitli eğlencelerin günüydü. Belgarath, âdeti üzere kayalıkta yaşanmış olanların biraz süslü bir hikâyesini anlatmıştı. Yaşlı adam büyük bir sağduyuyla bazı akıl almaz olayların naklinden sakınmıştı. Bir macera hikâyesinin tam ortasında ilahların ortaya çıkması, bazen en inançlı dinleyiciler arasında bile kuşkulara neden olabilirdi.

Garion, ziyafet sofrasında masanın karşısındaki Eriond ile konuşmak için ileri doğru abandı. “En azından senin kimliğini sakladı,” dedi sessizce.

“Evet,” diye kabul etti Eriond. “Bu yüzden ona teşekkür etmenin bir yolunu düşünmem icap edecek.”

“Muhtemelen Poledra’yı ona geri vermiş olman, şu anda onun için kâfi bir teşekkürdür. Ama biliyorsun, zamanla ortaya çıkacak - yani senin kimliğin.”

“Ama sanırım biraz hazırlığa ihtiyaç olacaktır. Sanırım Ce’Nedra ile uzun bir sohbet yapmamız icap edecek.”

“Ce’Nedra ile mi?”

“Thull Mardu’ya götürdüğü orduyu nasıl harekete geçirdiği hakkında bazı detayları öğrenmek istiyorum. Bana, işe önce küçük ölçekli başlayıp sonra büyüttü gibi geliyor. Belki de bu iş için, en doğru yol budur.”

“Sendaryalı geçmişin su yüzüne çıkmaya başladı Eriond.” Garion güldü. “Durnik’in izi her ikimizde de görülüyor, değil mi?” Sonra biraz rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi. “Yine başladın,” diye uyardı.

“Neye başladım?”

“Parlamaya.”

“Belli oluyor mu?”

Garion başıyla onayladı. “Korkarım.”

“Bu konuda biraz çalışmam icap edecek.”

Balolar ve eğlentiler birkaç gün boyunca gece geç vakitlere kadar sürdü ama soylular erken kalkmaya alışık olmadıkları için bu da Garion ile arkadaşlarına Rheon’da birbirlerinden ayrıldıklarından beri başlarından geçenleri konuşma fırsatı veriyordu. Ülkelerinde kalanların anlattıkları hikâyeler hep ailevi konularla ilgiliydi: Çocuklar, evlilikler, devlet işleri. Garion, Brand’in oğlu Kail’in Riva Krallığını muhtemelen en az kendisi kadar iyi yönettiğini duyduğuna sevinmişti. Dahası, Murgolar güneydoğu Cthol Murgos’daki Malloryalı varlığıyla meşgul olduklarından batı krallıklarını büyük ölçüde bir barış kaplamış ve buradaki ticaret gelişmişti. Bu bilgi üzerine İpek’in burnu seğirmeye başladı.

“Her şey çok güzel, çok alâ,” diye gürledi Barak. “Ama bizim oralarda neler olduğunu atlayarak, meraktan ölmek üzere olduğum şu asıl hikâyeye gelebilir miyiz?”

Ve başladılar. Hiçbir şeyin olduğundan daha parlak gösterilmesine izin verilmedi. Bütün detayların tadı çıkartıldı.

“Gerçekten bunu yaptın mı?” diye sordu Lelldorin Garion’a bir noktada, İpek Arendiya ovası üzerindeki tepelerde ejderha kılığına girmiş Zandramas ile ilk karşılaşmalarını dehşet verici bir biçimde

anlattıktan sonra.

“Şey,” diye cevap verdi Garion alçakgönüllülükle, *“bütün* kuyruğunu değil ama bir buçuk metre kadarını. Gerçi bu epeyce dikkatini dağıttı sayılır.”

“Bizim kahraman eve dönünce ejderha taciz işinde şansını denemeye çalışacak.” İpek güldü.

“Ama artık ejderha kalmadı Kheldar,” diye dikkat çekti Kadife.

“Olsun, çok önemli değil Liselle.” Sırıttı. “Belki Eriond onun için bir-iki tane yaratıverir.”

“Boşversene,” dedi Garion.

Sonra hikâyenin belli bir noktasında hepsi Zith’i görmek isteyince Sadi oldukça mağrur bir edayla minik yeşil yılanı ve kıpır kıpır yavruları gösterdi.

“Bana hiç de tehlikeliymiş gibi gelmedi,” diye homurdandı Barak.

“Git de bunu Harakan’a söyle.” İpek sırıttı. “Liselle bu minik tatlı şeyi, Ashaba’da onun suratına fırlattıydı. Zith adamı bir-iki kere dişleyerek kaskatı kesti.”

“Öldü mü?” diye sordu iriyarı adam.

“Hayatımda daha ölü birini görmedim.”

“Atlıyorsun ama,” diye azarladı Hettar.

“Bütün olanları size tek bir sabahta anlatmamız mümkün değil Hettar,” dedi Durnik.

“Ziyanı yok Durnik,” dedi Barak. “Eve daha çok uzun bir yolumuz var. Denizde bir sürü zamanımız olacak.”

O akşamüstü, yoğun istek üzerine Beldin, kayalığa gitmeden önce yaptığı gösteriyi tekrarlamak zorunda kalmıştı. Sonra, Garion dostlarının yeteneklerini sergilemesi için turnuva alanına gitmeyi önerdi. Lelldorin kral ile saray mensuplarına okçuluğun bazı inceliklerini göstererek, gösterisini uzaktaki bir ağaçtan yeni bir usulle erik toplayarak neticelendirdi. Barak bir demir çubuğu kıvırarak düğüm attı, Hettar at biniciliğine ait insanın başını döndüren bir gösteri yaparak neredeyse herkesi afallattı. Gösterilerin son bölümü pek o kadar iyi olmadı gerçi. Relg, taştan sağlam bir duvarın içinden geçince birçok hanım bayıldı ve kalabalığın genç üyelerinin bir çoğu çığlık çığlığa kaçıştı.

“Buna henüz hazır değil gibiler,” dedi İpek. Zaten Relg duvara doğru yaklaşınca İpek kararlılıkla sırtını dönmüştü. *“Ben* hazır olmadığımı biliyorum,” diye ekledi.

Birkaç gün sonra bir öğle vakti, limana farklı yönlerden iki gemi girdi. Gemilerden biri tanıdık Çerek savaş gemilerindendi; diğerinden ise General Atesca ile Daire Şefi Brador indi. Greldik Kral Anheg ile İmparator Varana'yı iskele tahtasına yönlendirdi.

"Barak!" diye gürledi Anheg, iskele tahtasından ilerlerken. "Seni Val Alorn'a zincirlere vurulmuş olarak götürmemem için bana tek bir sebep söyleyebilir misin?"

"Çok çabuk sinirleniyor, öyle değil mi?" diye gözlemlerini belirtti Hettar, kızıl sakallı adama.

"Ben onu sarhoş ettikten sonra sakinleşir." Barak omzunu silkti.

"Çok özür dilerim Garion," dedi Anheg gümbürtülü bir sesle. "Varana'yla onu yakalamaya çalıştık ama onun şu koca dubası tahmin ettiğimizden de hızlı hareket ediyor."

"Duba mı?" diye karşı çıktı Barak hafifçe.

"Önemli değil Anheg," diye cevap verdi Garion. "Her şey olup bitmeden yetişemediler zaten."

"Yani oğlunu geri alabildin mi?"

"Evet."

"Ee, göster o zaman oğlum. Hepimiz onu senin adına bulmak için az zahmet çekmedik."

Ce'Nedra kucağında Geran'la gelince Anheg her ikisini de koca kolları arasına aldı. "Haşmetmeapları," diye selamladı Riva Kraliçesini, "ve Asaletmeapları." Gülerek küçük oğlanı gıdıkladı. Geran kıkırdadı.

Ce'Nedra bir reverans yapmaya çalıştı.

"Sakın yapma Ce'Nedra," dedi Anheg ona. "Bebeği düşüreceksin."

Ce'Nedra bir kahkaha attıktan sonra İmparator Varana'ya gülümsedi. "Amca," dedi.

"Ce'Nedra," diye cevap verdi gümüş saçlı imparator. "İyi görünüyorsun." Gözlerini kısarak minik kraliçeye baktı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa kilo almaya mı başladın?"

"Geçici olarak amca," diye cevap verdi Riva Kraliçesi. "Sonra izah ederim."

Brador ile Atesca Zakath'a doğru ilerledi. "İmparator Hazretleri," dedi Atesca imparatoruna yapmacık bir hayretle. "Her şey bir yana - sizinle burada karşılaşmak."

"General Atesca," dedi Zakath adamına, "bu tarz kaçamaklara gerek kalmayacak kadar iyi tanımıyor muyuz birbirimizi?"

“Sizin için çok endişelendik Haşmetmeapları,” dedi Brador. “Zaten bu civarda olduğumuz için…” Kel adam ellerini iki yana açtı.

“İyi de bu civarda ne işiniz vardı? Ben sizi Magan kıyılarında bırakmamış mıydım?”

“Yeni bir gelişme oldu Haşmetmeapları,” diye söze karıştı Atesca. “Urvon’un ordusu dağıldı ve Darshivalıların dikkati dağılır gibi oldu. Biz de Brador ile bu fırsatı değerlendirerek Peldane ile Darshiva’yı yeniden imparatorluğa kattık ve Darshiva ordusunun kalıntılarını da bütün doğu Dalasya boyunca kovaladık.”

“Çok güzel beyler,” diye takdir etti Zakath. “Çok çok güzel. Daha sık tatile çıkmalıyım.”

“Tatil anlayışınız *bu* muydu?” diye mırıldandı Sadi.

“Tabii ki,” diye cevap verdi İpek. “Ejderhalarla savaşmak insanı son derece dinçleştiriyor.”

Zakath ile Varana birbirlerini gözleriyle tartıyordu.

“İmparator Hazretleri,” dedi Garion kibarca, “sizleri tanıştırsam iyi olacak sanırım. İmparator Varana, size İmparator Hazretleri Malloryalı Kal Zakath’ı takdim ederim. İmparator Zakath, size Tolnedra İmparatorluğundan İmparator Hazretleri XXIV. Ran Borune’yi takdim ederim.”

“Varana yeterli Garion,” dedi Tolnedralı. “Sizin hakkınızda hepimiz çok şey duymuştuk Kal Zakath,” dedi elini uzatarak.

“Eminim hiç biri iyi değildir Varana.” Zakath imparatorun elini samimiyetle sıkarken gülümsedi.

“Dedikodular pek nadiren doğru çıkar Zakath.”

“Sizinle tartışacak çok konumuz var İmparator Hazretleri,” dedi Zakath.

“Gerçekten de öyle İmparator Hazretleri.”

Perivor Kralı Oldorin’in sinirleri iflas etmek üzere gibi görünüyordu. Onun ada krallığı sanki aniden bir saltanat seliyle silinip süpürülmüştü. Garion tanıştırma faslını mümkün olduğu kadar nazikçe yapmış, elinden geldiğince ıstırapsız olduğunu ummuştu. Kral Oldorin selam kabilinden birkaç kelime mırıldanırken, neredeyse sizli bizli konuşmayı bile unutacaktı. Garion onu bir köşeye çekti. “Bu çok önemli bir vesile Haşmetmepları,” dedi. “Malloryalı Zakath’ın, Tolnedralı Varana’nın, Çerek Anheg’in aynı yerde olmaları, cihanın asırlardır özlediği evrensel bir sulha doğru atılacak muazzam adımlar için büyük bir

ihtimal yaratmakta.”

“Sizin varlığınız bu vesileyi daha da hafifletiyor sayılmaz Rivalı Belgarion.”

Garion kabul edercesine eğilerek selamladı. “Sarayınızın nezaket ve misafirperverliği bilinen dünyada dillere destan da olsa Haşmetmeapları,” dedi, “böyle asil bir vesileye sahip çıkmamak aptallık olur. O yüzden, bir süre dostlarımla birlikte, bu tesadüfi birleşmenin ne kadar mümkün olduğunu anlamak amacıyla görüşme yapmak için bir odaya çekilebilmeyi sizden rica ediyorum; gerçi her ne kadar tesadüfi dediysem de, bunun tesadüfle pek ilgisi olduğunu sanmıyorum ya. Belli ki Tanrılar bizzat bu konuyla ilgileniyorlar.”

“Buna hiç şüphem yok Haşmetmeapları,” diye kabul etti Oldorin. “Sarayımın en üst katında toplantı odaları vardır Kral Belgarion. Bunlar sizin ve asil dostlarınızın emrine amadedir. Bu toplantıdan çok ehemmiyetli şeyler çıkacağından hiç şüphem yok; üstelik bunun benim sarayımın çatısı altında vuku bulmuş olmasından duyacağım şeref beni şimdiden sarıyor.”

Sarayın üst katındaki salonlarda yapılan toplantı, doğaçlama bir toplantı olmuştu. Toplantıya, oy birliğiyle Belgarath başkanlık yaptı. Garion Kraliçe Porenn’in, Durnik de Kral Fulrach’ın çıkarlarını korumayı kabul ettiler. Relg Ulgo ve Maragor adına konuştu. Mandorallen Arendiya’yı temsil etti, Hettar da babası adına konuştu. İpek kardeşi Urgit’in yerini aldı. Sadi Salmissra ve Nathel de -nadiren de olsa- Thullar adına konuştu. Kimse özellikle Gar og Nadraklı Drosta lek Thun’un rolünü üstlenmek istemedi.

Daha ilk başta, Varana’nın aşikâr hayal kırıklığına rağmen, ticaret konusunun meselenin dışında tutulmasına karar verilince, hemen işlerine koyuldular.

Günün ortasından, ertesi günün sonuna kadar Garion sandalyesinde arkasına yaslanarak İpek ile Zakath’ın Mallorya ile Cthol Murgos arasındaki barış anlaşması üzerinde sürekli olarak pazarlık etmelerini dinledi. Daha birkaç gün önce arkadaşlarıyla birlikte kâinatın tarihinin en önemli olayına tanık ve dahil olmuştu; şimdi ise bir masa etrafında toplanmış uluslararası siyasetin sıradan meselelerine dalmışlardı. Nedense bu ona çok ani bir değişim gibi geliyordu ama yine de Garion dünyadaki insanların çoğunun Korim’de olanlarla değil, bu masa etrafında konuşulanlarla -en azından bir süre için- daha çok ilgileneceğini biliyordu.

Sonunda Dal Perivor Mutabakatına varıldı. Maddelerin çoğunun deneme kabilinden olduğuna şüphe yoktu ve büyük genellemeler yapılmıştı. Ve tabii ki orada hazır bulunmayan hükümdarlar tarafından da imzalanma zorunluluğuna sahipti. Maddeler oldukça yüzeyseldi ve politik fikirlerin kaba alışverişinden ziyade, iyi niyete dayanıyordu. Garion, bunların yine de insanlığın son büyük umudu olduğunu hissetmişti. Beldin'in tutmuş olduğu notları temize çekmeleri için kâtipler çağrıldı ve belgelerin, ev sahipliği yapan hükümdar olduğu için Perivor Kralı Oldorin'in mührüyle çoğaltılmasına karar verildi.

İmza töreni muazzam olmuştu. Muazzam törenler hazırlamakta Mimbrelerin üzerine yoktur.

Sonra, ertesi gün, sıra vedalaşmaya geldi. Zakath, Cyradis, Eriond, Atesca ve Brador Mal Zeth'e doğru ayrılırken geri kalanlar yuvalarına yapacakları uzun yolculuk için *Denizkuşu*'na bindiler. Garion Zakath ile uzun uzun konuştu. Her ikisi de haberleşmek ve devlet işleri müsaade ettiği zaman da birbirlerini ziyaret etmek için söz verdiler. Her ikisi de haberleşmenin kolay olduğunu biliyordu. Ama ziyaretler çok daha büyük sorunlar içeriyordu.

Sonra Garion, Eriond'dan müsaade isteyip ayrılmakta olan ailesinin yanına gitti. Daha sonra da Angarakların çiçeği burnunda genç Tanrısını rıhtımdan Atesca'nın gemisine kadar geçirdi. "Birlikte epeyce yol aldık Eriond," dedi.

"Evet," diye kabul etti Eriond.

"Önünde çok iş var, biliyorsun değil mi?"

"Büyük ihtimalle tahmin bile edemediğin kadar çok Garion."

"Hazır mısın?"

"Evet Garion, hazırım."

"Güzel. Eğer bana ihtiyacın olursa hemen çağır. Neredeysen, elimden geldiğince büyük bir hızla yetişirim."

"Bunu unutmam."

"Ayrıca çok meşgul olup, At'ı şişmanlatayım deme."

Eriond gülümsedi. "Bu konuda hiçbir tehlike yok," dedi. "At ile gitmemiz gereken daha çok uzun bir yol var."

"Hoşça kal Eriond."

"Sen de Garion."

Birbirlerinin ellerini sıkı sıkı tuttular; sonra Eriond iskele tahtasından kendisini bekleyen gemiye çıktı.

İçini çeken Garion *Denizkuşu*'nun demirli olduğu yere ilerledi.

İskele tahtasından çıkarak, zincirlenmiş bir av köpeği sabrıyla beklemekte olan Greldik'in gemisinin yanından hafifçe dolanarak rıhtımdan ayrılan Atesca'nın gemisini seyreden arkadaşlarının yanına gitti.

Derken Barak'ın adamları da halatları çektiler ve küreklerine asılarak rıhtımdan ayrıldılar. Yelkenler açıldı ve *Denizkuşu* burnunu eve çevirdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HAVA AÇIK ve güneşli olmaya devam etmişti; sürekli bir esinti de *Denizkuşu*'nun yelkenlerini doldurarak, Greldik'in yamalı ve yıpranmış savaş gemisinin dümen suyundan kuzeybatıya doğru sürüklüyordu. Unrak'ın ısrarıyla iki gemi de yolundan saparak, Nathel'i kendi krallığında bırakmak için Mishrak ac Thull'a doğru bir yoluculuğa başlamıştı.

Uzun günler güneş ve tuzlu suyun keskin kokusuyla doluydu. Garion ile arkadaşları bu günlerin çoğunu güneşli ana kamarada geçiriyordu. Korim macerasının hikâyesi uzun ve karmaşıktı ama Garion ve diğerleriyle birlikte olmayanlar mümkün olan bütün detayları duymak istiyorlardı. Sık sık araya girmeleri ve soruları lafı uzatıyor, hikâye zaman içersinde bir ileri, bir geri sıçrayıp duruyordu ama aksak bir hıza rağmen ilerledi. Sıradan bir dinleyici için inanılmaz gelecek çok şey vardı hikâyede. Ama Barak ile diğerleri anlatılanları hemen kabul ettiler. Onlar Belgarath, Polgara ve Garion'la neredeyse hiçbir şeyin imkânsız olamayacağını bilecek kadar çok vakit geçirmişlerdi. Bu konudaki tek istisna olaylara inatla kuşkucu yaklaşan İmparator Varana idi; Garion bunun gerçek bir inançsızlıktan ziyade felsefi bazda olduğundan şüpheleniyordu.

Thulların Kralı, kendi krallığındaki bir liman kasabasına bırakılmadan önce Unrak Nathel'e uzun bazı tavsiyelerde bulundu. Bu tavsiyeler Nathel'in kendisini savunarak, annesinin hükmünden kurtulmasıyla ilgiliydi. Genç Thul ayrıldıktan sonra Unrak o kadar umutlu görünmüyordu.

Bundan sonra *Denizkuşu* yönünü güneye çevirerek, Cthol Murgos'un kuzeydoğusundaki kayalık Goska sahillerinden geçerken Greldik'in gemi suyunu takip etmeye devam etti. "Bu çok aşağılayıcı, biliyorsun değil mi?" dedi Barak Garion'a bir gün, Greldik'in gemisini işaret ederek. "Tıpkı yüzen bir gemi enkazına benziyor."

"Greldik gemisini biraz hoyrat kullanıyor," diye kabul etti Garion. "Onunla birkaç kez yolculuk etmiştim."

"Adamın denize hiç saygısı yok," diye homurdandı Barak, "ve çok içiyor."

Garion gözlerini kırpıştırdı. "Affedersin?"

"Tamam kabul ediyorum ben de arada sırada birkaç kupa bira içerim ama Greldik denizde de içiyor. Bu korkunç bir şey Garion. Hatta buna kâfirlik bile diyebiliriz."

"Denizi benden daha iyi tanıyorsun," diye itiraf etti Garion.

Greldik'in gemisi ile *Denizkuşu,* Verkat Adası ile Hagga ve Gorut'un güneşli kıyıları arasındaki dar boğazdan geçti. Güney enlemlerde yaz olduğu için hava güzelliğini korudu ve güzel yol aldılar. Urga yarımadasının ucuna dizilmiş tehlikeli kayalık adalar kümesini geçtikten sonra İpek güverteye çıktı. "Siz ikiniz bütün vaktinizi burada geçirmeye başladınız," diye dikkatlerini çekti Garion ile Barak'ın.

"Yakınlarda bir kara olunca güverteye çıkmak hoşuma gidiyor," dedi Garion. "Kenardan akıp geçen kıyıyı görünce insan bir yerlere vardığını hissediyor. Pol Teyze ne yapıyor?"

"Örgü örüyor." İpek omzunu silkti. "Ce'Nedra ile Liselle'e örgü örmeyi öğretiyor. Hep birlikte yığınla minik kıyafet üretiyorlar."

"Neden acaba?" dedi Garion son derece ciddi bir yüzle.

"Senden bir şey rica etmek istiyorum Barak," dedi İpek.

"Ne vardı?"

"Rak Urga'da durmak istiyorum. Urgit'e o mutabakatın bir nüshasını vermek istiyorum; ayrıca Zakath Dal Perivor'da kardeşimin bilmesi icap eden bazı tekliflerde bulundu."

"Limana girdiğimizde Hettar'ı direğe zincirlememe yardım eder misin?" diye sordu Barak ona.

İpek biraz kaşlarını çattıktan sonra aniden anladı. "Ha," dedi. "Onu unutmuşum. Hettar'ı Murgolarla dolu bir şehre götürmek pek akıllıca olmaz, değil mi?"

"Kötü bir fikir İpek. Hatta felaket olur demek daha doğru."

“Durun ben onunla bir konuşayım,” diye önerdi Garion. “Belki onu biraz yatıştırabilirim.”

“Şayet bunu başarabilirsen, bir dahaki sefere bir fırtınayla karşılaştığımızda seni güverteye çağırıp, konuşmanı rica edeceğim,” dedi Barak. “Mesele Murgolar olunca Hettar *neredeyse* bir fırtına kadar makul olur.”

Öte yandan uzun boylu Algar, “Murgo” lafını duyunca yüzü taş kesilip kılıcına davranmadı. Yolculuk sırasında ona Urgit’in gerçek geçmişini anlatmışlardı; Garion ona ısrarla Rak Urga’ya uğrama planlarını anlatınca atmaca yüzü merakla canlandı. “İçgüdülerimi denetim altına alırım Garion,” diye söz verdi. “Murgolara kral olmayı başaran Drasniyalıyla tanışmak isterim.”

Murgolar ve Alornlar arasındaki kalıtsal ve artık neredeyse içgüdüselleşmiş kin nedeniyle Belgarath Rak Urga’da dikkatli olmalarını önerdi. “Şu anda her şey sakin,” dedi. “Hiçbir şeyi karıştırmayalım. Barak, bir ateşkes bayrağı çek, sesimizi duyuracak menzile girince Urgit’in saray mabeyincisi Oskatat’ı çağırtırım.”

“Güvenilir biri mi?” diye sordu Barak kuşkuyla.

“Sanırım öyle. Gerçi hepimiz sıraya dizilip Drojim’e gidecek değiliz. Biz karaya çıktıktan sonra *Denizkuşu* ile Greldik’in gemisi yeniden limanın açığına çekilir. En kuduz Murgo kaptanı bile bir çift Çerek savaş gemisine açık sularda saldırmaz. Pol ile irtibatı kesmem, eğer gerekirse de ondan yardım isterim.”

Murgo albayın Drojim Sarayı’na Oskatat’a haber vermesi için birini yollaması amacıyla gemi ile kıyı arasında epeyce bir bağrışma yaşanmıştı. Albayın kararı, Barak’ın mancınıklarını kurdurma emri üzerine o yöne meyletmiş olabilirdi. Rak Urga pek öyle göz alıcı bir şehir değildi ama albayın şehrin yanıp kül olmasını istemediği de kesindi.

“Şimdiden döndünüz mü?” diye bağırdı Oskatat, sonunda rıhtıma vardığında, aradaki su üzerinden.

“Buralardan geçiyorduk da bir uğrayalım dedik,” dedi İpek neşeyle. “Eğer mümkünse Haşmetmeaplarıyla konuşmak istiyoruz. Eğer siz Murgolannızın iplerini sıkı tutarsanız, biz de bu Alornları denetim altında tutarız.”

Oskatat, birkaç korkunç tehdidin izlediği birkaç ani emir verdikten sonra Garion, Belgarath ve İpek *Denizkuşu*’nun filikasına bindi. Yanlarında, gemi komutasını Unrak’a devreden Barak, Hettar ve Mandorallen vardı.

“Nasıl geçti?” diye sordu Oskatat İpek’e, grup Kral Urgit’in kara giysili saray muhafızlarından bir birlik refakatinde rıhtımdan Drojim’e doğru ilerlerken.

“Olaylar oldukça iyi gelişti,” diye sırıttı İpek.

“Haşmetmeapları bunu duymaktan memnuniyet duyacaktır.”

Gösterişli Drojim Sarayı’na girdiler; Oskatat onları meşalelerle aydınlatılmış dumanlı bir koridordan taht odasına doğru götürdü. “Haşmetmeapları bu kişileri bekliyordu,” dedi muhafızlara sertçe. “Onlarla şimdi görüşecek. Kapıyı açın.”

Muhafızlardan biri yeni olmalıydı. “Ama bunlar Alorn Oskatat Bey,” diye karşı çıktı.

“Yani? Aç kapıyı.”

“Ama…”

Oskatat soğukkanlılıkla ağır kılıcını çekti. “Evet?” dedi yalancı bir yumuşak sesle.

“lıı… bir şey yok Oskatat Bey,” dedi muhafız. “Hiçbir şey yok.”

“O halde kapı neden hâlâ kapalı?”

Kapı apar topar açıldı.

“Kheldar!” Bu kulakları çınlatan bir haykırıştı ve taht odasının diğer tarafından gelmişti. Kral Urgit tahtının bulunduğu platformun merdivenlerinden fırladı; koşarken tacını omzu üzerinden fırlatıp atmıştı. İpek’i yakaladığı gibi sıkıca sarılarak, kendini tutamadan kahkahalar atmaya başladı. “Öldün sanıyordum,” diye bağırdı.

“İyi görünüyorsun Urgit,” dedi İpek ona.

Urgit yüzünü biraz ekşitti. “Artık evliyim, biliyorsun,” dedi.

“Ben de zamanla Prala’nın seni elde etmesinden korkmuştum zaten. Ben de kısa bir süre sonra evleniyorum.”

“Sarışın kız mı? Prala bana, onun senin hakkında hissettiklerini anlattı. Şu işe bak, yenilmez Pres Kheldar sonunda evleniyor.”

“Gene de bunun üzerine fazla bahis oynama Urgit,” dedi İpek kardeşine. “Hâlâ yanlışlıkla kılıcımın üzerine düşme ihtimalim var. Neyse, burada yalnız sayılır mıyız? Sana söylememiz gereken bir şey var ve zamanımız çok kısa.”

“Annemle Prala da burada,” dedi Urgit ona, “ve tabii üvey babam da burada.”

“Üvey babam mı?” diye nida etti İpek, Oskatat’a hayretle bakarak.

“Annem yalnız kalmaya başlamıştı. Taur Urgas’ın ona bahşetmiş

olduğu bütün o neşeli oyunları özler olmuştu. Oskatat ile evlenmesi için bütün ısrarcılığımı kullandım. Ama korkarım Oskatat annem için tam bir hayal kırıklığı oldu. Bildiğim kadarıyla daha onu bir basamaktan bile aşağı itmedi, bir kerecik bile kafasını tekmelemedi."

"Böyle olduğu zamanlarda onunla iletişim kurmak imkânsız," diye özür diledi Oskatat kralı için.

"Boğazıma kadar neşe içindeyim Oskatat, o kadar." Urgit kahkahalarla güldü. "Torak'ın kaynayan gözü adına, seni özlemişim Kheldar." Garion ile Belgarath'a da hoş geldin dedikten sonra Barak, Mandorallen ve Hettar'a sorgularcasına baktı.

"Barak, Trellheim Kontu," diye takdim etti İpek, kırmızı sakallı devi.

"Söylediklerinden daha da kocamanmış," diye dikkat çekti Urgit.

"Sör Mandorallen, Vo Mandor Baronu," diye devam etti İpek.

"Tanrının 'beyefendi' sözünün anlamını açıklamak için yarattığı," dedi Urgit.

"Ve Algarya'dan Kral Ço-Hag'ın oğlu Hettar."

Gözlerinde aniden korku beliren Urgit geri çekildi. Oskatat bile bir adım gerilemişti.

"Endişelenmeye gerek yok Urgit," dedi İpek kibarca. "Hettar payitahtının sokaklarından geçip geldiği halde, tebaandan tek bir kişiyi bile öldürmedi."

"Kayda değer," diye mırıldandı Urgit sinirli sinirli. "Değişmişsiniz Hettar Bey," dedi. "Otuz metre boyunda olup, boynunuza Murgo kafataslarından bir kolye astığınız söyleniyordu."

"Tatildeyim," dedi Hettar, alayla.

Urgit sırıttı. "Birbirimize tatsız davranmayacağız değil mi?" diye sordu, sesi hâlâ biraz kaygılıydı.

"Hayır Haşmetmeapları," dedi Hettar, "öyle davranacağımızı zannetmiyorum. Her nedense ilgimi çekiyorsunuz."

"Şimdi rahatladım," dedi Urgit. "Eğer sinirlenmeye başladığınızı hissedecek olursanız, mutlaka haberim olsun. Babamın generallerinden birkaçı hâlâ Drojim'de dolanıp duruyor. Oskatat henüz kellelerini alabilecek bir neden bulamadı. Onları çağırtırım, siz de sinirlerinizi yatıştırırsınız. Zaten benim için rahatsızlıktan başka bir şey değiller." Kaşlarını çattı. "Keşke geleceğinizden haberim olsaydı," dedi. "Yıllardır babanıza bir hediye yollamak istiyordum."

Hettar tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Bana bugüne kadar yapılabilecek en büyük iyiliği yaptı. Kılıcını Taur Urgas’ın barsaklarına sapladı. Ona, daha sonra onun adına ortalığı biraz toparladığımı söyleyebilirsin.”

“Yaa? Genellikle babamın arkasından ortalığın toparlanmasına gerek kalmaz.”

“Taur Urgas ölmüştü, ona şüphe yok,” diye temin etti Urgit, “ama sonradan bir Grolim’in gelip de yanlışlıkla onu yeniden hayata döndürmesini pek arzu etmedim, o yüzden onu gömmeden önce gırtlağını kestim.”

“Gırtlağını mı kestiniz?” Hettar bile bunun üzerine biraz hayrete düşer gibi olmuştu.

“Bir kulaktan, bir kulağa,” dedi Urgit neşeyle. “On yaşlarındayken küçük bir bıçak aşırmıştım, kalan yıllarımı da onu bilemekle geçirmiştim. Gırtlağını deştikten sonra, kalbine bir kazık çaktım ve beş metre derine gömdüm -baş aşağı. Sadece ayakları topraktan çıkmış haliyle, yıllardır olmadığı kadar iyi görünüyordu. Kürek sallamaktan yorulduğum zaman bu manzaranın tadına varmak için bir süre ara verdim.”

“Onu kendi ellerinizle mi gömdünüz?” diye sordu Barak.

“Başkasına bırakacak halim yoktu ya. Emin olmak istedim. Onu toprağa iyice yerleştirince, yerinin izi belli olmasın diye üzerini atlara çiğnettirdim. Tahmin edebileceğiniz gibi babamla aramız harika değildi. Hayatta olan tek bir Murgo’nun bile onun nerede yattığını bilmiyor olduğunu bilmek bana ayrı bir haz veriyor. Haydi gelin, kraliçem ve anneme katılalım. Sonra bana o muhteşem haberinizi verirsiniz - her neyse. Kal Zakath’ın, Torak’ın kollarında dinleniyor olduğunu umabilir miyim?”

“Zannetmem.”

“Yazık,” dedi Urgit.

Polgara, Ce’Nedra ve Kadife’nin hâlâ *Denizkuşu*’nda olduğunu öğrenir öğrenmez Kraliçe Prala ile Ana Kraliçe Tamazin müsaade isteyerek, eski dostluklarını tazelemek için taht odasından ayrıldılar.

“Kendinize oturacak bir yer bulun beyler,” dedi Urgit onlar ayrıldıktan sonra. Kendisi de, ayaklarından birini tahtının bir yanından atıp yayılarak. “Bana anlatmak istediğin şeyler neymiş Kheldar?”

İpek platformun kenarına oturarak elini tuniğinin içine attı.

“Lütfen yapma şunu Kheldar,” dedi Urgit, biraz çekinerek. “Kaç hançer taşıdığını biliyorum.”

“Bu kez hançer değil Urgit,” diye temin etti İpek onu. “Sadece bu.” Katlanmış bir parşömen paketi uzattı.

Urgit kâğıdı açarak, hızla bir göz attı. “Perivorlu Oldorin kim?” diye sordu.

“Mallorya’nın güney sahilinin açıklarındaki bir adanın kralı,” dedi Garion. “İçimizden bir grup onun adasında bir araya geldik.”

“Gördüğüm kadarıyla *epeyce* bir grupmuş,” dedi Urgit, imzalara bakarak. Kaşlarını çattı. *“Aynı zamanda,* benim adıma konuşmuş olduğunu da görüyorum,” dedi İpek’e.

“Çıkarlarını oldukça iyi savundu Urgit,” diye temin etti Belgarath kralı. “Ortaya çıkarttığımız detayların aslında, genelde genellemeler olduğunu sen de fark etmişsindir ama bu da bir başlangıç.”

“Gerçekten öyle Belgarath,” diye kabul etti Urgit. “Gördüğüm kadarıyla kimse Drosta adına konuşmamış.”

“Gar og Nadrak Kralı, temsil edilmedi Haşmetmeapları,” diye açıkladı Mandorallen. “Zavallı Drosta” diye kıkırdadı Urgit. “Hep dışlanıyor. Neyse, bunların hepsi çok hoş beyler, hatta on yıl kadar barışı bile temin edebilir - tabii eğer Zakath’a, benim kellemi bir tabak içinde, Mal Zeth’teki sarayının önemsiz bir odasını süslemek için sunma sözü verdiyseniz.”

“Biz de asıl bu konuyu konuşmak için geldik,” dedi İpek ona. “Perivor’dan ayrıldığımızda Zakath da Mal Zeth’e döndü ama ayrılmadan önce onunla epey bir konuştum ve sonunda bir barış görüşmesini kabul etti.”

“Barış mı?” Urgit alay edercesine güldü. “Zakath’ın aklındaki barış, hayattaki her Murgo’nun ebedi huzura çekilmesiyle sağlanabilir -ve korkarım bu listenin en başında da ben varım.”

“Biraz değişti,” dedi Garion ona. “Şu anda aklında Murgoların kökünü kazımaktan daha önemli bir şey var.”

“Saçma, Garion. Herkes Murgoların kökünü kazımak istiyor. Hatta *ben* bile onların kökünü kazımak istiyorum, üstelik ben onların kralıyım.”

“Mal Zeth’e birkaç elçi yolla,” diye tavsiyede bulundu İpek. “Her birine iyi niyetle görüşme yapmaları için güç ver.”

“Bir Murgo’ya güç mü vereyim? Kheldar, sen aklını mı yitirdin?”

“Ben birkaç güvenilir adam bulabilirim Urgit,” diye temin etti

Oskatat onu.

“Cthol Murgos’da mı? Nerede? Rutubetli bir kayanın altında mı?”

“İnsanlara güvenmeye başlaman lazım Urgit,” dedi Belgarath.

“Aa, tabii Belgarath,” dedi Urgit ağır bir alayla. “Bir yerde size güvenmek *mecburiyetindeyim* ama eğer güvenmezsem sen beni kurbağaya çevirirsin.”

“Sen elçilerini Mal Zeth’e yolla Urgit,” dedi İpek sabırla. “Sonuçtan beklemediğin bir memnuniyet duyabilirsin.”

“Beni kellemden etmeyen her sonuç beni mutlu eder.” Urgit gözlerini kısıp, şeytanca kardeşine baktı. “Senin aklında başka bir şeyler var Kheldar,” dedi. “Haydi, durma, yumurtla.”

“Dünya fena halde bir barış sürecine girmek üzere,” dedi İpek ona. “Ortağımla ben, yıllardır savaş ortamındayız. Eğer yeni pazarlar -barış zamanı kullanılan malların pazarlarını- bulamazsak muhtemelen yatırımlarımızın hepsi çökecek. Cthol Murgos nesillerdir savaştaydı.”

“Daha da fazla zamandır aslında. Teknik olarak -benim de temsil etmekten büyük bir memnuniyetsizlik duyduğum- Urga Hanedanı geldiğinden beri savaştayız.”

“O halde krallığında barış zamanı bulunabilecek konforlara açlık vardır: Ufak tefek şeylere, mesela evler için çatılara, içinde yemek pişirilecek kap kaçağa, bu kap kaçağın içinde pişecek şeylere -falan yani.”

“Evet, herhalde.”

“Güzel. Yarblek ile Cthol Murgos’a deniz yoluyla mallar yollayarak Rak Urga’yı kıtanın güney yarım küresindeki en büyük ticari merkez haline getirebiliriz.”

“Neden böyle bir şey isteyesiniz? Cthol Murgos iflas etti.”

“Ama dipsiz madenler hâlâ duruyor, değil mi?”

“Tabii ki ama hepsi Malloryalıların denetimindeki topraklarda.”

“Ama eğer Zakath ile bir barış anlaşması imzalarsanız Malloryalılar gider, öyle değil mi? Bu konuda acele hareket etmemiz gerek Urgit. Malloryalılar ayrılır ayrılmaz senin hemen oraya sadece askerlerle değil, aynı zamanda madencilerle de girmen gerek.”

“Bu işten benim kârım ne olacak?”

“Vergi, kardeşim, vergi! Altın çıkartan madencileri vergiye bağlarsın, beni vergiye bağlarsın, benim müşterilerimi vergiye

bağlarsın. Birkaç yıl içersinde para içinde yuvarlanacaksın.”

“Ve Tolnedralılar, sadece birkaç hafta içersinde beni dolandırıp paraları elimden alır.”

“Pek sayılmaz.” İpek sırıttı. “Dünyada bu konuyu bilen tek Tolnedralı Varana; o da şu anda limanda Barak’ın gemisinde. Daha birkaç hafta Tol Honeth’e varamayacak.”

“Ne fark eder ki? Kimse zaten ben Zakath ile bir barış anlaşması yapmadan bir şey yapamaz, öyle değil mi?”

“Bu tam olarak doğru sayılmaz Urgit. Murgo pazarına tek başıma benim gireceğim konusunda aramızda bir anlaşma imzalayabiliriz. Tabii ki bunun için sana oldukça cömert bir ödeme yaparım; bu anlaşma son derece yasal -ve sağlam- olacak. Bunun böyle olabileceğine emin olacak kadar çok ticaret anlaşması imzaladım ben. Detayları sonradan oluştururuz ama şimdilik önemli olan, üzerinde her ikimizin de isminin yazılı olduğu bir şey hazırlamak. Sonra, barış geldiğinde bütün Tolnedralılar buraya üşüşecek. Sen de onlara bu belgeyi gösterip, yeniden evlerine geri yollayacaksın. Eğer sadece benim geçiş iznim olursa milyonlar kazanırız. Milyonlar Urgit, milyonlar!”

Artık her ikisinin de burunları deliler gibi seğirmeye başlamıştı.

“Bu tekellik anlaşmasına ne tür maddeler koydurmayı düşünüyorsun?” diye sordu Urgit ihtiyatla.

İpek ona pişmiş kelle gibi bakarak elini yeniden yeleğinin cebine uzattı. “Geçici bir belge hazırlama cüretini göstermiştim,” dedi, başka bir parşömen çıkartarak, “zamandan tasarruf olsun diye, tabii ki.”

Sthiss Tor hâlâ son derece sevimsiz bir şehirdi; Garion Barak’ın adamlarının *Denizkuşu*’nu, Drasniya ticaret bölgesindeki bildik rıhtıma çektiklerini fark etti. Palamarlar henüz bağlanmıştı ki İpek rıhtıma atlayarak caddeye doğru aceleyle ilerledi. “Bir sorunla karşılaşır mı?” diye sordu Garion Sadi’ye.

“Pek zannetmem,” diye cevap verdi, filikalardan birinin arkasına çömelmiş olan Sadi. “Salmissra onun kim olduğunu biliyor ve ben kraliçemi tanırım. Yüzü hislerini hiç yansıtmaz ama çok meraklıdır. Son üç günümü o mektubu yazmakla geçirdim. Beni kabul edecektir. Buna garanti verebilirim. Aşağıya inebilir miyiz Garion? Kimsenin beni görmemesini tercih ederim.”

İpek yanında bir müfreze Nyissa askeriyle döndüğünde belki iki saat bile geçmemişti. Müfrezenin başındaki tanıdık biriydi.

“Sen misin İssus?” diye seslendi Sadi, saklandığı kamaranın yuvarlak penceresinden. “Ölmüşsündür diyordum.”

“Pek sayılmaz,” dedi tek gözlü suikastçı.

“Artık sarayda mı çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Kraliçe için mi?”

“Diğerlerinin yanı sıra. Zaman zaman Cirit için de birkaç iş yapıyorum.”

“Kraliçe bunu biliyor mu?”

“Tabii ki. Pekâlâ Sadi. Kraliçe senin için iki saatlik bir af çıkardı. Acele etsek fena olmaz. Eminim o iki saat dolmadan buradan ayrılmak istersin. Ne zaman ismini duysa kraliçenin dişleri kaşınmaya başlıyor, o yüzden -eğer fikrini değiştirip derhal kaçmaya başlamak istemiyorsan- hemen gidelim.”

“Yok,” dedi Sadi. “Hemen çıkıyorum. Polgara ile Belgarion’u da yanımda getiriyorum, mahzuru yoksa.”

“O sana kalmış bir şey,” dedi İssus umursamaz bir omuz silkisiyle.

Saray hâlâ yılan ve hülyalı gözlü hadımağaları kaynıyordu. Koca kalçalı ve aşırı makyajlı, sivilceli suratlı bir yetkili onları saray kapısında karşıladı. “Eee Sadi,” dedi, kulak tırmalayıcı soprano bir sesle, “demek geri döndün.”

“Ayrıca hayatta kalmayı da başardım Y’sth,” diye cevap verdi Sadi buz gibi bir edayla. “Aslında çok utanç verici bir şey.”

Y’sth’in gözleri gizlemediği bir nefretle kısıldı. “Ben olsam söylediklerime biraz dikkat ederdim Sadi,” diye viyakladı. “Artık başhadımağası değilsin. Aslında, kısa bir süre sonra ben o mevkie yükselebilirim.”

“Bak o zaman Tanrılar zavallı Nyissa’yı korusun,” diye mırıldandı Sadi.

“Kraliçenin, Sadi’nin emniyette olacağı konusunda verdiği emri duydun mu?” diye sordu İssus hadımağasına.

“Onun dudaklarından duymadım.”

“Salmissra’nın dudakları yok Y’sth, sen de bunu -benden- duydun. Şimdi yolumuzdan çekilecek misin? Yoksa seni ortadan ikiye mi bölmek zorunda kalacağım?”

Y’sth geriledi. “Beni tehdit edemezsin İssus.”

“Seni tehdit etmiyordum. Sadece bir soru soruyordum.” Bunun

üzerine suikastçı, taht odasına giden cilalanmış taş koridordan başı çekmeye başladı.

Girdikleri oda hiç değişmemişti ve muhtemelen değişemezdi. Binlerle yılın âdetleri bunu böyle kılmıştı. Kıvrımları huzursuzca kıpırdanan, taçlı başı aynasının önünde ileri geri gidip gelen Salmissra tahta kurulmuştu.

“Hadımağası Sadi, Kraliçem,” diye ilan etti İssus eğilip selam vererek. Garion, İssus’un diğer Nyissalılar gibi tahtın önünde yüzü koyun yatmadığını fark etti.

“Ih,” diye tısladı Salmissra, “ve güzel Polgara ile Kral Belgarion. Hizmetimden ayrıldığından beri önemli insanlarla düşüp kalkmışsın Sadi.”

“Tamamen tesadüf Kraliçem,” diye yalan söyledi Sadi inandırıcılıktan uzak bir şekilde.

“Yeniden huzuruma çıkıp hayatını tehlikeye sokacak kadar önemli olan bu mesele neyin nesiymiş bakalım?”

“Sadece şu Ölümsüz Salmissra,” diye cevapladı Sadi. Kırmızı deri kaplı kutusunu yere koyarak açtı ve içinden katlanmış bir parşömen çıkarttı. Kaygısızca yerde sürünen hadımağalarından birinin kaburgalarına bir tekme savurdu. “Şunu kraliçeye götür,” diye emretti.

“Kendini sevdirmek için pek çaba sarf etmiyorsun Sadi,” diye ikaz etti Garion sessizce.

“Ben halka açık bir büro çalıştırmıyorum Garion. İstediğim kadar geçimsiz olabilirim.”

Salmissra Dal Perivor Mutabakatı’nı çabucak inceledi. “İlginç,” diye tısladı.

“Eminim Haşmetmeapları o mutabakatta dolaylı olarak belirtilmiş olan fırsatları görmüştür,” dedi Sadi. “Bunlardan haberdar olmanızı kendi vazifem addettim.”

“Tabii ki neler olup bittiğini görebiliyorum Sadi,” dedi Salmissra. “Ben bir yılanım, geri zekâlı değil.”

“O halde size veda etmeliyim Kraliçem. Sizin için son vazifemi de yerine getirdim.”

Salmissra’nın gözleri düşünceyle donuklaştı. “Henüz değil Sadiciğim,” dedi, adeta kedi mırıltısı gibi çıkan bir fısıltıyla. “Biraz yaklaş.”

“Söz vermiştin Salmissra,” dedi Sadi endişeyle.

“Of, makul ol Sadi,” dedi yılan kraliçe. “Seni ısıracak değilim.

Bunların hepsi numaraydı değil mi? Bu mutabakatın yapıcı olabileceğini fark ettin ve bu mutabakatın koşullarını takip edebilmek için kendini bile bile gözden düşürttün. Benim adıma yapmış olduğun görüşmeler çok zekice, itiraf etmeliyim. Çok güzel bir iş başardın Sadi -hareketlerinle beni kandırmış olsan dahi. Senden çok memnun kaldım. Saraydaki eski görevine dönmeye rıza gösterir misin?"

"Rıza göstermek mi Kraliçem?" diye ağzından kaçırıverdi Sadi, küçük bir oğlan çocuğu gibi. "Bundan tahmin edemeyeceğiniz kadar mutlu olurum. Ben sadece size hizmet için yaşıyorum."

Salmissra yüzü koyun yatmış hadımağalarına bakmak için başını döndürdü. "Şimdi hepiniz yanımdan ayrılın," diye emretti onlara. "Sarayın her yanını gezerek Sadi'nin eski görevine geri döndüğünü, ona eski görevini benim iade ettiğimi yayın. Eğer kararımı tartışmak isteyen olursa bana yollayın, ben izah ederim."

Hadımağaları ona bakakaldılar; Garion kederlenen yüzlerin hiç de az olmadığını fark etti.

"Ne kadar yorucu," diye içini çekti Salmissra. "Kıpırdanamayacak kadar mutlu oldular. Lütfen onları dışarı sür İssus."

"Kraliçem nasıl arzu ederlerse," dedi İssus kılıcını çekerek. "Hepsinin hayatta kalmasını mı arzu edersiniz?"

"Birkaçı yeter İssus -daha çevik olanlar kalsın."

Taht odası neredeyse hemen boşalmıştı.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır Haşmetmeapları," dedi Sadi.

"Ben sana teşekkür etmen için fırsat yaratırım Sadi. Öncelikle, biraz önce belirtmiş olduğum dürtülerin gerçek olduğu konusunda ikimiz de numara yapacağız, öyle değil mi?"

"Sizi çok iyi anlıyorum Kutsal Salmissra."

"Sonuç olarak," diye ekledi yılan kraliçe, "tahtın itibarını korumamız icap eder. Eski işine ve eski dairene yeniden kavuşacaksın. Daha sonra uygun şeref ödüllerini ve madalyaları düşünürüz." Duraksadı. "Seni özlemişim Sadiciğim. Kimsenin ne kadar çok özlediğimi tahmin edebileceğini sanmam." Başı yavaşça döndü, Polgara'ya baktı. "Peki senin Zandramas ile karşılaşman nasıl geçti Polgara?" diye sordu.

"Zandramas artık aramızda değil Salmissra."

"Mükemmel. Onu hiç sevmemiştim zaten. Peki ya kâinat eski haline geldi mi?"

“Geldi Salmissra.”

“Sanırım buna sevindim. Kaos ve bozulma yılanları rahatsız eder, bilirsin ya. Sükûnet ve nizam taraftarıyızdır.”

Garion, Salmissra’nın tahtının altından minik yeşil bir yılanın kayarak Sadi’nin açılmış ve mermer zemin üzerinde unutulmuş kırmızı deri kaplı kutusuna yaklaştığını fark etti. Minik yılan toprak şişeciğe bakmak için kendini hafifçe kaldırdı. Baştan çıkartıcı bir sesle mırıldıyordu.

“Peki siz oğlunuzu buldunuz mu Haşmetmeapları?” diye sordu Salmissra Garion’a.

“Bulduk Haşmetmeapları.”

“Tebrik ederim. Eşinize saygılarımı iletin.”

“İletirim Salmissra.”

“Bizim artık ayrılmamız icap ediyor,” dedi Polgara. “Hoşça kal Sadi.”

“Hoşça kal Leydi Polgara.” Sadi Garion’a baktı. “Hoşça kal Garion,” dedi. “Oldukça eğlenceliydi, değil mi?”

“Evet, öyleydi,” diye kabul etti Garion, hadımağasının elini sıkarken.

“Benim adıma diğerlerine de veda edin. Zaman zaman devlet işleri için birbirimizi göreceğimizi sanıyorum ama hiçbir zaman tam olarak aynı olmayacak sanırım.”

“Doğru, muhtemelen olmayacak.” Garion taht odasından çıkan İssus ve Pol Teyze’yi izlemek için döndü.

“Bir dakika Polgara,” dedi Salmissra.

“Efendim?”

“Burada çok fazla şey değiştirdin. İlk başlarda sana çok kızmıştım ama sonra bunları yeniden gözden geçirecek zamanım oldu. Sonuç olarak her şey en mükemmel şekilde gelişti. Sana da teşekkür ederim.”

Polgara başını eğdi.

“Gelecek olan kutlu haber için şimdiden tebrikler,” diye ekledi Salmissra.

Polgara’nın yüzünden, Yılan Kraliçe’nin durumunu anlamış olduğuna dair bir hayret ifadesi dahi okunmuyordu. “Teşekkür ederim Salmissra,” dedi.

İmparator Varana’yı saraya götürmek için Tol Honeth’te durdular.

Garion geniş omuzlu profesyonel askerin biraz dalgın olduğunu fark etti. Grup, dairesine doğru ilerlerken bir saray görevlisine kısaca bir şey söyleyince, görevli hemen ayrıldı.

Vedalaşmaları kısa, neredeyse ani olmuştu. Varana, her zamanki gibi bir kibarlık abidesiydi ama aklında başka şeyler olduğu belliydi.

Saraydan ayrıldıklarında Ce'Nedra adeta küplere binmişti. Son zamanlarda neredeyse sürekli yaptığı gibi küçük oğlunu kucağında taşıyor, gayri ihtiyari çocuğun sarı buklelerini karıştırıyordu. "Hani neredeyse kabalık etti sayılır," dedi dargınca.

İpek, saraya doğru ilerleyen geniş mermer yola baktı. Kuzey enleme bahar yaklaşmış, yolun iki tarafında sıralanmış olan devasa yaşlı ağaçlarda yapraklar belirmeye başlamıştı. Şık giysili birkaç Tolnedralı bu yoldan saraya doğru, neredeyse koşuyorlardı. "Amcanın -ya da ağabeyinin, hangisini tercih ediyorsan- şu anda ilgilenmesi gereken çok önemli bir işi var," diye açıkladı ufak tefek adam Ce'-Nedra'ya.

"Sıradan nezaket kurallarından daha önemli ne olabilir ki?"

"Şu sıralarda Cthol Murgos."

"Anlayamadım."

"Eğer Zakath ile Urgit bir barış anlaşması imzalamayı başarırsa, Cthol Murgos'ta her türlü ticari imkân doğacaktır."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Ce'Nedra terslenerek.

"Tabii anlayabilirsin, sonuç olarak bir Tolnedralısın."

"Peki *sen* neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?"

"Yaptım bile Ce'Nedra," dedi iri bir yüzüğü, inci grisi yeleğinin önüne sürüp parlatırken gülümseyerek. "Sonunda yaptığım şeyi öğrendiğinde Varana bana çok gücenebilir."

"Tam olarak ne yaptın?"

"Denize açıldığımızda anlatırım. Hâlâ bir Borunesin ve ailene karşı içinde sadakat kırıntıları kalmış olabilir. Amcana koşup hazırladığım sürprizi bozmanı istemem."

Batı sahili boyunca kuzeye doğru yollarına devam ettikten sonra Arend Nehri'nden çıkıp, Vo Mimbre'nin birkaç mil batısındaki sığlıklara kadar ilerlediler. Buradan sonra atlara binerek bahar güneşinde Mimbreli Arendlerin dillere destan şehrine yollandılar.

Mandorallen'in, dünyanın öbür ucunda Mimbreli Arendleri bulmuş olduğu beyanatı Kral Korodullin'in sarayını yıldırım çarpmışa döndürdü. Kral Oldorin'in yolladığı selama karşılık

münasip cevapların yazılabilmesi için saraylılar ve görevliler muhtelif kütüphanelere yollandı.

Gerçi Lelldorin tarafından tahta sunulan Dal Perivor Mutabakatı'nın bir nüshası, sarayın olgun mensuplarının bazılarının yüzlerinde endişeli ifadeler belirmesine neden olmuştu. "Korkarım ki Haşmetmeapları," diye dikkat çekti yaşlı saraylılardan biri Korodullin ile Mayaserana'ya, "bizim zavallı Arendiyamız medeni cihanın diğer memleketleri arasında biraz daha gerileyecektir. Mazide her zaman için Alornlar ile Angaraklar arasındaki neredeyse ebedi çekişmeden ve son zamanlarda Malloryalılar ile Murgolar arasındaki çatışmadan bazı menfaatler sağlamıştık; belki de *onların* ihtilafları bir ölçüye kadar bizimkini mazur gösterdiği için. Zannımca bu kifayetsiz refah artık bizim için mevcut olmayacak. Yani insanlara, garez ile şiddetin sadece, bütün krallıklar arasındaki bu en hüzünlü krallıkta hâlâ hüküm sürdüğünü mü söyleteceğiz? Sulh içindeki bir cihanda, birbirimizle olan münasebetimizi lekeleyen çocuksu atışmalar ve ahmakça dahili harpler vuku bulmaya devam ettiği müddetçe biz başlarımızı nasıl dik tutacağız?"

"Lakırdılarınızı ziyadesiyle yakışıksız buldum Beyim," diye kınadı yaşlı adamı burnu havada genç bir baron. "Hakiki bir Mimbre şerefinin icap ettirdiği ihtimamı hiçbir halükârda reddedemez."

"Ben sadece Mimbrelerden bahsetmiyorum Beyim," diye cevap verdi yaşlı adam kibarca. "Ben bütün Arendler için, Mimbreler kadar Asturyalılar için de konuşuyorum."

"Asturyalıların şerefi yoktur," diye burun kıvırdı baron.

Lelldorin'in eli hemen kılıcına gitti.

"Hayır genç dostum," dedi Mandorallen, atılgan genci engelleyerek. "Bu hakaret burada -Mimbre topraklarında- dile getirilmiştir. O yüzden bir mukabeleye ihtiyaç varsa, bu *benim* mesuliyetimdir - ve benim için zevktir." İleri doğru bir adım attı. "Lakırdılarınız belki de biraz aceleyle sarf edilmiştir Beyim," dedi kibarca, kibirli barona. "Lütfen, bir kez daha tartınız."

"Söylediğimi söyledim Şövalye Efendi," diye beyan etti öfkeli genç.

"Kralın şerefli bir müşaviri için hürmetsizce konuştunuz," dedi Mandorallen sertçe, "ayrıca, kuzeydeki kardeşlerimize çok ciddi bir hakarette bulundunuz."

“Benim Asturyalı kardeşim mardeşim yok,” diye beyan etti genç baron. “Ben imansızlar ve hainlerle bir akrabalığı kabul etmeye tenezzül etmem.”

Mandorallen içini çekti. “Lütfen beni affediniz Haşmetmeapları,” diye özür diledi kraldan. “Belki hanımların çekilmelerini istirham edebilirsiniz çünkü biraz pervasızca konuşacağım.”

Fakat tam o anda hanımları taht salonundan dışarı çıkarmaya hiçbir güç yetmezdi.

Mandorallen yeniden terbiyesizce büyüklük taslayan barona döndü. “Beyim,” dedi soğuk bir edayla, “sizin çehrenizi şebeğe benzetiyorum, vücudunuz da çarpıktır. Dahası sakalınız edebe bir tecavüz sayılır; bir insan çehresi için makul bir süs olmaktan ziyade kırma bir itin arka kısmını tezyin eden düğüm düğüm olmuş kılları andırıyor. Acaba valideniz çılgın bir şehvet müptelalığı esnasında, mazide, azgın bir keçiyle eğleşmiş olabilir mi?”

Konuşamayan baron mosmor kesilerek, bir şeyler söylemeye çalıştı.

“Kıvranıyor gibisiniz Beyim,” dedi Mandorallen o aynı, aldatıcı kibar tonda, “ya da belki de bu yakışıksız üreme sizi insan gibi konuşma kabiliyetinden mahrum kılmıştır.” Eleştirircesine barona baktı. “Ayrıca müşahede ediyorum ki Beyim, bu üremenin bir eksikliği size korkaklık illeti de musallat etmiş zira, hakikat şu ki, şerefli hiçbir erkek, size etmiş olduğum bu hakaretlere, bir mukabele vermeden duramazdı. O yüzden korkarım sizi biraz daha kışkırtmak mecburiyetinde kalacağım.”

Bütün dünyanın bildiği gibi, meydan okunmak istendiği zaman insan zırh eldivenini yere fırlatır. Nasıl olduysa Mandorallen eldivenini yere isabet ettiremedi. Genç baron, kan ve diş tükürerek gerilemek zorunda kalmıştı. “Artık genç değilsiniz Baron Mandorallen,” diye köpürdü. “Kuşkulu şanınızı uzun bir müddettir çatışmalarda kullanmaktan sakınıyorsunuz. Zannımca sizi bir imtihandan geçirme zamanı geldi.”

“Konuşabiliyormuş,” dedi Mandorallen yalancıktan bir hayretle. “Şu muazzam harikaya bir bakınız Beyler ve Hanımlar - konuşan bir it.”

Saray halkı buna güldü.

“Aşağıya ilerleyelim Pire Beyi,” diye devam etti Mandorallen. “Belki de bu kadar yaşlı ve mecalsiz bir şövalye ile yapılacak silahlı bir oyun sizi eğlendirir.”

Bunları izleyen on dakika terbiyesiz genç baron için oldukça zorlu geçmişti. Adamı bir vuruşta ortadan ikiye ayırabileceği her halinden belli olan Mandorallen onunla oynamayı tercih etmiş, sayısız acılı ve aşağılayıcı yara açmıştı. Gerçi ulu şövalyenin kırmış olduğu kemiklerin hiçbiri tam anlamıyla gerekli kemikler sayılmazdı; kesikler ve eziklerin hiçbiri de adamı elden ayaktan düşürmüyordu. Baron kendisini çaresizlik içersinde savunmaya çalışarak döndükçe Mandorallen büyük bir ustalıkla adamın zırhını parça parça üzerinden söküyordu. Sonunda, olup bitenlerden sıkılmış olacak ki Arendiya kahramanı, genç adamın her iki incik kemiğini de tek bir hamlede kırdı. Baron yere düşerken uluyordu.

"Lütfen Beyim," diye avuttu Mandorallen, "ıstırap yüklü viyaklamalarınızı denetleyiniz, yoksa hanımları telaşlandıracaksınız. Mümkün mertebe sessizce inleyiniz ve yakışıksız kıvranmanızı da en aza indirmeye çalışınız." Susmuş, hatta biraz da korkmuş kalabalığa doğru sertçe döndü. "Ve," diye ekledi, "burada bu aceleci gencin peşin hükümlerine katılan biri varsa hemen, kılıcımı kınına sokmadan konuşsun zira işin aslı, silahımı tekrar ve tekrar çekmek mecburiyetinde kalmak beni yoruyor." Etrafına bakındı. "O halde devam edelim Beyler, zira bu ahmaklık beni bitap düşürüyor, her an kızabilirim."

Görüşleri her ne idiyse saraydaki şövalyeler, tam bu noktada kendi fikirlerini kendilerine saklamaya karar verdiler.

Ce'Nedra ciddiyetle avluya bir adım attı. "Şövalyem," dedi gururla, Mandorallen'e. Sonra gözleri yaramazlıkla parladı. "Müşahede ettiğim kadarıyla, zalim ihtiyarlık el ve ayaklarınıza nüzul indirmiş, kuzguni siyah buklelerinize gümüş rengi saçlar yağdırmış olsa da yiğitliğiniz hiç eksilmemiş."

"İhtiyarlık mı?" diye karşı çıktı Mandorallen.

"Takılıyorum Mandorallen." Kraliçe güldü. "Kaldır kılıcını. Bugün seninle oynamak isteyen başka kimse yok."

Mandorallen, Lelldorin ve Vo Mimbre'den Maragor'daki Taiba ile çocuklarının yanına dönmeyi planlayan Relg'e veda ettiler.

"Mandorallen!" diye haykırdı Kral Anheg atlarıyla şehirden uzaklaşırlarken. "Buraya kış çöktüğünde Val Alorn'a gel; Barak'ı da alır yabani domuz avına gideriz."

"Mutlaka geleceğim Haşmetmeapları," diye söz verdi Mandorallen mazgallı siperlerden.

"Bu adamı *seviyorum,"* dedi Anheg açık yüreklilikle.

Yeniden gemiye binerek Kral Fulrach'a, Dal Perivor Mutabakatı'nı sunmak için kuzeye Sendar'a gittiler. İpek ile Kadife, Barak ve Anheg ile birlikte yollarına *Denizkuşu*'yla kuzeye doğru devam ederken kalanlar dağlardan Algarya'ya, oradan da Vadiye kadar rahatça seyahat etmeyi planladılar.

Rıhtımdaki vedalaşma kısa sürmüştü, çünkü hem kısa bir süre sonra birbirlerini tekrar göreceklerdi, hem de hiçbiri haddinden fazla duygusal görünmek istemiyordu. Garion, özellikle İpek ile Barak'tan oldukça gönülsüz ayrılmıştı. Bu garip ikili, hayatının yarısından fazla bir zamanında ona yoldaş olmuşlardı ve onlardan ayrılma ihtimali anlaşılması güç bir acı yaratıyordu içinde. Dünyaları sarsan maceraları bitmişti; bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Artık başını beladan koruyabilecek misin?" diye sordu Barak ona sertçe, belli ki o da aynı şeyleri hissediyordu. "Sabah kalkıp da yatağı bir ayıyla paylaştığını görmek Merel'i biraz üzüyor."

"Elimden geleni yaparım," diye söz verdi Garion.

"Hani Winold'un tam dışında, sana ne söylediğimi hatırlıyor musun -hani hava o sabah o kadar don içindeyken?" diye sordu İpek.

Garion, hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

"Sana çok önemli bir zamanda yaşıyor olduğumuzu ve bu olayları paylaşmak için hayatta olma zamanının o zaman olduğunu söylemiştim."

"Ha evet, şimdi hatırladım."

"Bu konuda düşünecek zamanım oldu, bu konuyu baştan düşünmeye karar verdim." İpek aniden sırıttı; Garion ufak tefek adamın söylediği tek bir kelimeyi bile kastetmediğini anladı.

"Yaz sonunda seninle Alorn Divanı'nda görüşürüz Garion," diye seslendi Anheg *Denizkuşu*'nun güvertesinden, gemi ayrılmaya hazırlanırken. "Bu sene senin orada toplanılacak. Belki uğraşırsak sana düzgün şarkı söylemeyi öğretiriz."

Ertesi sabah erkenden Sendar şehrinden ayrılarak Muros'a giden ana yolu tuttular. Aslında tam anlamıyla gerekli olmasa da Garion bütün dostlarının evlerine gitmiş olduklarını gözleriyle görmek istiyordu. Kuzeye doğru yelken açtıklarında, arkadaşlarının birer birer yanından ayrılmaları onu üzmüştü ve henüz *hepsiyle* birden ayrılmaya hazır değildi.

Baharın son günlerinin güneşi altında Sendarya'dan at sürüp,

dağları aşarak Algarya'ya girip, bir hafta kadar sonra Kale'ye vardılar. Kral Ço-Hag Korim'deki karşılaşmanın akıbetinden son derece memnun olmuş, Dal Perivor'da hazırlıksız yapılan konferansın sonuçlarına hayret etmişti. Ço-Hag zeki ama bazen kararsız olabilen Anheg'den çok daha tutarlı bir adam olduğu için Belgarath ile Garion Eriond'un hayret verici yükselişi hakkında biraz daha fazla detaya girebilmişlerdi.

"Hep tuhaf bir çocuktu zaten," diye mırıldandı Ço-Hag derin, alçak sesiyle, onlar sözlerini bitirince, "ama düşününce, bütün bu olay silsilesi zaten tuhaf. Bizler önemli zamanlarda yaşama ayrıcalığına sahip olabildik dostlarım."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Belgarath. "Artık her şeyin sakinleşeceğini ümit edelim - en azından bir süre."

"Baba," dedi Hettar o zaman, "Murgoların Kralı Urgit sana teşekkürlerini iletmemi rica etti."

"Murgo Kralla mı karşılaştın? Peki onlarla savaşta değil miyiz?" Ço-Hag şaşırmıştı.

"Urgit tanıdığın diğer Murgolara benzemiyor baba," diye açıkladı Hettar. "Taur Urgas'ı öldürdüğün için sana teşekkür etmek istiyor."

"Bu, bir oğuldan gelebilecek işitilmedik bir duyarlılık."

Garion, Urgit'in garip geçmişini izah edince Algarya'nın çekingen kralı kahkaha üzerine kahkaha attı. "Prens Kheldar'ın babasını tanırdım," dedi. "Bu, tam onun *yapabileceği* cinsten bir şey."

Hanımlar Geran ile Adara'nın büyümekte olan çocuklarının etrafında toplanmıştı. Garion'un kuzeni hamileliğinin hantal devresindeydi ve zamanın çoğunu, tabiatın direngen değişimlerini bedeni üzerinde uygulamasını dinleyerek yüzünde hülyalı bir tebessümle oturarak geçiriyordu. Ce'Nedra ile Polgara'nın çifte hamileliğinin açıklanması Adara ile Kraliçe Silar'ı hayrette bırakmıştı; Poledra ise aralarında, gizemli bir edayla gülümseyerek oturuyordu. Garion, Poledra'nın göründüğünden daha fazlasını bildiğine emindi.

Aşağı yukarı on gün kadar sonra Durnik sabırsızlanmaya başladı. "Uzun zamandır evden uzaktayız Pol," dedi bir sabah. "Daha ekinleri ekecek zaman var; ayrıca eminim etrafı da biraz derleyip toparlamak gerekecek - çitleri tamir etmek, çatıyı gözden geçirmek falan icap edebilir."

“Sen nasıl istersen canım,” diye kabul etti Pol sükûnetle. Hamilelik Polgara’yı gözle görülür bir şekilde değiştirmişti. Sanki artık hiçbir şey onu kızdıramıyordu.

Ayrılacakları gün Garion Chretienne’i eyerlemek için avluya inmişti. Kalede bunu yapmaya can atan Algar kabilelerinden bir sürü adam olmasına rağmen bunu kendi yapmak istiyormuş gibi davranmıştı. Diğerleri vedalaşmaya dalmışlardı; Garion artık bir vedalaşmanın daha, büyük ihtimalle onu gözyaşlarına boğacağını biliyordu.

“Bu çok güzel bir at Garion.”

Bunu söyleyen kuzeni Adara idi. Yüzünde hamileliğin kadınlara bahşettiği o sükûnet vardı; ona bir kez daha bakmak Garion’un Hettar’ın ne kadar şanslı olduğunu fark etmesini sağlamıştı. İlk karşılaştıkları zamandan beri Garion ile Adara arasında hep özel bir bağ, özel bir sevgi olmuştu. “Zakath hediye etti,” diye cevap verdi. Eğer sohbetlerini atlar üzerinde sürdürürlerse, hislerini denetim altında tutabileceğinden emindi.

Ama Adara atlardan konuşmak için orada değildi. Elini kibarca Garion’un ensesine koyarak, onu öptü. “Güle güle kuzenim,” dedi yavaşça.

“Hoşça kal Adara,” dedi Garion, sesi karılarak. “Hoşça kal.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BATININ HÜKÜMDARI, Batı Denizinin Efendisi, Tanrıkatleden, herkesin kahramanı Riva Kralı Belgarion yönetim ortağı Tolnedra İmparatorluğu Prensesi, Borune Sülalesinin İncisi, Riva Kraliçesi Ce'Nedra ile uzun bir tartışma içersindeydi. Tartışmalarının konusu Riva Tahtı ve Taş'ın Koruyucu Vârisi ve kısa bir süre önce Karanlığın Çocuğu olan Veliaht Geran'ı taşıma ayrıcalığına kimin sahip olacağıydı. Bu sohbet, kraliyet çifti, aileleriyle birlikte Algarların Kale'sinden Aldur Vadisine gidinceye kadar uzun bir süre devam etti.

Nihayet, biraz gönülsüzce de olsa Kraliçe Ce'Nedra pes etti. Büyücü Belgarath'ın da kehanette bulunduğu gibi Kraliçe Ce'Nedra'nın kolları sonunda, sürekli küçük oğlunu taşımaktan yorulmaya başlamıştı ve biraz da rahatlayarak oğlunu vermeye razı olmuştu.

"Dikkat et düşmesin," diye uyardı kocasını.

"Peki canım," diye cevap verdi Garion, oğlunu Chretienne'in boynuna, eyerinin hemen önüne yerleştirirken.

"Dikkat et güneş çok yakmasın."

Zandramas'tan kurtarılan Geran iyi huylu bir çocuktu. Yarım yamalak konuşuyordu; babasına bir şeyler anlatmaya çalışırken minik yüzü çok ciddileşiyordu. Atlarını güneye doğru sürerlerken büyük bir önemle geyikleri ve tavşanları işaret ediyor; zaman zaman sarı, kıvırcık başını babasının göğsüne mutlak bir huzurla dayayarak uyukluyordu. Gerçi bir sabah huzursuzlaşmıştı; Garion

da pek düşünmeden Taş'ı kılıcın kabzasındaki yerinden çıkartarak oynaması için oğluna verdi. Geran mest olmuş, şaşkın bir hayretle parlayan mücevheri elleri arasına alarak hayranlıkla derinliklerine bakmıştı. Sık sık kulağına tutarak, taşın şarkısını dinliyordu. Görünüşe göre Taş, küçük oğlandan daha fazla zevklenmişti.

"Bu çok rahatsız edici bir şey Garion," diye azarladı Beldin. "Kâinattaki en güçlü nesneyi çocuk oyuncağı yaptın."

"Sonuç olarak onun - ya da onun olacak. Birbirlerini tanımalarında fayda var, öyle değil mi?"

"Ya kaybederse?"

"Beldin, gerçekten Taş'ın kaybedilebileceğini mi düşünüyorsun?"

Ama oyun, Poledra atını Batının Hükümdarının atının yanında dizginleyince, aniden bitiverdi.

"Bu tür şeyler yapmak için çok küçük Garion," dedi azarlayarak. Elini uzattı; avcunda garip bir şekilde bükülmüş bir çomak belirdi. "Taş'ı kaldır Garion," dedi. "Onun yerine ver bununla oynasın."

"O, sadece tek bir ucu olan çomak, değil mi?" dedi Garion kuşkulanarak, Belgarath'ın bir zamanlar dağınık kulesinde kendisine gösterdiği oyuncağı -Pol Teyze'yi bebeklik yıllarında oyalayan oyuncağı- hatırlayarak.

Poledra başıyla onayladı. "Bu onu oyalayacaktır," dedi.

Geran, yeni oyuncağı almak için memnuniyetle Taş'ı iade etti. Öte yandan Taş, takip eden birkaç saat boyunca Garion'un kulağına şikâyetlerini iletip durdu.

Birkaç gün sonra kulübeye vardılar. Poledra, kulübeye hâkim tepeden aşağıya oldukça eleştirel gözlerle baktı. "Gördüğüm kadarıyla bazı değişiklikler yapmışsınız," dedi kızına.

"Senin için bir sakıncası var mı anne?" diye sordu Pol Teyze.

"Tabii ki yok Polgara. Evler sahiplerinin kişiliklerini yansıtmalıdır."

"Eminim yapmamız icap eden milyonlarca şey vardır," dedi Durnik. "Şu çitlerin gerçekten de bakıma ihtiyaçları var. Eğer onarmazsak kapımızda yüzlerce Algar ineği bulacağız."

"Ben de kulübenin iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğuna eminim," diye ekledi karısı.

Atlarını tepeden aşağıya sürüp, attan inerek eve girdiler. "İmkânsız," diye nida etti Polgara, hemen hemen her şeyin üzerinde yatan toz tabakasına ümitsizlikle bakarak. "Birkaç süpürgeye ihtiyacımız olacak Durnik," dedi.

“Tabii ki canım,” diye kabul etti kocası.

Belgarath kilerin altını üstüne getiriyordu.

“Şimdi sırası değil baba,” dedi Polgara ona. “Beldin amca, Garion ve senin dışarı çıkıp, mutfak bahçesindeki ayrık otlarını temizlemenizi istiyorum.”

“Ne?” diye sordu Belgarath kulaklarına inanamayarak.

“Yarın sebzeleri ekmek istiyorum,” diye açıkladı Pol. “Benim için toprağı açın baba.”

Garion, Beldin ve Belgarath, oldukça kederli bir halde Durnik’in aletlerinin bulunduğu, eve bitişik müştemilata gittiler.

Garion yılgınlıkla, Pol Teyzenin küçük bir orduya yiyecek tedarik edebilecek büyüklükte olan mutfak bahçesine baktı.

Beldin yeri çapasıyla birkaç kez, gelişigüzel deşti. “Bu saçmalık!” diye patladı. Elindeki çapayı atarak bir parmağını yere uzattı. Parmağını hareket ettirdikçe bahçeyi güzelce çapalanmış arklar kaplıyordu.

“Pol Teyze kızacak,” diye uyardı Garion kamburu.

“Eğer yakalamazsa kızamaz,” diye homurdandı Beldin. Polgara, Poledra ve Riva Kraliçesinin ellerindeki süpürgeler ve toz bezleriyle meşgul oldukları kulübeye bir göz atarak. “Sıra sende Belgarath,” dedi. “Arkları düz tutmaya çalış.”

“Bakalım tarlayı tırmıklamadan önce Pol’ü ikna edip biraz bira koparabilir miyiz,” diye önerdi Beldin, işleri bitince. “Bu insanı terleten bir iş -böyle yapılsa bile.”

Sonuç olarak Durnik de çitlerine dönmeden önce biraz serinlemek amacıyla kısa bir süre için eve uğramıştı. Hanımlar büyük bir hararetle süpürgelerini kullanıyorlar, Garion’un görebildiği kadarıyla yeni süpürülmüş olan yerlere inatla yeniden oturan tozları kaldırıyorlardı.

“Geran nerede?” diye bağırdı Ce’Nedra aniden elindeki süpürgeyi düşürüp etrafına dehşetle bakarak.

Polgara’nın gözleri daldı. “Aman,” diye içini çekti. “Durnik,” dedi oldukça sakin bir sesle, “gidip onu dereden çıkartıver.”

“Ne?” diye bir çığlık attı Ce’Nedra, Durnik hemen harekete geçip dışarı çıkarken.

“Gayet iyi Ce’Nedra,” diye temin etti onu Polgara. “Sadece dereye düşmüş, hepsi o kadar.”

“Hepsi o kadar mı?” Ce’Nedra’nın sesi bir oktav daha yükselmişti.

“Bu küçük oğlan çocuklarının ortak tutkusudur,” diye açıkladı Polgara. “Garion yapmıştı, Eriond yapmıştı, şimdi de sıra Geran’da. Endişelenme. Aslında oldukça iyi yüzüyor.”

“Yüzmeyi nasıl öğrenmiş?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki de küçük oğlan çocukları bu yetenekle doğuyorlardır - ya da en azından bazıları. Boğulmaya çalışan tek oğlan Garion olmuştu.”

“Tam yüzmeyi öğrenmek üzereydim Pol Teyze,” diye karşı çıktı Garion, “ama son anda o kütüğün altına girip kafamı çarpmıştım.”

Ce’Nedra ona dehşetle baktı, sonra aniden sinirleri bozularak ağlamaya başladı. Geri döndüğünde Durnik Geran’ı tuniğinin arkasından tutmuş taşıyordu. Minik oğlan sırılsıklamdı ama yine de oldukça mutluydu. “Çok çamurlanmış Pol,” diye dikkat çekti demirci. “Eriond ıslanırdı ama hiç bu kadar çamura bulandığını hatırlamıyorum.”

“Onu dışarı çıkar Ce’Nedra,” diye talimat verdi Polgara. “Temizlenmiş yerlerimize çamur akıtıyor. Garion müştemilatta bir küvet var. Onu avluya koy ve doldur.” Geran’ın annesine gülümsedi. “Zaten yıkanma zamanı gelmişti. Her nedense küçük oğlanların sanki sürekli banyoya ihtiyaçları vardır. Garion uyurken bile kirlenirdi.”

Mükemmel akşamlardan birinde Garion, kulübe kapısının önündeki Belgarath’a katıldı. “Biraz dalgın gibisin dede. Mesele nedir?”

“Bundan sonra nasıl yaşayacağımız hakkında düşünüyordum. Poledra benimle birlikte kuleye taşınacak.”

“Yani?”

“Muhtemelen önümüzdeki on yıl boyunca ortalığı temizlemekle uğraşacağız - ve perde falan asmakla. Adam nasıl böyle perdeli bir pencereden dünyaya bakabilir?”

“Belki Poledra bunu pek mesele yapmaz. Perivor’dayken kurtların kuşlar kadar derli toplu olmak zorunda olmadığını söylemişti.”

“Yalan söylüyordu Garion. İnan bana, yalan söylüyordu.”

Birkaç gün sonra iki konuk çıkageldi. Artık neredeyse yaz olmasına rağmen Yarblek pejmürde keçe paltosunu, yamru yumru kürk şapkasını, kederli yüz ifadesini takınmıştı. Şehvetli Nadrak dansözü Vella her zamanki siyah deriden sıkı giysileri içersindeydi.

“Neyin peşindesin Yarblek?” diye sordu Belgarath İpek’in

ortağına.

“Bu benim fikrim değildi Belgarath. Vella ısrar etti.”

“Pekâlâ,” dedi Vella buyurgan bir ses tonuyla, “bütün gün bekleyecek değilim. Şu işi bitirelim. Herkesi evden çıkartın. Bu konuda tanığa ihtiyacım var.”

“Tam olarak neye tanık oluyoruz Vella?” diye sordu Ce’Nedra siyah saçlı kıza.

“Yarblek beni satacak.”

“Vella!” Ce’Nedra’nın nidası hiddetliydi. *“Bu iğrenç!”*

“Aman umrumdaydı,” diye karşılık verdi Vella. Genellikle Vella’nın kullanacağı kelime tam olarak ‘umrumda’ olmazdı. Etrafına bakındı. “Herkes burada mı?”

“Herkes bu kadar,” dedi Belgarath ona.

“Güzel.” Eyerinden kayıp inerek çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdu. “O halde işe koyulalım. Sen -Beldin ya da Feldegast, ya da kendine ne demek istiyorsan- bir keresinde Mallorya’da beni satın almak istediğini söylemiştin. Ciddi miydin?”

Beldin gözlerini kırpıştırdı. “Şey…” diye bocaladı. “Sanırım, sanki.”

“Evet ya da hayır demeni istiyorum Beldin,” dedi kız biraz kırılarak.

“Peki o halde, evet. Hiç de kötü görünmeyen bir kaltaksın ve oldukça hoş küfrediyorsun.”

“Güzel. Benim için ne vermeyi düşünüyorsun?”

Yüzü aniden kıpkırmızı kesilen Beldin boğulur gibi oldu.

“Zaman kazanmaya çalışma Beldin,” dedi kız ona. “Bütün günü buna ayıracak değiliz. Yarblek’e bir teklifte bulun.”

“Sen ciddi misin?” diye haykırdı Yarblek.

“Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Benim için ne kadar ödemeye razısın Beldin?”

“Vella,” diye karşı çıktı Yarblek, “bu çok anlamsız bir şey.”

“Kapat çeneni Yarblek. Ee, Beldin? Ne kadar?”

“Sahip olduğum her şeyi,” diye cevap verdi Beldin, gözlerinde bir çeşit inanmazlıkla.

“Bu biraz belirsiz. Bana bir rakam ver. Bir rakam olmazsa pazarlık edemeyiz.”

Beldin keçeleşmiş sakalını kaşıdı. “Belgarath,” dedi Beldin, “hani o Tolnedra istilasından önce Maragor’da bulduğun pırlanta hâlâ

duruyor mu?”

“Sanırım. Galiba kulemde bir yerlerde.”

“Dünyanın ıvır zıvırının yarısı da orada.”

“Güney duvarındaki kitaplıkta,” diye yardımcı oluverdi Poledra, *“Kitab-ı Darine*’in sıçan yemiş nüshasının arkasında.”

“Hakikaten mi?” dedi Belgarath. “Sen nereden biliyorsun?”

“Cyradis’in bana Rheon’da ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Seyreden kadın mı?”

“Bu sorunun cevabı sayılır mı?”

“Bana ödünç verebilir misin?” diye sordu Beldin kardeşine. “Galiba ‘bana verir misin’ daha doğru olacak. Onu ödeyebilme fırsatımın olacağını hiç sanmıyorum.”

“Tabii ki Beldin,” dedi Belgarath. “Zaten kullandığım yoktu.”

“Pırlantayı getirebilir misin?”

Belgarath başıyla onayladıktan sonra yoğunlaşarak avucunu uzattı.

Aniden avucunun içinde beliren pırlanta bir buz parçasına benziyordu; tek farkı hafif bir pembemsi gölgesi olmasıydı.

Aynı zamanda bir elmadan da biraz iriydi.

“Torak’ın dişi ve ayak tırnakları!” diye haykırdı Yarblek.

“Şimdi siz, aç cözlülükün yeyip bitiridiği içiniz, her içiniz da satmak için bu kadar cönüllü olduğunuz, bu insanda ayartan ciz için, bu önemsiz şeyda yeterli cörüyor musunuz?” dedi Beldin yeniden Feldegast’ın şivesine dönüp, Belgarath’ın elinde duran taşı göstererek.

“Bu, dünya var olalı beri bir kadın için ödenen paranın yüz misli eder,” dedi Yarblek huşu içinde bir ses tonuyla.

“O halde, doğru ücret budur,” dedi Vella muzaffer bir edayla. “Yarblek, Gar og Nadrak’a geri döndüğünde bunu herkese yaymanı istiyorum. Bundan sonraki yüz yıl boyunca krallıktaki bütün kadınların her gece, benim kazandırdığım parayı düşünerek ağlaya ağlaya uyumalarını istiyorum.”

“Çok zalim bir kadınsın Vella.” Yarblek sırıttı.

“Bu bir gurur meselesi,” dedi kız, mavi siyah saçlarını savurarak. “Tamam işte, o kadar da uzun sürmedi, değil mi?” Ayağa kalkarak ellerini birbirine vurarak temizler gibi bir hareket yaptı. “Yarblek,” dedi, “bana sahip olduğuna dair kâğıtların yanında mı?”

“Evet.”

“Çıkar ve beni yeni sahibime vermek için imzala.”

“Önce ücreti bölüşmemiz icap ediyor Vella.” Hüzünle pembe taşa baktı. “Bu güzel şeyi ikiye bölmek çok yazık olacak,” dedi.

“Sende kalsın,” dedi Vella umursamadan. “Benim ona ihtiyacım yok.”

“Emin misin?”

“Evet, senin olsun. Şu kâğıtları çıkar Yarblek.”

“Gerçekten bütün bu olanlar konusunda kendinden emin misin Vella?” diye sordu yine kıza.

“Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

“Ama çok *çirkin* - özür dilerim Beldin ama hakikat bu. Vella *onu* seçmene ne neden olmuş olabilir ki?”

“Sadece tek bir şey,” dedi Vella.

“Neymiş o?”

“Uçabiliyor.” Sesi bir çeşit hayranlık doluydu.

Yarblek başını sallayarak heybesinin yanına gitti. Vella’ya sahip olduğuna dair hazırlanmış kâğıtları getirdi, imzalayarak Beldin’e uzattı.

“Peçi bunlara ben ne diye isteyecek mişim?” diye sordu Beldin. Bu konuşma tarzının, kamburu neredeyse korkutacak kadar derin olan hislerini gizlemek için bir yol olduğunu fark etti Garion.

“İster saklarsın, ister atarsın.” Vella omzunu silkti. “Artık benim için bir anlamları kalmadı.”

“Çok cüzel o halde şeçerim,” dedi Beldin. Elindeki kâğıtları bir yumak haline getirdikten sonra avucunu açarak kâğıttan topu öylece tuttu. Sonra kâğıt tomarı aniden alev alarak, külleri kalıncaya kadar yandı. “Tamam işte,” dedi Beldin, külleri üfleyerek. “Artık bizi rahatsız edemezler. Tamam mı? Başka yapacak bir şey kaldı mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Vella. Eğilerek çizmelerinin üzerindeki iki hançeri çıkardı. Sonra kemerindeki diğer iki hançeri de çıkarttı. “Al,” dedi, gözleri artık iyice yumuşamıştı, “artık bunlara da ihtiyacım olmayacak.” Hançerleri yeni sahibine uzattı.

“Ah,” dedi Polgara gözleri yaşararak.

“Ne oldu Pol?” diye sordu Durnik, yüzünde endişeyle.

“Bu bir Nadrak kadının yapabileceği en kutsi şeydir,” dedi Polgara, gözlerini önlüğünün eteğiyle silerken. “Kendisini tamamen

Beldin'e teslim ediyor. Bu çok güzel."

"İyi da ben biçaklarda niye ihtiyaç duyayim?" diye sordu Beldin nazik bir tebessümle. Beldin, havada puftadanak toza dönüşüp yok olan hançerleri birer birer havaya fırlattı. Döndü. "Hoşça kal Belgarath," dedi yaşlı büyücüye. "Biraz eğlendik sayılır, değil mi?"

"Ben çok eğlendim." Belgarath'ın gözlerinde yaşlar vardı.

"Durnik," dedi Beldin, "görünüşe göre burada, benim yerimi sen alacaksın."

"Ölmek üzere olan bir adam gibi konuşmaya başladın," dedi Durnik.

"Yo, hayır Durnik, ölmeyeceğim. Sadece biraz değişeceğim. Siz ikiniz, benim için ikizlere veda edin. Onlara izah edin. Şansına dua et Yarblek ama ben yine de bu alışverişten kârlı çıkan taraf olduğuma inanıyorum. Garion, dünyadaki işlerin yürümesini sağlamaya çalış."

"O işle Eriond'un meşgul olması gerekiyor."

"Biliyorum ama ona göz kulak ol. Başını derde sokmasına izin verme."

Beldin Ce'Nedra'ya bir şey söylemedi. Sadece oldukça büyük bir gürültüyle öpmekle yetindi. Sonra Poledra'yı da öptü. Altın rengi gözleri sevgiyle dolan Poledra ona şefkatle baktı.

"Güle güle yaşlı inek," dedi sonunda Polgara'ya, her zamanki gibi poposuna bir şaplak indirerek. Anlamlı anlamlı karnına baktı. "Sana o tatlıları yemeye devam edersen kilo alacağını söylemiştim."

Bunun üzerine Polgara onu gözlerinde yaşlarla öptü.

"Evet şeçerim," dedi Beldin Vella'ya, "cel azicik yürüyüp açilalim. Citmeden once söylenecek çok şeyler var." Sonra ikisi, el ele tepeye doğru çıktılar. Tepe başına vardıklarında durup, bir süre konuştular. Sonra birbirlerine sarılıp, tutkuyla uzun uzun öpüştükten sonra hâlâ birbirlerinin kollarındayken titreştiler ve sanki eridiler.

Atmacalardan biri tanıdıktı. Kanatlarındaki şeritler elektrik mavisiydi. Öte yandan diğer atmacının kanatlarındaki şeritler eflatundu. Birlikte havaya fırlayarak, parlak gökyüzünde zahmetsizce halkalar çizerek yükseldiler. Sonunda Vadi'nin üzerinde kanat çırpan bir çift noktacığa dönüşünceye kadar o resmi evlilik dansıyla dönerek yükseldiler de yükseldiler.

Sonra gitmişlerdi, bir daha hiç dönmemecesine.

Garion ile diğerleri iki hafta daha kulübede kaldı. Sonunda

Polgara ile Durnik'in yalnız kalmak istediklerini belli etmeye başladıkları kanaatine varan Poledra, diğerlerine Vadi'ye uzanmayı önerdi. Akşam döneceklerine söz veren Garion ile Ce'Nedra, oğulları ve neredeyse yetişmiş sayılacak yavru kurdu da alarak Belgarath ile Poledra'ya, Vadi'nin kalbine kadar refakat ettiler.

Öğlene doğru Belgarath'ın bildik, bodur kulesine vararak, tepesindeki yuvarlak odaya doğru merdivenlerden çıkmaya başladılar. "Basamağa dikkat edin," dedi yaşlı adam, tırmanırlarken gayri ihtiyari. Ama bu kez Garion durarak, diğerlerinin ilerlemesine izin verdi. Eğildi, basamak vazifesini gören taş dilimini kaldırdı ve altına baktı. Bir ceviz büyüklüğünde bir çakıl taşı bu taş dilimin altında duruyordu. Garion taşı alarak cebine attı ve taş dilimini yerine yerleştirdi. Diğer taş basamakların ortalarının aşınmış olduğunu fark etti ama bu basamağınki aşınmamıştı; kaç yüz yıldır - ya da bin yıldır— yaşlı adam bu basamaktan atlıyordu acaba? Kendisiyle oldukça gurur duyarak yoluna devam etti.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Belgarath.

"Basamağı tamir ediyordum," diye cevap verdi Garion. Yuvarlak çakıl taşını yaşlı adama uzattı. "Altında bu olduğu için şatlanıyormuş. Artık sabidendi."

"O basamağı özleyeceğim," diye şikâyet etti dedesi.

Kaşlarını çatarak taşa baktı. "Ha," dedi, "şimdi hatırladım. Bunu basamağın altına özellikle koymuştum."

"Ne diye?" diye sordu Ce'Nedra.

"Bu bir pırlanta Ce'Nedra." Belgarath omzunu silkti. "Bir pırlantanın un ufak olması için ne kadar zaman gerektiğini merak etmiştim."

"Bir pırlanta mı?" diye nefesi kesildi minik kraliçenin, gözleri faltaşı gibi açılırken.

"Eğer istersen senin olsun," dedi, pırlantayı ona atarak.

Sonra Tolnedra mazisini hatırlayan Ce'Nedra tam bir tok gözlülük örneği sergiledi. "Seni eski bir dostundan ayırmak istemem. Garion ile giderken onu bulduğumuz yere bırakırız."

Belgarath kahkahalarla güldü.

Geran ile genç kurt pencerelerin birinin yakınlarında oynuyorlardı. Oyunları oldukça hırpalayıcı sayılırdı; üstelik kurt eline gelen her fırsatta mızıkçılık yapıyor, minik oğlanı kıkırdamaktan kırıp geçirecek şekilde, yüzünü gözünü yalıyordu.

Poledra darmadağınık yuvarlak odaya baktı. "Eve dönmek ne

hoş," dedi. Arkalığında bir baykuşun pençe izlerinin olduğu sandalyeyi sevgiyle okşuyordu. "Bu sandalyeye tüneyerek tam bin yıl geçirmiştim," diye anlattı Garion'a.

"Ne yapıyordun anneanne?" diye sordu Ce'Nedra ona. Ce'Nedra, belki de farkında bile olmadan Garion'un hitap tarzını taklit etmeye başlamıştı.

"Onu seyrediyordum," diye cevap verdi kumral kadın. "Sonunda dikkatini çekeceğimi biliyordum. Gerçi o kadar uzun bir zaman alacağını tahmin etmemiştim. Dikkatini çekmek için, olağanın dışında bir şeyler yapmam icap etti."

"Ya?"

"Bu biçimi seçtim," dedi Poledra, eliyle göğsüne dokunarak. "Bir kadın olduğumda, baykuş veya kurt halime nazaran benimle daha çok ilgilendi."

"Sana hep sormak istediğim bir şey vardı," dedi Belgarath. "Seninle karşılaştığımızda etrafta hiç kurt yoktu. Orada ne yapıyordun?"

"Seni bekliyordum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Geleceğimi biliyor muydun?"

"Tabii ki."

"Ne zaman olmuştu bu?" diye sordu Ce'Nedra.

"Torak Taş'ı Aldur'dan çaldıktan hemen sonra," diye cevap verdi Belgarath, belli ki aklı başka bir yerdeydi. "Ustam beni kuzeye, olanları Belar'a anlatmam için yollamıştı. Zamandan istifade etmek için bir kurt kılığına girmiştim. Poledra ile şimdi kuzey Algarya olan bölgede bir yerlerde karşılaşmıştık." Karısına baktı. "Sana geldiğimi kim söylemişti?" diye sordu ona.

"Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu Belgarath," diye cevap verdi kadın. "Ben, senin günün birinde geleceğini bilerek doğmuştum. Gerçi senin elini çabuk tuttuğunu söyleyemeyeceğim." Eleştirircesine etrafına baktı. "Burasını biraz toparlasam iyi olacak," diye önerdi, "ayrıca o pencerelerin de perdeye ihtiyacı var."

"Gördün mü?" dedi Belgarath Garion'a.

Öpüştüler, sarıldılar, ellerini sıktılar ve birkaç da gözyaşı döküldü -ama pek fazla sayılmaz. Sonra Ce'Nedra Geran'ı, Garion da kurdu kucağına aldı ve merdivenlerden inmeye başladılar.

"Ha," dedi Garion yarı yoldayken, "pırlantayı ver bana. Ait olduğu yere koyayım."

"Sıradan bir çakıl taşı da aynı işi görmez mi Garion?"

Ce’Nedra’nın gözleri aniden velfecir okumaya başlamıştı.

“Ce’Nedra, ille de bir pırlanta istiyorsan, sana alıveririm.”

“Biliyorum Garion ama eğer bunu da alıkoyarsam iki tane olur.”

Gülen Garion, pırlantayı karısının sımsıkı tuttuğu yumruğundan alıp güzelce basamağın altına yerleştirdi.

Atlarına binerek, bir bahar öğlen vaktinin parlak güneşi altında kuleden uzaklaştılar. Ce’Nedra Geran’ı tutuyordu; kurt yanlarından koşuyor, zaman zaman bir tavşan kovalamak için fırlayıp gidiyordu.

Biraz ilerledikten sonra Garion kulağında tanıdık bir fısıltı duydu. Chretienne’in dizginlerine asıldı. “Ce’Nedra,” dedi, kuleyi işaret ederek, “bak.”

Ce’Nedra dönüp baktı. “Bir şey görmüyorum.”

“Bekle. Her an çıkabilirler.”

“Kimler?”

“Anneannemle dedem. İşte geliyorlar.”

Kulenin açık kapısından iki kurt dışarı fırlayarak çimenlik düzlükte koşmaya başladı; koşarlarken her adımları birbirine uyuyordu. Koşuşlarında bir çeşit dizginlenemez hürriyet, yoğun bir neşe vardı.

“İşe ortalığı temizleyerek başlayacaklarını sanmıştım,” dedi Ce’Nedra.

“Bu önemli Ce’Nedra, çok daha önemli.”

Tam güneş kavuşurken kulübeye vardılar. Durnik hâlâ tarlayla meşguldü; Polgara’nın mutfakta yavaşça şarkı söylediğini duydular. Ce’Nedra içeri girdi; Garion ile kurt da tarladan geçerek Durnik’in yanına gitti.

O akşam yemekte fırında kızarmış kaz ile fırında kızarmış kaza yakışan her şey vardı: Kazın suyu, sosu, üç çeşit sebze, fırından yeni çıkmış, üzerinden tereyağı sızan taptaze ekmek.

“Kazı nereden buldun Pol?” diye sordu Durnik.

“Üçkâğıt yaptım,” diye itiraf etti Polgara, gayet sakin.

“Pol!”

“Başka bir zaman izah ederim canım. Haydi, soğumadan yiyelim.”

Yemekten sonra ateş başında oturdular. Aslında ateşe gerek yoktu -aslında kapılar bile açıktı- ama ateş ve ocak başı yuvanın bir parçasıydı ve bazen, doğruyu söylemek icap ederse, gerekmese bile ihtiyaç duyuluyordu.

Polgara yanağını Geran'ın buklelerine dayamış, yüzünde hülyalı bir memnuniyetle çocuğu kucağında tutuyordu. "Tekrar tecrübe kazanıyorum," dedi sessizce Ce'Nedra'ya.

"Böyle bir şeyi unutman mümkün değil ki Pol Teyze," dedi Riva Kraliçesi. "Sen yüzlerce oğlan çocuğu yetiştirmişsin."

"Şey, o kadar sayılmaz canım, ama insanın alışkanlığını kaybetmemesinde fayda var."

Kurt, ocağın önünde yerde derin uykudaydı. Ama hafif sesler çıkartıyordu ve zaman zaman bacakları seğiriyordu.

"Rüya görüyor," dedi Durnik gülümseyerek.

"Hiç şaşmam," dedi Garion. "Dedemin kulesinden gelirken bütün yol boyunca tavşan kovaladı. Gerçi hiç yakalayamadı. Aslında tam olarak denediğini de zannetmiyorum."

"Söz rüyalardan açılmışken," dedi Pol Teyze ayağa kalkarak. "Oğlunuz ve yavru kurdunuzla birlikte yarın sabah erkenden yola çıkmak isteyeceksiniz. Haydi artık yatalım."

Ertesi sabah ilk ışıkla uyanıp sıkı bir kahvaltı yaptıktan sonra Durnik ile Garion atları eyerlemeye gitti.

Vedalaşmayı uzun tutmadılar. Bu dördü arasında uzun bir vedalaşmaya gerek yoktu çünkü onlar tam manasıyla hiçbir zaman birbirlerinden kopmazlardı. Birkaç kısa söz, birkaç buse; Durnik ile Garion'un sıkıca el sıkışmaları ve derken Riva Kralı ile ailesi tepeye doğru tırmandı.

Tepenin yarı yolunda Ce'Nedra eyeri üzerinde döndü. "Pol Teyze," diye seslendi, "seni çok seviyorum."

"Evet canım," diye seslendi Polgara da, "biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Ve sonra Garion öne düştü, ve tepeye ve oradan da evlerine ilerlediler.

SONSÖZ

SONBAHARIN ortalarına gelmişlerdi. Alorn Divanı, yazın son günlerinde Riva'da toplanmıştı; biraz neşeli, hatta gürültülü geçmişti. Normal şartlarda gelmeyecek birçok kişi de divana katılmıştı. Alorn olmayan hükümdarların -ve kraliçelerin- sayısı Alorn hükümdarları geçmişti. Batıdan gelen hanımların hepsi Ce'Nedra ile Polgara'nın başına toplanarak tebrik ettiler; küçük çocuklar da oğlanın güneş gibi mizacından -ve küçük oğlanın pasta pişen mutfağa ve oradaki tüm hâzineye giden, uzun zamandır kullanılmamış bir yol bulmuş olmasından- etkilenerek Geran'ın etrafını aldılar. Doğrusunu söylemek gerekirse o yıl, gerçek anlamda iş konusunda pek bir şey yapılmış sayılmazdı. Ayrıca, her zamanki gibi, birbirini izleyen bir dizi yaz sonu fırtınası toplantının bittiğini haber vermiş ve ziyaretçilerin geri dönmeyi ciddi ciddi düşünmelerine neden olmuştu. Bu, her zaman için divanı Riva'da toplamış olmanın bir avantajıydı. Misafirler biraz daha kalmayı tercih etseler bile mevsimlerin şaşmaz adımları onları zamanında ayrılmaya zorluyordu.

Riva'daki işler yoluna girmişti. Kral, eşi ve veliahtları Prens Geran ile geri geldiğinde büyük kutlamalar yapılmıştı ama kimse, ne kadar duygusal olursa olsun, sonsuza kadar kutlama yapmaya devam edemezdi ve birkaç hafta sonra her şey normale dönmüştü.

Garion artık günlerinin çoğunu Kail ile bir yere kapanarak geçiriyordu. Yokluğunda birçok karar verilmesi icap etmişti. Gerçi, neredeyse istisnasız Kail'in bu meseleleri halletme tarzını tasvip etse

de, yine de bu konularda kısa bir bilgi almak zorundaydı ve bu kararların bazılarının da kraliyet imzasıyla onaylanması gerekiyordu.

Ce'Nedra'nın hamileliği beklenen doğrultuda gelişiyordu. Ufak tefek kraliçe sağlıklı görünüyordu; biraz şişmişti ve gittikçe sinirli olmaya başlamıştı. Bu tür hassas zamanlarda hanımların çoğunda görüldüğü gibi olmadık yiyeceklere duyulan garip açlık Riva Kraliçesini genellikle diğer hanımları mutlu ettiği kadar mutlu etmiyordu. Erkek nüfus arasında, uzun bir zamandır bu tarz midesel özlemlerin eşleri için bir çeşit garip eğlence tarzından başka bir şey olmadığı konusunda bir kuşku alıp yürümüştü. Söz konusu yiyecek ne kadar tuhaf ve ne kadar elde edilmesi zor olursa ve karısına düşkün koca bu yiyeceği elde edebilmek için ne kadar çok uğraşacak olursa, hanımlar eğer bundan bolca bulunmazsa hemen *ölecekleri* konusunda bir o kadar çok ısrarcı oluyorlardı. Garion gizliden gizliye bütün bu olup bitenlerin hanımların içlerinin rahat etmesiyle ilgili bir şey olduğundan kuşkulanıyordu. Eğer mevsim dışında çilek ya da dünyanın diğer tarafındaki sularda bulunan garip bir deniz ürününü bulmak için bir koca bütün dünyayı didik didik etmeye yeterince gönüllü görünürse, bu, eşinin kalınlaşan beline rağmen onu hâlâ sevdiğinin ispatı olurdu. Bu Ce'Nedra için o kadar eğlenceli olamıyordu çünkü ne zaman görünüşte o kadar imkânsız bir şey istese Garion sadece bir yan odaya geçip gerekli yiyeceği hemen oracıkta peydahlıyor ve ona sunuyordu -genellikle gümüş bir tepsi içinde. Ce'Nedra bu konuda gittikçe küskünleşip sonunda tamamen vazgeçmişti.

Derken, her yanın donla kaplandığı bir güz akşamı, üzeri buzla kaplı bir Mallorya gemisi rıhtıma girdi ve geminin kaptanı, Malloryalı Zakath'ın mührünü taşıyan katlı bir tomar parşömen getirdi. Garion gemiciye bol bol teşekkür ettikten ve mürettebatıyla birlikte onları Hisar'da ağırlamak istediğini bildirdikten hemen sonra Zakath'ın mektubunu kraliyet dairesine götürdü. Ce'Nedra ateşin kenarına oturmuş örgü örüyordu. Geran ile genç kurt ocak başında yere yatmış uyukluyorlardı. Uykularında bacakları seğiriyordu. İkisi hep birlikte yatıyordu. Ce'Nedra sonunda, dünyada hiçbir kapının her iki tarafından da kilitlenemeyeceği için, onları geceleri ayrı tutma fikrinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

"Ne var canım?" diye sordu Garion içeri girince.

"Zakath'tan şimdi bir mektup geldi," diye cevapladı Garion.

"Ya? Ne diyor?"

“Daha okumadım.”

“Aç şunu Garion. Mal Zeth’te olup bitenleri öğrenmek için can atıyorum.”

Garion mührü kırarak parşömeni açtı. “Batının Hükümdarı,” diye okudu yüksek sesle, “Tanrıkatleden, Batı Denizi Efendisi Riva Kralı, Haşmetmeapları Belgarion ile Rüzgârlar Adası yönetim ortağı, Tolnedra İmparatorluğunun Prensesi, Boruna Hanedanının İncisi saygıdeğer Kraliçe Ce’Nedra’ya - tüm Angarak’ın İmparatoru Zakath’tan.”

“Umarım mektubumu aldığınızda her ikinizin de sıhhati yerinde olur; ayrıca gelmişse de, doğumu yaklaşmışsa da, her iki durumda da kızınıza da tebriklerimi yollamak isterim. (Aniden geleceği görmeye başlamadığımı hemen belirtmek isterim. Cyradis bir keresinde artık basiret sahibi olmadığını söylemişti. Sonunda, onun bu konuda pek de gerçeği söylememiş olduğu kanısına vardım.)”

“Ayrıldığımızdan beri çok fazla şey oldu. İmparatorluk sarayı, Korim’e yapmış olduğumuz yolculuk ve orada olmuş olanların doğrudan bir neticesi olarak kişiliğimde meydana gelen değişimden son derece memnun kaldı. Demek ki daha önce katlanılması mümkün olmayan bir idareciymişim. Tabii tüm bunların anlamı, Mal Zeth’teki her şeyin aniden bir iyi niyet ve saadet masalına döndüğü değildir. Kral Urgit ile bir barış anlaşması yapmaya niyetim olduğunu beyan ettiğimde generaller hayal kırıklığına uğradılar. Generalleri bilirsin. Ellerinden en çok sevdikleri savaşı alırsan, şımarık çocuklar gibi sızlanırlar, şikâyet eder ve surat asarlar. Birkaç kişiye iyice boyun eğdirmek zorunda kaldım. Bu arada, Atesca’yı Mallorya orduları baş komutanlığına atadım. Bu da diğer generalleri oldukça kızdırdı ama insan herkesi birden memnun edemiyor.”

“Urgit ile haberleşmeye devam ediyoruz, onun son derece nadir bulunacak bir adam olduğunu fark ettim -neredeyse ağabeyi kadar eğlenceli. Sanırım iyi anlaşacağız. Dalasya bağlantılı devletlerine özerklik verdiğimde bürokrasi neredeyse ortak bir felce uğradı. Dalların kendi yollarında ilerlemeleri gerektiğine inanıyorum ama bürokrasinin birçok üyesinin orada çıkar çevreleri vardı ve onlar da en az generaller kadar sızlandı, şikâyet etti ve somurttu. Ama tüm bunlar, ben Brador’un hükümetteki her daire şefinin resmi hesaplarının bilanço kontrolünü yapmasını düşündüğümü beyan ettiğimde aniden duruverdi. Bağlantılı devletlerdeki malların bu

muazzam kayboluşunun getirdiği ses kulakları sağır ediyordu."

"Dal Perivor'dan döndükten kısa süre sonra, oldukça hayret verici bir şekilde bir yaşlı Grolim saraya geldi. Tam onu başımdan savacaktım ki Eriond onun kalması konusunda oldukça ısrarcı davrandı. Yaşlı adamın pek öyle rahat telaffuz edilemeyecek bir Grolim adı vardı ama Eriond, her nedense adını değiştirerek Pelath yaptı. İhtiyar delikanlının tatlı bir mizacı var ama bazen çok garip konuşuyor. Kullandığı lisan, *Ashaba Vahiyleri* veya Dalların *Akaid-i Mallorya*'sına çok benziyor. Çok garip."

"Bak bunu neredeyse unutmuştum," diye böldü okumasını Garion.

"Neyi canım?" diye sordu Ce'Nedra kocasına, başını örgüsünden kaldırarak.

"Peldane'de rastladığımız o yaşlı Grolim'i hatırlıyor musun? Seni tavukların ısırdığı gece hani?"

"Evet. Çok tatlı bir yaşlı adama benziyordu."

"O kadarla sınırlı değildi Ce'Nedra. Aynı zamanda bir peygamberdi; Ses bana onun Eriond'un ilk müridi olacağını söylemişti."

"Eriond'un eli oldukça uzun öyle değil mi? Okumaya devam et Garion."

"Cyradis, Pelath ve ben, Eriond ile uzun uzun fikir alışverişinde bulunduk ve sonunda hepimiz, en azından şimdilik onun konumunun gizli tutulmasında yarar olduğu kararma vardık. O kadar masum biri ki, henüz onu insanlığın ahlaksızlığına ve hilekârlığının derinliklerine maruz bırakmak istemiyorum. Onu mesleğinin daha başlarında bu kadar korkutmayalım. Hepimiz Torak ve onun tapınma konusundaki o ezici açlığını hatırlıyorduk; Eriond'a, ona tapınmak istediğimizi söyleyince o sadece bize güldü. Acaba Polgara onu yetiştirirken bir şeyleri eksik mi bırakmış?"

"Yine de istisnai bir şey yaptık. Üçüncü, yedinci ve dokuzuncu ordunun refakatinde bir grubumuz Mal Yaska'yı ziyaret ettik. Tapınak Muhafızları ve Chandimler kaçmaya çalıştılar ama Atesca oldukça etkili bir biçimde onların etrafını sardı. Eriond'un o adsız atıyla sabah gezisine çıkmasını bekledikten sonra toplanmış olan Grolimlerle oldukça ciddi bir konuşma yaptım. Eriond'u üzmek istemiyordum ama Grolimlere, dini münasebetlerini en kısa zamanda değiştirmezlerse *ziyadesiyle* üzüleceğimi söyledim. Bu arada da Atesca yanımda durmuş kılıcıyla oynayıp duruyordu; o

yüzden ne kastettiğimi hemen anladılar. Derken Eriond önceden haber vermeden aniden Tapınak'ta beliriverdi. (Şu atı nasıl o kadar hızlı hareket edebiliyor? O sabah son görüldüğünde şehirden en az üç fersah uzaktaydı.) Onlara kara cüppelerin pek o kadar çekici olmadığını, beyaz cüppelerin kendilerine daha çok yakışabileceğini söyledi. Sonra, yüzünde hafif bir tebessümle, tapınak içindeki bütün Grolimlerin cüppelerinin rengini değiştiriverdi. Korkarım Mallorya'nın o tarafında kimliğini saklaması konusunda bunun pek bir yararı olmadı. Sonra onlara artık bıçaklarına ihtiyaç kalmadığını söyledi ve orada bulunan bütün hançerler yok oluverdi. Sonra Kurban Yeri'ndeki bütün ateşleri söndürdü ve sunakları çiçeklerle donattı. O günden beri bu önemsiz değişiklikler Mallorya'nın her köşesinde vuku buluyormuş. Urgit şu anda, Cthol Murgos'da da benzer koşulların meydana gelip gelmediğini araştırtıyor. Yeni Tanrımızın, sanırım, biraz işe alışması gerekecek."

"Kısa kesmek icap ederse Grolimlerin hepsi secdeye vardı. Ben hâlâ, en azından o din değiştirmelerin *bir kısmının* içten olmadığından kuşkulanıyorum, o yüzden seferberliğin kaldırılmasını henüz düşünmüyorum. Eriond onlara ayağa kalkmalarını, dışarı çıkıp hastalarla, fakirlerle, yetimlerle ve evsizlerle ilgilenmelerini söyledi."

"Mal Zeth'e dönerken, Pelath atını benimkine yaklaştırarak o insanı bayıltacak kadar tatlı tebessümüyle bana bakarak, 'Ustam sizin medeni durumunuzun değişmesinin zamanı geldiğine inanıyor Mallorya İmparatoru,' dedi. Bu beni biraz korkuttu. Eriond'un bana tahttan çekilerek bir yerlerde çobanlık yapmamı önermesinden biraz korkmuyor değildim. Sonra Pelath sözlerine devam etti. 'Ustam bir şeyleri uzun bir zamandır ertelediğinize inanıyor.'"

"'Ya?' dedim, ihtiyatla."

"'Bu erteleme Keli Kâhinesi'ne biraz üzüntü veriyormuş. Ustam, ona evlenme teklif etmeniz gerektiğini büyük bir samimiyetle öneriyor. Bir şeyler olup da bu işi engellemeden, bir an önce halledilmesini istiyor.'"

"Böylece Mal Zeth'e döndüğümüz zaman, son derece makul olduğunu düşündüğüm bir teklifte bulundum -ve Cyradis beni derhal reddetti! Kalbim duracak zannettim. Sonra bizim minik, gizemli kâhinemiz bir öfke nöbetine tutuldu. Bana -uzun uzadıya-makulden kendisinin ne anladığını anlattı. Daha önce onun öyle davrandığını hiç görmemiştim. Gerçekten de ihtiraslıydı ve öyle kelimeler kullandı ki, eski de olsalar pek insanı öven cinsten

sayılmazlardı. Bazılarının anlamlarını sözlükten bulmak zorunda kaldım, o kadar anlaşılması güçtü."

"Aferin ona," dedi Ce'Nedra hararetle.

"Sadece barışı sağlayabilmek için," diye devam ediyordu mektup, "dizlerimin üzerine çöküp saçma sapan, utanç verici derecede aşırı bir evlenme teklifinde bulundum; benim belagatlı sözlerimden etkilenen Cyradis yumuşayarak, kabul etti."

"Erkekler!" diye burun kıvırdı Ce'Nedra.

"Düğün masrafı yüzünden iflas edecektim. Kheldar'ın iş arkadaşlarından birinden borç para almak zorunda bile kaldım - inanılmayacak bir faizle üstelik. Tabii ki Eriond nikâhı kıyma görevini üstlendi ve töreni bir Tanrının yapmış olması da tabutuma son çiviyi çakmış oldu. Sonuç olarak Cyradis ile geçen ay evlendik ve samimiyetle hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığımı söyleyebilirim."

"Ayy," dedi Ce'Nedra, bildik şekilde kısılır gibi olmuş sesiyle, "ne kadar tatlı." Mendiline uzandı.

"Dahası var," dedi Garion.

"Devam et," dedi karısı gözlerini silerek.

"Angaraklı Malloryalılar, evlenmek için bir Dal seçmemden memnun kalmadılar ama akıllılık ederek memnuniyetsizliklerini kendilerine saklıyorlar. Çok değiştim, ama o kadar da değil. Cyradis yeni mevkiine alışmakta biraz zorluk çekiyor; onu mücevherlerin bir imparatoriçe için gerekli süsler olduğu konusunda bir türlü ikna edemiyorum. O, mücevher yerine çiçek takıyor; saraydaki hanımların onu hemen taklit etmesi Mal Zeth'teki kuyumcular arasında muazzam bir üzüntüye sebebiyet verdi."

"Uzak kuzenlerimden Arşidük Otrath'ı bir baş boyu kısaltmayı düşünüyordum ama o, o kadar zavallı bir ahmak ki fikrimden vazgeçtim ve onu geri evine yolladım. Arkadaşınız Beldin'in Dal Perivor'da yapmış olduğu bir öneri çerçevesinde bu geri zekâlıya karısını Melcene Şehrinde bir saraya yerleştirmesini ve hayatının kalan zamanında ona yaklaşmamasını emrettim. Anladığım kadarıyla bu hanımefendi Melcene'de bir skandal halini almış ama büyük bir ihtimalle o hayvana katlandığı onca yılı bir şekilde telafi etmesi gerekiyor."

"Buradan haberler bu kadar Garion. Biz daha şimdiden dostlarımız hakkındaki haberleri sabırsızlıkla beklemeye başladık ve hepsine en sıcak selamlarımızı ve sevgilerimizi yollarız."

“Sevgilerimizle,”

“Kat Zakath ve İmparatoriçe Cyradis”

“O gösterişli ön ekten kurtulduğuma dikkatini çekerim. Ha, bu arada, kedim birkaç ay önce yine bana ihanet etmiş. Ce’Nedra kedi yavrusu sever mi? -ya da belki yeni kızınız hoşlanır? İsterseniz iki tane yollarım.”

“Z”

O yılın kış aylarının başında Riva Kraliçesi gittikçe memnuniyetsizleşmeye başlamıştı; bu karnının büyüdüğü oranda artan bir memnuniyetsizlik ve huysuzluktu. Bazı hanımlar sanki özellikle hamile olmak için yaratılmışlardır; Riva kraliçesi ise tam tersiydi. Kocasına sürekli tersleniyordu; oğluna karşı tahammülsüzdü; bir keresinde günahsız genç kurdu bile tekmelemek için sakarca bir harekette bulunmuştu. Kurt büyük bir çeviklikle tekmeden sakınmış, sonra biraz aklı karışarak Garion’a bakmıştı. “Biri bilmeden bir kusur mu işledi?” diye sordu.

“Hayır,” diye açıkladı Garion ona. “Sadece birinin eşi biraz sıkıntılı. Enikleme zamanı yaklaşıyor; bu insan şeylerin dişilerini her zaman için biraz rahatsız ve sinirli yapar.”

“Ha,” dedi kurt. “İnsan şeyler çok tuhaf.”

“Gerçekten de,” diye kabul etti Garion.

Tabiatıyla Poledra’yı, tam uğultulu bir tipinin ortasında Rüzgârlar Adası’na getiren Greldik olmuştu.

“Yolunuzu nasıl buldunuz?” diye sordu Garion kürklere bürünmüş denizciye, ellerinde birer maşrapa bira ile alçak kirişli yemek odasında ateşin karşısına oturduklarında.

“Belgarath’ın karısı yolu gösterdi.” Greldik omzunu silkti. “Çok olağanüstü bir kadın, biliyor musun?”

“Evet öyledir.”

“Denizdeyken mürettebattan tek bir adamın bile, tek bir yudum bira içmediğini biliyor musun? Ben bile. Nedense, hiç canımız çekmedi.”

“Anneannemin güçlü önyargıları vardır. Seni biraz burada yalnız bırakmamda mahzur var mı? Çıkıp onunla biraz konuşmak istiyorum.”

“Mahzuru yok Garion.” Greldik, hemen hemen yarısına kadar dolu kupayı okşayarak sırıttı. “Ben burada gayet rahatım.”

Garion yukarıya, kraliyet dairesine çıktı.

Koyu kestane rengi saçlı kadın ateşin yanına oturmuş, genç kurdun kulaklarını kaşıyordu. Ce'Nedra biraz tuhaf bir biçimde divana yayılmış yatıyordu.

"Ah, geldin işte Garion," dedi Poledra. Havayı biraz hassasça kokladı. "İçiyormuşsun." Ses tonundan tasvip etmediği belliydi.

"Greldik ile bir kupa içtim."

"O halde odanın diğer tarafında oturabilir misin lütfen? Birinin koku alma hissi oldukça hassas ve bira kokusu birinin midesini kaldırıyor."

"O yüzden mi içki içilmesinden hoşlanmıyorsun?"

"Tabii ki. Başka neden olabilir ki?"

"Sanırım Pol Teyze bunu ahlaki bir neden yüzünden tasvip etmiyor."

"Polgara'nın bazı anlaşılması güç önyargıları var. Evet şimdi," diye devam etti ciddiyetle. "Kızım şu anda seyahat edebilecek durumda değil o yüzden Ce'Nedra'nın bebeğini doğurtmak için ben geldim. Pol bana, çoğuna kulak bile asmayı düşünmediğim her türlü talimatı verdi. Doğum yapmak tabii bir süreçtir, ne kadar az müdahale edilirse o kadar iyi. Başladığı zaman Geran'ı ve genç kurdu alarak, Hisar'ın en uzak köşesine gitmenizi istiyorum. Olup bitince ben size haber ederim."

"Peki anneanne."

"Pek uslu maşallah," dedi Poledra Riva Kraliçesine.

"Ben de onu oldukça seviyorum."

"Öyle olduğunu umarım. Pekâlâ o halde Garion, bebek dünyaya geldikten hemen sonra, işlerin yoluna girdiğine emin olunca ikimiz Vadi'ye döneceğiz. Polgara, Ce'Nedra'dan birkaç hafta geride ama kaybedecek pek vaktimiz yok. Pol, doğum yaptığı zaman senin de orada olmanı istiyor."

"Gitmen *şart* Garion," dedi Ce'Nedra. "Keşke *ben* de gelebilseydim."

Garion, doğum yaptıktan o kadar kısa bir süre sonra karısını bırakmak konusunda biraz kuşkuluydu ama o da Pol Teyze'nin bebeği geldiğinde Vadi'de olmak istiyordu.

Üç gece sonraydı. Garion, Eriond ile uzun, çimenlik bir tepeden aşağıya at sürmeleriyle ilgili nefis bir rüya görüyordu.

"Garion," dedi Ce'Nedra, onu kaburgalarından dürterek.

“Efendim canım?” Garion hâlâ yarı uykudaydı.

“Anneanneni çağırsan fena olmayacak sanırım.”

Derhal uyanmıştı. “Emin misin?”

“Daha önce de bunu yaşamıştım canım,” dedi ona Ce’Nedra.

Hemen yataktan yuvarlanıp çıktı.

“Gitmeden önce beni öp,” dedi karısı.

Dediğini yaptı.

“Ayrıca binanın diğer tarafına giderken Geran ile yavruyu almayı da unutma. Oraya vardığınızda Geran’ı yeniden yatır.”

“Tabii.”

Ce’Nedra’nın yüzüne garip bir ifade geldi. “Acele etsen fena olmayacak Garion,” diye önerdi.

Garion fırladı.

Riva Kraliçesi bir kız bebek dünyaya getirdiğinde neredeyse şafak atmıştı. Miniğin koyu kırmızı kısa saçları ve yeşil gözleri vardı. Birçok asırdır olduğu gibi Orman Perilerinin soyu karışmıyordu. Poledra, battaniyeye sardığı bebeği Hisarın sessiz koridorlarından Garion’un ateşin başında oturduğu ve Geran ile kurdun kollar, bacaklar ve patiler birbirine dolanmış halde divanın üzerinde uyudukları odaya taşıdı.

“Ce’Nedra iyi mi?” diye sordu Garion ayağa kalkarak.

“Gayet iyi,” diye ikna etti onu anneannesi, “biraz yorgun o kadar. Oldukça rahat bir doğum oldu.”

Garion derin bir nefes alarak, minik kızının yüzüne bakmak için battaniyenin ucunu açtı. “Annesine benziyor,” dedi. Dünyanın her tarafındaki insanlar o ilk gözlemi yapar, yeni doğmuş bebeğin ebeveyninden birine veya diğerine ne kadar çok benzediğine dikkat çekerler, sanki böyle bir benzeyiş çok olağandışıymış gibi. Garion bebeği kibarca kollarına alarak, minik kırmızı surata baktı. Yeşil gözlü bakışlarını hiç kaçırmayan bebek de ona baktı. Bu tanıdık bir bakıştı. “Günaydın Beldaran,” dedi Garion yavaşça. Bu kararı uzun bir zaman önce vermişti. Başka kızları da olacaktı ve onlara da her iki tarafın hatırı sayılır miktardaki kadın akrabalarının isimleri verilecekti ama her nedense ilk kızının, Garion onun sadece tek bir kere hayalini görmüş olsa da hayatlarında yine de çok hayati bir rol oynayan, Pol Teyze’nin sarışın ikiz kardeşinin adını alması ona önemli gelmişti.

“Teşekkür ederim Garion,” diyebildi Poledra ancak.

“Nedense böylesi uygun geldi bana,” diye açıkladı Garion.

Prens Geran, bebek kız kardeşinden pek etkilenmemişti ama oğlan çocukları zaten pek nadiren bu tarz şeylerden etkilenir. “Çok fazla küçük değil mi?” diye sordu, babası onları tanıştırmak için Geran’ı uyandırdığında.

“Küçük olmak bebeklerin tabiatında vardır. Büyüyecek.”

“Güzel.” Geran bebeğe ciddiyetle baktı. Sonra, belli ki onun hakkında *bir şeyler* söylemesi gerektiğini hissederek, ekledi, “Çok tatlı saçları var. Aynı annemin saç rengi, değil mi?”

“Ben de fark ettim.”

O sabah Riva’nın çanları müjdeyle çaldı ve Riva halkı bayram yaptı; gerçi aralarında, sadece hanedanın garanti altında olması kaygısıyla kraliyet bebeğinin erkek olmasını arzu eden birkaç, hatta epey bir kişi yok değildi. O kadar asırdır kralsız kalmış olan Riva halkı, bu konuda biraz gergindi.

Ce’Nedra tabii ki neşe içersindeydi. Garion’un kızları için seçtiği isim konusunda mümkün olan en az memnuniyetsizliği gösterdi. Orman perisi tarafı, ismin geleneksel “X” harfi ile başlama ihtiyacını oldukça güçlü bir şekilde hissetmesine neden oluyordu. Bu konuda biraz çalıştıktan sonra soruna tatmin edici bir çözüm buldu. Garion, onun aklından Beldaran isminin bir taraflarına bir “X” sıkıştırdığı konusunda emindi. Ama sonunda bu konuda hiçbir şey öğrenmek istemediğine karar verdi.

Riva Kraliçesi genç ve sağlıklıydı ve loğusalıktan çok çabuk çıktı. Birkaç gün yatakta kalmıştı - daha çok, minik kraliçe ile daha da minik prenseslerini görmek için kraliyet yatak odasına doluşan Riva soyluları ve ileri gelen yabancılar üzerinde bir etki bırakabilmek için.

Birkaç gün sonra Poledra Garion ile konuştu. “Burada işler aşağı yukarı halloldu,” dedi, “artık Vadi’ye doğru gitmenin zamanı geldi. Polgara’nın da zamanı yaklaşıyor biliyorsun.”

Garion başıyla onayladı. “Greldik’e kalmasını söylemiştim,” dedi anneannesine. “Bizi Sendarya’ya herkesten çabuk götürür.”

“Hiç güvenilir bir adam değil, biliyorsun değil mi?”

“Pol Teyze de kelimesi kelimesine aynı şeyi söylemişti. Yine de dünyadaki en iyi denizci. Gemiye at yüklemelerini de söyleyeceğim.”

“Hayır,” dedi Poledra kısaca. “Acelemiz var Garion. Atlar bizi yavaşlatır.”

“Sendarya’dan Vadi’ye kadar koşmak mı istiyorsun?” diye sordu

Garion, biraz hayretle.

“O kadar uzak sayılmaz Garion.” Anneannesi gülümsedi.

“Peki ya erzak?”

Poledra ona gülercesine bakınca aniden kendisini çok aptal hissetti.

Garion’un ailesiyle vedalaşması çok duygusal ama kısa olmuştu. “Sıkı sıkı giyinmeyi ihmal etme,” diye tembih etti Ce’Nedra. “Biliyorsun şimdi kış.”

Garion karısına, anneannesiyle tam olarak nasıl yolculuk yapmayı planladıklarını söylememeye karar verdi.

“Ha,” dedi Ce’Nedra ona bir parşömen kâğıdı uzatarak, “bunu Pol Teyze’ye ver.”

Garion kâğıda baktı. Karısı ve kızının, iyi bir ressamın elinden çıkmış renkli bir resmiydi.

“Oldukça güzel olmuş değil mi?” dedi Ce’Nedra.

“Çok güzel,” diye kabul etti Garion.

“Artık gitsen fena olmayacak,” dedi Ce’Nedra. “Biraz daha oyalanırsan, gitmene hiç izin vermeyeceğim.”

“Kendini sıcak tut Ce’Nedra,” dedi Garion, “çocuklara da göz kulak ol.”

“Tabiatıyla. Seni seviyorum Haşmetmeapları.”

“Ben de seni seviyorum Haşmetmeapları.” Karısını, oğlunu ve kızını öpen Garion yavaşça odadan ayrıldı.

Denizde hava rüzgârlıydı ama saldırganca bir atılganlığı olan Greldik hava ne kadar kötü olursa olsun neredeyse hiç umursamıyordu. Yamalı ve leş gibi görünen gemisi fırtınalar altındaki denizin üzerinde, en az ihtiyatlı bir gemi kaptanının bile direklerine doldurmayacağı kadar çok yelkenle rüzgârın önünde gidiyordu; iki gün sonra Sendarya kıyılarına varmışlardı.

“Boş bir kumsal bize yeter Greldik,” dedi Garion ona. “Biraz acelemiz var sayılır da, eğer Sendar’a uğrarsak Fulrach ile Layla bizi tebrik etmek, şölenler vermek için biraz oyalar.”

“Atınız olmadan kumsaldan nasıl gitmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu Greldik açık açık.

“Bazı yolları var,” diye açıkladı Garion.

“O tür şeylerden mi?” diye sordu Greldik belli bir hoşnutsuzlukla.

Garion başıyla onayladı.

“Bu gayri tabii bir şey, biliyorsun değil mi?”

“Ben biraz gayri tabii bir aileden geliyorum.”

Greldik tasvip etmeyip homurdanarak, gemisini üst yanı tuz kaplı bir bataklığın gür otlarıyla sınırlanmış, rüzgârların savurduğu bir kumsala yaklaştırdı. “Burası sizin için uygun mu?” diye sordu.

“Gayet güzel,” dedi Garion.

Garion ile anneannesi, pelerinleri bir kırbaç gibi etraflarını döverken, Greldik iyice denize açılıncaya kadar beklediler. “Sanırım artık başlayabiliriz,” dedi Garion, kılıcını biraz daha rahat bir konuma getirerek.

“Onu neden getirdiğini anlayamadım,” dedi Poledra.

“Taş, Pol Teyzenin bebeğini görmek istiyor.” Omuzlarını silkti.

“Bu, bugüne kadar duyduğum en mantıksız şey Garion. Gidelim mi?”

Titreşip, bulanıklaştıktan sonra iki kurt, kumsalın sınırındaki otlara doğru koşarak, kıta içlerine doğru ilerledi.

İkisinin Vadi’ye varması bir haftadan biraz fazla zamanlarını almıştı. Nadiren, avlanmak için, çok daha nadiren de dinlenmek için durmuşlardı. Bu hafta zarfında Garion kurt olmakla ilgili çok şey öğrenmişti. Belgarath geçmişte ona biraz bilgi vermişti ama Belgarath, erişkin olduktan sonra kurt olmuştu. Öte yandan Poledra hakiki bir kurttu.

Karlı bir akşam, kulübeye bakan tepeyi aşarak çitleri karlar içine yarı yarıya gömülmüş, kulübesinin pencereleri insana kucak açan bir sarıyla, sımsıcak parlayan çiftliğe baktılar.

“Zamanında geldik mi?” diye sordu Garion, yanındaki altın gözlü kurda.

“Evet,” diye cevap verdi Poledra. “Ama biri, kendimizi insan şeylerin bineklerine yüklememekle iyi ettiğimizi düşünüyor. Zaman çok yaklaşmış. Haydi aşağıya inelim, neler olup bitmiş öğrenelim.”

Döne döne inen kar taneleri arasından koşarak indiler ve kapıda yeniden kendi biçimlerini aldılar.

Kulübenin içi sıcak ve aydınlıktı. Polgara, biraz da hantal bir halde, sofrayı annesi ile Garion için hazırlıyordu. Belgarath ateşin yanında oturmuştu; Durnik ise sabırla bir koşum takımını tamir ediyordu.

“Size biraz akşam yemeği ayırdım,” dedi Pol Teyze Garion ile Poledra’ya. “Biz yedik.”

“Bu akşam buraya varacağımızı biliyor muydun?” diye sordu

Garion.

“Tabii ki canım. Annemle genellikle sürekli irtibat halinde oluruz. Ce’Nedra nasıl?”

“Ce’Nedra Beldaran’la ve gayet iyi.” Garion bunu sıradan bir şey gibi söyleyivermişti. Pol Teyze onu az hayrete düşürmemişti şimdiye kadar. Şimdi sıra ondaydı.

Parlak gözleri faltaşı gibi açılan Polgara neredeyse elindeki tabağı düşürüyordu. “Ah Garion,” dedi onu aniden kucaklayarak.

“İsim seni mutlu etti mi? Birazcık da olsa?”

“Tahmin bile edemeyeceğin kadar Garion.”

“Kendini nasıl hissediyorsun Polgara?” diye sordu Poledra, pelerinini çıkartırken.

“İyi - sanırım.” Pol Teyze gülümsedi. “Süreci biliyorum tabii ki ama şahsen ilk kez yaşıyorum. Bebekler bu safhada zamanlarının çoğunu tekme atarak geçiriyor, değil mi? Birkaç dakika kadar önce benimki beni aynı anda üç ayrı noktadan tekmeledi.”

“Belki de oğlumuz aynı anda yumruk da atıyordur,” diye fikir yürüttü Durnik.

“Oğlumuz mu?” Polgara gülümsedi.

“Canım - lafın gelişi işte Pol.”

“Eğer isterseniz ben bakıp kız mı oğlan mı söyleyebilirim,” diye önerdi Belgarath.

“Denemeye bile kalkışma!” dedi Polgara ona. “Ben kendim öğrenmek istiyorum.”

Gün doğmadan az önce kar kesildi ve sabahın ortalarına doğru bulutlar dağıldı. Güneş çıkarak, kulübenin etrafına yeni düşmüş beyaz örtünün üzerinde pırıldadı. Gökyüzü yoğun bir maviydi ve soğuk bir gün olmasına rağmen, kış ortasının o acı soğuğu daha kendini hissettirmemişti.

Garion, Durnik ile Belgarath şafak vakti evden sürülmüş, genellikle erkeklerin bu tür durumlarda hissettikleri o garip işe yaramazlık hissiyle dolanıp duruyorlardı. Bir ara, çiftlik binaları arasından geçen minik bir derenin kıyısında durdular. Belgarath yüzeyin altındaki birkaç kara, ince sureti fark ederek berrak sulara baktı. “Balık avlayacak zamanın oldu mu?” diye sordu Durnik’e.

“Hayır,” dedi Durnik biraz hüzünle, “artık eski hevesim de kalmadı.”

Hepsi nedenini biliyordu ama bunu dile getirmediler.

Poledra yemeklerini getirdi ama dışarıda kalmaları konusunda

kesin bir tavırla ısrar etti. Akşamüstü geç vakitlerde, Durnik'in alet kulübesindeki demirhanesinde su ısıtmaları görevini verdi onlara.

"Bunun nedenini bir türlü anlayamadım," diye itiraf etti Durnik, dumanları tüten başka bir çaydanlığı kaldırırken. "Neden sürekli kaynar suya ihtiyaçları olur?"

"İhtiyaçları yok," dedi Belgarath ona. Belgarath bir odun yığını üzerine rahatça yayılmış, Durnik'in yonttuğu karmaşık desenli beşiğe bakıyordu. "Adam takımını ayak altından uzaklaştırmanın bir yolu bu. Binlerce yıl önce aklı evvel bir kadın bunu akıl etmiş ve kadınlar da o gün bugündür baş tacı etmişler. Sen suyu kaynat Durnik. Bu, kadınları mutlu ediyor, ayrıca o kadar büyük bir mesele de değil."

Ay geç yükselecekti ama yıldızlar perimsi ışıklarıyla kara dokunmuşlardı bile ve dünya sanki nazik, mavi beyaz bir ışığa gark olmuştu. Bu gece, Garion'un gördüğü geceler arasında mükemmel denebilecek olana en yakın geceydi; sanki tüm tabiat nefesini tutmuş bekliyordu.

Durnik'in gittikçe artan gerginliğini fark eden Garion ile Belgarath akşam yemeği için tepe başına kadar yürümeyi önerdiler. Daha önceleri, Durnik'in huzursuzluğunu gidermek için hep bir şeyle meşgul olduğunu gözlemlemişlerdi.

Kar içinden tepeye tırmanırlarken demirci gece göğüne baktı. "Gerçekten de özel bir gece sanki, değil mi?" Biraz utangaççа güldü. "Herhalde yağmur bile yağıyor olsaydı, aynı şeyleri hissederdim," dedi.

"Ben hep öyle hissettiğimi biliyorum," dedi Garion. Sonra o da güldü; nefesi soğuk havada buhar oluyordu. "Gerçi iki kere, her zaman demek için yeterli sayılır mı bilemiyorum ama," diye itiraf etti, "ne demek istediğini anladım. Ben de biraz önce aşağı yukarı aynı şeyleri hissediyordum." Hâlâ buz gibi yıldızlar altında, kulübenin arkasında bembeyaz uzanan karlı ovalara baktı. "Size de çok ama çok sessiz gelmiyor mu ortalık?"

"En ufak bir esinti bile yok," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Durnik, "ayrıca kar bütün sesleri boğuyor." Başını uzatarak kulak verdi. "Ama şimdi sen dikkat çekince, insana acayip bir sessizlikmiş gibi geliyor; üstelik bu gece yıldızlar da çok parlak. Sanırım bunun mantıklı bir açıklaması vardır."

Belgarath onlara gülümsedi. "İkinizde de bir gram bile romantiklik yok, değil mi? Hiç aklınıza bunun gerçekten de çok özel

bir gece *olabileceği* gelmiyor mu?”

Ona garip garip baktılar.

“Bir dakika durun ve bir düşünün,” dedi. “Pol neredeyse bütün hayatını, kendisine ait olmayan çocukları yetiştirmeye adamıştı. Onun çocukları yetiştirmesini izledim; ne zaman bir bebeği kucağına alsa gizli bir acı duyduğunu hissettim. Bu durum bu gece değişecek, yani gerçek bir anlamda bu gece özel bir gece. Bu gece Polgara kendisine ait bir bebeğe sahip olacak. Bu dünyanın geri kalanı için o kadar önemli olmayabilir ama sanırım bizim için önemli.”

“Tabii ki öyle,” dedi Durnik coşkuyla. Sonra bu efendi adamın yüzüne düşünceli bir ifade geldi. “Son zamanlarda bir konu üzerinde çalışıyordum Belgarath.”

“Evet. Seni işittim.”

“Sana da, hepimiz başladığımız noktalara geri dönüyormuşuz gibi gelmiyor mu? Tam olarak aynı şey değil tabii ama olanlar insana tanıdık geliyor.”

“Ben de bu tür şeyler düşünüyordum,” diye itiraf etti Garion. “Üzerimde hep bu garip his var.”

“İnsanların uzun bir yolculuktan sonra evlerine dönmeleri son derece tabiidir öyle değil mi?” dedi Belgarath, bir kar kümesini tekmeleyerek.

“O kadar basit olduğunu düşünmüyorum ben dede.”

“Ben de,” diye kabul etti Durnik. “Her nedense bu çok daha önemli bir şeymiş gibi geliyor insana.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Bana da öyle geliyor galiba,” diye itiraf etti. “Keşke Beldin burada olsaydı. O hemen bize açıklayıverirdi. Tabii hiç birimiz bu açıklamayı anlayamazdık ama o yine de açıklamasını yapardı.” Sakalını kaşıdı. “Ben, bunu izah *edebilecek* bir şey buldum.”

“Neymiş o?” diye sordu Durnik.

“Garion’la yaklaşık bir yıldır bu konu hakkında uzun uzadıya konuşuyoruz. O da tekrar tekrar olan bazı olaylara dikkat etti. Belki bizi konuşurken duymuşsundur.”

Durnik başıyla onayladı.

“Aramızda, kazanın geleceğin olmasını imkânsız kıldığı için olayların kendilerini tekrarlıyor olabilecekleri sonucuna varmıştık.”

“Bence de kulağa mantıklı geliyor.”

“Ama bu artık değişti. Cyradis Tercih’ini yaptı ve kazanın

etkileri silindi. Artık gelecek yaşanabilir.”

“O halde neden herkes başladığı yere geri dönüyor?” diye sordu Garion.

“Bu çok mantıklı bir şey de ondan Garion,” diye açıkladı ona Durnik oldukça ciddi bir edayla. “Bir şeyi başlattığın zaman -bu gelecek bile olsa- başa dönmesi icap eder, öyle değil mi?”

“Gelin açıklamanın bu olduğunu kabul edelim,” dedi Belgarath. “Her şey durmuştu. Şimdi yeniden hareket etmeye başladı ve herkes hak ettiğini buldu. Biz iyi şeyleri elde ettik, diğer taraf da kötü şeyleri. Bu da bizim doğru tarafı tuttuğumuzu bir yerde teyit ediyor, öyle değil mi?”

Garion aniden gülmeye başladı.

“Nedir bu kadar komik olan?” diye sordu Durnik ona.

“Bebek gelmeden çok kısa bir süre önce Ce’Nedra, Kadife - Liselle’den bir mektup aldı. Sonunda İpek’i bir tarih vermeye ikna etmiş. Büyük bir ihtimalle onun hak ettiği de bu, ama eminim ne zaman aklına gelse, gözlerinde bir dehşet ifadesi beliriyordur.”

“Düğün ne zamanmış?” diye sordu Durnik.

“Önümüzdeki yaz bir ara. Liselle, herkesin Boktor’a gidip, arkadaşımız karşısında kazandığı zafere tanık olmasını istiyor.”

“Bak şimdi taraf tutuyorsun,” diye azarladı Durnik.

“Ama muhtemelen gerçek olan bu.” Belgarath sırıttı. Tuniğinden toprak bir şişecek çıkarttı. “Bu o insanın içini fazla ısıtan Ulgo içeceğinden.”

“Anneannem bundan hoşlanmaz,” diye uyardı Garion.

“Anneannen şu anda burada değil Garion. Şu anda biraz meşgul.”

Üçü birlikle karlı tepe başında durmuş, çiftliğe bakıyorlardı. Sazdan dam karla kaplanmıştı, saçaklardan pırıltılı mücevherler gibi buzlar sarkıyordu. Pencerelerdeki küçük çerçevelerden, avluya yavaşça biriken karların üzerine yumuşakça düşen altın rengi lamba ışığı yayılıyordu; erkeklerin akşamüzerini gereksiz kaynar su hazırlamak için geçirdikleri demirhaneden ise parlak kırmızı bir ışık yayılıyordu. Odun ateşinin mavi dumanı hiç dalgalanmadan dümdüz çıkıyordu bacadan ve o kadar yükseliyordu ki sanki yıldızların arasına karışıp gidiyordu.

Garion’un kulaklarını garip bir ses doldurdu ve ne olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Bu Taş’tı ve kelimelerin anlatamayacağı bir özlem şarkısı söylüyordu.

Sessizlik artık neredeyse elle tutulur, pırıltılı yıldızlar ise karlı yeryüzüne iyice yakın hale gelmişti.

Derken kulübeden tek bir ağlama sesi geldi. Bu bir bebek sesiydi ve genellikle yeni doğanların o ortak dargınlığı veya rahatsızlığını değil de bir çeşit hayret ve tarifsiz bir sevinci dile getiriyordu.

Taş'tan aniden nazik, mavi bir ışık geldi ve içindeki özlem ezgisi neşeye döndü.

Taş'ın şarkısı biterken Durnik rahat bir nefes aldı. "Haydi aşağıya inelim," dedi.

"Biraz daha beklesek iyi olur," diye önerdi Belgarath. "Bu aşamada biraz temizlik yapmak gerekir, ayrıca Pol'e saçlarını tarayacak zaman bırakmalıyız."

"Saçlarının dağınık olmasının benim için bir önemi yok," dedi Durnik.

"Ama *onun* için var. Bekleyelim."

Tuhaftır ki Taş özlem dolu melodisine yeniden başlamıştı. Sadece arada bir Polgara'nın bebeğinin cılız, neşeli feryadıyla bozulan sessizlik bir önceki kadar elle tutulur haldeydi.

Üç ahbap tepe başında durmuş, uzaktan gelen ince çocuk şarkısını dinlerken ağızlarından buhar yükseliyordu.

"Ciğerleri kuvvetli," diye iltifat etti yeni babaya Garion.

Durnik ona hafifçe bir gülümseyip çocuğun ağlamasını dinlemeye devam etti.

Derken, o tek ağlama sesine bir katılan daha oldu. Bir ses daha katılmıştı.

Bu kez, Taş'dan gelen ışık aniden masmavi alevlenerek etrafındaki karları aydınlattı; neşeli ezgisinde bir zafer tınısı vardı.

"Biliyordum!" diye bağırdı Belgarath sevinçle.

"İki tane mil" Durnik'in nefesi tıkanır gibi oldu. *"İkiz mi?"*

"Bu aileden geliyor Durnik." Belgarath gülerek, bütün gücüyle demirciye sarıldı.

"Kız mı oldular, oğlan mı acaba?" diye bilmek istedi Durnik.

"Şu anda ne fark eder ki? Ama aşağı inip öğrensek fena olmaz sanırım."

Fakat tam döndükleri sırada, kulübe civarında bir şeyler olduğunu gördüler. Yıldızlı gökten inen tek bir yoğun mavi ışık sütununa bakakaldılar; bu daha sonra daha soluk bir maviyle birleşen bir sütundu. Göklerin iki ışığı kara değdiği anda kulübe

bunların gök mavisine boyanmıştı. Sonra bu ışıklara başkaları da katıldı, kırmızı, san, yeşil, eflatun ve Garion'un ismini bilmediği bir renk. Sonunda gökyüzünden inen bu ışıklar gözleri kör eden tek bir beyaz ışıkta birleştiler. Gökkuşağının renkleri gibi ışıklar da avluda yarım daire şeklinde duruyorlar, gökyüzünden indikleri parlak sütunları da tepelerinde, gece göğünü canlı renkli, kıpır kıpır ışık perdeleriyle dolduruyorlardı.

O zaman Tanrılar belirdi; kudretli takdislerini Taş'ınkiyle birleştirip şarkısına katılarak avluda durdular.

Eriond, onlara bakmak için tepeye doğru döndü. Kibar yüzü, neşelerin en safıyla dolu bir tebessümle parlıyordu. Onları çağırdı. "Bize katılın," dedi.

"Artık her şey tamam." UL'un sesi de çok neşeliydi. "Artık her şey yolunda."

Sonra, yüzleri Tanrı nuruyla yıkanan üç ahbap -çok alelade de olsa yine de mucize sayılan- o mucizeye bakmak için karlı tepeden aşağıya inmeye başladılar.

*

Ve çocuklarım, artık bu kitabı kapama zamanı geldi.
Başka günlerimiz ve başka hikâyeler de olacak ama bu hikâye burada bitti.